என் முருகனுக்காக

(கந்த புராணச் சுருக்கம்)

முதல் பாகம்

We acknowledge with thanks
Thirumala-Thirupathi Devasthanams
for the grant of financial Assistance to bring out this book

துரை. சுந்தரேசன்

கிடைக்குமிடம்

மனசை ப. கீரன்

'தணிகை' 135, சாந்தி நகர் முதல் தெரு,
குரோம்பேட்டை, சென்னை - 600 044

Title

En Muruganukkaga - Volume I
"For my Lord Muruga" based on Kandapuranam

First Edition	:	**June, 2000**
Pages	:	Demy 212+12+படங்கள் 18 பக்கம்
Author	:	D. Sundaresan, I.A.S.
Paper used	:	Maplitho
No.of copies	:	1000
Typeset	:	PADMA GRAPHICS CHENNAI - 600 034 Phone 8270648
Price	:	Rs.90/-
Printed at	:	Kavikuil Printers 47, Nallathambi Street Triplicane Chennai-600 005

Copies available with
Manasai Pa. Keeran

'Thanighai' 135, Shanthi Nagar Street
Chromepet, Chennai - 600 044

முன்னுரை

என முருகனுககாக (கநத புராணச சுருககம) எனற இநநூல எனனுடைய பததாவது நூலாகும திருமுருகப பெருமானுடைய வரலாறறை ஒரு சேர ஒரே இடததில தெககக வேணடும எனபது, எனனுடைய நீணட நாள அவா இதறகுத தேவையான தகவலகளைச சேகரிகக முறபடட பொழுது, பல தகவலகள கிடைபபதறகு அரிதாக இருநதது அநதச சமயததில கநத புராணததினுடைய பததாயிரததிறகும மேறபடட பாடலகளை பொழிபபுரையைப படிககும சநதாபபம எனககுக கிடடியது அபபடிபபடட ஒரு காவியததைப பல நூறு ஆணடுகளுககு முனபு இயறறிய மாமனிதரை, ஒரு சாதாரணராககக கருத முடியாது

2 அநநூலில பல செயதிகள, புராணததின அடிபபடையில வழஙகபபடடுளளது முருகப பெருமானின வாழககை மடடும இயமபும பகுதிகளை மடடும திரடடி இநநூலில அளிததுளளேன இதில கொடுககபபட டுளள தகவலகள, தமிழ நாடடு மககளுககு ஒரு புராணக கதையாாகவும அலலது வரலாறறைப படிககக கூடிய அனுபவமாகவும அமையும எனறு நான நமபுகிறேன இநநூல இரணடு பாகஙகளாக வெளிவருகிறது இநநூலை வெளிககொணரத திருமலை திருபபதி தேவஸதான நிறுவனததினா ஒரு பகுதி நிதியுதவி அளிததுளளாாகள அவாகளுககு என நனறியைத தெரிவிததுக கொளகிறேன இநநூலைப பதிபபிககத தமிழக அரசு வழககம போல அனுமதி தநதிருககிறது அவாகளுககும என நனறி உரிததாகுக

3 கநத புராணததில கொடுககபபடடுளள தகவலகளைத தவிர முருகக கடவுள தொடாபான மேலும பல தகவல்கள இஙகே சோககபபடடு பல தலைபபுகளில வழஙகபபடடுளளன முருகனபால ஈாககபபடடுளள பகதாகளுககும, மறறவாகளுககும இததகவலகள மிகவும பயன உளளவையாக இருககும எனறு நான எணணுகிறேன சாதாரணமாக, இதுவரையிலும தெரியாத மறறும தெரிநது கொளள முடியாத கநதபுராணச செயதிகள இநநூலில ஆஙகாஙகே சுடடிக காடடபபடடுளளன படிபபோாககு அவை நினைவில நிறகக கூடியதாக அமையும

4 திருமுருகப பெருமான சிவபெருமானின நெறறிக கணணிலிருநது உதிதத பிறகு, குழநதையாக, குமரனாக வளாநது சூரனை வதைககத தெறகு நோககிச சென றதைக கநதபுராணம மிகவும தெளிவாகக குறிபபிடுகினறது திருககுமரன தேவகிரியை விடடு, திருககேதாரததைக கடநது, காசியில தரிசிததது, ஸ்ரீ சைலததை அடைநதாா எனறும, தொடாநது

தென்கயிலை என்று அழைக்கப்படுகின்ற திருக்காளத்தியில் தன்னுடைய படைகளுடன் சேர்ந்து, தொடர்ந்து திருவாலங்காடு, கம்பை நதி சூழ்ந்த சீரார் காஞ்சி, திருவண்ணாமலை, பெண்ணை ஆறு சூழ்ந்த திருவெண்ணைநல்லூர், காசி நகரிலும் சிறந்ததான விருத்தாச்சலம், மூதூரான சிதம்பரம், காவிரியின் வட கரை பால் உள்ள மண்ணி நதிக்கரை போன்ற எல்லா ஊர்களையும் கடந்து திருச்சேய்ஞலூரை அடைந்து தங்கினார். பிறகு, காவிரியைக் கடந்து திருவிடைமருதூர், மயிலாடுதுறை, அரியலூர் மற்றும் திருவிளஞ்சியங்கானத்துக் கோயிலைத் தரிசித்து, திருவாரூரைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். பின்பு பாலை வழியைக் கடந்தார். திருப்பரங்குன்றத்தை நீங்கினார். சூரபத்மனுடன் போர் செய்து தேவர்களின் குறையைத் தீர்க்கத் திருச்சீரலைவாய் ஆகிய திருச்செந்தூரை நண்ணி, தன்னுடைய படை வீட்டை அமைத்துக் கொண்டார், என்று கந்த புராணம் வரிசையாகத் தொகுத்துத் தருகிறது. இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள இந்தத் தொகுதி உதவும் என்று நான் நம்புகிறேன்

5. இந்நூலைப் பதிப்பிக்க, தொடர்ந்து எனக்குப் பல உதவிகளைச் செய்து வருகின்ற நண்பர் **மனசை ப. கீரன்** அவர்களுக்கும், இந்நூலில் அணிந்துரை வழங்கியதோடல்லாமல், இத்தொகுப்பைப் படித்து, திருத்தி, சிறிய தலைப்புகள் கொடுத்து, தெளிவாக வெளிவர உதவிய நண்பர் திரு. **ஞா. மாணிக்க வாசகனாருக்கும்** இந்நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் திருமுருகன் வண்ணப் படங்களைத் திரு. **அரங்கநாதன்** கற்பனைத் திறத்துடனும், மிகுந்த இறை ஈடுபாட்டுடனும் வரைந்து நூலுக்குச் சிறப்பை சேர்த்துள்ளமைக்கும், நூலை வடிவமைத்த ஓவியர் திரு.**ஓ. கிருஷ்ணராஜ்** அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றி உரித்தாகுக.

6. வழக்கம் போல் இப்படிப்பட்ட பணிகளில் என்னுடைய குடும்பத்தினர் மிகவும் உறுதுணையாகவும், ஊக்கப்படுத்தியும் வந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் என் ஆழ்ந்த ஆசியையும், குறிப்பாக என் துணைவியார் **திருமதி. ஜோதிலட்சுமி** அவர்களுக்கு என் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

135, கற்பகம் அவின்யூ,
சென்னை - 600 028.

துரை. சுந்தரேசன்

*****

கவிஞர்கோ
ஞா. மாணிக்கவாசகன்.

அணிந்துரை

தமிழ்க் கடவுள் முருகன். முருகன் என்ற சொல்லுக்கு அழகன் என்று பொருள். " முருகு அல்லது அழகு" என்பார், திரு. வி.க.

" ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்" என்ற தமிழ்ச் சாதி வாழ்வை "அகம்" என்றும் "புறம்" என்றும் இரண்டாகக் கண்டது. பேசி மகிழும் மொழியை, இயல், இசை, நாடகம் என்று மூன்றாக வகுத்தது. வாழும் நிலப்பரப்பை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நான்காக அமைத்தது. மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமே குறிஞ்சி நிலம். இந்தக் குறிஞ்சி நிலத் தலைவன், குன்று தோறாடும் குமரன். குறிஞ்சி நில விளைபொருள் தேனும் தினைமாவும். இன்றும் பழநி முருகனுக்கு இரவுப் பூசையில் படைப்பது தேனும் தினைமாவுமே? குறிஞ்சிக் கிழவன் என்று குமரனைப் பாடுவர், அடியார்கள்.

"இழுமென இழி தரும் அருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழவோனே!"

என்று பாடுவார், "திருமுருகாற்றுப் படையில் " நக்கீரர் பெருமான். குன்று தோறும் குடியிருப்பான் வேலவன் என்றாலும், "திருச்சீரலைவாய்" என்னும் "திருச்செந்தூர்" திரு ஆவினன்குடி என்னும் பழநி, திருப்பரங்குன்றம், பழமுதிர்சோலை, திருத்தணி, திருஏரகம் என்னும் சுவாமி மலை, என்னும் ஆறுபடை வீடுகளும் அவன் அருளாட்சி புரிகின்ற இடங்களில் சிறப்பானவை என்பார் அடியார்கள். மற்ற இறைவன் திருநாமங்களை நூற்றி எட்டு, ஆயிரத்தெட்டு என்று போற்றிப் பரவ வேண்டும். ஆனால் முருகனின் "சரவணபவ" மந்திரத்தை ஒருமுறை உச்சரித்தாலே போதும் பிறவிப்பிணி அகலும் என்பார் அருணகிரியார். "சரணக் கமலாயத்தை அரை நிமிட நேரம்" தவமுறைத் தியானம் செய்தால் போதும் என்று பாடும், திருப்புகழ்.

விலங்கிலிருந்து தோன்றியவன், மனிதன். இந்த மனித மனத்துள் விலங்கும் குடியிருக்கிறது. மனிதன் அறிவாலும், முயற்சியாலும், விலங்கு குணத்தை வெளியேற்றிவிட்டு உயர்ந்த நிலை பெறுகிற போது மாமனிதனாக - தேவனாக இயலும். சூரபத்மன் அரிய தவம் பல செய்து எண்ணிய வரம்பல பெற்று, தேவர்களும் கண்டஞ்ச வாழ்ந்தான். தவத்தால் அவன் பெற்ற மேன்மை, வரத்தால் அவன் பெறற வல்லமை, அவனைத் தன்னை மறக்கச் செய்தது. ஆணவம் தலைக்கேறியது. "ஆணவம்", "கன்மம்", "மாயை" என்னும

முமமலஙகிளிருநது அவனை மீடக முருகப பெருமான திருவுளம கொணட கதையே **கந்தபுராணம்**

கநதபுராணம" பாடியவா கசசியபப சிவாசாரியாா இவா கறறவா போறறும கஞசியில வாழநதவா, குமரகோடடம கநதப பொருமான கோயில குருககள முருகப பெருமானே, கநத புராணம பாட இவருககுத"திகட சககரச செமமுகம ஐநதுளான" எனறு அடி எடுததுக கொடுததாகவும், இது பிழை உடைய சொறபிரயோகம எனறு புலவாகள அரஙகேறற மறுதத போது, முருகப பெருமானே ஒரு புலவராக வநது திகழ, தசக கரம எனப பிரிததுப பொருள கொளளச சொனனதாகவும, குமர கோடடத தல வரலாறு கூறும

செயயுள வடிவாகச செயயபபடட இநதக கநத புராணததை உரைநடை ஓவியமாக ஆககியுளளாா போறறுதலுககுரிய **திரு. துரை. சுநதரேசன** அவாகள அழகான எளிய இனிய தமிழில

திரு துரை சுநதரேசன அவாகள இநதிய ஆடசிப பணியில உயா பதவியில இருபபவா ஆடசிபபணி அநதஸது பெறற பலா ஆஙகிலப புலமையாளாகளாக இருபபதே - இருநததே மரபு தமிழில சிநதிபபவாகள, சிநதிததவறறை எழுததாக வடிகக நினைபபவாகள எழுதததாக வடிபபனவறறையும எலலாாககும புரிய நூலாககும எணணம உடை யவாகள அருமையிலும அருமையே!

இநத அருமையிலும பெருமைககுரிய பணியைச செயதிருககிறாா திரு துரை சுநதரேசன இநத நு ல மூலம நூலாசிரியாகள சிலா தஙகள புலமையைக காடட எழுதுவாாகள பலா மறறவாகளுககுப புரியவைகக எழுதுவாாகள எலலோருககும புரியும வகையில புலமையும திறமையும பளிசசிட எழுதுவோா சிலரே! இநதச சிலாிலும சிறநத முதலிடம பெறததகக பெருமைககுரியவா **என் முருகனுக்காக** நூல ஆசிரியா திரு துரை சுநதரேசன

தமிழ ஆடசி மொழி எனனும இவருடைய நு ல தமிழக அரசின பரிசில பெறறது ஆடசித தமிழுககு அணி செயயத துடிககும ஆாவலா திரு துரை சுநதரேசன என முருகனுககாக எனனும நூல மூலம, தமிழ கடவுள முருகனுககு ஒரு சொல மாலை, நூல மலா சூடசயுளளாா இவரின சீரிய முயறசிகள வாழ வளர வெலல வாழததுககள

வணககம ! வாழக தமிழ !

ஞா. மாணிக்கவாசகன்.

*****

காணிக்கை

தமிழ்
கூறும்
நல்லுலகிற்கு!

நூல் ஆசிரியரின் பணிகள்

- வட ஆற்காடு அம்பேத்கார் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 1968-இல இந்திய ஆட்சிப் பணியில் சேர்ந்தார்.
- 1979-'82 ஆண்டுகளில் கன்னியா குமரி, தஞ்சாவூர் மாவட்டங்களின் ஆட்சியாளராக இருந்துள்ளார்.
- 1984-'85 இல - இலண்டனில் M. B. A. மேற்கல்விக்காகச் சென்றார்.
- ஐரோப்பிய நாடுகள், அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, தாய்லந்து, இந்தோனேஷியா, ஹாங்காங் முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளார்.
- இந்து அறநிலையத் துறை ஆணையாளராக இருந்துள்ளார்.
- தமிழ் நாட்டுப் பொருளாதார முன்னேற்றம் பற்றி ஆய்ந்து டாக்டர் பட்டம் பெற்றுள்ளார்.
- இவரின், **என் குழந்தைகளுக்காக, என் நண்பர்களுக்காக, என் உறவினருக்காக, என் தெய்வங்களுக்காக** - என்று தொடச்சியாகக் குடும்பம் - நட்பு - உறவு தொடர்பான தன் வரலாறு போன்ற வாழ்க்கை அனுபவ நூல்கள் நான்கு வெளிவந்துள்ளன.
- **என் தலையில் தெறிக்கும் பூக்கள், விடிந்தது!** என, கவிதைகளில் சில இரு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன.
- ஆவணக் காப்பக நூல்கள் பிற வெளியீடுகள் ஆகியவற்றில் ஆழ்ந்துதொகுத்துத் தொடர்ந்து பல்லாண்டுகளாக ஆய்ந்து தமிழ்நாடு அரசு, தமிழ் அறிஞர்கள், தமிழ் இயக்கங்கள் முதலியோர் ஈடுபட்ட தமிழ் ஆட்சி மொழி - பயிற்சி மொழி நடவடிக்கைகளின் வடிவத்தை ஆவணங்கள் வழியே முழுதாகக் காட்ட முனைந்துள்ளார்.
- 1986-இல் **தமிழ் ஆட்சி மொழி : ஒரு வரலாற்று நோக்கு** தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடாகவும், 1993-இல் **தமிழ் ஆட்சி மொழி : ஒரு வரலாற்று நோக்கு : மாநாடுகள், இதழ்கள்** நூலும், இப்போது, இந்தத் **தமிழ் ஆட்சி மொழி** : ஒரு வரலாற்று நோக்கு, 1960-'65 நூலும் வெளி வந்துள்ளன. பணி தொடர்கிறது.

*****

முதல் பாகம்

பொருளடக்கம்

* * * * *

என் முருகனுக்காக

1. உலகநாயகி ஒரு குழந்தையாய் பிறந்து.....

பொன்மயமாக விளங்கும் ஒப்பற்ற திருக்கோயிலில் ஒப்பற்ற கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் சூழ்ந்து ஒளி மயமாக விளங்க அழகியதொரு ஆசனத்தில் உமை அம்மையுடன் வீற்றிருந்தபோது பா்வதகுமாரி இறைவன் பாதமலா் தொழுது சொல்வாள்:-

கற்பனை கடந்த பரம்பொருளே! முக்கண் முதல்வா! தக்கனிடத்தில் பல நாடகள் வளா்ந்து, 'அத்தீயவன் பெற்ற மகள்' என்று சொல்லப்படும் பெயரையும் (தாட்சாயணி) சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

"அத்தாட்சாயணி என்னும் பெயரையும அத்தக்கனிடம் வாழ்ந்து வளா்ந்த இநத உடம்பையும் இதுவரையில் நான் சுமந்தேன், இனிமேலும் அவற்றைச் சுமக்க அஞ்சினேன். அவற்றை எவ்வழி மூலம் நீக்கிக் கொள்வேனோ அவ்வழியைச் சொல்லி ஆணையருளுக என்று வேண்டவும்", கண்ணுதல் பெருங்கடவுளும் "நங்கையே! இது நல்ல முயற்சி; உன் எண்ணம் நிறைவேற வேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு வழி கூறுகிறேன். மேரு மலைக்கு உறவுடைய பழைய இமயமலை அரசன், கடுமையான பெரிய தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

உன்னைத் தன் மகளாகப் பெற்று, வளா்த்து பிரியத்தோடு எனக்கு மணம் செய்து தருகின்ற எண்ணமே இமவான் தவநோக்கம் ஆகும். எனவே, நீ அவனிடம் குழந்தையாகச் செல். உடம்பு இளைத்து மெலியும்படி கடுந்தவம் செய்யும் மலையரசனின் சிறு குழந்தையாக நீ சென்று, அவன் மனம் மகிழும்படி ஐந்து வயதுவரை வளா்ந்து, அதற்குப் பின் குறைவற்றபெரும் தவத்தைச் செய். பாறகடலில் தோன்றிய நஞ்சினை உண்ட சிவபெருமான், இவ்வாறு நடக்கவேண்டிய முறையைச் சொல்லவும் அதைக் கேட்ட உமை, 'அவ்வாறு செய்வது நல்லது' என்று மகிழ்ந்து சிவன் திருவடிகளை வணங்கி, நின்று அன்போடு போற்றி, அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றாள். சிவனைப் பிரியும் துன்பமும், தக்கன் தொடா்பான பெயரும வடிவும் நீங்கப் போவதால் ஏற்படட இன்பமும், சிவனைப் பிரிந்தாலும் குறையாத அன்பும், அதற்குக் காரணமான சிவனது அளவற்ற கருணையும் ஒன்று சோ்ந்து முன்னே செல்ல, மென்மையான சாயலுடைய உமை, கயிலை மலையை விட்டு, இமயமலைக்கு விரைந்து சென்றாள்.

இந்திரனது ஐராவதம் எனனும் வெள்ளை யானையின் வடிவைப போலச் சிந்துகின்ற துளிகளை உடைய பனிமழை தொடர்ந்து எங்கும் பரவுவதால, இகழ்வதற்கரிய - பெரிய இமயமலை, கயிலை மலை போலக் கட்சியளித்தது. அத்தகைய இமயமலைக்கு அரசனானவன், நிலை பெற்ற உமாதேவியைத் தன் மகளாகப பெறுவதற்காகவும அம்மகளைத் தனக்குவமை இல்லாத சிவனுக்கு மணம் செய்து கொடுபபதற்காகவும், அந்தத் தடாகத்தில் முன்னதாகவே ஓர் அரிய தவததைத் தொடங்கிச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவ்வாறு உண்மையான தவததைச் செய்து கொண்டிருந்த இமயமலை அரசன் காணும் பொருட்டு, உலகத்து உயிர்களுக்கெல்லாம் தாயான உமாதேவி அத்தடாகத்தில் மலர்ந்திருந்த ஒரு தாமரை மலரில் தானே ஒரு பசுங்குழந்தையின் வடிவத்தை மேற்கொண்டு எய்தினாள். இமயமலை அரசன் அத்தாமரை மலரில் அக்குழந்தையைப் பார்த்து, 'உமாதேவி, அடியவனாகிய என் பொருட்டு, முக்கண் பெற்ற-மாசற்ற சிவபெருமானை நீங்கி வந்தாள் போலும்' என்று எண்ணி தனது தவத்துக்காகச் சிவபெருமான் இரக்கம் கொண்டான் என்றும், இச் செயல்கள் யாவும் சிவனது பெருங் கருணையால் நிகழ்பவை என்றும் எண்ணி மகிழ்ச்சிக் கடலுள் மூழ்கினான்.

உயர்ந்ததான இமயமலையின் அரசன், தாமரை மலர் என்னும் ஆசனத்தில் இருந்த உமையைத் தன்னுடைய சிவந்த கைகளால் எடுத்து, விரைவாகத் தலைமேல் வைத்து எடுத்துச் சென்று, இல்லத்தை அடைந்து, மங்கலம் பொருந்திய மனைவியாகிய மேனையின் கையில் கொடுத்தான்.

அவ்வாறு கொடுத்த குழந்தையை வணங்கி வாங்கிக் கொண்ட மேனை, 'அரசே இவள் உன்னிடம் வந்தது எவ்வாறு?', என்று கேட்டதை இமயமலை அரசன் நடந்த செயல்கள் அனைத்தையும் சொன்னான். குற்றமற்ற கற்பு மிக்க மேனைஅதைக்கேட்டு இது இறைவன் திருவருளோ என்று வியப்படைந்து, மனமகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

இமயமலை அரசனின் மனைவியான மேனைக்கு அப்போதே பால் சுரந்து , புளகம் உடல் முழுதும் பரவியது. உமையின் அருளே உடலெல்லாம் நிறைந்தது. கவலைகள் யாவும் நீங்கின; முன்பு செய்த தீவினைகள் யாவும் அழிந்தன.

அக் குழந்தைக்கு, சிலம்பு, தண்டை, அழகிய பொன்னாலான பாடகம், பாதசரம், செறிந்த தங்கவளையல், சங்கு வளையல், வியக்கத்தக்க மணிகள்

பதித்த நெற்றிச் சுட்டி, முத்துமாலை, மரகதமணி பதித்த பதக்கம், பொன்னாலான காதணி, தோளணி (வங்கி) ஆகியவறறையும் மற்றைய அணிகளையும் அணிவித்து, பாலையூட்டி, மகிழ்வித்தாள்.

எம பெருமாட்டியாகிய உமை இவ்வாறு இவர்களிடம் குழநதையாய் இருந்து, ஐந்து ஆண்டு கடந்த பின்பு, 'பிரமன் முதலிய தேவர் யாவர்க்கும் தந்தையான சிவனது அருளை எண்ணி இனித் தவம் செய்வேன்' என்று நினைத்துத் தந்தையாகிய இமயமலை அரசனிடம்,

"பெரிய - அகன்ற நான்கு தோள்களை உடைய சிவபெருமான் என்னை மணந்து கொள்ளும்படி, இம் மலையில் சொல்வதற்கு அரிய ஒரு பகுதியில் தவம் செய்வேன். அதற்குப் பொருத்தமான கன்னியர்களுடன் என்னை அனுப்புக," என்று சொல்ல அதைக் கேட்ட இமவான், "தாயே, கேட்பாயாக! இந்தச் சிறுவயது, எம்மை விட்டுப் பிரிந்து அரிய தவம் செய்வதற்கு உரியதன்று. உனக்கு ஐந்து ஆண்டுகளே ஆகின்றன. உனது இளைய உடல் தவத்தின் கடுமையைத் தாங்காது. அதனால் தவம் செய்வேன் என்னும் முடிவை விட்டுவிடு" என்று கூறக்கேட்ட பர்வதவர்த்தினி மெல்ல நகைத்தபடி;

"எல்லோரையும் சிவபெருமானே காப்பாற்றுவான், அவ்வாறின்றிப் பிறராலோ, தம்மாலோ தீமை நீங்கும்படி காத்துக் கொள்ள முடியாது. இது உறுதி. இங்கே நான் 'தவம் செய்வேன்' என்று சொன்னதும் சிவனது திருவருளினாலேதான்! அதை தடை சொல்ல வேண்டாம்" என்று பார்வதி கூறவும் மலையரசன், அன்போடு அதற்குச் சம்மதித்து, நீ எண்ணிய தவத்தைச் செய்வாயாக, என்றான்.

இவ்வாறு மலையரசன் சம்மதித்து, பின்பு, அந்தப் பெரிய மலையின் ஒரு பக்கத்தில் அன்னம் போன்ற மென்மையான நடையை உடைய பார்வதி தவம் செய்வதற்கு ஏற்ற அரிய தவச் சாலையை அமைத்தான்; தன்னுடைய நெருங்கிய உறவினரிடம் அவர்கள் செய்த தவத்தால் பிறந்த கன்னியர் பலரை அழைத்து, பார்வதியின் அருகே இருக்கும்படி செய்தான்.

தவச்சாலையில் தங்கியிருந்த ஒவவொரு நாளும், தந்தையும் சிறந்த கற்புடைய தாயும் அவளைப் போற்றி விட்டுச் செல்ல, பார்வதி தவம செயது கொண்டிருந்தாள். இங்கு இவ்வாறு இருக்க, உமை தன்னைப் பிரிந்து பின்பு வெள்ளி பனிமலை கயிலையில் இருந்த எம் சிவபெருமான் ....

1. ஞான சக்தி ஸுப்ரமணியர்

ஏகவக்த்ரம் த்விநேத்ரம் ச ஜடாமகுட ஸம்யுதம்

ச்வேதார்க்க புஷ்பமாலாம்ச ஹேமரத்ன கிரீடினம்

சதுர்புஜைர் வஜ்ரசக்தி குக்குடா அபய தாரிணம்

திவ்யகந்தாநு லிப்தாங்கம் சுக்ல யஞ்ஞோப வீதினம்

சிவசக்தி ஞானயோகம் ஞானசக்தி ஸ்வரூபகம்

ச்வேதவர்ண:

ஒரு திருமுகம், இரு கண்கள், ஜடை, வெள்ளெருக்கு மாலை; ரத்நங்களிழைந்த பொன் கிரீடம், நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே வேல், வஜ்ரம், கோழிக் கொடி, அபயம், வெண்மை நிறம்.

ஞானசக்தி ஸுப்ரமணியா

2. இந்திரன் தவக்கோலம்.

சூரபன்மன் எனனும் கொடிய அரக்கன் அரிய பல தவம் செய்து அண்டங்களை எல்லாம் ஆட்டிப் படைக்கும் வல்லமை படைத்தவனாகி தேவர்களை எல்லாம் சொலலொண்ணாத் துயரத்துக்கு ஆளாக்கினான். தேவர்கள் வருந்தினர்.

சனகாதி முனிவர்கள் ஒருநாள் திருக்கயிலாயம் சென்று பேரறிவு படைத்த நந்திதேவரின் திருவடிகளை வணங்கி நின்றனர் அந்த நநதி தேவர் கருணை கொண்டு, புனிதமான திருக்கோயிலில் உள்ள மன்றத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே அம் முனிவர்கள், பிரமன முதலாய தேவர்களுக்கும் எளிதில் காணக் கிடைக்காத ஞான முதல்வனான சிவபெருமானைத் தரிசித்தார்கள்.

அம் முனிவர்கள், சொல தடுமாற, உடல் முழுதும் சிலிர்க்க, கண்களில் நீர்பெருக, தீயிலே பட்ட மெழுகைப் போல மனம் உருக, சிறந்த வேதங்களுக்கும் உட்படாத ஆதி நாயகனான சிவனைத் தரிசித்து வணங்கி மகிழ்ச்சியுற்றுக் கூத்தாடி உடல் நடுக்கம் கொண்டார்கள்.

"கடலில் அகப்பட்டுக் கலக்கமுறும் கருணை கடலே! கடலுள், நள்ளிரவில், புயலில் அகப்பட்டுத் துன்புறும் கலம்போல பெரிய பொருள் கடலான வேதம் அலைக்க இன்றுவரை துன்புற்று இளைத்தோம். அறிவு செம்மை நெறியை அடையவில்லை. அதனால் நாங்கள் மயக்கம் என்னும பெரிய உடலிலிருந்து கரை சேரும்படி ஒரு வழிகாட்டி அருள்வாயாக".

குற்றமற்ற தவங்களைச் செய்த நல்ல கருணையை உடைய அந்த முனிவர்கள் இவற்றைச் சொன்னார்கள். அடியவர்க்கு எளிதில் காட்சி தரும் சிவபெருமான் அம் முனிவர்களைப் பார்த்து, "உங்கள் அறிவு அடங்கி ஒடுங்கும்படி கெடுதல் இல்லாத அழியாத சிறப்பு மிக்க நல்ல சாத்திரஙகளை நாம் சொல்வோம், உட்காருங்கள்" என்றார்.

சிவபெருமான் இச் சொற்களைச் சொல்ல, நல்ல பொருளை உணரவல்ல அந்நான்கு முனிவர்களும் சிவனுடைய இரு திருவடிகளின் முன்னே அமர்ந்தனர். கொன்றை மாலை அணிந்த சிவன் அங்கு வந்த நந்தி தேவரது சிறந்த முகத்தைப் பார்த்து "மலர் அம்புகளுக்கு உரிய மன்மதனைத் தவிர வேறு எந்தத் தேவர்கள் நம்மைத் தரிசிக்க வந்தாலும் அவர்களை இங்கே

அழைத்து வராதே. இது உனக்கு நாம் இடும் கட்டளை ஆகும் "என்று சிவபெருமான் கூற 'அவ்வாறே' என்று கூறிய நந்தி, பெருமானை வணங்கி, அந்நொடியிலேயே அங்கிருந்து அகன்று, முதல் வாயிலில் காவல் மேற்கொண்டார்.

நந்தி முதல் வாயிலைக்காத்து நிற்க, ஞான முதல்வனான சிவன், முன்னே அமர்ந்திருந்த சனகன் முதலிய முனிவர் நால்வரும கைகூப்பிக் கேட்க, முடிவற்ற சைவாகமங்களின் சரியை கிரியை யோகம் என்னும் மூன்று பாதங்களையும் உபதேசித்தார். அதைக் கேட்ட முனிவர்கள் மனம் அடங்கச் செய்யும்' ஞான போதத்தை (வரிஷ்டநிலை) உபதேசித்து அருள்க ' என வேண்டினர்.

முனிவர்கள் வேண்டியதும், பரத்துவத்தினும் உயர்ந்த சிவபெருமான் புன்னகை புரிந்து, அதை மறுத்துக் கூறவில்லை. "அந்த ஞானபோதம் வாயினால் சொல்லப்படுவது அன்று, அது இவ்வாறு இருத்தல் ஆகும்" என்று கூறி, அவர்களுக்குப் போதிக்கும்படி ஒரு செயலைச் செய்யலானார்.

பிரமனும் திருமாலும் காண்பதற்கு அரிய சிவபெருமான், வெண்மையான பன்றிக் கொம்பும் ஆமையோடும் வெண்மலை மாலையும் நிறைந்த தமது மார்பில், வலக்கரத்தைச் சேர்த்து, (கட்டை விரலில் கட்டு விரலை வளைத்து இணைத்து, மற்ற மூன்று விரல்களை விரித்து) மோன முத்திரையைக் காட்டி, ஒரு நொடி ஒரு செயலும் இல்லாமல் யோகம் செய்பவர் போல வீற்றிருந்தார்.

சிவபெருமான் இந்தக் காட்சியைக் காட்டிப் போதிக்க சனகன் முதலிய நால்வரும் பார்த்து, கெடுதல் அற்றஞான போதம் சொல்லால் விளக்கத் தக்கது அன்று, என்ற உண்மையை உணர்ந்தனர்; முக்கண்ணனின் அருளாலே தத்தம் மனத்திலே அடக்கத்தை அடைந்தனர்.

தத்தம் உள்ளம் அடங்கப்பெற்ற அம்முனிவர்கள், மூன்று தொழில் புரியும் மூப்படையாத முதல்வனான, சிவபெருமானின் சத்திய தவ வேடத்தைத் தியானித்து நுண்ணறிவு பெற்ற சித்திரப்பாவை போல அசைவற்று (மறந்த நினைவில்) வீற்றிருந்தனர்.

சிவபெருமான், சனகன் முதலிய முனிவர் அறியும்படி அதிசயமான ஞான போதத்தை இவ்வாறு மோன நிலையில் உபதேசித்த ஒரு நொடிப் பொழுதில் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவர்க்கும் பலப்பல யுகங்கள்

கழிந்தன என்றால், மற்றவர்களுக்குக் கழிந்த காலத்தைப்பற்றி எபபடி எடுத்துச் சொல்ல இயலும் (மனிதனின் ஓர் ஆண்டு தேவர்களுக்கு ஒரு நாள்; இரண்டாயிரம் சதுர்யுகம் பிரமனுக்கு ஒரு நாள்; சிவனின் ஒரு நொடி, பிரமனுக்குப் பற்பல யுகங்கள் ஆகும்.)

'ஞான போதம் இப்படிப்பட்டது' என்று சனகன் முதலிய முனிவர்களுக்குச் சிவபெருமான் திருக்கர முத்திரையால் காட்டிய ஒரு நொடி நேரத்தில், சிறந்த காஞ்சிபுரத்தில் சிவனது திருமேனியைக் குழைவித்த உமை, கயிலை மலையில் சிவனுடைய விழிகளைக் கைகளால் மூடிய அந்த நாளைப் போல, தேவர்கள் யாவர்க்கும் மிகப் பல யுகங்கள் கழிந்தன

பிரமன் புதல்வரான சனகன் முதலியோர்க்குப் பெறுவதற்கு அரிய ஞான போதத்தை ஒரு நொடி நேரம் சிவன் காட்டுவதற்குள், உலகங்கள் யாவும் மனம் ஒரு நிலை பெற்றிட, ஆணும் பெண்ணும் இன்பவேட்கை இல்லாமல் இருந்தனர். அதனால், எல்லோர்க்கும் காரணமாக இருப்பவன் இவனே என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

பிரமன், திருமால், ஆகிய இருகடவுளர் இருந்தாலும், சிவனையே சிந்தித்து மோட்சத்தில் சேர்ந்த சுகப்பிரம்ம முனிவரையும், சிறந்த புகழை உடைய வசிட்ட முனிவரின் சொற்படி காம இச்சை இல்லாமல் கல்லைப் போல அசைவற்றுப் பல காலம் நின்ற அருந்ததி என்னும் பெண்ணையும் போல ஆடவரும் மகளிரும் காமமும் போகமும் இல்லாமல் இருந்தனர்.

இன்பம் அமைந்த மூன்று உலகங்களையும் செம்மையாகக் காத்திருக்கின்ற தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமால் இளமை பொருந்திய திருமகள் - நிலமகள் ஆகிய மாதர்களைக் கூடவில்லை. ஒப்பற்ற மன்மதனும், அழகிய மகளிரது கலவியை விரும்பவில்லை. இவர்களைப் போலவே, முன்பு காம ஆசை பெற்றிருந்த அனைவரும் இப்போது ஆமையைப் போல மனம் ஒடுங்கும் நிலை பெற்றனர்.

பாம்பணிந்த சடை முடியை உடைய சிவபெருமான் சனகன முதலிய நான்கு முனிவர்களும் உய்யுமாறு யோக நிஷ்டையைச் சின் முத்திரையாகக காட்டிய ஒரு நொடியில், உயிர்க் கூட்டங்கள், முன்பு எவரையும் வென்ற மன்மதனும் இப்போது செயலற்று நிற்க, காமவேட்கையும கலவியும் இழந்தன. அதனால் உலகம் முழுதும் அவனே - அந்தச் சிவனே என்பது தெரிகிறது அல்லவா?

நெறபயிாகள வளரும காலததில மிகுநத நீாவறறிப போக அவை கதிாகள ஈனாமல வாடி அழிவதைப போல மணணுலகின உயிாகள யாவும சிவனது திருவருளினபடி போகததை வெறுததிருநதன அதனால கருபப விருததி இலலாமல நாளுககு நாள அவை குறைநது போயின

உலக உயிாகள தனிததனியாகி உறவு இசசை மறநதன விணணும மணணும உனனதத துறவு நிலையில ஒனறியதுபோல ஓயநது கிடநதன மேகததை வாகனமாகக கொணட இநதிரன, கயிலை மலைககுச செனறு முககண சிவனைக காணும சமயம இலலை எனறு திருமபி மேருமலையை அடைநதான அபபோது சூரபனமன மகன பானுகோபன தேவலோகததை அழிதது, இநதிரன மகன சயநதனைச சிறை செயத செயதியை அறிநதான பொன மயமான மேரு மலையில இநதிரன தன மனம ஒரு நிலை கொளளுமபடி சிவனை நினைதது பலகாலம நீணட தவம செயதான சிவபெருமான இநதிரன தவததுககு இரஙகி காடசியளிகக இநதிரன கணடு வணஙகிப போறற, சிவபெருமான, "இநதிரனே அளவிலலாத காலம வருநதித தவம செயது வலி குனறப பெறறாய உனககு எனனவரம வேணடும எனபதைச சொல" எனறு எலலாம அறிநத சிவன அறியாதவனைப போலக கேடக, இநதிரன, வணஙகி வாழததிச சொலவான "சொலல முடியாத பாவஙகளை உடைய சூரபனமன, எமமைத துனபுறுததி, என மகனையும, பிறரையும, வருததித தனது மகேநதிரபுரியில சிறை வைததான, எம தேவலோகததையும எரிததுத தீமை புரிநதான அதனால அவனை அழிதது எமமை ஆதரிகக வேணடும" எனறு இநதிரன வேணடினான

"உணமையிலிருநது நீஙகிய தககனது யாகததில இருநத பாவம இததுனபம அனுபவிததீா, நமககு ஒரு புதலவன பிறநது சூரபனமனைக கொனறு உமமை விரைவாகக காபபாறறுவான" எனறு கூறி மறைநதாா

எம இறைவனாகிய சிவன, குறறமறற அறிவினை உடைய சனகன முதலியோாககு உபதேசிததுக கொணடு கயிலையில இருநதான, உமாதேவி இமயமலையை அடைநதாள இபபடிப பிரிநதிருககும இவவிருவருககும மாசறற மகன பிறபபது எபபடி? எனறு இநதிரன யோசிததுக கவலையடைநதான

சொர்க்கலோகத்து அரசனான இந்திரன் மனக்கவலையுடன, மேரு மலையில் உள்ள மனோவதி என்னும் நகரத்தை அடைந்தான் அங்குள்ள வியாழ பகவானுடைய மனைவியான தாரையிடம் தன் மனைவி இந்திராணியை விட்டுவிட்டு, தேவர்களோடு சென்று, அதே மனோவதியில் வீற்றிருக்கும் காவலை உடைய கோயிலை அடைந்தான். அதே சமயம். சிவபெருமான் சனகன் முதலியோர்க்கு ஞானபோதம் காட்டியபடி இருக்கும் தன்மையால் படைப்புத் தொழில் செய்யாமல் துன்பத்தோடு பிரமன் வீற்றிருந்தான். அவனது பழைய முறைமை உடைய சபையை அடைந்து இந்திரன் அவன் திருவடிகளை வணங்கி, பின்பு அளவின்றிப் போற்றினான்.

இந்திரன் இவ்வாறு போற்றி நின்றதும், அழகிய தாமரையில் அமரும் பிரமன், அவனைக் கருணையோடு பார்த்து, 'தேவராசனே! வந்த காரணம் என்ன என்று கேட்டான். உடனே சூரபன்மன் செய்யும் தொல்லைகள் எல்லாவற்றையும் இந்திரனிடம் எடுத்துச் சொன்னான்.

கொடிய சூரபன்மனின் செயல்களை விளக்கி சிவன் முனிவர்களுக்கு ஞானபோதத்தைக் காடடிக் கொண்டிருப்பதை உரைத்து, பின்பு தான் செய்த தவத்தைக் கண்டு சிவபெருமான் வரம் தந்ததைக் கூறி, 'தேவர்களும் நானும் துன்பத்திலிருந்து மீளத் தக்க வழி கூற வேண்டுமென்று வேண்டிநின்றான் இந்திரன்.

இந்திரன் இவ்வாறு கூறியதும், பிரமன் அதைக் கேட்டு, "எல்லார்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன், பெருங்கருணை உடையவன்; தன்னை அடைந்தவருக்கு உதவுபவன்; அவை தவிர, முறைப்படி செயல் புரிபவன். அதனால் அவன் நம்மை அடிமை கொள்ளும் எண்ணத்துடனே கயிலையில் யோகி போல வீற்றிருக்கிறான்"என்றான். அதனால் சிவபொருமானே இனி அருள் செய்வான்; அவ்வாறு அவன் அருள் செய்வதற்கு நாமும் குற்றமின்றி முயற்சி செய்யும் வழி இருக்கிறது. இவை அனைத்தையும் திருமாலிடம் தெரிவித்து நாம் செய்ய வேண்டிய செயல்களை விரைவில் செயவோம்" என்று கூறி, தாமரையில் வீற்றிருந்த பிரமன் தன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தான். அப்போது இந்திரன், நல்லது என்று கூறி, தேவர் கூட்டம் தனக்குப் பின்னே வர, நான்முகனாகிய பிரமன் வைகுண்டத்தை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினான்

எலலா உலகஙகளையுமபடைத்த பிரமன் தூய்மையான தனது மனோவதி நகரததை விடடு, அதறகு மேலே உள்ள வைகுந்தம எனனும பெரிய நகரில உளள கோயிலின அகனற வாயிலை அடைந்தான அபபோது சககரமுமசங்கும தரித்துளள சேனையின தலைவனான விடுவசேனன அதனைப பார்த்து இந்திரனுடன பிரமன் வநதிருபபதைத் தெரிவிததான

பாஞசன்னியம் எனனும சஙகை ஏந்தியுள்ள திருமால, அவாகளை இஙகு அழைத்துவா' என்று கூறினான உடனே ஒப்பற்ற காவலனான விடுவசேனன உளளே அனுப்ப, உலகஙகளைப் படைத்த பிரமன இந்திரனோடும தேவர்களோடும் சென்று, ஒப்பற்ற உயர்ந்த முனிசிரேட்டர்களால போற்றப்படும தமது வடிவத்தை (சாருப்பியத்தை) ப் பெறறுளள எண்ணற்ற திருமால்கள முறைப்படி துதிதது நிற்க, அழகிய அனநத சயனத்தின் மேல் திருமால் அமர்நதிருந்த சபா மண்டபத்தை அவர்கள் அடைநதாாகள்

அன்னவாகனம பெறற பிரமன, தேவலோகத்தை ஆளும் இநதிரனோடும், அவனுடன் வந்த தேவாகளோடும, பாம்புப் படுக்கையில இருக்கும தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமாலின அழகிய திருவடிகளைத தொழுதான் நிலவுலகத்தை ஓரடியால அளநத பாதத்தை உடைய திருமால், அப்போது அருள் புரிந்து தன் புதலவனான பிரமனுக்கு ஓர் ஆசனத்தை முறைப்படி கொடுத்து, அதில் அப பிரமனை அமரச் செயதான் துளசி அணிந்த திருமுடியைக் கொணட திருமால அபபோது, பெரிய தாமரை மலரில வீற்றிருக்கும் பிரமனைப பார்தது, 'உனக்குப பொருந்திய படைப்புத் தொழில தடையினறி நடைபெறுகிறதா?" என்று கேட்டான்; பிரமன், "இரணியன் பயம்கொள்ளுமாறு தூணிலே வந்து தோனறிய கடவுளே! நான் சொல்லும் இதனைக் கேட்பாயாக அறிவு பொருந்திய சனகன முதலிய நான்கு முனிவர்களும என் மனததிலே முற்காலத்தில் தோனறினார்கள் அறிவிலே சிறநத அவர்களைப பாாதது, நான் பெற்றுளள இநதப பெரிய படைப்புத தொழிலைச் செய்து கொணடு இஙகேயே இருங்கள் எனறு கூறினேன், அதை அவாகள் மனததில ஏறறுக கொளளாமல, சிரித்து விடடு "நாங்கள் பாசம் எனனும் வலிய சிறையில அகபபட்டுப் படைபபுத தொழில என்று சொல்லபபடுகின்ற பெரிய விலஙகை அணிநது கொளள மாடடோம; சிவனுடைய சிறந்த திருவடியை அடைவோம - எனறு கூறி விட்டு, நாலவரும் எனனை விடடுச செனறனர்

அம்முனிவர்களாகிய என் புதல்வர்கள் பெருந் தவம் செய்தனர். அவர்கள் முன் சிவபெருமான் காட்சியளித்து, 'உமக்கு வேணடியது என்ன?' என்று கேட்டான். அவர்கள், 'எண்ணற்ற வேதங்களின் மெய்ப் பொருளை உபதேசியுங்கள்' என்று வேண்டினர். முனிவர்கள் இவ்வாறு கேட்டதும் சிவபெருமான், கயிலைமலையில் தெற்குச் சிகரத்தில் நிற்கின்ற ஒரு கல்லால மரத்தின் நிழலில் வீற்றிருந்து வேதங்களின் பொருளை நன்றாக உபதேசித்தான்; நான்கு முனிவர்களும் அவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றார்கள்.

எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான் பழமையான வேதங்களை முழுமையாக உபதேசித்துச் சென்ற பின்பு, அவர்கள் விண்ணுலகத்தை அடைந்து தம் மனம் ஒருமைப்படுவது அருமையாக இருந்தமையால் வருந்தி, மீண்டும் தவம் செய்தார்கள். "அப்புதல்வர்கள் நால்வரும் மேலும் பெரிய தவத்தைச் செய்து பழைய வன்மையைப பெற்ற தூய்மையான மனத்தை உடையர்வளாகி, என்னை அடிமையாகக் கொண்ட சிவபெருமான் அருளால், நிலை பெற்ற கயிலை மலைக்குச் சென்றார்.

எம் தலைவனான சிவபெருமான் தம்மிடம் வந்த சனகன் முதலிய முனிவர்களுக்கு பக்குவம் அடைந்திருக்கும் தன்மையை அறிந்து ஆகமங்களில் கூறப்படும் சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் அரிய பதங்கள் மூன்றையும் உபதேசித்தான்.

பிறைச் சந்திரனை அணிந்த சிவபெருமான், ஞானபோதம் என்பது வாய்ச்சொல்லால் சொல்லமுடியாத தன்மை பெற்றதால், அம் முனிவர்கள் அதைக் காட்சி மூலம் அறியும்படி மௌனமாக இருத்தலாகிய முதன்மை பொருந்திய சின்முத்திரையைக் காட்டினான்.

அப்போது சிவபெருமானின் திருவருளைக் கண்டு தம் மனம் ஒரு நிலைப்பட்டு, அப்பெருமானது திருவடித் தாமரையைத் தியானம் செய்து, தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்று பந்தங்களும் தம்மிடம் பொருந்திய தன்மை நீங்கிப்போக அம்முனிவர்கள் செயலற்று மோன நிலையில் வீற்றிருந்தார்கள்.

அகிலத்தின் அன்னையான உமையைப் பிரிந்து சிவபெருமான் எச்செயலும் இல்லாமல் யோகிபோல வீற்றிருந்ததால், முன்போல் ஆணும் பெண்ணும் கூடுதல், இல்லாமல் நிலைபெற்ற உயிர்க் கூட்டம் பெருகாமல் இருந்தது.

வையகததிலும வானததிலும உளள மனிதா தேவா அனைவரும விருமபும காமததினால ஏறபடும புணாசசி இலலாமல மனககவலை கொணடு பெருநதுனபம அடைநதாாகள எனது ஒபபறற படைபபுத தொழில நினறு விடடது இதறகு மேல நான எனன சொலவது

இது இபபடியிருகக, சிவனது வரததினாலே குறையாத செலவததை அனுபவிககும கொடிய சூரபனமன, எனககுத தினமும, அவனுககுப பஞசாஙகம சொலலும ஒரு வேலை கொடுததுளளான மேலும சொாகக லோகததில துனபததை நிலைநாடடி விடடான கலை நிறையபபெறற முழுநிலாவை இராகு எனனும பாமபு மறைபபதைபபோல, தேவாகளுடன அரசாடசி செயத இநதிரனின புதலவனான சயநதனைக கொடுநதொழில புரிநது சிறை வைததான "உயிாகள அனைததுமாகி, அருவமாகி, உருவமும ஆகி, பிரமன - விஷணு - உருததிரன எனனும மூவகையான இயலபினை உடைய முதறகாரணமுமாகி, தேவாகளுககுத தேவனாக நிறபவன சிவபெருமான அபபெருமான யோகச செயலின முறையைக காடடிக கொணடிருபபாரேயானால, உலகில மகிழசசியில திறைநது இருககத தககவா எவா? ஒருவரும இலா

பிரமனே! சிவபெருமான சனகன முதலியோருககுக காடடும மௌன நிலையை நீககி இமயமலை அரசன புதலவியை மணம புரிநது கொணடால படைபபுத தொழில முழுமையாக நடககும அசசிவ பாாவதியருககு ஒரு குமரன பிறநதால சூரபனமன கூடடம முழுதும அழியும துனபமடைநத உலகம யாவும முனபோல உயாகதி அடையும

சிவனுககு ஒரு குமரன பிறககும அநதச செயல நிறைவேறுவதறகாக நான ஒரு வழி கூறுகிறேன உலகில உளள எவரும மயககமடையுமபடி மலா அமபு எயகினற மனமதனை அனுபபினால, எம தநதையாகிய சிவபெருமான, உமையை மணநது குமரனைப பிறககச செயவான எனறு திருமால உரைததாா

3. காம தகனம்

இநதிரனோடும தேவா கூடடததோடும சென்று முதனமை பொருநதிய தாமரைப பொகுடடின மீது வீறறிருநத பிரமன, ஐநது வகையான மலா அமபுகளையும கருமபு விலலையும உடைய மனமதன தனமுனனே வருமபடி மனததில நினைததான

"கங்கை நதியைச் சடையில் அணிந்த நெற்றிக் கண்ணை உடையச சிவபெருமான் இமயமலை அரசனின் மகளை அடைவதற்காக, உன் மலர் அம்புகளை எய்து அங்குள்ள மௌனநிலையை, நீக்கிவிட்டு உடனே இங்கு வா; இதை நீ எனக்காகச் செய்" என்றான் பிரமன்.

நாண் பூட்டிய கரும்பு வில்லை உடைய மன்மதன், பல பாவங்கள் ஒன்று சேர்ந்தாற் போன்ற ஒரு கொடிய மொழியைக் கேட்டேன் என்று மனத் துயரம் அடைந்து நெருப்பிலே வாட்டப்பெற்ற மென்மையான மலரைப் போல அழகு இழந்து, "திருமால் முதலிய தேவர்களிடம் போரிட்டு வெற்றி பெறுவதல்லாமல், சடையிலே கங்கை நதியைச் சூடிய சிவபெருமான்மீது அம்புகளைச் செலுத்தி வெற்றி பெறுவது முடியுமா? என்று கேட்க, "சிவபெருமானை வெல்வது அரிதாக இருந்தாலும், தன்னை அடைந்தவரின் துன்பதைத்தைப் போக்கும் அப்பெருமானின் அருளினாலே இச் செயல் உன் மூலம் நிறைவேறும்; மற்றவரால் இது நிறைவேறுமா? நிறைவேறாது. சிந்தித்துப் பார்த்தால், இச் செயலைச் செய்வதற்கு முதற் காரணம் நீயே என்று பிரமன் கூற; "முற்காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் உண்டாக்கும் பொருட்டு, குறையாத அருளினைப் பெண்ணாகப் படைத்துத் தாமே அதைத் தம் இடப்பாகத்தில் இருத்திக் கொண்ட சிவபெருமானை, எளியோனாகிய நானா, காம மயக்கம் கொள்ளுமாறு செய்வது?" என்று மீண்டும் கூறி மன்மதன், பிரமன் வேண்டு கோளுக்குச் சம்மதிக்காமல் மறுத்துவிட, அழகு நிறைந்த தாமரைப் பூவிலே வீற்றிருக்கும் முதல்வனாகிய பிரமன் மனக்கவலை அடைந்தான்; சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்து, பின்பு பேசலானான்.

"அசுரரை வென்று செருக்கடைந்து தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து கொண்ட தேவர் கூட்டம் வியக்குமாறு சிவபெருமான் வேறொருவன் போல வந்து, ஒரு துரும்பை நட்டு, 'இத்துரும்பைத் துணிப்பவனே அசுரரை வென்ற வீரன்' என்று கூறினான். பிரமன் முதலிய அனைவரும் முயன்று தோற்றனர். அச்செயல் மூலம் 'எல்லாம் தன் செயல்களே' என்று வெளிபபடுததினான், சிவன். எனவே 'நம்மாலும் சில செயல் முடியும்' என்பது நாணத்தக்கது. (சிவனது யோகம் நீக்கப் போகும் உன் செயலும், அவன் செயலே! சிவன் செயலே என்று பிரமன கூறினான்).

"கரும்பு வில்லை வளைத்து கையில் உள்ள அரும்பு அமபை அதில் தொடுதது அழிவில்லாத சிவபெருமானை எய்து மயக்குமாறு, அவனை

வழிபாடு செயது நீ செலவாயாக அவவாறு செலவது செயவதும அவன திருவருளால நிகழபவையே! இது சததியம அதறகுரிய காரணததை ஒரு மகன பெறுவோம எனறு இநதிரனிடம சிவன கூறிய அனறே நாம தெரிநது கொணடோம எவனாவது ஒருவன யாராவது ஒருவருககு ஏதாவது ஒரு உதவி தனனால செயயமுடியும எனறால, அதை அவா கேடகும முனபே தானே முன வநது செயதல தலையாய செயலாகும (உததமம) அவா கேடடபினபு செயது முடிபபது இடைநிலையான செயலாகும (மததிமம) கேடட பினபும உடனே செயயாமல பல நாள முடியாது என மறுததுப பினபு செயவது கடை நிலையான செயலாகும (அதமம) விரதததினால வலிமை பெறற சூரபனமனது ஏவலினால நாஙகள அனைவரும துனபமடைநது வருநதினோம அததுனபம இனி நீஙகிபபோகுமபடி சிவபெருமான ஒரு புதலவரைத தோறறுவிபபதறகாக ஒபபறற ஐநதுமலா அமபுகளைச செலுததுமாறு உனனிடம வேணடிககொணடோம எனவே எஙகளுடைய துனபததை நீககும பொருடடு உனககு மரணம ஏறபடடாலும அது குறறமாகுமா? ஆகாது புகழை அடைய விருமபுபவா எநதத தீமை செயதாலும பினவாஙகாது முனசெலவா அதனால எமது கடடளையை ஏறறுச செல இனி அதறகு மறுபபுச சொலலாதே" எனறு கூறினான பிரமன

தாமரைத தணமலரில வீறறிருககும பிரமன இவவாறு கூறவே, ஐநது மலா அமபுகளை உடைய மனமதன மனக கவலை அடைநது, "முதற கடவுளான சிவபெருமானை எதிாதது நான போரிடமாடடேன இநத ஒரு செயலைத தவிாதது, நான செயயததகக வேறு செயலைச சொலக அதை மறுககாமல செயவேன' எனறு கூறினான மனமதன இவவாறு கூறியபோது, தேவரோடு இருநத பிரமன கோபம அடைநதான "நலல விதமாகக கூறிய நமமுடைய சொறகளை ஏறக மறுததுவிடடாய நாம கூறியவாறு செயதால உயிா வாழவாய இலலையெனறால உனககு நாம கொடிய சாபம கொடுப போம உன முடிவு எனன எனபதைச சொல" எனறு கேடடான அழகிய வடிவம கொணட மனமதன 'கொடிய சாபம தருவேன எனறு கோபததோடு பிரமன கூறியதைக கேடடு மனம வருநதிப பெருமூசசு விடடான 'இனிநாம செயயததககது எது?' எனறு ஆராயநது மனததைத தேறறிககொணடு உலகைப படைதத பிரமனது முகததைப பாாததுக கூறலானான

"பிரமனே! நான இநத ஒனறை மடடும சொலவேன, கேடபாயாக! உனது வாயிலிருநது தோன்றும கெடுதி தரும சாபச சொறகளால முனனுளள

பெருமையை இழந்து துன்புற்று இறப்பதைவிட, நீல கண்டனான சிவன் முன்பு சென்று, வேகத்தை உடைய கொடிய அம்புகளைச் செலுத்தி இறந்தாலும், அதுவே சிறநதது ஒருவேளை அந்த இறப்பிலிருந்து பின்பு உய்தி பெறவும் கூடும். "பிரமனே! கோபம் கொள்ளாதே, சிவந்த சடையை உடைய சிவபெருமானோடு போர் செய்ய நான் இன்றே செல்வேன்' என்று மன்மதன் உரைத்திடவும் தாமரை மலரில் அமரும் பிரமன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, மனம் களிப்புற்றுப் பேசலானான்.

இவ்வாறு பிரமன் அனுப்பியபோது வேள்விக்கு அதிபதியாகிய இந்திரன் மன்மதனைப் பார்த்து, "மகனே! நான் தேவர்களோடு துன்பப்பட்டு இழிவு பெற்றதை நீ அறிவாயாக; அதை நீக்கி நீங்காத நல்வாழ்வை எனக்குத் தர விரும்பினால், உமாதேவியைச் சிவபெருமான் கூடுமாறு செய்வாயாக" என்று கூறி, அவன் விரைந்து செல்லும்படி விடை கொடுத்தான். இவ்வாறு இந்திரன் விடை கொடுத்ததும், மன்மதன் கைகளைக் கூப்பி வணங்கி, பிரமனின் உலகமான மனோவதி நகரை நீங்கித் தான் வாழும் நகரத்துக்குச் சென்றான். அங்கே தன் மனைவியான ரதியிடம் மனோவதியில் நடந்தவற்றைச் சொன்னான். அதைக் கேட்டு மனம் கலங்கிய அவளைத் தேற்றித் தன் கருத்துக்கு உடன்படச் செய்தான். பின்பு, மணமுள்ள தேனைச் சிந்தும் மலர் அம்புகள் நிறைந்த அம்பறாத் தூளியைத் தன் முதுகில் இறுக்கிக் கட்டினான்.

அந்த மன்மதன், குளத்தில் உள்ள (தண்டுடன் கூடிய) தாமரை மலராலான காமகாண்டம் என்னும் வில்லையும், கரும்பு வில்லையும், தான் இயக்கியுளள கரும்பு வில்லையும் எடுத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டான். குளிர்ச்சி பொருந்திய - இளமையான மாந்தளிர் என்னும் வெற்றியும் தறுகண்மையும் பொருந்திய ஒரு வாளினைப் பெரிய இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டான்.

அந்த மன்மதனுக்குக் குயில்களும் சமுத்திரக் கூட்டங்களும் முறையே காகளங்களாகவும் முரசுகளாகவும் முழங்கின; அலைகள் யாவும் சாமரங்களாக அசைந்து வீசின; மீன் கொடி ஆகாயத்தில் உலாவியது;வெண்மையான முழுநிலா என்னும் குடை நிழல் செய்தது. மன்மதன் ஒப்பற்ற கிளிகள் என்னும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தென்றல் என்னும் தேரில் ரதியோடு ஏறினான். தீய சகுனங்கள அளவின்றி ஏற்பட, தான் இருந்த பழைய நகரத்தை விட்டு சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கயிலை மலையை அடைந்தான்.

அந்த மனமதன கயிலை மலையைக கண்டு கையால தொழுது, தனது தேரிலிருந்து இறங்கினான தனககு அருகே வந்த பரிவாரஙகளை அஙகேயே நிறுததினான தனககுப பழககமான விலலையும, அமபுகளையும எடுததுககொண்டு புலியைத தூககததிலிருந்து எழுபபுகினற மானைப போல மனம துணிந்து ரதியுடன செலலத தொடஙகி மனமதன பிறைச சந்திரனை அணிந்த அழகனாகிய சிவபெருமான வீறறிருககும கயிலை மலை மேல ஏறினான தனது கையிலிருந்த கருமபு விலலை வளைதது ஒபபறற அமபுகளைத தொடுதது அமமலையிலிருந்து பறவைகளும விலஙகுகளும அடையாதிருந்த புணாசசி விருபபததை இபபோது நினைககச செயவது பறறிச சிந்திததான

ஒபபறறவனான அந்த மனமதன இத தனமையை நினைதது, அஙகே இருந்த விலஙகுகள மீதும பறவைகள மீதும மலா அமபுகள எலலாவறறையும செலுததினான முதறபொருளான சிவபெருமானது கோயிலின முதல வாயிலில கருணையோடு வீறறிருந்த நந்தி தேவா அசசெயலைக கண்டாா

நந்திதேவன "பகையும நடபும சிறிதளவும இலலாமல, எலலா உயிாகளுககும அமைந்துளள காமஙகளை அறிந்து, அவறறிறகு உரிய விதிகளை மேறகொண்டு, தமமை அடையும பககுவம மிககவாகளுககு மேலான முகதியைக கொடுதது, அருள செயயும சுயமபுவான சிவபெருமான முனனிலையில செலல விருமபினால பெருமை பொருந்திய மேறகு வாயிலை அடைந்து, அவவழியே உளளே செலக" என்று கூறினான **நந்திதேவன இவவாறு கூறியதும, மனமதன அவரைக கை குவிதது வணஙகி அவா கூறியதறகு உடனபட்டு, சிறபபாக ஒளிவீசும பொன பிரமபு தாஙகிய கையை உடைய நந்தி அனுமதி அளிகக, அஙகிருந்து சென்றான, மேறகுத திசையில உளள கோபுர வாயிலை அடைந்து, தேவாகளுககெலலாம தேவனாகிய சிவபெருமான நீறுபூதத நெருபபு மலை போல யோகததில வீறறிருந்த இடததை அணுகினான**

"இவை யாவும சிவபெருமான திட்டமிட்ட செயலகள, இனி நடககப போவது எதுவாக இருககும எனபதை அறியேன நான சோமபிக கிடபபதும கூடாது விரைவாக எழுந்து, விலலையும வளைதது, அமபைத தொடுதது, சிவபெருமானது புககததே நின்று எனனால முடிந்த அளவு முயறசி செயவேன அதன பிறகு நடபபவை நடககட்டும" என்று எணணிய

மன்மதன் குளிர்ந்த மலராகிய அம்பைத் தொடுத்து, ரதி தன்னைவிட்டு அகலாமல் உடன்வர, பிறைச் சந்திரன் திகழும் சடை முடியை உடைய சிவபெருமானது ஒரு பக்கத்தில் பொருந்தி, போரிட முயற்சி செய்தான்.

பகைவர் மீது வீசுவதற்கான மழுப் படையை ஏந்திச் சிவந்த கையை உடைய சிவபெருமான் மேல் படை செலுத்த குறி பார்க்கும் கருத்துடையவன் போல மன்மதன், சிறந்த வாசனை கொண்ட மலர் அம்புகள் ஐந்தினையும் சிவபெருமானை நோக்கிச் செல்லுமாறு எய்தான்.

மன்மதன் செலுத்திய கொடிய அம்புகள் ஐந்தும் வியக்கத்தக்க பெருமை உடைய சிவபெருமான் மீதுபட்டன. பட்டதும், பெருமான் மன்மதனைச் சற்றுப்பார்த்தார். பார்த்ததும் பெரும் நெருப்புத் திகழும் அவரது நெற்றிக் கண் மன்மதனை எரித்தது. அதனால் கயிலை முழுதும் புகைபரவிச் சூழ்ந்தது.

கரும்பு வில்லை உடைய மன்மதனது உடல் தீப்பற்றி எரிய, கயிலை மலையில் கொடிய புகையும் நெருப்பும், திருமால்-பிரமன் முதலிய தேவர்கள் எல்லோரும் கடைந்தபோது, பாற்கடலின் நடுவேயிருந்து கொடிய நஞ்சு விரைவாக தோன்றியது போலத் தோன்றியது.

எங்கும் பரவிய அக்னியிலிருந்து மேலெழுந்த புகைப்படலம் பரவிச் செல்ல, கிழக்குத் திசைக் காவலில் பொருந்திய நந்திதேவன் உடனே அதனைப் பார்த்தான்; 'உள்ளே சென்ற மன்மதன் இறந்து விட்டான்' என்பதை அறிந்து கொண்டான்; நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்பு எரித்ததால் மன்மதனது உடல் முழுதும் சாம்பலாகிக் கீழே அவன் இறந்து போனான். அதன் பின்பு பெருமை மிகுந்த சிவபெருமான் பழைய ஞானயோகத்தில் வீற்றிருந்தான். எல்லாத் தொழில்களையும் ஒரே நேரத்தில் சிந்தித்துச் செய்து முடிக்கும் எம் பெருமானுக்கு இச் செயலா அரியது? தன் கணவனாகிய மன்மதன் இறந்த தன்மையைப் பார்த்ததும் ரதியின் உள்ளத்தில் துயரம் பெருகியது. அவள் முன்பு பெற்றிருந்த அறிவு அழிந்தது; கண்ணீர் ஆறாக ஓடியது; உடல் வியர்த்தது; மூக்குப் பெருமூச்சு விட்டது; உயிர் ஒடுங்கியது. 'இவளும் இறந்தாள்' என்று பார்த்தவர் கூறுமாறு ரதி நிலத்தில் விழுந்தாள்.

4. தவம் கலைந்தது

இவ்வாறு ரதிதேவி வருந்திக் கொண்டிருக்கத் தலைவனான சிவபெருமான் மோன நிலையில் வீற்றிருத்தலையும், வலிமை மிகுந்த

மன்மதன் மிக விரைவில் சாம்பலாகி அழிந்ததையும் பார்த்து, வேதங்களை அறிந்த பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் மனக் கலக்கம் அடைந்தனர்

“மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணால் எரித்த சிவபெருமானது ஆற்றலை யாராலும் மாற்றுவது முடியாது. அப்பெருமானே நம்மைக் காப்பாற்றி நம் துன்பத்தைப் போக்க வேண்டுமானால் நாம் விரைவாக அவனை வழிபடுவதே முறையாகும்” என்று அன்னப் பறவையை வாகனமாக உடைய பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் கயிலை மலைக் கோபுர வாயிலின் புறத்தே போய்க் கூட்டமாக நின்று எம் இறைவனான சிவபெருமானைத் துதித்தார்கள்.

“தீமை செய்ய வேண்டும் என்னும் கொள்கை இல்லாத உன் பக்தர்கள், குற்றங்கள் செய்தாலும், அவற்றைக் குணனாகக் கொண்டு எம்மை அடிமை கொள்ளும் இறைவனே! உன் திருவடியே அடைக்கலம் என்று அடைந்த நாங்கள், சூரபன்மனால் தினமும் வருந்தி இறப்பதா? எமது பெருந் துன்பத்தைச் சிறிதும் நினைக்கமாட்டாயோ!

பண் இசைக்கும் வண்டுகள் சூழ்ந்த, நூறு இதழ்களை உடைய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள், நெருப்பிலே உருக்கிய அரக்கைப் போல உடல் தளர்ந்து உள்ளம் வருந்தி இவ்வாறு புலம்பி அவர்களது பாவம் நீங்கும் காலம் நெருங்க, மனம் இரங்கிச் சிவபெருமான் அருளுடைய நந்தியை நினைத்தான்.

சிவபெருமான் நந்தியை நினைததவுடன், நந்தி பெருமான் முன் வந்து நின்று வணங்கினான். வேதங்களைவிட உயர்ந்தவனான சிவபெருமான், ‘மணம் மிகுந்த தாமரையில் இருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களை எம் முன்னே விரைவாக அழைத்து வா’ என்றான். நந்தி தேவர் சிவகணங்கள் காத்து நிற்கும் முதல் வாயிலுக்கு வந்தார். அவரைக் கண்டதும் குளிர்ந்த தாமரையில் இருக்கும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் வணங்கினார்கள். ‘சிவபெருமான் உங்களை அழைத்து வரச் சொன்னார். நீங்கள் சிறிதும் வருந்த வேண்டாம், வாருங்கள், என்று அன்போடு கூறினார். நந்திதேவர் இவ்வாறு கூறிய சொற்கள் காதுகளில் ஊற்றிய அமுதமாக அமைய உடனே பிரமன் முதலிய தேவர்கள் மகிழ்ச்சியினால் பூரித்து, பதில் எதுவும் கூறத்தெரியாத மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரம் செய்து சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள்; ஆடினார்கள்; சுழன்று வந்தார்கள்

இவ்வாறு வணங்கிய தேவர்கள், தத்தம்மால் முடிந்த அளவு, பாம்பினைக் கச்சாக அணிந்த இடுப்பினை உடைய சிவபெருமானைப் போற்றினர். அவர்களை நோக்கி, "வாடிய மனத்தை உடையவர்களே! உங்கள் வேண்டுகோளையும் வேதனை கொண்ட நிலையினையும் விளங்கச் சொல்லுங்கள்" என்று சிவபெருமான் கூறிய அளவில், "அளவில்லாத பெரிய யுகங்களாக நாங்கள் சூரபன்மன் கட்டளையினால் ஓய்வில்லாமல் துன்புற்றுத் தாழ்வடைந்தோம். கருநிறம் பொருந்திய கண்டத்தை உடைய பெருமானே! உம்மைத் தவிர, உன் அடியவராகிய எமது துன்பத்தைப் போக்குபவர் வேறு யார் இருக்கின்றனர்?" "அந்தக் கொடிய சூரபன்மனது உயிரைப் போக்குவதற்காக ஒரு புதல்வனைத் தருவதற்காக, இமயம் என்னும் மிக உயர்ந்த மலையில் பொருந்தித் தவம் செய்யும் மாயையின் தலைவியான பார்வதியை நீ மணக்க வேண்டும்" என்று தேவர்கள் யாவரும் கூறி, சிவபெருமானின் மணம் வீசும் திருவடி மலர்களை வணங்கிப் போற்றினார்கள்; ஒளிவீசம் குளிர்ந்த கதிர்களை உடைய சந்திரனை அணிந்த சடையை உடைய சிவபெருமான் 'நல்லது'என்று சம்மதித்து, இச் சொற்களைக் கூறத் தொடங்கினார். "தேவர்களே! நீங்கள் அனைவரும் துன்பம் அடைய வேண்டாம். அந்த இமயமலையில் இருக்கும் பார்வதியை உங்களுக்காகத் திருமணம் புரிந்து, உங்கள் துன்பத்தை நீக்குவேன், இனி நீங்கள் எல்லோரும் செல்லுங்கள்" என்று சிவபெருமான் கூறினார்.

எல்லாவற்றையும் அறியும் சிவபெருமான் இதைக் கூற, பிரமனும் அசுரரால் அழகு இழந்த சொர்க்க லோகத்துக்கு அரசனான இந்திரனும், மற்றைய தேவர்களும் சிவபெருமானைத் தொழுது அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, தம் துன்பத்தை ஒழித்து, சிறந்த மேருமலையின் மேற்பகுதிக்குச் சென்றனர். அத்தேவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்ற பிறகு, அங்கு நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்த ரதி எம் சிவபெருமான் முன்னே சென்று வணங்கிப் போற்றி, "இறைவனே! இது நீதியா!? அழகிய தாமரையில் இருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களின் சூழ்ச்சியினால் என் கணவர் இங்கே வந்து இறந்தார். அவர் செய்த குற்றத்தை மனத்தில் கொள்ளாமல் அவரை உயிர்ப்பித்து அருள்க" என்று வேண்டினாள். ரதிக்கு அருள் செய்ய் மனம் கொண்ட சிவபெருமான் "மங்கையே! நீ மேலும் புலம்பாமல் நான் சொல்வதைக் கேள்; நாம் உமாதேவியை மணந்து கொள்ளும் பொழுது உன் கணவனை எழுப்புவோம. இப்போது செல்" என்று உரைத்தார்.

2. ஸ்கந்த சுப்ரமணியர்

சதுர்புஜம் த்விநேத்ரம் சச்வேத பத்மாஸனஸ்திதம்

குக்குட அபய வஜ்ராணி தததும் வரதம் கரே

கிஞ்சித் கேசா சிகாபத்தபுஷ்பமாலாபிராவ்ருதம்

மேகலாம்பர சம்வீதம் ரத்ன பூஷண பூஷிதம்

தாம்ரவர்ண ப்ரபம் ஸ்கந்தம் ப்ரபாமண்டல மண்டிதம்

ஸ்கந்தரூபம் இதம் ப்ரோக்தம் .... தாம்ரவர்ணம்.

இரு கண்கள், நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே கோழிக் கொடி, அபயம், வரதம், வஜ்ரம் ; வெண்தாமரை ஆஸனத்தில் வீற்றிருத்தல்; தலைமயிரைச் சுற்றித் தவழும் பூமாலை, அரையில் மான் தோல் அரைஞாண், ரத்ன ஆபரணம், புகைநிறம்,

ப்ரபை முழுவதும் சூர்ய ஒளி வட்டம், புகை - சாம்பல் நிறம்.

ஸ்கந்த ஸுப்ரமணியர்

ரதி தனித்தவளாய் அந்த இமயமலையில் போய்த தங்கிவிட, முதலவனாகிய சிவபெருமான் தேவர்களின் துனபததைப போக்கவும், இமயம் என்னும் பெரிய மலையில் தவம செய்யும் பார்வதியை மணக்கவும் மனம் கொண்டார். கங்கை அணிந்த சிவபெருமான் தன் மனத்தில் இவ்வாறு நினைத்து, சனகன், சனந்தன், சனாதனன், சனற்குமாரன் ஆகிய நால்வரையும் இனிதாகப் பார்த்து; "சிறநத நன்மையை உடைய மைந்தர்களே! ஞானபோதம் என்பது வாயினால் சொல்லத்தக்கது அன்று; அந்த ஞானபோதம், மனத்துயரை ஒழித்து இங்கே நாம் காட்டிய மெளன நிலையோடு இருந்து எம்மைத் தியானம் செய்தலே ஆகும்" என்று அவர்கள் உணருமாறு கூறி, சிவபெருமான், "இனி நீங்கள் பெற்றிருந்த நிட்டையிலிருந்து விடுதலை பெற்று மேலாக விளங்கும் எம் திருவடிகளை அடைவீராக" என்று கூறி அம் முனிவர்களை அவரது இருப்பிடத்துக்கு அனுப்பி அருள் செய்தார்.

5. தவம் செய்த தையல்

சனகன் முதலிய நால்வரும் தம் இருப்பிடத்துக்குச் சென்ற அப்பொழுது, சிறந்த தவநெறியில் நிற்கின்ற பார்வதியின் ஒப்பற்ற அன்பையும், காதலையும் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளுமாறு காட்ட நினைத்தவராகிச் சிவபெருமான் எழுந்தார். காவி தோய்க்கப் பெற்ற ஆடையும் குடுமியும்; ஆழகிய திருநீறும் ; ஒளிவீசும் பூணூல் கமண்டலம் மழையும் பனியும் வெயிலும் தன் மேல் படாமல் காக்கும் குடை இவை தாங்கி வேதம் ஓதும் அந்தண முதியோனைப் போலச் சிவபெருமான் புறபபட்டுப் போனான். இவ்வாறு போன சிவபெருமான், உலகங்களையும் உயிர்களையும் ஈன்றெடுத்த தாயாகிய உமை இமயமலையில் மெலிவோடு தவம் செய்கின்ற சாலையை அணுகினார். அத்தவச் சாலையின் வாயிலைக் காத்து நிற்பவராகிய மகளிர் பலர், 'இவர் தூய்மையானவர், என்று எண்ணி, அவர் அருகே வந்து, திருவடியை வணங்கிப் பேசலானார்கள். "சான்றோரே! சோர்ந்த நடையினை உடைய முதியவரே! இப்பெரிய மலையை அடைவது எளிது அன்று எனினும் இங்கே வந்து சேர்ந்தது ஏன?" என்று அம் மகளிர் கேட்டனர். "வளமை மிகுந்த இமயமலையின் அரசனுடைய மகள் செயகின்ற தவத்தைப் பார்க்கும் எண்ணத்தோடு இங்கே மகிழச்சியுடன் வந்தேன்" என்று முதியோனாகிய சிவன் கூறவும் அவர்கள் அம்முதியவரை மலைமகளிடம் சேர்த்தனர்.

சோததவுடன பாாவதி இவா எம தநதையாகிய சிவபெருமானிடம பேரனபு கொணடவா எனனும எணணததால அமமுதியவனிடம பகதி தோனற கையால தொழுதாள அவளுககு உணமையான துணையாக நினற விசயை எனபவள ஓா ஆசனம இட்டு அதில அச சிவபெருமானை இருககச செயதாள பாாவதியும அருகிலே நினறாள அபபொழுது பாாவதியை அனபோடு பாாதத சிவபெருமான சொலலுககு அடஙகாத உன பேரழகு அழிய உடமபில பொருநதிய தசை ஒடுஙக மிகுநத தவம செயகிறாய இததவததின மூலம நீ எநதப பொருளை அடைய விருமபுகிறாய எனறாா

சிவபெருமான இவவாறு சொலலக கேட்டதும, பூஙகொடியைப போல அசையும இடையினை உடைய பாாவதி விசயையின முகததைப பாாதது இவருககு உடனே பதில தருக எனறு கணணால சாடை காட்டினாள அநத விசயை அடியவளாகிய எனககு இநத வேலை இடடுளளாா எனறு உணாநதவளாயக கூறத தொடஙகினாள நிலைபெறற உயிாகளுககு உயிராக (பரமாதமா) உளள சிவபெருமான இவரைத திருமணம செயது கொணடு தமது இடபபாகததில இருததிக கொளள வேணடும எனபதையே எணணி இப பாாவதி உணமையான தவததைச செயகிறாா' எனறு பாாவதியின அனபுததோழி கூறினாள முனனே தோனறிய அனைவருககும முறபடத தோனறிய பழமையுடைய சிவபெருமான சிாிததாா "துனபம ஏறபடத தவம செயவதனால உணடாககக கூடிய பயன எதுவும இலலை இததகைய பெறுவதறகு அரிய பொருளான பெருமான இவளுககு எளிதில கிடைபபாரா? கிடைககமாட்டாா எனவே இவள தவம செயத பல நாளும இவளது அழகின சிறபபு வீணாகபபோனது இனி இநதத் தவததைச செயயாமல விரைவில விடடுவிடுவதே பாாவதிககுக கடமையாகும," எனறு சிவபெருமான கூறினாா இதைக கேட்டதும மலையரசன மகள " என தவததை இகழும தீயவனே இதை உனககு விளககுவது முடியாது விளககிக கூறுவதும பாவமாகும நீ உன பொயயான வேதியா வடிவததோடு வெளியே போ" எனறு சீறினாள

அறஙகள செயயும உமையவள இவவாறு கூறியதும, "பெணணே! உனனிடம ஆசை கொணடு இஙகே வநத என செயலைப பறறி விசாரிககாமல, வெளியே போ எனறு கூறினாய இது ஏறறதோ? அனறு நான இஙகு வநத காரணம எனனவெனில வேத விதிபபடி உனனைத திருமணம செயது கொளவதே ஆகும!' எனறு முதியவன வேடததிலிருககும சிவபெருமான

கூறினார். இந்த வஞ்சக வார்த்தைகளை கேட்ட உமையவள், தன் அழகிய காதுகளைக் கையால் மூடிக் கொண்டு, மனம் பொறுக்காமல் துன்புற்று, கிழவன் இவன் போகமாட்டான். நானே இங்கிருந்து போவேன்' என்று கூறி, செம் பஞ்சு பூசிய திருவடிகள் சிவக்க அங்கே ஒரு புறமாக ஒதுங்கிப் போனாள்.

உமையவள் ஒரு புறம் போனவுடன், அழிவற்றவனான சிவபெருமான், பனி பொருந்திய இமயமலையில் இருக்கும் அந்த உமையவளின் இயல்பைப் பார்த்து, அளவற்ற கருணை பொங்க, தான் பெற்றிருந்த அந்தண வேடத்தை அகற்றி, பெருமை பொருந்திய காளை வாகனத்தின் மேலே அமர்ந்து, பல பூத கணங்கள் பின்னே நின்று போற்றக் காட்சியளித்தார்.

சிவபெருமான் இவ்வாறு வானத்தே தோன்றியதும், அதைக் கண்ட பார்வதி உடல் நடுங்கி, உள்ளம் நாணி, பலமுறை வணங்கினாள்; கைகூப்பித் துதித்தாள்; "அளவிட முடியாத அறிவாலும் அணுக முடியாத முதற்பொருளே! உன்னை அறிந்து கொள்ளும் அறிவில்லாத சிறியவளாகிய நான், உனது மாயச் செயலைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை; அதனால் நான் உம்மை இகழ்ந்ததைப் பொறுத்தருள்க" என்று, வேண்டினாள்.

பரமசிவன், 'சிறந்த முறையில் உன் திருமணம் நடைபெறுவதற்காக நாளை வருவோம்' என்று கூறி மறைந்து போனார். போனதும், பாாவதி மனத்திலே மகிழ்ச்சியை நிறைத்துக் கொண்டு நித்தியனான பெருமானை நினைத்துப போற்றியபடி இருந்தாள். இங்கே நடந்ததை இமயமலை அரசனுக்குச் சொல்லத் தோழியர் சிலர் ஓடினர்.

சிவபெருமான் காட்சியளித்துத் திருமணம் செய்து கொள்வதாகக் கூறிய செயலை அத்தோழியர் உரைத்தனர். அதைக் கேட்ட மலையரசன், அதுவரை தன் மனத்தே இருந்த வருத்தம் நீங்கி, தன் மனைவியாகிய மேனையுடன் விரைவாகத் தவச் சாலைக்குச் சென்றான். அங்கிருந்த பார்வதியை அழைத்துக் கொண்டு தன் மாளிகை சேர்ந்தான்.

6. மணப் பேச்சு

இமயமலைவிடடுக் கயிலை அடைந்த முக்கண் முதல்வன், சப்த ரிஷிகளை நினைக்க, அவர்கள் அவர் முன் தோன்றினர் சிவபெருமான் அவர்களைப் பார்த்து, "இமயமலை அரசனிடம் இன்றே சென்று அவன் நமக்குப் பார்வதியைத திருமணம செய்து கொடுக்கும்படி பேசி, விரைவாக எம முனனே

வாருஙகள்" எனறாா அருநதவ சீலா எழுவரும இமயமலை அரசனைக கணடு, "நிலை பெறற உயிருககு உயிராக நிலைதது நிறகும சஙகரன, உலகஙகளை ஈனற பாாவதியை மணநது கொளள விருமபி, அதை உனனிடம தெரிவிபபதறகு எமமை அனுபபினான எனறனா அது கேடடு எலலையிலலா ஆனநதம அடைநத மலைஅரசன 'நெருஙகிய உயிாகள அனைததையும, பழமையான உலகஙகள அனைததையும பெறறெடுதத கனனியான பாாவதியைச சிவபெருமானுககுத திருமணம செயது முறைபபடி கொடுதது எனனையும அவனுககு அடிமையாகத தருவேன' எனறு உரைககவும, அநத ஏழு முனிவாகளும இமயமலை அரசன இயமபிய சொறகளைக கேடடு மிகுநத மனமகிழசசி கொணடாாகள அவாகளை அஙகே இனிதாக வாழும படி வாழததினாாகள பினபு அஙகிருநது புறபபடடு சிறபபுடைய, குளிாசசி பொருநதிய கயிலை மலையை அடைநதாாகள

கயிலையை அடைநத ஏழு முனிவாகளும பெரிய கோயிலை அணுகி நநதியிடம சேர, அநத நநதி முறைபபடி உளளே அனுபப, சிவபெருமானை அடைநதாாகள அளவறற அனபோடு அபபெருமானின திருவடிகளை வணஙகிப போறறினாாகள பினபு இமயமலையில அரசாடசி செயபவன திருமணததுககுச சமமதம தெரிவிதத செயதி முழுவதையும கூறினாாகள அதைக கேடடருளிய சிவபெருமான, "தேவமுனிவாகளே! நீஙகள செயயும தொழிலகளைத தொடாநது செயயச செலலுஙகள," எனறு சொனனான, அம முனிவாகள பெருமானின திருவடிகளை வணஙகித தம இருபபிடம செலலத தொடஙகினாாகள

7. விழாக் கோலம்

கணககறற உயிாகள எலலாவறறிலும கலநது, அவறறின அறிவுதோறும நிறைநதிருநத சிவபெருமானுககு ஒபபறற தன மகளை முறைபபடி மணம செயயச சிநதிதது தேவாகளுககுத தேவையான வேலைகளைச செயயும தேவதசசனை (விஸவகாமா) மலைஅரசன அனபோடு நினைததான மலை அரசன இவவாறு நினைதததும தேவதசசன அவன முனபு தோனறிக கைகூபபி வணஙகி 'எனனை நினைதததது ஏன? நான செயய வேணடிய வேலை எனன? அதனைச சொலலுக' எனக கேடக, மலை அரசன அதனைச சொலலத தொடஙகினான 'எனனை அடிமையாகக் கொணட சிவபெருமானுககு நான பெறறெடுதத உலக மாதாவாகிய பாாவதியைத திருமணம செயது கொடுககப போகிறேன எனவே, இநத மலையில உளள

புதிய பெரிய நகர் முழுவதையும் சொர்க்கலோகம் போல அழகுபடுத்துக" என்றான் இமயமலை அரசன்.

அம்மலையின் மேல், மலை போன்ற கோபுரங்களையும், மன்றங்களையும், தேர்களையும், நிழல் தரும் பல மண்டபங்களையும் , மணம் வீசும் மலர்ப்பந்தல்களையும், அவற்றைப் போன்ற பிறவற்றையும் முடிவற்ற வீதி தோறும் அமைத்தான், தேவதச்சன். அத் தேவதச்சன், மரகதமணியின் ஒளியைத் தருகின்ற - குதிரையின் முகம் போல அமைக்கப்பட்ட குலைகளுடன் கூடிய வாழை மரங்களையும், கமுகு மரங்களையும், பொருந்துமாறு நிறுத்தினான்; பூந்தாதுக்களின் நறுமணம் கமழும் தோரணங்களை தொங்கவிட்டான்.

தேவதச்சன், மங்கல நிகழ்ச்சியான திருமணத்தை நடத்த, அந்தக் கோட்டையின் நடுவே அமையுமாறு, பரப்பளவு அதிகம் கொண்ட-சிறந்த பொன்னினால் அமைந்து திகழும்படி, ஒரு திருமண மண்டபம் உருவாக்கினான். அது, கயிலையில், கங்கை ஆற்றைச் சடையில் கொண்ட சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கோயிலைப் போல அமைந்திருந்தது.

தேவர்கள் அனைவருக்கும் முதன்மையான தேவ தச்சன் சிந்தித்து இவ்வாறு அளவற்ற முறையில் இடங்களையும் பொருள்களையும் அமைத்தவுடன், பொன்மயமான இமயமலையில் இருந்த அரசன் அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தான். திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்களின் பெரிய கூட்டமும், சிறந்த தவத்தை உடைய முனிவர்களும், தத்தம் மனைவியரோடு, பார்வதியின் திருமணத்தைக் காண ஆவலோடு வரும்படி எல்லா இடங்களுக்கும் தூதரை அனுப்பினான், இமயமலை அரசன்.

தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி முதலிய மங்கையர் அனைவரும், சிறந்த தவம் மேற்கொண்டமையால், உடல் மெலிந்திருக்கும் பார்வதியின் திருவடிகளை வணங்கி, மங்கலமாகிய திருமணத்துககுரிய அலங்காரத்தைச் செய்தனர். இமயமலை அரசனும் கயிலாயம் சென்று "எம் தந்தை போன்றவனே! முற்காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் ஈன்றெடுத்த அன்னையாகிய பார்வதியை விருப்பத்தோடு திருமணம் செய்து கொள்ள முடிவு செய்தாய்; சோதிட நூலில் வல்லவர்கள் குறிப்பிட்ட பங்குனி உத்திரம் இன்றைய தினமே ஆகும். இதுவே சுப முகூர்த்தம் எனவே திருமணம் செய்து கொள்ள இமயமலைக்கு வருக," என்றான்.

கருமை நிறைநத கணடததை உடைய சிவபெருமான இமயமலை அரசனைப பாாதது அளவறற கணஙகள சூழ இபபொழுதே நாம இமயமலைககு வருகிறோம நீ முனனே செலக' எனறு கூறினான உடனே இமயமலை அரசன, சிவன திருவடிகளை வணஙகிப போறறி விரைவாகத திருமபிச செனறு, தனது வளமை நிறைநத நகரததில இருநத மாளிகையை அடைநதான

இவவாறு கயிலை மலையில எலலா உயா திணைப பொருளகளும அஃறிணைப பொருளகளும வநது சோநத தனமையைப பாாதத நநதி, உளளே செனறு சிவபெருமானுககு தெரிவிகக பெருமான அவா அனைவரையும இஙகே அழைதது வருக எனக கூறினாா

நநதி தேவன முதல வாயிலை அடைநது, அஙகே கூடியிருநத உருததிர கணததவாகள, திருமால முதலிய தேவாகள, முனிவாகள ஆகிய எலலோரும ஒனறு சோநது செலலுமாறு கோயிலுககுள அனுபபி வைததான

திருமாலுககும பிரமனுககும அறியமுடியாத அரியவனான சிவபெருமான வணடுகள மொயககும கூநதலை உடைய பாாவதியிடம செலல மனததிலே நினைதது, அதைப பககததிலிருநத தலைவாகளுககுக குறிபபால அறிவிதது, இமயமலைககுச செலல எழுநதான

8. திருக்கல்யாணம்

நானகு வேதஙகளும இருபததெடடு ஆகமஙகளும போறற சிவபெருமான பொனமயமான தனது திருககோயிலை விடடுப புறபபடடு வலிமை பொருநதிய குணடோதரனின தோளின மேலே பொன போனற தன தாளை வைதது மேலேறி ஞானவடிவமான ஒபபறற பெரிய ரிஷபவாகனததில எழுநதருளினாா வணஙகித தம வேலைகளைச செயயும அநதத தலைவாகளும, தவததால வைரமேறிபபோன நெஞசினை உடைய பூதாகளும பிற கூடடததாரும, தமமைச சூழநதுவர, சிவபெருமான கயிலை மலையை விடடு நீஙகி, பழமையான உலகததினா வாழவு பெறுமபடி இமய பெருமலை செனறாா

அநத இமயமலை அரசன தன சிறநத சுறறததாரோடு எதிரே செனறு வணஙகி அபபெருமானை புணணியம நிறைநத தனது ஔதிப பிரஸதம எனனும நகரததுககு அழைததுச செனறான ஞானத தலைவனான

சிவபெருமான் அரிய திருமண மண்டபத்தில் முன்பு சென்று, பெருமை பொருந்திய இளமையான காளை மீதிருந்து இரங்கினான். உடனே அவனுடன் வந்த அனைவரும் தத்தம் வாகனங்களிலிருந்து இறங்கினர்.

எல்லா வேதங்களும் அறிய முடியாதபடி மறை பொருளாக இருக்கும் சிவபெருமான், நந்திதேவன் தனக்குக் காட்டிய நல்ல அழகுகள் அனைத்தையும் பார்வையிட்டபடி வந்து நறுமணம் வீசும் புது மலர்களிலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமண மண்டபத்தின்கண், இந்திர நீலம் என்னும் ரத்தினத்தால் செய்யப்பட்ட அழகு நிறைந்த சிங்காசனத்தின் மீது வீற்றிருந்தான்.

சிவபெருமான் இவ்வாறு வீற்றிருந்த பொழுது, வீரபத்திரன், காலாக்கினி ருத்திரன், கூர்மாண்டேசன், ஆடகேசன், ஐயனார், மற்றவர்களால் போற்றப்படும் பிரமன், திருமால், இந்திரன், முனிவர்கள், தேவர்கள் ஆகிய அனைவரும், சிவபெருமானைச் சுற்றித் தத்தமக்கேற்ற ஆசனங்கள் தோறும் அமர்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது, அண்டத்தில் உள்ள எல்லா உலகங்களிலும் சுமையாக வாழும் அனைவரும், ஆதிநாதனான சிவபெருமானது புனிதமான சிறந்த திருமணத்தைப் பார்ப்பதற்காக வந்து கூடிய காரணத்தால் இமயமலை பாரம் தாங்காது நடுங்கியது. பொன்மயமான இமயமலை நடுங்கிய போது, போற்றுதலுக்குரிய ஆதிசேடன் தலைமேல் உள்ள பூமி என்னும் இரண்டு தராசுத் தட்டுகளுள் சுமை மிகுந்த தான வடபக்கத்துக் தட்டுத் தாழ்வடைய, மற்ற தென்பாகத் தட்டு தேவர்களும் அஞ்சும்படி மிகவும் உயர்ந்தது, தென்பகுதியிலிருந்த பூமி உயர்ந்து விட்டதால், அதைக் கண்ட தேவர்கள் அனைவரும் ஏக்கம் அடைந்தார்கள். பூமியில் உள்ள மக்கள் துன்பம் அடைந்து 'எங்களுக்கு என்ன தீமை வருமோ, என்று வாடினார்கள். முனிவர்களும் வருந்தினர். அனைவரும் 'சிவனே' என்று அலறவும், முன்னவனாகிய சிவபெருமான் அந்தச் செயலைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான்; அவர்களது குறையை நீக்க நினைத்து, நந்திதேவனைப் பார்த்து, 'தனது ஒரு கையில் கடலை அடக்கி உண்ட அகத்திய முனிவனை அழைத்து வருக' என்று ஆணையிட்டான்.

குறுமுனி அகத்தியன் வந்து கொன்றைமாலை அணிந்த சிவனை வணங்கி நின்றான். நெற்றிக் கண்ணை உடைய இறைவனான சிவபெருமான் தன்னை வணங்கும் அகத்திய முனிவனைப் பார்த்து, "இந்த இடத்துக்கு எல்லோரும் வந்து விட்டதால் சொர்க்கத்துக்குக் கீழே உள்ள இந்தப்பூவுலகம் தென்பாகம

மிகுதியாக உயர வடபாகம தாழநது விடடது அகததிய முனிவனே! நான சொலவதைக கேள இநத இமயமலையை விடடு நீஙகிப போய தேன நிறைநத வயல வளம மிகுநத தெனனாடடை அடைநது, அஙகுளள வானளாவ உயாநத பொதிய மலையில வீறறிருபபாயாக அவவாறு நீ செயவாயானால உலகமெலலாம முன போலச சமமாகி விளஙகும்" எனறான

9. தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்ட குறுமுனி

"**வே**தஙகள கூறும வேளவிகளைச செயயும மாவலிச சககரவாததியின வலிமையை அடககிய, தோறறததை உடைய, வாமனனுககுத துணையாக, வேறொரு குடடை வடிவமும உணடோ' எனறு ஐயம கொணடு, வழியில எதிாபடட அவுணாகளுள சிலா எதிரே நிறகாமல ஓட, குறு முனிவனான அகததியன பெரிய பொதிய மலையை அடைநதான புனிதம பொருநதிய சிறநத அகததிய முனிவன பொதிய மலையில வீறறிருகக, புகழபபடுகினற வடபகுதிப பூமியும தெனபகுதிப பூமியும ஒரு தராசு போலச சமமாக அமைய, அபபோது உயிாகள ஆகிய அனைவரும துனபம நீஙகிச சிவபெருமானைத துதிதது மனம மகிழநது இருகக இநத உலகததைப பெறற, அனனையான பாாவதி திருமணச சாலையை அடைநது, முடிவும முதலும அறற சிவபெருமானின திருவடிகளை வணஙகினாள முனனவனாகிய எமபெருமான, அமாக எனறு கூறி, அவவாறே பாாவதி, தேவமகளிா அனைவரும போறறி அமர மலையரசன தன அனபுமகள கைகளை பரஞசுடரான சிவபெருமானின திருககரததில வைதது, என மகளை அனபோடு தததம செயது கொடுததேன' எனறு கூறி நீணட வேத மநதிரஙகளை ஓதி, அச சிவபெருமானை மருமகனாகப பாவிதது, நறுமணம உளள நலல நீரை விடடான

அபபொழுது, இமயமலை அரசன காமதேனு பொழிநத இனிய பாலையும வாழை மா பலா எனனும இனிய பழவகைககளையும நெய தேன முதலிய இனிமையான அளவறற சுவைப பொருளகளையும பொனனாலான பாததிரஙகளில வேறு வேறாகப படைதது, சிவபெருமான முனனே வைததான எம இறைவனே! இவறறை நீ உணண வேணடும எனறு கூறிக கை கூபபினான கறைபடிநத கணடததை உடைய சிவபெருமான 'நலலது , அவவாறே செயவோம எனறு அபபொருளகளைத திருககரததினால தீணடி மிகவும, பேரருள புரிநது, 'இவறறால நாம மகிழசசி அடைநதோம இனி இவறறைக கொளவாயாக' எனறு கூறினான

மலை அரசனும், அவனுடைய மனைவியும, உறவினர்களும் மற்றுள்ள அனைவரும் புனிதமான அபபொருள்களை அருந்தி, மேலானதான மோட்சம் பெற்றுள்ளவாகளைப் போல அளவற்ற ஆனநததததை அடைந்தார்கள்.

தன் கணவனான மன்மதன் இறக்க, விதவைக கோலத்தவளாகி, துன்பமுற்று, ரதி, அச்சமயத்தில் அங்கு வந்து, உயிர்கள் அனைத்தையும் பெற்றெடுத்த பார்வதியை மணந்த வளளலாகிய, சிவபெருமானின் பொன போன்ற திருவடிகளை வணங்கி, 'பாவியாகிய எனது துன்பத்தை நீக்குக' என்று வேணடினாள். உயிர்கள் முழுவதிலும் விளங்கி, அவற்றின் செயல்களை முழுமையாக உணர்ந்து, அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்கச் செய்யும் சிவபெருமான கணவனை இழந்த ரதி கூறிய சொறகளைக் கேட்டு, 'மங்கையே! மனம் வருநதாதே!' என்று கூறி, மன்மதன் அங்கே வந்து தோன்றும்படி மனத்திலே நினைத்தான்.

சிவபெருமான் இவ்வாறு நினைத்தபோது, நெடுமால் முதலாக உளள எல்லோரும் வியபபடைய, வருந்தி நின்ற ரதி கண்டு மகிழந்து, மேகத்தைக் கண்ட மயில் போலக் களிப்படைய, வளைந்த வில்லைக் கையில் ஏந்திய மன்மதன் அஙகுவந்து தோன்றினான். உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராக நிற்கும சிவபெருமான, பெரிய ரிஷப வாகனத்தில் ஏறி, பார்வதியைத் தனது ஒரு பக்கத்தில் ஏற்றிக கொண்டு, தேவர்கள், கணத்தவர்கள் நெருங்கிச் சூழ்நது வர, பொன்மயமான இமயமலையை விட்டு, வெள்ளிமலையான கயிலை மலைக்கு வந்தான்.

10. திரு அவதாரம்

பல நாட்கள் இவ்வாறு கழிந்த பின்பு, ஒரு நாள், பிரமன், திருமால், வேளவிக்குத தலைவனாகிய இந்திரன் ஆகியோரும், திக்குப் பாலகர்களும், புகழ் பெற்ற முனிவர்களும், சூரபன்மனது கொடுமையால், தளர்ந்து, புலம்பி, பழமையான மேரு மலையில் கூடி "சிவபெருமான் அசுரர்களுக்கு உலக ஆட்சியைக் கொடுத்து, ஞானி போல் வீற்றிருந்து எமக்குத் துன்பம் உண்டாகச் செய்தான், நாம் போர் வேண்டிக் கொண்டதும, எம்மிடம இரக்கம் கொணடு மலைமகளாகிய பார்வதியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். ஒரு மகனைப பெற்றுத் தநது, நமக்கு அருள் செய்யாமல் இருப்பது எதனால்? அச்சிவபெருமானது திருவடியை வணங்கி அவனை அடைந்தால், எலலா நன்மைகளும ஏற்படும் இது உறுதி. சூரியனும சந்திரனும் வலம் வருகின்ற

கயிலை மலையில் வீற்றிருக்கும் முக் கண் பெற்ற சிவபெருமானுக்கு இதனை எடுத்தச் சொல்ல நாம் அனைவரும் செல்வோம்" என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

அவர்கள் அனைவரும் அவ்வாறு கயிலைக்குச் செல்லச் சம்மதித்த போது, அழகு பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், "மேன்மை பொருந்திய சிவபெருமானைச் சந்திக்க ஏற்ற தருணத்தை உணர்ந்தே அங்கே செல்ல வேண்டும். அதனால் முதலில் ஒரு தூதுவனை அனுப்பி அதனை அறிவோம்" என்று கூறி வாயுதேவனை நோக்கி இதனைச் சொல்லலானான். ஆதிசேடன் அஞ்சும்படி மேருமலையிலிருந்து மேன்மை மிகுந்த மூன்று சிகரங்களைப் பிடுங்கிக் கடலில் வீசிய வீரனே! வெள்ளி மயமான - காவலை உடைய கயிலை மலையில் உள்ள கோயிலுக்குச் சென்று அடைக்கலம் அடைந்த பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய, சடையை உடைய, சிவபெருமானைக் கண்டு நாம் சந்திக்க ஏற்ற தருணத்தை அறிந்து வருக என்று கட்டளையிட்டான்.

அக்கயிலை மலையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து விழுகின்ற, ஒலி எழுப்பும் அருவி நீர் நிறைந்த ஆற்றிலே படிந்து, வாசம் வீசும் அழகிய சோலையில் உள்ள மலர்களின் மணத்தை அள்ளிக் கொண்டு, மெதுவாகக் கோயிலுக்குள் வாயுதேவன் நுழையும் போது, அங்கே நின்றிருந்த நந்தி தேவன் பார்த்து, கடுங்கோபம் கொண்டு, அதட்டி, அளவற்ற அச்சத்தோடு தோன்றியதும், நந்தி தேவனின் வலிமை பொருந்திய அழகிய திருவடிகளை வணங்கி, திருமால், பிரமன, இந்திரன், பிறதேவர்கள் ஆகிய அனைவரும், கல்லால மரத்தின் நிழலில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் முன்னிலையை அடைவதற்காக யோசித்து, "அதற்குரிய சிறந்த காலத்தை அறிந்து விரைவாக வா" என்று பாவியாகிய என்னிடம் கூறினர். "சிவகணத்தவர் என்று கூறப்படுபவருள், தலைவனாகிய இறைவனே! உனது கோபத்துக்கு எதிர் நிற்பவர் யாரும் இல்லை. அத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற நீ சிறியேனாகிய என்னிடம் கோபம் கொள்வாயோ? என் குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள்க" என்று வாயுதேவன் நந்தியைப் போற்றி வேண்டினான். வாயுதேவன் வேண்டியவுடன், நந்திதேவன், "யாம் இப்போது உன் உயிரைப் போக்காமல் விட்டுவிடுகின்றோம். இங்கே நிற்காதே, திரும்பிப் போ!" என்று அனுப்பினான். சிறப்புப் பொருந்திய நந்தி தேவன் கட்டளையிட்டதும், வாயுதேவன் அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி, ஒப்பற்ற கயிலை மலையிலிருந்து விரைவாக நீங்கி, பொன்மயமான நீண்ட மேருமலையில் உள்ள தேவர்கள்

கூட்டதததை அடைநதத வாயுதேவன், பிரமன திருமால் ஆகியோரின் திருவடிகளை வணங்கி, நந்திதேவனது காவலின வலிமையினையும், அங்கே நிகழந்த செயல முழுவதையும் முறையாக உரைத்தான

தாமரை மலர் போன்ற கண்களை உடைய திருமாலும், நான்கு திசைகளை நோக்கிய நான்கு முகங்களைப் பெற்றுள்ள பிரமனும், தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனும், வாயுதேவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு சொல்லமுடியாத துன்பத்தை அடைந்தனர். பின்பு, தமக்குள் ஆலோசனை செய்து, "நாம் அனைவரும் இப்போதுகயிலை மலையில் உளள சிவபெருமான் முன்னே சென்று, நினைப்பதற்கு அரிய காலமாக நேர்நதிருக்கும் நமது குறைகளை அவனிடம் சொல்லுவதே முறை" என்று நினைததனா இவ்வாறு அந்தத் தேவர்கள் அனைவரும் உடன்பட்டு, செமபொனனாலான சத்தியமலையாகிய மேருவை விட்டு நீங்கி, வெள்ளி மலையாகிய கயிலையில உள்ள தெய்வத்திருக்கோயில் முன்னே சென்று, அஙகிருந்த நந்தியை வணங்கி "நந்தி தேவனே! கேட்டருள்க, எம்முடைய துன்பஙகள அனைத்தையும் நீ எண்ணிப்பார்ப்பாயாக; பிறகு, நாங்கள் இங்கே வந்திருபபதைத தேவ தேவனாகிய சிவபொருமானிடம் கூறி, எம்மை அவன் முன்னிலைக்கு அழைத்துச் சென்று காட்டு" எனறு தேவர்கள் கூறினார்கள

இப்படிப் பேசிய தேவர்கள்குழுவைப் பார்த்து, "நிலலுங்கள்" என்று அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, நந்தி தேவன் கோயிலுக்குள சென்றார்; நீணட சடை முடியும், நெற்றிக் கண்ணும் உடைய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கிப் பேசலானான். "தலைமைத் தெய்வமே! தேவர்கள் அனைவரும் தமக்கு அரசனான இந்திரன், திருமால், பிரமன் ஆகியோருடன் உன்னுடைய பொன்னடிகளைத் தரிசிக்க வந்துள்ளனர்" என்று நந்தி கூறினான்; அதைக்கேட்ட குளிர்ந்த நிலாவினைச் சடையிலே அணிந்த சிவபெருமான, "அவர்களை அழைத்து வா" என்று கூறி அருளினார். அத்தேவாகள், பார்வதி இடபபாகத்தில் வீற்றிருக்கச் சிங்காதனத்தின் கண்ணே விளங்கும் எம்மை அடிமை கொண்ட இறைவனாகிய சிவபெருமானது முன்னே சென்று, அஙகே அவனுடைய திருவடிகளைத் தலையால் வணங்கி எழுந்து, மெய்யன்போடு "எங்கள் பார்வைக்குச் சிக்குவது இல்லை, நாங்கள சொல்லும் சொற்களிலும் அகப்படுவது இல்லை. மதிபபிடுவதற்கும் அகப்படுவது இலலை. ஆனால் பிரிக்க முடியாத வகையில எல்லா இடங்களிலும் இருககின்றாய. எம தந்தையே! நீ உண்டாககியுள்ள இந்த மாயையின இயலபை நாங்கள் அறிய

முடியவில்லை. இரண்டாக நிற்கும பேதம், ஒன்றாக நிற்கும் அபேதம், இந்த இரண்டு தன்மைகளும் கலந்து நிற்கும் பேதா பேதம் ஆகிய மூன்றும் அல்ல என்று சொல்லுமாறு நின்று, எல்லா உலகங்களையும் பெருமையோடு உண்டாக்கிய பெருமானே! உன செயல்கள், அரியனவாகிய வேதங்களும் அறிய முடிந்தவை அல்ல!" என்று தேவர்கள் அனைவரும் அன்பு கொண்டு போறறிய அந்நேரத்தில் கருமை தங்கிய கழுத்தை உடைய இறைவனான சிவபெருமான், அவர்களுடைய முகங்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் துன்பம் அடைந்து மனம் வாடினீர்கள், உங்களுக்கு என்ன வரம் வேண்டுமானாலும் இப்போதே தருவோம், வேண்டிய வரத்தைக் கேளுங்கள்" என்று கூறினான். சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறியதும், தேவர்கள் பேசத் தொடங்கினார்கள். "நாங்கள் அனைவரும் இன்று வரை கொடிய வலிமை கொண்ட அசுரர்களால் துன்புற்றோம். அத்துன்பம் நீங்கி, நன்மை மிகுந்த பழைய சிறப்பினை அடையுமாறு உன்னிடம் ஒரே ஒரு வரத்தை வேண்டுகிறோம்".

"அவன், அவள், அது என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட உயிர்களைப் பெற்றெடுத்த பார்வதியை நீ திருமணம் செய்து கொண்ட செயல், பாவம் என்னும் கடலில் அகப்பட்ட எங்களை அடிமையாகக் கொள்வதற்கு ஒரு காரணம் காட்டிய தன்மையே ஆகும். அல்லாமல் அப்பார்வதி மூலம் இங்கே ஒரு புதல்வனைத் தருவதற்கு அன்று! "முதல், இடை, முடிவு, அருவம், உருவம், சமம், காரணம், பிறப்பு, இறப்பு, இன்பம், துன்பம் ஆகிய இவைகளில் எதுவும் இல்லாமல், வேதங்களைக் கடந்து நிற்கும் இறைவனே! உனக்கு நிகராகுமாறு ஒரு புதல்வனை உன்னிடமே தோற்றுவிக்க வேண்டும்" என்று அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள்.

உடனே செக்கர் வானத்தைப் போன்ற திருமேனியை உடைய சிவபெருமான், தம்மைத் துதிக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வேண்டியதைக் கேட்டு, "தேவர்களே நீங்கள் மனம் வருந்த வேண்டாம். ஒரு புதல்வனைத் தோற்றுவிக்கிறோம்"என்று கூறியருளினான். உடனே அறிவு மிகுந்த சான்றோர் தியானிக்கின்ற தன்னுடைய பழைய ஆறு முகங்களையும் மேற்கொண்டான். எதிரே நின்ற தேவர்கள் அனைவரும் மனம் நடுங்கி, சிறந்த அற்புதத்தைக் கண்ட தன்மையாராகித் திகழ, ஞான வடிவினான சிவபெருமான் தான் கொண்டுள்ள ஆறு திருமுகங்களிலும் திகழும் நெற்றிக் கண்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வோர் அக்கினிப் பொறியைத் தோற்றுவித்தான்.

சிவபெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களில் உள்ள நெற்றிக் கண்களில் ஆறு தீப்பொறிகள் தோன்றின. அவை பிரமன் முதலாக உளள தேவர்கள் அனைவரும் நெருங்க முடியாதபடி வெம்மை கொண்டன அந்த வெப்பம், பூலோகத்திலும், அண்டம் முழுவதிலும் விரைவாகப் பரவியது.

பெரிய தண்டு, விளங்குகின்ற வெண்மையான சங்கு, வைரத் தன்மை பெற்ற ஒளி பொருந்திய வாள், வில், ஆகிய பஞ்சாயுதங்களை மேற்கொண்ட திருமாலும், பிரமனும், தேடிக் கண்டு பிடிக்க முடியாத சோதிமலை எல்லா அண்டங்களிலும் பரவியதைப் போல, முதல்வனாகிய சிவபெருமானின் நெற்றி விழிகளில் தோன்றிய செம்மையான தீப்பொறிகள் பூலோகம் முழுவதையும் சூழ்ந்து, பின்பு வானத்துக்குச் சென்று பழைய அண்டம் வரையும் பரவின. பார்வதியை ஒரு பாகத்தே கொண்ட பரமசிவன் தனது கையில் தாங்கிய அக்கினி, ஊழிக்காலத்தில் அனைத்தையும் அழிக்கப் பரவுவது போல அவன் விழிகள் தந்த தீப்பொறிகள் எல்லா உலகங்களிலும் பரவின.

அப்பொறிகளின் அக்கினி பரவ, உலகம் முழுவதிலும நிறைந்த வாயுக்களும் துன்புற்றுத் தளர்ந்தன; பூமியை வளைத்து நிற்கும் அலைகளை உடைய கடல் வற்றியது. அக்கடலில் உள்ள கொடிய அக்கினியான வடவைக் கனலும் தனது கர்வத்தை இழந்தது. அப்பொறிகளின் வெம்மையால் பூமி பிளவு பட்டது; மலைகள் யாவும் வெடித்தன; அட்டமா நாகங்கள் உடலை நெளித்துக் கொண்டு, நிற்கும் நிலையிலிருந்து விலகின; திசை யானைகள் புலம்பி வாடின; உயிர்க் கூட்டங்கள் நடுக்கம் அடைந்தன.

அனைத்திற்கும் தானே காரணமாக விளங்கித் தனக்கொரு காரணம் இல்லாதவனான சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்ட தீப்பொறிகள், கருணை புரிவதற்காகத் தோன்றியவை. அதனால் அவை எந்த ஓர் உயிரையும் கொல்லவில்லை, ஆனால் உயர் திணைப் பொருள்கள் அனைத்தையும், அஃறிணைப் பொருள்கள் அனைத்தையும் பயமுறுத்தின. சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தில் இருக்கும் பார்வதியும் அப்பொறிகளின் வெம்மையைப் பார்த்து உடல் வியர்த்தாள்; உள்ளம் கலங்கினாள்; உடனே எழுந்து, தன் அழகிய கால்களில் அணிந்த சிலம்புகள் ஒலித்து ஒன்றோடு ஒன்று மோத தனது இருப்பிடத்தை அடைய ஓடினாள்.

தீப்பொறிகளின் வெம்மை எங்கும் பரவி நிறைந்ததும், செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட அக்கோயிலின் எல்லா இடங்களிலும் நிலைகுலைந்து சிதறி ஓடிய தேவர்கள் பெருமூச்சுடன், துன்புறும் நெஞ்சுடன் மீண்டும் எம் தந்தையாகிய சிவபெருமானின் பக்கத்தில் வந்தனர்.

சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண் தோற்றுவித்த அக்கினிப் பொறிகள் வளைத்துக் கொண்டமையைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதவராகிச் சரணடைந்த தேவர்கள், பெரிய நான்கு தோள்களை உடைய ஞானத் தலைவனான சிவபெருமானை துதித்து இச்சொற்களைச் சொல்லலாயினர். "பிறைச் சந்திரனைச் சடைமுடியிட்டு அணிந்துள்ள சிவபெருமானே! ஆதிசேடனுடைய ஆயிரமாக நிறைந்துள்ள தலைகளின் மேல் நிற்கும் இம்மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் நொடிப்பொழுதில் அழிக்க வல்ல இந்த அக்கினியை அகற்றி எமது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி அருளுக" என்று கூறி அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள். "பாஞ்சராத்திரம் என்னும் ஆகமத்தைப் பின் பற்றும் வைணவர்களால் புகழப்படும் திருமால் முதலிய தேவர்கள், கைகூப்பி இவற்றைக் கூறி வேண்டியவுடன், அழகிய கங்கை ஆற்றைச் சடைமுடியில் அணிந்த சிவபெருமான், திருக்கரத்தால் குறிப்புக் காட்டி, 'பயப்படாதீர்கள்' என்று கூறினான். மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமான் அப்பொழுது புதிதாகத் தோன்றிய தன்னுடைய ஐந்து முகங்களையும் மறைத்து, குற்றமற்ற சிறப்பினை உடைய நல்ல முகம் ஒன்றோடு பொருந்தி பழைய தன்மையோடு தோற்றம் அளித்தான். முதற் கடவுளான சிவபெருமான் தனது கருணைத் திறத்தால் ஆறு திருமுகங்களில் திகழ்ந்த, நெற்றிக் கண்கள் தோற்றுவித்த, இம்மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் நெருங்கிய அக்கினிப் பொறிகள் தன் முன்னே வருமாறு நினைத்தான். அந்தி நேரத்துச் செவ்வானம் போன்ற நிறத்தை உடைய சிவபெருமான் அவ்வாறு மனத்தில் நினைத்ததும், எங்கும் பரவி நிறைந்த பெரிய அக்கினி, முன்போல வெம்மை மிகுந்த ஆறு பொறிகளாகி, அவன் முன்னே வந்து சேர்ந்தன. அவற்றைச் சிவபெருமான் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தான்.

அச்சமயத்தில் குற்றமற்றவனான சிவபெருமான், எதிரே நின்ற தேவர்களுள் ஓய்வு என்னும் செயலே இல்லாத வாயு தேவனையும், பழைமை பொருந்திய அக்கினி தேவனையும் பார்த்து, சிறந்து கருணையோடு பேசலானான். "நீங்கள் இருவரும் முறைப்படி இப்பொறிகளைச் சுமந்து சென்று,

மிகுந்த நீரை உடைய கங்கை ஆற்றில் விடுங்கள். அக் கங்கை ஆறு இப்பொறிகளைச் சரவணப் பொய்கையில் அமையும்படி சேர்க்கும்; இது உங்கள் வேலை" என்று சிவபெருமான் உரைத்தான்.

"ஒரே ஒரு நொடி நேரத்தில் உலகம் முழுதும், பரவி நிறைந்த இப்பொறிகளைச் சுமந்து சென்று கங்கை ஆற்றில் சேர்ப்பதற்கான வலிமை உங்களிடம் உண்டாவதாக" என்று சிவபெருமான் கூறினான். அதைக் கேட்ட வாயுதேவனும், அக்கினி தேவனும், 'நல்லது, அவ்வாறே செய்கிறோம்' என்று சம்மதித்துத் துதித்தார்கள். இவ்வாறு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை நேரிலே பார்த்து அறிந்த சிவபெருமான், "இத் தீப்பொறிகள் சரவணப் பொய்கையை அடைந்து ஒரு புதல்வனாக வளர்ந்து, சூரபன்மனை அவனது சுற்றமோடு அழித்து விடும். இனி நீங்கள் அனைவரும் கவலை இல்லாமல் செல்லுங்கள்" என்று கூறியருளினான். இறைவனாகிய சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறியதும், தாமரை மலர் மீது வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அதைக் கேட்டு, "நாங்கள் உய்ந்தோம். இனி எங்களுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை" என்று கூறி, அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, அங்கிருந்து நீங்கிச் சென்றனர்.

வாயுதேவன், வெம்மை பொருந்திய தீப்பொறிகளைத் தலைமேல் தாங்கி, சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் காவல் மிகுந்த அக் கோயிலை விட்டு வெளியே வந்ததும், பிரமன் முதலிய வானத்துத் தேவர்கள் அனைவரும் நினைக்க முடியாத அளவு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் "சிவந்த நெருப்புப் போன்ற திருமேனியை உடைய சிவபெருமான், நாம் எல்லோரும் உய்யும் பொருட்டு, முற்காலத்தில் அவதரித்த வீரபத்திரன் எனும் குமரனைப் போல இப்போது தனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து அக்கினியின் வடிவில் ஒரு புதல்வனைத் தந்தான். நாம் நமது பழைய நிலையைப் பெறவும், சூரபன்மன் இறக்கவும், இன்னும் சில நாட்கள் செல்ல வேண்டியது இருக்கிறது. அதனால் சிவபெருமான், தன்னை நிகர்த்த சிறந்த புதல்வனைச் சரவணப் பொய்கையில் தங்கி வளருமாறு ஒரு குழந்தையாய்த் தந்தான்," என்று கூறினர்.

திருமகள் வீற்றிருக்கும் மார்பைப் பெற்ற திருமால் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் வெப்பமாகி ஒளி வீசும் அக்கினிப் பொறிகளைச் சுமந்து செல்கின்ற வாயுதேவன் தமக்கு முன்னே போக, வெள்ளி மலையாகிய கயிலையை விட்டு, அந்த வாயு தேவன் பின்னே செல்லத் தொடங்கினர். ஒரு

3. தேவ ஸேநாதிபதி

ஏகவக்ரம் த்விநயனம் சங்க சக்ர வரா அபயாந்

சர்வாபரண சம்யுக்தம் திவ்யகந்தாநு லேபனம்

ச்யாம வர்ணம் ப்ரபும் சைவ சுக்லயஞோபவீதினம்

சுச்மிதம் சாருவதனம் தேவசேநாபதிம் பஜே

ச்யாமவர்ணம்.

ஒருதிருமுகம், இருகண்கள், நான்கு திருக்கரங்களில் சங்கு சக்ரம், வரதம், அபயம், ஸர்வாபரணபூஷிதர், மணமுள்ள சந்தனப்பூச்சு, சாம்பல் நிறம், வெள்ளைப்பூணூல், அழகிய சிரிப்பு தவழும் முகம்.

தேவஸேநாபதி

நாழிகை நேரம் கழிந்ததும், வாயுதேவன், அக்கினியின் வெம்மை பொருந்திய பொறிகளை மேலும் சுமப்பது முடியாது என்று வருந்தி, மாசற்ற பிறைச் சந்திரனை அணிந்த, சடைமுடியை உடைய, சிவபெருமானது கட்டளையினால், வலிமை பொருந்திய அக்கினி தேவனது தலைமேல் அப்பொறிகளைச் சுமத்தினான். வாயுதேவன் சுமத்தியதும், அதனைப் பெற்ற அக்கினி தேவன் உடல் வியர்த்து, புழுக்கம் அடைந்து, வருத்தத்தோடு ஒரு நாழிகை நேரம் சுமந்தான். அதற்கு மேலும் ஓர் அடி எடுத்து வைக்கவும் முடியாமல், விரைவாகச் சென்று ஒலிக்கின்ற கங்கை ஆற்றில் அப்பொறிகளை இட்டான்.

'தீப்பொறிகளைச் சரவணப் பொய்கையில் கங்கை சேர்க்கும்' என்று சிவபெருமான் கூறியதை அறிந்திருந்த கங்காதேவி, அப்பொறிகளைத் தன் தலைமேல் சுமந்து சென்றாள்; ஒரு நாழிகை நேரத்தில் சரவணப் பொய்கையில் தாமரை இதழ்கள் சேர்ந்ததைப் போலத் தோன்றும்படி அப்பொறிகளை அப் பொய்கையில் சேர்த்தாள். திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்கள், அச்சரவணப் பொய்கைவரை வந்து, பொறிகளைக் கங்கை அதன்கண் சேர்த்ததை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தனர்; பயன் பெறுவதற்கு உரிய காலம் நெருங்குவதை நோக்கிப் பயிரைக் காவல் செய்யும் வறுமையை உடைய, வளமையில் விருப்பம் கொண்ட ஏழை உழவர்கள் போல, அப்பொய்கையைச் சூழ்ந்து நின்று காத்தனர். பிரமன் ஆகாயத்தில் இருந்தும், திருமால் பூமியில் இருந்தும், இந்திரன் முதலிய திக்குப் பாலகர்களும், அழகு பொருந்திய மற்றத் தேவர்களும் எட்டுத் திசைகளில் இருந்தும், சிறப்புப் பொருந்திய சரவணப் பொய்கையைக் காவல் செய்தனர்.

ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றியது காற்று; அந்தக் காற்றிலிருந்து தோன்றியது அக்கினி; அந்த அக்கினியிலிருந்து தோன்றியது நீர். இந்த முறைக்கு மாறாக, (அக்கினியைத் தோற்றுவிப்பது) இடம் அகன்ற - சரவணம் என்னும் பெயரை உடைய அப்பொய்கை, சிவந்த அக்கினியை மிகுந்த அருளோடு தோற்றுவித்துச் சுமந்து கொண்டதைப்போல, சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்களிலிருந்து தோன்றிய அக்கினியைத் தன் மீது சுமந்திருந்தது. உருவம் அற்றதாகவும், உருவம் பெற்றதாகவும் விளங்கி, முதல் அற்றதாகவும், பல பொருளாகவும், ஒரு பொருளாகவும் விளங்கி, பிரமம் என்னும் பெயர் பெற்றதாகவும் விளங்கி நிற்கும் பேரொளிப் (ஜோதி) பிழம்பே ஒரு திருமேனி பெற்று, கருணை மிகுந்த ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கைகளும்

கொண்டு, உலகத்தார் உய்தி பெறுமாறு அந்த இடத்தில், ஒரு திருமுருகன் வந்து தோன்றினான்.

எவரிடமும் இல்லாதவையும், எல்லை இல்லாத சிவபெருமானிடம் மட்டும் உள்ளவையுமாகிய ஆறு குணங்களும், குமாரனுக்கு ஆறுமுகங்களாய் வந்து பொருந்தின என்று சொல்லும்படி, மலர்கள் நிறைந்த சரவணப் பொய்கையில் தங்கிய குமாரன், உயிர்களைக் காப்பதற்காக ஆறு திருமுகங்களை மேற்கொண்டான். (1. முற்றறிவு (சர்வஞ்ஞதை) 2. வரம்பில் இன்பம் (திருப்தி) 3 . இயற்கை அறிவு (அனாதிபோதம்) 4. தன்வயம் (சுதந்திரம்) 5. குறைவில் ஆற்றல் (அலுப்தசக்தி) 6. வரம்பில் ஆற்றல் (அனந்த சக்தி) என்பவையே ஆறு குணங்கள். வேதாந்தத்தினாலும், வாக்கினாலும், மனத்தினாலும் அளக்க முடியாத, எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்ற குற்றமற்றவனான சிவபெருமான், ஆறுமுகம் கொண்ட திருவுருவத்தோடு எழுந்தருளி சரவணப் பொய்கையில் உள்ள மணம் கமழும் தாமரை மலரின் மீது கருணையோடு வீற்றிருந்தான்.

திருமால் முதலிய தேவர்கள், சரவணப் பொய்கையில் வந்து தோன்றிய முருகன், சிறு குழந்தையைப் போல, முதலில் செய்கின்ற திருவிளை யாடலைப் பார்த்து, கார்த்திகைப் பெண்களை அழைத்து, "சொல்வதற்கு அரிய பெருமை பொருந்திய சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருமுகங்களை உடைய ஒருவனாக விளங்கி எழுந்தருளியிருக்கின்ற மாசற்றவனாகிய முருகன் ஒரு குழந்தையைப் போலப் பிறந்துள்ளான். அவனுக்கு நீங்கள் நாள்தோறும் பாலூட்டி வளர்ப்பீர்களாக" என்று கூறினார்கள். கார்த்திகைப் பெண்கள் அவ்வாறே அச்சரவணப் பொய்கைக்கு வந்தனர்.

குற்ற மற்ற கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறு பேரும், நீர் நிறைந்துள்ள சரவணப் பொய்கையில் வீற்றிருக்கும் மாசற்ற முருகனை அடைந்து துதித்தனர். தன்னை அடைந்தவர்கள் வேண்டியதைக் கொடுப்பவன். அதனால், அவன், வேறு வேறான ஆறு குழந்தைகளின் வடிவத்தை மேற்கொண்டான். முருகன் ஆறு வடிவம் கொண்டதும், கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறுபேரும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, தனித் தனியே அக் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் பெருமை மிகுந்த, மென்மை பொருந்திய மார்பில் ஊற்றெடுத்த பாலாகிய அமுதத்தை ஊட்டினர்; முருகனும் புன்னகை செய்து, ஒப்பில்லாத, கருணையோடு, பசியால் மிகவும் வருந்தியவன் போலப் பருகினான்.

முருகன தன ஆறு வடிவஙகளில ஓா உருவம தூஙகச செயதான, ஓா உருவம தூககததிலிருநது திடீரெனறு எழுநது மௌனமையான சொறகளைப பேசச செயதான, ஓா உருவம தாயின கொஙகையைப பறறிப பவளம போனற தன வாயில வைததுப பால பருகச செயதான, ஓா உருவம சிரிததபடி இருககச செயதான, ஓா உருவம விளையாடச செயதான ஓா உருவம காரணம இலலாமல அழச செயதான

ஓா உருவம தவழச செயதான, ஓா உருவம மெலலத தளாநது நடககச செயதான, ஓா உருவம விரைவாக மேலெழுநது, நிறக முடியாமல விழச செயதான, ஓா உருவம இருககச செயதான, ஓா உருவம அசசரவணப பொயகையைக காலால கலககி சுறறிவரச செயதான, ஓா உருவம தாயின மடியில அமரச செயதான, இவவாறு முருகனாகிய ஒருவனே ஆறு உருவஙகளைச செயலபடுததினான

ஓா உருவம கூததாடச செயதான, ஓா உருவம சிவநத கைகளைத தடடச செயதான, ஓா உருவம நினறு பாடச செயதான ஓா உருவம அஙகே ஓடச செயதான ஓா உருவம ஓரிடததில ஒளிநது கொளளச செயதான, இவவாறு, திருமாலும, பிரமனும, தேடுவதறகாக ஒரு ஜோதிவடிவாய நினற சிவபெருமானின திருமகனாகிய முருகன ஆறு உருவஙகளும செயலபுரியச செயதான

பரம பொருளாய விளஙகும உததமனாகிய முருகன, தன ஆறு வடிவஙகளான உருவம ஒரு நொடிப பொழுதில இவவாறே ஆயிரககணககான தொழில வேறுபாடு கொளளுமாறு எலலா உயிாகளிலும தானே நினறு திருவிளையாடல செயவதைப போல, மாயையினால அபபொயகையில அறபுதமான இததகைய திருவிளையாடலகளைச செயதான

காாததிகை எனறு கூறபபடும நடசததிரததின பிரிவில உளள ஆறு பெணகளும, குமரக கடவுளின திருவிளையாடலகள அனைததையும பாாததுப பாாதது மிகுநத வியபபடைநது, 'குழநதைகள' எனறு சாதாரணமாக மனததில நினைபபதை ஒழிததனா அககுழநதைகளை விடடு அகலாமல, அவாகளின பெருமை அறிநதமையால பயநது, தாம வழிபடுகினற தெயவஙகளைப போல மதிதது, அனபோடுகாததனா

11. துணைவர் வருகை

நஞ்சை உடகொண்ட சிவபெருமான தனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோற்றுவித்த அக்கினிப் பொறிகளால உணடான வெபபத்தைத் தாங்கமுடியாது, செமமையான சிலம்புகள தன் கால்களில தாக்க, அவற்றில் இருந்த நவரததினங்கள் சிதறி விழுமாறு பதறி ஓடிய இமயமலை அரசனின் புதல்வியான பார்வதி இவ்வாறு சபித்து விட்டு, எல்லாச் சமயங்களையும உண்டாக்கிய தலைவனாகிய சிவபெருமானது பரிசுத்தமான சன்னிதானத்துக்கு வந்தாள்; அங்கே திருமாலுக்கும் முன்பு காண்பதற்கு அரியதான சிவபெருமானுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைக் கண்ணால கண்டாள்; அவற்றை வணங்கிக் களிபபடைந்தாள்.

"தேவாகள் அனைவரும் வேண்டிக் கொளள, நீ தோற்றுவித்த செந்நிறத்து அக்கினிப பொறித் தொகுதியின் வலிமையினையும், வெப்பத்தினையும் உணர்ந்து, உடல் முழுவதும வெம்பிப் பதைத்து, இங்கிருந்து சென்றேன். எம் பெருந்தகையான நீ அந்த அக்கினிப் பொறிகளை வேறிடத்துக்கு அகற்றி விட்டதால் இங்குத் திரும்பி வந்தேன்" என்று சிவபெருமானிடம் தெரிவித்தாள், பார்வதி. பார்வதி இவ்வாறு கூறியதும், சிவபெருமான் அவளிடம் கருணை கொண்டு, தனது இடப்பாகத்தில் இருத்திக் கொண்டான். அவ்வாறு இருந்த பார்வதி முன்பு பயந்து ஓடிய போது சிதறி விழுந்த சிலம்பின் பரல்களான மணிகள் யாவும், என்னை அடிமையாகக கொண்ட அப்பெருமானது முன்னிலையில் இருந்தன. சிவபெருமான், அளவிடமுடியாத நவரததினங்களில் தோன்றிய உமாதேவியின் நிழல் உருவங்கள் அனைத்தையும் கண்ணினால் பார்த்தான்; அவற்றிடம் கருணை கொண்டு, 'வெளியே வாருங்கள்' என்று கூறினான்; உடனே ஒரு வகை ரத்தினத்துக்கு ஒரு 'சக்தி' வீதம் ஒன்பது வகை ரத்தினங்களுக்கு ஒனபது சக்திகள், தேவர்கள் செய்த நல்ல தவத்தினால் தோன்றினார்கள். இமயமலை அரசனின் திருமகளான பார்வதியைப் போன்ற அந்த ஒன்பது சக்திகளும், சிவபெருமானின் சிறந்த திருவடிகளை வணங்கி, அவனிடம் தம் மனத்தால் காதல் கொண்டனர். அவர்கள், சிவனது பிட்சாடனவடிவத்தைக் கண்ட தாருக வனத்து முனிவர் தம் மனைவிகளைப் போல உடனே கருப்பம எய்தினர். இந்நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் உமையவள் கண்டாள்.

இநத உலகஙகளைப பெறறெடுதத உமையவள அசசகதிகளிடம மிகுநத கோபமகொணடாள, அதனால கூடடமாகிய நீஙகள ஒனபது பேரும எமககுப பகையாகிய காரணததால, சுமையாகிய இநதக கருபபதேோடு பல காலம இருபபீரகளாக' எனறு சாபம தநதாள அபபொழுது அஙகே நினற ஒனபது சகதிகளும பயநது உடல வியாததாாகள, அநத வியாவைத துளிகளிலிருநது ஒழியாத வலிமை உடைய இலடசம வீராகள தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமானது அருளினால சூரியாகள கூடடம போல வநது அவதரிததாாகள

அநத இலடசம வீராகள அனைவரும சிறநதவையாகிய சிவனுடைய திருபபெயாகளை அனபு கொணடு கூறி அலஙகரிககபபடட வலிய திருவடிகளை வணஙகிப பெருமான முனபு நினறனா உடனே தூயமை பொருநதிய நாயகனான சிவபெருமான, அவவீராகளைப பாாததுப புதலவாகளே! நான கூறுவதைக கேளுஙகள, நீஙகள அனைவரும, உஙகள வலிமையினால இநதிரன முதலிய தேவாகளுடைய பகைவாகளான அசுராகளைக கொலவதறகு எமமுடைய புதலவனான கநதவேளுககுப படை வீராகளாக விளஙகுவீராக!' எனறு கூறி அருளசெயதான

நவரததினஙகளிலிருநது உதிதத சகதிகளின வயிறறில உளள கருவில புகுநத நநதி கணததவாகள, சிவபெருமானைத தியானிததுச செயயும யோக சாதனையோடு இருபபதால கருபபம தாஙக முடியாத சுமையாகி, நாளுககு நாள பாரம மிகுநதது நவசகதிகள கருபபததைப பெறறெடுகக அருள புரியுமபடி உமையமமையோடு சிவனை வணஙகினாாகள 'உமையவளே! உனது சிவநத திருவடியில பொருநதிய சிலமபிலிருநது உதிதத இசசகதிகள, நீ கொடுதத சாபததால கருபபததை மிகபபல நாள சுமநது மிகவும தளாநதாாகள எனவே இனிச சிறுவாகளைப பெறுமாறு அருள புரிக" எனறு சிவபெருமான கடடளை இடடதும உமையமமை 'நலலது' எனறு சமமதிதது, கோபம நீஙகிப புனனகை செயதாள நவசகதிகளைப பாாதது, 'இனி நீஙகள வீராகளைப பெறறெடுஙகள எனறு கூறினாள தேவியின திருவடிச சிலமபிலிருநது உருவெடுதத அநத நவசகதிகள உமையவளின சொறகளைக கேடடுத தம துயரததை நீககினா, மேனமை மிகுநதவரான சிவ-பாாவதியின திருவடிகளை வணஙகிப போறறி விரைவாக விடைபெறறுக கொணடனா, பினபு அஙகிருநது நீஙகி, வேறொரு பககம சென்று புதலவரைப பெறறனா

சுந்தரரும், ரிஷப முகத்தை உடைய நந்திதேவரும எம் தந்தையாராகிய சிவபெருமான் அருளிய அதே பெயர்களைக் கொண்டு முன்பு மண்ணுலகத்தில் அவதரித்தனர். அதைப் போலவே நந்தி கணத்தின் தலைவராகிய ஒன்பது பேரும், முன்பு தமக்கிருந்த அதே பெயர்களுடன், இதுவரை இருந்த தடை நீங்கப் பிறந்தார்கள். பெரிய எலியினை வாகனமாக உடைய விநாயகனின் தம்பியாகிய முருகனது திருவருளால், சூரபன்மனால் ஏற்படும் துன்பத்தைத் தேவர்கள் பெறாமல் அழிபபதற்காக, அழகு நன்கு பொருந்திய மாணிக்க வல்லியிடம் உலகத்தார் அனைவரும் வியப்படைய, வீரவாகு வந்து பிறந்தான். தன்னைப் பிணிக்கும் விலங்கை அணியாமல் நீக்கும் வலிமை பொருந்திய யானையின் முகத்தை உடைய தாரகாசுரனும், சூரபன்மனும், சிங்கமுகாசுரனும் ஆகிய இவர்களது பெரிய படையாகிய கரிய வலிய இருளைப் போக்கும்படி தோன்றிய சந்திரனைப் போல, திரட்சியைப் பெற்ற சூதாடு கருவியை நிகர்த்த-ஆபரணங்களை அணிந்த கொங்கைகளை உடைய, தெய்வத் தன்மை பெற்ற முத்துவல்லியிடம் வீரகேசரி தோன்றினான்.

மானிடர்க்கும் தேவர்க்கும் பெருந்துன்பம் தரும் வலிமை வாய்ந்த அசுரர் நிறைந்துள்ள வீரமா மகேந்திரத்தில் உள்ள சிறந்த வளங்கள் அழியும்படி, சிவந்த நிறத்தை உடைய சிலம்பிலிருந்து வெளிப்பட்ட புட்பராக வல்லியிடமிருந்து, சிறப்பால் தகுதிபெற்ற வீரமாமகேந்திரன் வந்து அவதரித்தான்.

சூரியன் என்னும் ஒப்பற்ற கடவுளும், வடவா முகாக்கினியும், குளிர்ச்சி பொருந்திய புதிய சந்திரனும் நாணம் கொள்ளும்படி ஒளிவீசுகின்ற கோமேதக மணியில் தோன்றிய கோமேதகவல்லியிடம், தேவர்கள் செய்த பெரிய தவத்தினாலே வீரமாமகேச்சுரன் வந்து பிறந்தான். பெரிய சொர்க்கலோகத்தில் உள்ள தேவர்கள் மகிழ்ச்சி அடையுவும், அசுரர்களாகிய அனைவரும் அழியவும், தருமம் தழைத்தோங்கவும், ஒளி பொருந்திய வயிடூரிய மணியில் தோன்றிய வயிடூரிய வல்லியிடம், வீரக்கழலை அணிந்த காலை உடைய, சிறப்புப் பொருந்திய வீரமாபுரந்தரன் என்பவன் தோன்றினான்.

சூரபன்மனின் வளமும் அவனுடைய தம்பியரின் வளமும், அவர்களைச் சூழ்ந்து வாழும் வீரர்களின் வளமும், தேவர்களின் துயரமும் அழியும்படி, ஆத்திமலர்-பாம்பு-மணம வீசும் கொன்றை மலர் ஆகியவற்றை அணிந்த

சடையை உடைய சிவபெருமானது கருணையினாலே, வயிரவல்லியிடம் வீரராக்கதன் வந்து பிறந்தான். ஒரு பெரிய மேரு மலையைத் தூக்கி ஒரு கண நேரத்தில் திரிபுரத்தின் அழிவை உண்டாக்கியவனான சிவபெருமானது திருவருளினாலே கடலிலிருந்து வடவாமுகாக்கினி விரைவோடு மேலெழுதலபோல, மரகதவல்லியிடம் வீரமார்த்தாண்டன் அவதரித்தான.

மதமயக்கம் கொண்ட பெரிய யானைப்படை,தாவிச் செல்லும குதிரைப்படை, செறிந்த மணிகளை அணிந்த தேர்ப்படை, கொடிய அசுரர்கள் குழுமிய காலாட் படை ஆகிய நாற்படைத் தொகுதியையும் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் அழிப்பதற்காக போரில் ஆரவாரித்துக் கொல்லுகின்ற வீரனாகிய வலிமை கொண்ட வீராந்தகன், பவளவல்லியிடம் அவதரித்தான்.

சங்கு போன்ற கழுததை உடைய இந்திர நீலவல்லியிடம், தூணில் தோன்றிய பெரிய நரசிங்க மூர்த்தியையும், கடலிலே முற்காலத்தில் தோன்றிய ஆலகாலத்தையும், வடிவாமுகாக்கனியையும் போல, வீரதீரன் என்னும் பெயரை உடைய வலிமை மிக்கவன் வந்து பிறந்தான.

சிவபெருமான் கூறியதைக் கேட்டு உமாதேவி ஒன்பது வீரர்களுக்கும் அருள்புரிந்தாள்; சிவபெருமான், அவர்கள் அனைவருக்கும், ஒளி பொருந்திய வாள்கள் வேறு வேறாகக் கொடுத்தான்; பின்பு "நவசக்திகளின் வியர்வையில் தோன்றிய ஓர் இலட்சம் புதல்வர்களோடு நீங்களும் மனம் ஒன்றி, உங்களுக்குத் தலைவனாகிய முருகனைப் பிரியாமல் அவன் இடுகின்ற வேலைகளைச் செய்து வாழ்வீராக" என்று கூறிட, நவ வீரர்களும் சிவபெருமானை வணங்கி பணிந்தனர்.

12. சரவணப் பொய்கை

அடைதற்கரிய சிறப்பினை உடைய கயிலை மலையில் வீற்றிருப்பவனும், ஆணவம் மிகுநதவர்களால காண முடியாதவனுமான பரம் பொருளாகிய சிவபெருமான், சுமை மிகுநத கருப்பத்தை அடையாமலே எல்லா உயிர்களையும பெற்றெடுத்த கன்னிகையாகிய பார்வதியிடம, "துன்பத்தை அனுபவிக்கும் பிரமன முதலிய தேவர்களது சோகம் தீருமாறு, முன்பு நமது நெற்றிக் கண்ணில தோன்றி, சிவந்த தாமரை மலர்கள் நிறைந்த பெரிய சரவணப் பொய்கையில் இருக்கும் உன் மகனான முருகனை இநத மலைக்கு அழைத்து வருவதற்காகச் செல்வோம், வருக" என்று உரைத்தான.

சிவபெருமான் கூறியதைக் கேட்டதும் உமாதேவி, ஆனந்தமும் அன்பும் கொண்டு எழுந்தாள்; 'என்னுடைய சிறந்த தலைவனே! நம்முடைய சிறந்த குழந்தையை நாம் அழைத்துக் கொண்டு வருவோம், புறப்படுக' என்று கூறினாள்.

சிவபெருமான் காளையின் பிடரி மீது உமையோடு எழுந்தருளியதும், சொர்க்க லோகத்தில் உள்ள தேவர்கள், 'நம் தீய வினைகளின் தொகுதி முழுவதும் அழிந்தது' என்று கூறி , நந்தி கணத்தவர்களோடு வந்து நின்று பெருமானை வணங்க சிவபெருமான் உமாதேவியும் தானுமாகத் தனது திருக்கோயிலை விட்டு, கயிலை மலையை விட்டு நீங்கி, பொன்னாலாகிய நீண்ட இமயமாகிய பெரிய மலையின் பக்கத்தே சென்று, அன்னப் பறவைகள் விளையாடும் சரவணப் பொய்கையை அடைந்தான்.

தாமரை பூத்த அச் சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருவுருவங்களை மேற்கொண்டு உலாவித் திகழ்ந்திடும் ஒப்பற்ற சிறந்த முருகன், தேவர்களின் தலைவனான சிவபெருமானுடன் உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமாதேவியைக் கண்டு தன் சிறந்த முகங்கள் மலர்ந்தவனாகி மனம் மகிழ்ந்தான். சிவபெருமான் உமையை நோக்கி, "இங்கிருக்கும் உன் மகனை அழைத்து வா" என்று கூறிய உடனே, உமாதேவி அழகு மிகுந்த காளையிலிருந்து விரைவாக இறங்கி, மனத்திலே பொருந்திய பேரன்போடு, மகனை நோக்கிச் சென்றாள். உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமாதேவி சரவணப் பொய்கையில் இருந்த தன் புதல்வனின் ஆறு உருவங்களையும் தன் இரண்டு கரங்களால் அன்புடன் எடுத்து அணைத்தாள்; அணைத்ததும், ஆறு திரு முகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் அமைந்து ஓர் உருவமானது. எலலா உயிர்களும் ஒடுங்குகின்ற ஊழிக்காலத்தில் எம்பெருமானுடைய சக்திகள் யாவும் முன்னே இருந்தபடி ஒன்றாகச் சேர்ந்த தன்மை போல, முடிவில்லாத ஆறு திருவடிவங்களும் ஒரு வடிவமாகி விட, உமாதேவியின் புதல்வனான முருகன், கந்தன் என்னும் பெயரைப் பெற்றான் (ஸ்கந்தன் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு ஒன்றாக்கப்பட்டவன் என்று பொருள்). உமாதேவி, திருமுருகனை சிவபெருமானது முன்னிலைக்கு அழைத்துச் சென்று, அவன் பெருமானை வணங்குமாறு செய்தாள். வணங்கிய புதல்வனைச் சிவன் தனது அழகிய கையினால் எடுத்து, மார்பின் மேல் சேர்த்து அணைத்து, மிகுந்த திருவருளின் சிறப்பால் தன் பக்கத்தே இருக்குமாறு செய்தான். கார்த்திகை பெண்கள் சிவபெருமானது முன்னிலையில் பணிந்து

எழுந்தனர். பெருமான அவர்களுக்கு அருள புரிந்தான். "கந்தனை நீங்கள் பாலூட்டி வளாத்த முறையினால், இவன் உஙகள் மகன் என்று உணரும்படி கார்த்திகேயன் எனனும பெயரைப் பெறுவானாக! உங்கள் நாளான கார்த்திகைத் தினத்தில் உவகையோடு இம்முருகனுடைய வலிய பாதங்களைப் பூசிப்பவர்கள் எததகையவரானாலும், நாம் அவர்களுடைய குறைகளைத தீர்த்து முக்தியைத தருவோம்" என்று சிவபெருமான் உரை செய்தான்.

'நலலது, அவ்வாறே செய்கிறோம்' என்று அந்த முனி மைந்தர்கள் கூறிச் சிவபெருமானிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். பின்பு, அழகிய சடை முடியினை உடைய சிவபெருமான், கார்த்திகைப் பெண்களுக்கும், திருமால் பிரமன் முதலாக நினற தேவர்களுக்கும் அருள் புரிந்து, அவர்கள் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்லுமாறு விடை கொடுத்து அனுப்பி விட்டு, வெள்ளி மலையாகிய கயிலை மலைக்குச் சென்றான். பகைவாகளின் முப்புரங்களை எரித்து அழித்த சிவபெருமான், கயிலைக்குச் சென்று, காளை வாகனத்திலிருந்து ஒப்பற்ற வலிமை பெற்ற முருகனோடும் பார்வதியோடும் இறங்கி நடந்து, பொன் மயமான பெரிய கோயிலின் அவையிலே இருந்து சிங்காதனத்தின் மேல் அருள்புரிந்தவாறு வீற்றிருந்தான்.

உமாதேவியின் காற்சிலம்பிலிருந்து தோன்றிய ஒன்பது சக்திகள் பெற்றெடுத்த புத்திரர் ஒன்பது பேரும், மற்றுமுள்ள தூய்மையான இலட்சம் வீரர்களும் முதல்வனாகிய முருகனை வணங்கி, பூக்களைச் சொரிந்து போற்றினார்கள்; அவர்கள் அம் முருகனைத் தமது உயிராகக் கொண்டு அவனருகே இருந்து பணிவிடை செய்தார்கள். தேவி, மருகனின் திருவிளையாடல்களைக் கண்டு அதிசய முற்று, அழிவில்லாதபடி இருக்கும் முதல்வனாகிய சிவபெருமானுடைய இரு திருவடிகளை வணங்கி, "எம் பெருமானே! ஆறுவடிவங்களும் ஒன்றாகக் கூடிய நம்முடைய மகன் இச்சிறிய பருவத்திலேயே நிகழ்த்தும் திருவிளையாடல்கள் எனக்கு வியபபைத் தருகின்றன. ஆராய்ந்து பார்த்தால் மாயச் செயல்கள் செய்வதில அவனைப் போன்றவர் எவரும் இல்லை. அதில் அவன் உம்மை போன்றவன் அதனால் அவன் பெருமை அடைந்த முறையைச் சொல்லுக" என்று பெருமானிடம் உமாதேவி வேண்டிட, சிவபெருமான், எம்முடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து இங்கே தோன்றிய குமரனைக் கங்காதேவி சுமந்து சென்று சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்த காரணத்தால, அவன் காங்கேயன் என்னும் பெயரைப்

பெற்றான். அழகிய தாமரை மலர்கள் நிறைந்த சரவணப பொய்கையில் வளர்ந்ததால், அவன் சரவணபவன் என்னும் பெயரைப பெற்றான்.

"கார்த்திகைப் பெண்கள் தாயாக வந்து தம் மார்பகத்தின் பாலை ஊட்டியதால், பொருந்துவதாகிய கார்த்திகேயன் எனனும் ஒரு பழமையான பெயரைப் பெற்றான். நீ அந்தப் புதல்வனின் ஆறு வடிவங்களையும் சேர்த்து ஒரு வடிவமாக்கினாய்; அதனால் அவன் கந்தன என்னும் ஒரு பெயரைப் பெறறான். "எமக்கு நல்ல முகங்கள் ஆறு உளளன அல்லவா? அவையே முருகனுடைய ஆறு முகங்களாக அமைந்தன. பிரணவம் ஓர் எழுத்தாக முதலில் சேர்த்து உச்சரிக்கப்படும பஞ்சாட்சரமந்திரத்தின் ஆறு எழுத்துகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உன் மகனது பெயரில் ஆறு எழுத்துகளாக அமைந்தன. (சிவனின் ஐந்து முகங்களுடன் உமையின் ஒரு முகம் சேர்ந்து ஆறு முகங்களாயின. சிவனின் ஆறு எழுத்து - ஓம் நமசிவாய. முருகனின் ஆறு எழுத்துகள்; சரவணபவ). தேவர்கள் மேருமலையின் உச்சியைச் சேர்ந்தபோது, அங்கே, சிறந்த ஆறுமுகங்களுடன் திகழ்கின்ற இறைவன் முருகன் செய்த திருவிளையாடல்களைக் கண்டு, அம்முருகனின் உருவத்தைக் காணாமல் துன்புறும் மனத்தோடு இருந்த இந்திரனைக் கண்டார்கள். அத் தேவர்கள் யாவரும் இந்திரன் முன்னே சென்று அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி அங்கே நின்றார்கள். அவர்கள், "பரந்த கடலில் சூழப்பட்ட வையகத்திலும் வானகத்திலும் அமைந்த பழைய நிலைமைகள் எல்லாம் மாறும்படி செய்தவர் யாரோ? அவரை யாம் அறியவில்லை. அசுரர்கள் இச் செயல்களைச் செய்ய மாட்டார்கள். நிகழ்ந்த இச் செயல்கள் எப்படி ஏற்பட்டன?" என்று கேட்டார்கள்.

தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன், அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு, "நானும் இதே விஷயத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தேன். இதன் உண்மையைச் சிறிதளவும் அறிய முடியவில்லை. இதை அறிய வேண்டுமானால் அனைவரும் சென்று, அழகிய பொன் போன்ற திருமேனியை உடைய பிரமனைக் கேட்போம். புறப்படுங்கள்" என்று கூறினான்.

இந்திரன் 'புறப்படுங்கள்' என்று கூறியவுடன் அந்த இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் உண்மையான தவத்தைச் செய்துள்ளமையால், அழிவு ஏற்படாதவாறு உலகங்களில் திருவிளையாடல் செய்து கொண்டிருந்த ஆறுமுகன், அவர்கள் கண்ணில் தெரியுமாறு, ஒரு முகத்துடன் சிறு குழந்தை போல் அந்த மேரு மலையில் காட்சியளித்தான்.

"இவனை வலிமை இலலாத குழந்தை என்று நினைக்க மாட்டோம். இவனது வலிமையை ஆராய்ந்தால், கொடுமையான அசுரர் கூடடத்தாரைவிடக் கொடியவன். எவரும் அடையாத மாய வித்தைகளைப் பெற்றவன். இவனுடன் இங்கே போர் செய்து வெற்றி கொள்வோம்" என்று அத் தேவர்கள் முடிவு செயது ஒன்று திரண்டார்கள்.

இந்திரன் ஐராவதம் என்னும் யானையின் பிடரி மேலே அமர்ந்தான்; வலிமை பொருந்திய வச்சிராயுதம், அழகிய ஒளி பொருந்திய வாள், வேல், வில் ஆகிய படைக் கருவிகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, வலிய கொடிய போர்க் கோலத்தை மேற் கொண்டு முருகனைத் தன் படையுடன் சூழ்ந்து கொண்டான். குளிர்ச்சி பொருந்திய செந்தாமரையிலும் வெண்டாமரையிலும் வாழ்கின்ற திருமகளையும் கலை மகளையும் தன்னுடைய இரண்டு கண்களாகக் கொண்டவள், உமாதேவி. அந்த உமை பெற்றெடுத்த கந்தன், தேவர்கள் பகைவர்கள் போலத் தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்பதைக் கண்டு சிரித்தான். அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் அவன் தனது திருவிளையாடலைச் செய்தான்; அப்பொழுது வேள்வியின் வேந்தனாகிய இந்திரன், வில், வாள், வேல் முதலிய பதினெட்டு ஆயுதங்களை முருகன் மீது செலுத்தினான். அவை யாவும் தேன் நிறைந்த மலர்களைப் போல் அவன் மீது பட்டு வீழ்ந்தன. அதனால் இந்திரன், வச்சிராயுதத்தை அவன் மீது செலுத்தி ஆரவாரம் செய்தான்.

வச்சிராயுதம் என்னும் ஒப்பற்ற கொடிய ஆயுதம், கந்தனது மார்பில் பட்டு, நுண்மணல் போலப் பொடியாகிப் போனது. தேவேந்திரன் அதைக் கண்டு துன்புற்று வருந்தினான். அவனுடைய பழைய ஐராவத யானை அதனால் கோபம் கொண்டு பிளிறி, முருகேசன் முன்பு சென்றது. உமா தேவியின் புதல்வனான முருகன், தன்னை நோக்கி வரும் யானையைக் கண்டான்; உடனே ஒரு வில்லையும் பல அம்புகளையும் மனத்தினால் விரைவாக உண்டாக்கிக் கொண்டான் அந்த உயர்ந்த வில்லை வளைத்து, 'ஒல்' என்னும் ஒலியுண்டாக நாணின் ஒலியை எழுப்பினான்; பின்பு ஒளி பொருந்திய ஓர் அம்பை அந்த யானையின் நெற்றியினுள்ளே புகும்படி செலுத்தினான்.

முருகவேள் செலுத்திய அம்பு, தேவர்களில் உயர்ந்தவனான இந்திரனது ஐராவத யானையின் நெற்றியின் உள்ளே விரைவாகச் சென்று, அதன் உயிரைக்

கவர்ந்து கொண்டு வெளியே சென்றது. அதனால் அந்த யானை கரிய மேகமும் கலங்கும்படி அலறி விழுந்து இறந்தது.

தனது ஒப்பற்ற ஐராவதம் இறந்து போனதும், விண்ணுலகத்தின் வேந்தனான இந்திரன் 'ஐயோ' என்று அலறி அதன் அருகே சென்று நின்றான். மிகுந்த கோபத்தோடு மின்னலைப் போன்ற தனது வில்லை வளைத்தான். முன்னோனாகிய சிவபெருமானின் புதல்வன் உடனே இந்திரனின் தோளை நோக்கி ஓர் அம்பைச் செலுத்தினான். குமரவேள், தேவர்க்கு அரசனான இந்திரன் மீது ஓர் அம்பைச் செலுத்தி, அதைக் கண்டு மயங்கிய மனத்தை உடையவனாகிய இந்திரன், வலிமை இழந்து, வருத்தம் அடைந்து, காற்று போல் அம்பைச் செலுத்தும் வில் தொழிலைக் கை விட்டான். அதற்குப் பதில் கையிலிருந்த வேல் ஒன்றை, குகனாகிய முருகன் மீது எறிந்தான். சக்கராயுதத்தைப் பெற விரும்பி, 'சிவனே! சங்கரனே!' என்று திருமாலால் போற்றப்பட்டவன், சிவபெருமான். அந்தப் பெருமானின் புதல்வனான முருகன் இந்திரனின் கொடியை ஓர் அம்பால் தூளாக்கினான்; அந்த இந்திரனே மூர்ச்சையாகும்படி ஏழு அம்புகளைச் செலுத்தினான்.

ஆணவம் மிகுந்த இந்திரன், தீமை பயப்பனவாகிய ஒப்பற்ற ஏழு அம்புகளும் தனது மார்பில் அழுந்த, மூர்ச்சித்து விழுந்தான். மற்றத் தேவர்கள் அங்கே நடக்கும் நிகழ்ச்சியின் உண்மையை உணராதவர்களாய், பழைய பிரணவப் பொருளாக விளங்கும் குமரனைப் பக்கங்களில் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டு அவனுடன் போரிட்டார்கள். இந்த முறையில் தேவர்கள் போரிட்ட பொழுது, சிவபெருமானுடைய திருமகனான முருகன் தன் கையில் இருந்த நீண்ட வில்லை வளைத்தான்; அதில் நான்கு அம்புகளை இணைத்துச் செலுத்தி, கடல்களுக்கு உண்மையான அரசனாகிய வருணனை அழித்தான்; மேலும் ஐந்து அம்புகளினாலே எமனது வலிமையை அடக்கி விட்டான். குற்றமற்ற குமரவேள், ஓர் அம்பினால் சந்திரனை அழித்தான்; கூர்மையான மூன்று அம்புகளினால் சூரியனை அழித்தான்; பொருந்திய மூன்று அம்புகளால், வீர வுரை நிகழ்த்திய அக்கினியை அழித்து, வெற்றிவீரனாக நின்றான். தேவர்கள் சிலர் பகைவர்களைப் போலப் போரிட்டு இறந்து விழுந்தார்கள்; தேவர்கள் சிலர் எதிர்த்து நின்று போரிடாமல் சிதறி ஓடினார்கள், ஒப்பற்ற வில் வீரனாகத் தனியே நிறை விசாக நாளில் பிறந்த முருகன், பிற்காலத்தில் எல்லோரையும் அழித்து விட்டுத் தனியே உலாவும் சிவபெருமானைப் போலத் திகழ்ந்தான். உமையவள் புதல்வனான முருகன், தேவர்கள் அனைவரும்

அழியும்படி வெற்றி பெற்றுத் தான் ஒருவனாக நின்ற பொழுது, நாரத முனிவன் கண்டான்; உடனே கருணை கொண்டு தேவகுருவான வியாழனிடம் சென்று, நிகழ்ந்த செயல்களைக கூறினான்.

எல்லாவற்றையும அறிந்தவனும் நிறைந்த ஒளியை உடைய பொன்னின் நிறத்தைப பெற்றவனுமான வியாழமுனிவன், ஓவியததில் தீட்ட முடியாத அழகின் சிறப்புப் பொருந்தியவனும், ஒரு குழநதையின் வடிவத்தை மேற்கொண்டவனுமான குமரக கடவுளை தொழுது, துதித்து, "யானை முகத்தைப் 'பெற்ற தாரகாசுரன், சிங்கமுகன், சூரபன்மன் என்று கூறப்படுகின்ற அசுரர்கள் துன்புறுத்தியதால், இந்திரன் நாள தோறும் துன்பத்தை அனுபவித்தான். அதனால தனது நகரமான அமராவதியை விட்டு நீங்கி, இநதப பெரிய மேருமலைககு வந்து மறைந்திருந்தான் "அந்த இந்திரன் உனது திருவடியை அடைக்கலமாகக் கொண்டு, உன்னைக் கொண்டே சூரபன்மன் முதலிய பகைவர்களின் உயிரை அழித்து, முன்போலத் தனது அரசைப் பெறுவதற்கும், பெற்று அரசனாகத் திகழ்வதற்கும் நினைத்தான். இவற்றைத் தவிர அவன் வேறு எதையும் எண்ணவில்லை. "இறைவனே! இந்திரன் பல நாட்கள் அரிய தவத்தைச் செய்து வருந்தினான். பின்பு சரவணப் பொய்கையில் எழுந்தருளிய உனது அவதாரத்தைப் பார்த்து, எல்லாத் துன்பங்களையும் துறந்தவன் போல மகிழ்சசியடைந்தான். "காந்தள மலரையும் கடப்பம் மலரையும் குரவம் மலரையும அணிந்த குமரவேளே! உனக்குத் தொண்டு செய்வதற்கான நேரத்தை எதிர் நோக்கிக் காத்திருந்த இந்திரன், நீ இவ்வாறு திருவிளையாடல்கள் புரிவதை அறியமாட்டான்."என்றான். பொன் நிறத்தைப் பெற்றவனான வியாழ முனிவன் இச்சொற்களைக் கூறி வேண்டிக் கொள்ள, முதல்வனுக்கும் முதல்வனாகிய முருகன் குறுநகை செய்தான்; உடனே, தேவ லோகத்து அரசனான இந்திரன் - முதலான தேவர்களும், மதமயக்கத்தை உடைய ஐராவத யானையோடு அப்பொழுதே உயிர் பெற்று எழும்படி திருவருள் புரிந்தான். செலவ் வானத்தின் நிறத்தை உடைய திரு மேனியைப் பெற்ற குகன் அவர்களை எழுப்ப, இந்திரனும் திக்குப் பாலகர்களும் மற்றத் தேவர்களும் ஆகிய அனைவரும் உயிர் பெற்று எழுந்தனர். அவர்கள் மனத்திலே நல்லறிவு தோன்றியதும தாம் முன்பு நிகழ்த்திய தவறான செயலை உணாந்து, "நாங்கள் கந்தனோடா போரிட்டோம்?" என்ற நினைத்துவருந்தினா.

"முற்காலத்தில் சிவபெருமானைப் பழித்த தக்கன் யாகத்தில் கொடுத்த அவிப் பாகத்தை நாங்கள் உண்ட பாவம் இன்னும் நீங்கவில்லை". அதுவே அல்லாமல், உன்னை எதிர்த்துப் போரிட்டுப் பகைத்துக் கொண்டோம். அதனால் அளவற்ற பாவங்கள் செய்து விட்டோம். குமரேசனே! நீ உன் திருவுள்ளத்தில் உள்ள குளிர்ச்சி பொருந்திய கருணையினால் எங்களை முறைப்படி தண்டித்து நாங்கள் செய்த பாவங்களைத் தீர்த்து விட்டாய். எவ்வாறானாலும், தெளிந்த அறிவற்ற மூடர்களாகிய நாங்கள் செய்த குற்றங்களை எல்லாம் மனத்தில் கொள்ளாமல் மன்னிக்க வேண்டும்" என்று அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள். குமரவேள் அவற்றை அறிந்து, "நீங்கள் நம்மை ஒரு குழந்தையாக நினைத்து முன்பு போரிட்டீர்கள்; நம்முடைய வலிமையும் மகிமையும் இன்னும் நன்றாக நீங்கள் அறியும்படி காட்டுவோம்" என்று கூறி, ஒரு வடிவம் கொண்டு நின்றான்.

எட்டுத் திக்குகளும், பதினான்கு உலகங்களும், எட்டு மலைகளும், ஏழு கடல்களும் தெளிவான அலைகளை உடைய புறக் கடலும் சக்கரவாளகிரியும், பிற பொருள்களும், வெவ்வேறான மாறுபாடுகள் அமைந்துள்ள சிறந்த அண்ட வரிசைகளும் எல்லா உயர்திணைப் பொருள்களும், எல்லா அஃறிணைப் பொருள்களும் தனக்குள்ளே உள்ளனவாக விளங்குவதும், திருமாலும் பிரமனும் சிவபெருமானும் அமைந்திருப்பதுவுமான ஒரு திருவுருவத்தை அந்த குமரவேள் மேற்கொண்டான்.

குமரவேள் கொண்ட அந்தப் பெரிய வடிவத்துக்கு மண்ணுலகம், பாதாள உலகம் முதலிய கீழ் உலகங்கள் எல்லாம் திருவடிகள்; திக்குகளின் எல்லைகள், சிறந்த தோள்கள்; விண்ணுலகத்தின் எல்லை அனைத்தும் முடிகள்; பெரிய சுடர்கள், அதன் விழிகள்; மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் இடையே உள்ள வெளி முழுதும் அதன் உடல்; இசை பொருந்திய வேதம், அழகிய திருவாய்; அறிவு முழுவதும் காதுகள்; பிரமனும் திருமாலும் அதன் வலமும் இடமும் ஆகிய இரு பக்கங்கள்; உமாதேவி, சிந்திக்கும் திறம் வாய்ந்த மனம்; ஐந்து தொழில்களைச் செய்கின்ற சிவனே நல்ல உயிர் ஆகும்.

குமரேசன் இத் தன்மைத்தான விசுவரூபம் எனப்படும் ஒரு பெரிய திருவுருவம் மேற்கொண்டு நிற்க, தேவர்கள் தலைவனான இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் 'அதிசயம்! அதிசயம்!' என்று கூறிக் கைகூப்பி வணங்கினார்கள். அத்தேவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து, வானத்தின்

மேலே பார்த்து, குமரவேளின் சத்தியவடிவம் முழுவதையும், அதன் அழகு முழுவதையும் பார்க்க முடியாதவர்களாகி, முழங்கால் வரையிலுமே பார்த்துப் புகழ்ந்தார்கள். ஆகாயம் வரையில் பரவி நிற்கும் சோதியை உடைய ஞான வடிவான முதல்வனே! நீ பேரழகு பொருந்த எங்களுக்கு முன்னே மேற்கொண்ட மிகப் பெரிய வடிவத்தை முழுவதும் பார்க்கும் ஆற்றல் அற்றவர்கள்; அதை நாங்கள் காணும்படி காட்டியருள வேண்டும்" என்று கோரினார்கள். நெடிய சிறந்த வடிவத்தை மேற்கொண்டு நின்ற திருமுருகன் அவர்தம் கோரிக்கையைக் கேட்டு செவ்வேளான முருகவேள் அவர்களிடம் கருணை கொண்டு, எல்லையற்ற தூரத்தையும் பார்க்க வல்ல ஒளி மிகுந்த கண்களைக் கொடுத்து, செந்நிறம் அமைந்த பல கோடிச் சூரியர்கள் ஒன்று சேர்ந்ததைப் போன்ற இளங்கதிர் பரப்பி நின்ற தனது வடிவம் முழுதையும் காட்டினான். அதனை, மேருமலையில் நின்ற இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தரிசித்தார்கள்.

ஆறுமுகனின் திருவுருவம் முழுவதையும், திருவடி முதல் திருமுடி வரையில் அம் முருகனின் திருவருளால் விரைவாகப் பார்த்து, அளவிடமுடியாத அண்டங்கள் அனைத்தும், அளவிட முடியாத உயிர்கள் அனைத்தும், மும்மூர்த்திகளும், தேவர்கள் அனைவரும் அத் திருவடிவததில் அமைந்திருப்பதைக் கண்டு வணங்கிய அத் தேவர்கள் அவனைத் துதித்து "எம் முருகவேளே! இந்த உலகம் முதலிய பல வகைப்பட்ட பெரிய அண்டங்களும், அந்தந்த அண்டங்களில் வாழ்கின்ற தேவர்களும, உயிர் உள்ள எலலாப் பொருள்களும், உயிர் இல்லாத எல்லாப் பொருள்களும், திருமாலும், செந்தாமரையில் வாழும், பிரமனும், சிவபெருமானும் உன் வடிவத்தில் அமைந்திருப்பதைப் பார்த்தோம். அதனால் எல்லா இடங்களிலும் உள்ள யாவும் உனது திருவுருவமே ஆகும்.

"ஆகையால் எம்முடைய முருகவேளே! நீ அருவமாகவும், உருவமாகவும், அருஉருவாகவும் நின்ற முதற் கடவுள் ஆவாய். சூரபன்மனாகிய அசுரர் முதல்வனைக் கொன்று, எங்கள் துன்பங்களைத் தொலைத்து எங்களைச் சொர்க்க லோகத்தில் குடியேற்றுவதற்காக ஒரு குழந்தையைப்போல, நாங்கள் செய்த பெரிய தவத்தால் அவதரித்துள்ளாய்.

"முருகவேளே! எல்லா உருவங்களுக்கும் ஓர் உறைவிடமாகத் திகழும் உனது சிறந்த - செம்மையான திருவுருவத்தைத் தரிசித்துச் சிறப்படைந்தோம். அதனால் புண்ணியம் - பாவம் என்னும் வடிவங்களின்

அனுபவத்திலிருந்து நீங்கினோம். இனிமேல் நாங்கள் கொடிய பிறவியில் புகமாட்டோம். முக்திப் பேற்றை அடைவோம்"

இந்திரன் முதலாக உள்ள தேவர்கள் பொருந்திய குமாரக் கடவுளது பெரிய திருவுருவத்தைப் பார்த்து, சூரியனது பேரொளியைக் கண்ட அற்ப உணர்ச்சிகளை உடைய உயிர்களைப் போல மனம் மிகப் பயப்பட, விழிகள் சுழல மயங்கி, "எம் தந்தையாகிய முருகவேளே! உனது வடிவம் அளவற்ற ஒளியை உடையது. அதனால் அதனை மேலும் பார்க்க முடியாது. எங்கள் கண்கள் இப்போதே ஒளி இழந்து துன்புற்றன. இதைத் தவிர, உனது விசுவரூபத்தைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறோம். உன் அடியவர்களாகிய நாங்கள் உய்தி பெறும்படி பழைய வடிவத்தை மேற்கொண்டு காட்சியளித்து எம்மைக் காப்பாயாக" என்று அத்தேவர்கள் வேண்டினர்.

தேவர்கள் இப்படி வேண்டியமையால் இறைவனாகிய முருகவேள், கருணையோடு, வானத்தைக் கடந்து சென்று நின்ற தனது விசுபரூபத்தை விடுத்து, ஆறு திருமுகங்களை உடையவனாகி, காட்சியளித்தான், மலைகளின் சிறகுகளை வெட்டியவனான இந்திரன் அம் முருகனை வணங்கித் துதித்து "எம் தந்தையே! பழைய நிலையில் குறைவில்லாமல் வாழும் சூரபன்மன் நானும் உன் பக்கத்தில் நிற்கும் சொர்க்க லோகத்தை அடைந்து, எனது அரசாட்சியை நடத்தி வீற்றிருப்பாயாக, எனது வேண்டுகோள் இதுவே" என்று சொன்னான். முருகன் அரசு தருவதாய்ச் சொன்ன இந்திரனைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தான். "இந்திரனே! நீ நமக்குக் கொடுத்த பழைய சிறப்புள்ள அரசினை உனக்கு நாம் திருப்பித் தந்தோம். நீங்கள் படைகளாக அமைய, நாமே அப்படைகளுக்குத் தலைவனாக விளங்கி, அசுரர் கூட்டம் முழுவதையும் அழிப்போம். அதனால் தளர்ச்சி அடையாதே." என்றதும். தேவர்தம் அரசனான இந்திரன் ஆறுமுகக் கடவுளைப் பார்த்து, "இந்த அண்டத்தில் அமைந்த மலைகள், கடல்கள், உலகங்கள், உயிர்கள், மற்றுள்ள பொருள்கள் ஆகியவை, இன்று உன் திருவிளையாடலால் முறை மாறி உள்ளன. அவை அனைத்தையும் முன் போல நிலை நிறுத்தி அருள்வாயாக" என்று வேண்டிக்கொள்ள, முருகப்பெருமானும் "இந்த அண்டத்தில் எம் செயல்களால் வேறுபாடு அடைந்த எல்லாப் பொருள்களும்முன்பிருந்த நிலையினைப்பெறுவாயாக" என்று கட்டளையிட உடனே முறை மாறி இருந்த பொருள்கள் யாவும் முன்பு இருந்த நிலையினைப் பெற்றன. அந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு அனைவரும் அதிசய மடைந்து "பகவானே! வேதங்கள் என்னும் உண்மை நூல்களை ஆபரணமாகத் தரித்துள்ள உன் திருவடிகளைப்

பூசிக்க, பாவிகளாகிய நாங்கள் விரும்புகிறோம்; அவ்வாறு பூசிக்க இப்பொழுதே நீ அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று இந்திரன் வேண்டினான்.

ஆறுமுகன், பிரம்புகள் அடர்ந்துள்ள, பாறைகளும் முழைகளும் நிறைந்த பக்கங்களைக் கொண்ட அந்த மலைக்குச் சென்று, தங்கினான். அவன் பின்னே வந்த தேவர்கள் அனைவரும் அவனுடைய திருவடிகளைச் சிறப்பாகப் பூசை செய்தனர். அப்பொழுது தேவராசனான இந்திரன், தங்களுடைய விசுவகர்மாவை நினைத்தான்; அவன் எதிரே தோன்றிக் கைதொழுதான். அவனிடம், 'இந்த இடத்தில் நம்முடைய பெரிய அமராவதியைப் போலச் சிறப்பான ஒரு கோயிலை அமைப்பாயாக' என்று கூறினான். அத்தேவதச்சன் விரைவாக உருவாக்கினான். வேதங்களிலும் சிறந்தவனான முருகவேள், இந்திரன் விடுத்த அந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டான்; தேவர்கள் அனைவரும் புகழ்ந்து போற்ற அத் திருக்கோயிலுக்குள் புகுந்தான்; அக் கோயிலின் நடுவே இருந்த அழகிய சிங்காசனத்தின் மேலே எழுந்தருளினான். முருகவேள் கோயிலுள் சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளிய போது, தேவர்களும் இந்திரனும் அம் முருகனைப் பார்த்து, "ஞானத்தின் தலைவனே! நாங்கள் உனக்குச் சேனையாக அமைந்துள்ளோம். நீயே எம் சேனைத் தலைவன்" என்று கூறி ஆகாய கங்கையின் நீரால் அபிடேகம் செய்தனர்.

அபிடேகம் செய்த பின் அத்தேவர்கள் முருகவேளுக்கு மென்மையானதும் நுண்மையான தொழில் சிறப்புப் பெற்றதுமான பட்டாடையை அணிவித்தார்கள்; சந்தனத்தின் குழம்பு முதலிய நறுமணப் பொருள்களை அவனது திருமேனியில் பூசினார்கள்; ஒளிவீசும் சிறந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஆபரண வகைகள் அணிவித்தார்கள்; தேன் நிறைந்த மலர்த் தொகுதிகளால் அமைந்த மாலையைச் சூட்டினார்கள்.

எத்தகைய சிறப்பு மிக்க தலைவர்களுக்கும் தலைவனாகிய முருகவேளுக்கு அத்தேவர்கள், சந்தனம், அகில் - பச்சைக்கற்பூரம் - கஸ்தூரி - குங்குலியம் ஆகிய ஐந்து வகையான தூபங்களையும், மெய்மையாகிய கற்பூரத்தீபத்தையும் காட்டி பூசை செய்தார்கள். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் தங்கள் மனத்தில் உள்ள துன்பம் தொலையுமாறு முருகவேளைப் பூசித்து அவனிடம் அன்பு கொண்டு வணங்கித் துதித்தார்கள். வள்ளலாகிய முருகவேள் அதன் பின்பு அங்கிருந்து மறைந்து, கயிலை மலைக்குச் சென்றான்.

ஞான வடிவினனாகிய முருகவேள் அககோயிலை விட்டு மறைநது மலைகளில சிறநததாகிய கயிலை மலைககுச் சென்றவுடன தேவாகளும அழகிலே சிறபபுப பெறற சொாககலோகததின தலைவனாகிய இநதிரனும அநத மலையை விடடுச சென்றாாகள சிவபெருமானுடைய இளைய மகனாகிய திருமுருகன், தேவாகள பூசை செயவதறகாக எழுநதருளி இருநதமையால, அநத மலை 'கநதகிரி' என்று அனைவரும கூறுமாறு ஒரு புதிய பெயரைப பெறறது

வானுலகததின வேநதனாகிய இநதிரன கநதகிரி என்று பெயா பெறற அநத மலையை நீஙகி, மேரு மலையில உள்ள மனோவதி நகரததை அடைநதான, மறறைய தேவாகள எலலோரும தஙகள தஙகள இருபபிடஙகளுககுச் சென்று முனபோல வாழநது வநதாாகள தனது நினைபபினையே ஊாதியாகக கொணடு விரைவாகக கயிலை மலையை அடைநத திருமுருகன, வீராகளும, பூதத தலைவர்களும பககததில பொருநத அஙகே வீறறிருநதான

13. தகர் ஏறுதல்

முனிவாகளும, தேவாகளும, பூலோகததில மாசறற தவததினால சிறபபுப பெறறுள்ள வேதியாகளும, மகிழசசியோடு சூழநதிருகக நாரத முனிவன அநத யாகததைச செயதான அநத யாகததில, ஓமாககினியிலிருநது செவவானததைப போன்ற நிறததை உடைய ஓா ஆட்டுககடா தோன்றியது அவவாறு வேளவிததீயில தோன்றிய ஆட்டுககடா, "இவாகள செயயும வேளவிகளில எஙகள இனததைச சோநத பல ஆடுகளையே எபபோதும கொன்று வருகிறாாகள அதறகுப பழிவாஙக, நான இபபொழுது இவாகளைக கொலவேன" என்று முடிவு செயதது இவவாறு முடிவு செயது, கொடிய அககினியைச சுமககின்ற வாகனமாகிய ஆட்டுககடா, அநத வேளவிததீயின மேலே கிளமபியது தன்னைக கணடு பயநது ஓடிய அனைவரையும இநதப பூமியிலும வானததிலுமாகத துரததியது, அவாகளுள சிலா கீழே விழுநது அழியுமபடி பலமாக மோதியது, அகன்றதான பூமியிலும, பெரிய மலைகளிலும தூசு கிளமபுமபடி ஓடித திரிந்து, உயிாகளை வருததி அழிததது அநத ஆட்டுககடா இவவாறு எலலா இடஙகளிலும திரிந்து உயிாகளுககு அழிவு உண்டாககி உலவியது அதைக கணட முனிவாகளும, நாரத முனிவனும, வலிமை மிகுநத தேவாகளும் அஙகிருநது ஓடி கயிலை மலை மீது ஏறிவருமபோது ஆறு திருமுகஙகளை உடைய தலைவனான முருகன

தனனுடைய, மிகுந்த வலிமை பெற்ற இலட்சதது ஒன்பது வீரர்களுடன் விளையாடிக் கொணடிருப்பதைப் பார்த்து'. தேவர்களும், சிறந்த முனிவர்களும், விநாயகனுக்குத் தம்பியாகிய முருகனுடைய திருவடிகளை வணஙகினார்கள கநதவேள், அததேவர்கள் முதலியோர் கொணட துன்பத்தைப் பாாத்து, 'நீங்கள் மிகவும் வருத்தம் அடைந்திருக்கிறீர்கள உங்களுக்கு ஏற்படட துன்பத்தைக் கூறுங்கள்' என்று கேட்டான்.

"ஆட்டுக்கடா எங்களைக் கொலல வருவதை அறிந்து, யாகத்தை விட்டுவிட்டு இங்கே ஓடி வந்தோம். அந்த ஆட்டுக்கடா கோபம் கொண்டு எங்களை விரட்டி, சிலரைக் கொன்றது. அதனால் விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் எண்ணற்ற உயிர்கள் இறந்தன" என்றனர்; அதைக் கேட்ட முருகவேள், மனம் தளர்கின்ற அவர்களைக் கருணையுடன் பார்த்து, "பயத்தை விடுங்கள்" என்று அழகிய கையை அமைத்துக் கூறினான். தொடர்ந்து, தன்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டு துதிக்கின்ற தன்னுடைய பரிவாரங்களுள் வலிமை பொருந்திய உடம்பினை உடைய வீரவாகுவை நோக்கி: "கிளர்ந்து எரிகின்ற தீயில் தோன்றி இவர்களுடைய வேள்வியை அழித்து, ஆகாயத்திலும் பூலோகத்திலும் உலாவி, நிறைந்த உயிர்களை அழித்துத் திரிகின்ற ஆட்டுக்கடாவை அடக்கி இங்கே கொண்டு வருக" என்று கட்டளை இட்டான்.

அந்த வீரவாகு, கடல் வட்டமாகச் சூழ்ந்து நிற்கும் பெரிய உலகம் முழுவதிலும் அந்த ஆட்டுக்கடாவைத் தேடினான்; அங்கே அதைக் காணாமையால் ஏழு பாதாள உலகஙகளிலும் தேடினான். அங்கும் அதனைக் காணாமல், தேவர்களின் உலகங்களிலும் தேடினான். அங்கே, பிரமனது உலகத்தின் முன்னே, இளந்தளிர் போன்ற செந்நிறத்து மேனி பெற்ற ஆட்டுக்கடா செல்வதைப் பார்த்தான். உடனே, வீரவாகு, போர்த் தொழிலை மேற்கொண்டு எல்லோரும் அஞ்சி ஓடும்படி வருகின்ற அந்த ஆட்டுக் கடா பயப்படும்படி ஆரவாரித்து, விரைவாக அதன் அருகே சென்றான்; அதன் கொம்புகளைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு, அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கிக் கயிலை மலையை அடைந்தான்; அங்கே இதழ்கள் செறிந்த கடப்ப மலர் மாலையை அணிந்த குமரவேளின் முன்னே அதைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி குமரவேளை வணங்கி நின்றான். அதனால் முருகன் மனமகிழ்ச்சி அடைந்தான். பின்பு தேவர்களும் உண்மையான தவசிகளுமான அந்தக் கூட்டத்தைப் பார்த்து, "ஆட்டுக்கடா என்னிடம் வந்து விடடது. நீங்கள்

அனைவரும இனிமேல சோாநது வருநதவேணட ாம பூலோகததுககுச செனறு மூனறுவகையான தீயைக கொணடு முனபு தொட ஙகிய யாகததைத தொடாநது முடியுஙகள எனறு கூறினான

14. பிரமனுக்குச் சிறை

முருகவேள ஆட டுக கடாவை வாகனமாகக கொணடு செலுததி விணணுலகததிலும மணணுலகததிலும திருவிளையாடலகள செயது உலாவி, வெளளி மலையாகிய கயிலை மலையில வீறறிருநதான முருகவேள அவவாறு இருநது வரும போது ஒரு நாள, நனனெறி மேற கொணட பிரமன முதலானோா சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணஙகுவதறகாக அக கயிலை மலைககு வநதனா

சிவபெருமானது செமபொனமயமான திருககோயிலின முனனே உயாநதிருககும கோபுர வாயிலின கணணே அமைககபபடடுளள மாணிகக பீடததின மேலே இலடசதது ஒனபது எனனும எணணிககை பெறற படை வீராகள சூழநது நினறு துதிகக பனனிரணடு தோளகளைப பெறற முருகவேள ஆனநததோடு திருவிளையாடல செயது அமாநதிருநதான இவவாறு வீறறிருககும முருகன சிவ பெருமானுடைய திருவடிகளை வணஙகித திருமபி வரும தேவாகளுள சிறநதவனான பிரமனைப பாாதது, "இஙகே என முனனே வருக' எனறு அழைததான தாமரை மலரை ஆசனமாகப பெறறுளள பிரமன முருகன முன செனறு, தலை தாழாமல கைகளால மடடும தொழுது நினறான

முதற கடவுளான சிவபெருமான பெறற செலவனாகிய முருகன பிரமனது ஆணவம குடிகொணட மனததை அறிநது கொணடான பிரமனே அமாவாயாக' எனறு கூறி அவனை அமரச செயதான பினபு, 'நீ நாளதோறும செயது வரும தொழில எனன?' எனறு கேடடான அதறகு நானகு முகஙகளை உடைய பிரமன 'சிவபெருமானது ஆணையினபடி எலலாப பொருளகளையும நான படைககிறேன எனறு கூறினான பிரமன கூறியதைக கேடட முருகவேள குறுநகை செயது "பூலோகததிலும வானகததிலும உளள உயிாகள அனைததையும நீ படைபபாயானால வேதஙகள எலலாம உனககுத தெரியுமா? சொலக" எனறு கேடடான அதறகு பிரமன "ஐயனே, கேடபாயாக, எனனை முறகாலததில படைததவனான கருமையான கழுததை உடைய சிவபெருமான அளவிலலாத வேதஙகள சிறநத ஆகமஙகள பலவும உணடாககினான நான உயதி பெறுமபடி அவறறுள சிலவறறை எனககு

அறிவித்தான. நான் அவற்றை அறிந்துள்ளேன்", என்றான் இவ்வாறு பிரமன் கூறினான். உடனே முருகவேள், "அந்த வேதங்களுள் ஒன்றான 'இருக்கை' நீ சொல்க" என்று கூறினான் பிரமன், "நல்லது. அவ்வாறே செயகிறேன்" என்று கூறி, வேதங்கள் யாவுக்கும் முதலில் செல்லும்படி அமைந்திருக்கின்ற ஒப்பற்ற தனிமொழியான 'ஓம்' என்னும் பிரணவத்தை முறைபபடி முதலில் உரைத்தான். பிரமன் பிரணவ மந்திரத்தை முதலில் கூறி, வேத மந்திரங்களைத் தொடர்ந்து சொல்லத் தொடங்கியவுடன் எல்லை இல்லாத எழிலை ஏந்தி நிற்கும் குமரவேள், "நிறுத்து. நீ முதலில் உச்சரித்த ஓம் என்னும் பிரணவத்தின் பொருளைச் சொல்க" என்று கூறினான். அந்த பிரணவ மந்திரத்தைத் தன்னுடைய ஆறுமுகங்களுள் ஒன்றாகக் கொண்டிருக்கும் குமரவேள் குறுநகை புரிந்து, 'முதலில் சொன்ன ஓம் என்பதற்குப் பொருள கூறு' என்று கேட்டதும், பிரமன் மிகுதியாக உள்ள எட்டு கண்களை அகல விரித்து விழித்தான், வெட்கப்பட்டான், விக்கித்துத் திகைத்தான். அப்பிரணவத்தின் பொருள் சிறப்பினை அறியாதவனாய், எடுத்துக்கூற முடியாதவனாய் நின்றான். பிரணவம், சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆசனம் ஆகும். மற்றுள்ள தேவர் தோன்றும் இடம் ஆகும். எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் வேதநூல்களுக்கும் முதல் ஆகும். காசி நகரததில் இறப்பவர்களுக்கு எம் சிவபெருமான் உபதேசிக்கின்ற மாசற்ற தாரக பிரமம் ஆகும். இத்தகைய சிறப்புடைய அப்பிரணவத்தின் பொருள் அறியாது பிரமன் விழித்தான். தன்னால் அறிய முடியாத அப் பிரணவத்தின் பொருள் இத்தன்மையது என்று எடுத்துச் சொல்லமுடியாமல் பிரமன் திகைத்து நிற்க, "நீ பிரணவத்தின் பொருளை அறியாய். படைத்தல் தொழிலைச் செய்வது இந்தத் தகுதியுடனா?" என்று கேட்ட முருகவேள், பிரமனுடைய நான்கு தலைகளும் குலுங்கும்படி தட்டினான். கூட்டமாக நிறைந்திருந்த தன் படைவீரர்களைக் கொண்டு, அபபிரமனைக் கந்த கிரியில் விலங்கினால் பிணித்துச் சிறையில் வைக்கச்செய்தான். எல்லாத் தொழில்களையும் செய்ய வல்லவனாகிய முருகன், அகஇதழ்கள பொருந்திய சிறந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனை, அரிய காவலை உடைய சிறையில் விலங்கால் பிணைத்து வைத்து விட்டு, அளவிடமுடியாத பெரிய கந்தகிரிக்குச் சென்று கருணையோடு பல உயிர்த்தொகுதிகளைப் படைக்க நினைத்தான். பரம் பொருளாகிய சிவபெருமானுடைய புதல்வனான முருகன், தனது ஒரு கையில் உருத்திராக்க மாலையை ஏந்தினான் ஒரு கையில் கமண்டலம் தாங்கினான். இரண்டு கைகளால் வரத முத்திரையும அபய முத்திரையும் காட்டினான். இந்நிலையில்

ஒரு திருமுகத்தைக் கொண்டு பிரமனைப் போலப படைபபு தொழிலைச் செய்தான். (உள்ளங்கை வெளியே தெரியுமாறு கையை விரித்து, விரல்கள் கீழநோககி இருக்கும்படி வைததிருபபதே வரதமுத்திரையாகும்)

15. பிரமனுக்கு விடுதலை

நஞ்சு உண்டமையால் கணடம் கறுத்த சிவபெருமானுடைய திருக்குமரன இவ்வாறு அளவில்லாத காலம் எல்லாப் பொருளகளையும படைத்துக் கொண்டிருந்தான். கரியவனாகிய திருமால், நானகு சிறந்த முகங்களைப் பெற்ற பிரமனின் சிறையை நீக்குவதற்குரிய வழியைச் சிந்தித்து, தேவர்களும் முனிவர்களும் தன் முன்னே வருமபடி நினைத்தான் தேவர்களும் முனிவர்களும் திருமால் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தனா சிவந்த கண்களை உடைய திருமால், அவர்களுடன் கயிலை மலையை அடைந்து, வாயிலில் வீற்றிருக்கும் நந்தி முறைப்படி உள்ளே அனுப்பச் சென்று, தன்னையே தனக்கு உவமையாக உடைய சிவபெருமானுடைய அழகிய திருவடிகளை வணங்கினான். சிவபெருமான் கருணையோடு திருமாலையும் அவனுடன் வந்தவர்களையும் பார்த்து, "நீங்கள் எந்த நாளும் பெற்றிராத தளாச்சியோடு எம்மிடம் வநதது எதற்கு?" என்று வினவினான். அதற்குத் திருமால் இவற்றைக் கூறினான். "சிவபெருமானே, உன்னுடைய திருமகனாகிய முருகன், முன்பு ஒரு முறை இங்கு வந்த பிரமனை 'வேதத்தின் முதலாக விளங்கும் பிரணவத்தின் சிறந்த பொருளைக் கூறுக' என்று கேட்டான். அந்தப் பிரமன் அதை அறியாதவனாக இருக்க, அவனைச் சிறையில் அடைத்தான். அத்தோடு படைப்புத் தொழிலையும் தானே செய்கிறான்.

"ஐயனே, பிரமனும் முருகவேளைப் போல உனக்கு மகன் ஆவான். அப்பிரமன் தீவினைப்பயனால் அளவில்லாத காலம் கொடிய சிறையில அகப்பட்டு மனம் வருந்தி வாட்டம் அடைந்து துன்பத்தை அனுபவித்தான். "தனது சிறப்பை இழந்த பிரமனது சிறையை நீக்கி அருளுக" என்று சிவபெருமானிடம் திருமால் வேண்டினான். சிவபெருமான், தன்னிடம பேரன்பு கொண்ட சிலாத முனிவனின் சிறந்த புதல்வனான நந்தியைப் பார்த்து 'நீ விரைவாக சென்று, முருகனிடம் நமது கருத்தைத் தெரிவித்து, பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து இங்கே திரும்பி வருக' என்று உரைத்தான் நந்திதேவன். ஆறுமுகக் கடவுள் அமா்ந்திருக்கின்ற கோயிலை அடைந்தான் அம்முருகனின அழகிய தாமரை மலா் போன்ற திருவடிகளை முறைப்படி

வணங்கித் துதித்து 'எமமுடைய தலைவனான சிவபெருமான வாசனை மிகுநத தாமரை மலரில வாசம செயயும பிரமனைச சிறையிலிருநது விடுவிககுமபடி கூறி எனனை இங்கே அனுபபியுளளான அதனபடி தாமதம செயயாமல அவனை விடுதலை செயக பிரணவததின பொருள அபபிரமன கூறுமளவுககு எளிமையானதோ? அனறு" எனறு நநதி கூறி முடிககும முனபு குமரவேள கோபம கொணடு, "அனனப பறவையை வாகனமாகக கொணட பிரமனை அரிய சிறையிலிருநது விடுவிகக மாடடோம இங்கிருநது செலலாமல மேலும நினறால உனனையும சிறையிடுவேன, இதை எணணிப பாரதது விரைவாகச செல" எனறு கூறினான

நநதி தேவன, குமரன கூறியதைக கேடடுப பயநதான அவனிடம வேறு எதையும சொலலாமல, சிறநத ஆறுதிருமுகங்களை உடைய அம முருகனை வணங்கி உடனே, அங்கிருநது கயிலை மலைககுச சென்று, சிவபெருமான முனனிலையில அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி எழுநது நினறு கநதவேள சொனன செயதியை நநதிதேவன தெரிவிகக, அதைக கேடட சிவபெருமான புனனகை செயதான

சிங்காசனததின மீது சிறபபாக வீறறிருநத சிவபெருமான விரைவாக எழுநது அழகு மிகுநத தனது கோயிலை நீதது, இளமை பொருநதிய காளை எனனும ஒபபறற மலையின மேல எழுநதருளியவுடன, ஆயுதங்களை ஏநதி கைகளை உடையவாகளும பல நிறங்கள் அமைநத உடைகளை உடுததவாகளும தீயின வடிவத்தைப போலச செநநிறம அமைநத முடியை உடையவாகளும, இடியைப போல ஒலிககினற சொறகளை உடையவாகளுமாக விளங்கும எணணறற - அரிய பூதாகள சிவபெருமானுககுப பககததில வந்து நிறைநது, பெருமானைப போறறினாாகள

பாாவதியைப பாதி உடமபாகக கொணட சிவபெருமான, பெரிய காளை வாகனததைச செலுததிச சென்று, தூயமை மிகுநத கயிலை மலையை நீங்கிப போய, தனனுடைய மகனான முருகன வீறறிருககும பெரிய மலையான கநதகிரிககு வநது சோநதான அநதி நேரததுச செநநிற வானம போனறு விளங்குகினற சடைமுடியை உடைய சிவபெருமான கநதவேள முனபு கருணையோடு சென்றான அதைக கணட கநதவேள 'என தநதை வநதுளளான எனறு எழுநது வநது, எதிாகொணடு வரவேறறு அத தநதையின

திருவடிகளை வணங்கினான. ஏழு உலகங்களையும் பெறறெடுக்கும உமா தேவியின் புதல்வனான முருகவேள, பெரிய இரத்தினங்கள் பதிககப் பெற்ற தனது சிங்காதனததின் மேல சிவபெருமானை அமரச் செயதான. பின்பு "எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராக விளங்கும் இறைவனே, நீ இங்கு வந்தது எந்தக் காரியத்துககாக?" என்று வினவினான

தந்தையாகிய சிவபெருமான் முருகனிடம், "ஐயனே, தேன பொருந்திய தாமரை மலர் மீது அமரும் பிரமனை நீ சிறையில் வைத்திருக்கிறாய் நாம் அந்தச் சிறைத் தண்டத்தை நீக்க நினைத்துத் தேவர்களுடன் வந்திருககிறோம் அதனால் பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்" என்று கூறினான்.

" உறுதியைத் தருவதாகிய பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளை அறியாத பிரமன், தினந்தோறும் உயிர்களைப் படைப்பான் என்று கூறுவது அறியாமை ஆகும். அப்பிரமன் வேதங்களில் வல்லவனாக இருப்பதும் அதனினும் தீது ஆகும். ஐயனே, வேதங்களின் முதலில் கூறத்தக்கதாக அமைந்துள்ள முதலெழுத்தான பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளை அறியாத இவன் உயர்ந்த பூசையைச் செய்தமையால் படைப்புத் தொழிலைச் செய்யும் ஒப்பற்ற சுமையை இவன் மீது சுமத்தி விட்டீர்கள். உயிர்கள் அனைத்தையும், உலகங்கள் யாவற்றையும் படைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற சிறந்த தொழிலை மேற்கொண்டமையாலே, மாசற்ற தாமரை மலராசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமன், எவ்வளவு சிறப்புப் பெற்றவர்களையும் ஒரு சிறிதும் மதிக்கவில்லை அந்த பிரமன் நாள்தோறும் உம்மை வழிபட்டு வந்தாலும் தனது ஆணவத்தைக் கைவிடாது இருக்கின்றான். ஆதலினால் அப்பிரமனது அரிய சிறையை அகற்றமாட்டேன்" என்று முருகவேள் கூறினான்.

"மகனே, நந்தி எனது ஆணையின்படி வந்து பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய என்று கூறியதை நீ கேட்கவில்லை. நாமும இங்கு வந்து அப்படியே சொன்னோம. அதையும் கேடக மறுத்து எதிர்த்துப் பேசியது ஏன்?" என்று அன்னப் பறவை உருவெடுத்து பிரமனாலும், பன்றி உருவெடுத்து திருமாலாலும் முன்பு தேடப்பட்டும் காணமுடியாத சிவபெருமான் கேட்டவுடன், ஆறுமுகக் கடவுள், தனக்குப பககத்தில் நின்ற படைவீரர்களைப பார்த்து, "ஒரு புறத்தில் உளள வலிய சிறையிலிருந்து சிவந்த நிறத்தை உடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும பிரமனை விடுதலை செய்து எம முன்னிலையில விரைவாகக கொண்டு வாருங்கள்" எனறு கூறினான். குமரவேள இவவாறு

கூறியதும், பூதர்களுக்குளளே சிலர் சென்று, அநத மலையில் ஒரு சிறு குகையில் சிறைபபடடு ஒடுங்கியிருககும் பிரமனின் வலிய விலங்கை நீக்கினர். பின்பு அவர்கள் அபபிரமனை அழைததுக் கொண்டு வந்து, மலைகள் தோறும் திருவிளையாடல் செயயும முருகவேளின் முன்னே நிறுத்தினர்.

பூதர்கள் சிலர் இவ்வாறு பிரமனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியதும், செவ்வேளான முருகவேள், தாமரை மலரில் தங்கும் பிரமனின் சிறந்த கையைப் பற்றி அழைத்துச் சென்று சிவபெருமான் முன்னே விட்டான. அப்போது அந்தப பிரமன், பரமனான சிவனை உண்மையான அன்போடு வணங்கி வெட்கமடைந்து நின்றான் சிவபெருமான் அவனைப் பார்த்து "பிரமனே, பல நாடகளாக பெரிய சிறையில அகப்பட்டு இளைத்தாய் போலும்" என்று கூறினான்.

தலைவனாகிய சிவபெருமான் இவவாறு கூறி நல்லருள் புரிந்தான் உடனே தாமரைப் பூவில் இருக்கும் பிரமன், "ஐயனே, உன்னுடைய புதல்வன் எனக்குக் கொடுத்த இந்தத் தண்டனை குற்றமானது அன்று. அது, நல்லறிவைத தந்து, 'நான்' என்னும் ஆணவத்தை அழித்து, தீமை தருகின்ற பாவங்களை நீக்கி என்னைத் தூய்மைப்படுத்தியது" எனறு கூறினான்.

அப்பொழுது ஆதி நாதனான சிவபெருமான், பிரமனை நோக்கி, "மூனறு உலகங்களிலும் உள்ள எலலா உயிர்களுக்கும் பொருததமான அனுபவங்களை நன்றாக ஆராய்நது உணர்ந்து, முன் போலவே இன்று முதல் நீயே படைப்புத் தொழிலைச செய்து கொண்டு இருப்பாயாக" என்றார். அருளே வடிவமாகக் கொண்ட சிவபெருமான் பிரமனுக்கு இதனைச் சொன்ன பின்பு முருகவேளின் முகத்தைப் பார்த்துச் சிறுநகை புரிந்தான். பின்பு கருணை கொண்டு "ஐயனே வா" என்று கூறித் தாமரை மலரைப் போன்ற தனது கையை நீட்டி முருகனைப் பற்றி, சிறந்த அழகிய தொடையின் மேல் சிறப்போடு வீற்றிருக்கச செய்தான்

சிவபெருமமான, முருகனது உச்சியை விரைவாக மோந்து, செந்தமாரை மலரைப் போன்ற தன் திருக்கையினால் அணைத்து , "பிரமனும் அறிய முடியாத ஓம் என்னும் பிரணவ மந்திரத்தின் சிறந்த பொருள் உனக்குத் தெரியுமா? தெரியும் என்றால் அபபொருளை இப்போதே சொல்'' என்று கேட்டான் ''எல்லாவற்றையும் ஒருசேர அறிந்துள்ள முழுமுதற் கடவுளே! !கேட்பாயாக முன்புஒரு காலத்தில் பிறர் எவருமஅறியாத முறையில் உலகங்கள் அனைததையுமபெற்ற அன்னைக்கு நீ கூறிய இந்தப் பிரணவமந்திரததின்

பழைய பொருளை, உன்னைப் போலவே இரகசியமாகச் சொல்வதல்லாமல், இங்குள்ள அனைவரும் கேட்குமாறு அது இன்னது, என்று சொல்லலாமா? சொல்லக்கூடாது.''என்று முருகன் உரைத்ததும சிவபெருமான் சிரித்து, அப்படியானால் மகனே, அப்பொருளை இரகசியமாக எனக்குக் கூறு என்று கூறித் தனது செவியைச் சாய்த்துக் கொடுததான். உடனே ஆறுமுகநாதன், பிரணவம் என்று வழங்கபபடுகினற ஓா எழுத்து மந்திரத்தின் உண்மைப் பொருளைக் கூறினான். புதல்வன் உரைத்ததைக் கேட்டு ஞானத் தலைவனான சிவபெருமான் நல் அருள்புரிந்தான். சிவபெருமான், ''முருகனுக்குப் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியுமா?'' என்னும் தனது சந்தேகத்தை நீக்கிக்கோண்டு மன மகிழ்ச்சியடைந்து தன்னுடைய இளைய புதல்வனான குமரவேளைத் தலைமைச் சிறப்போடு அந்தக் கந்தகிரியில் வீற்றிருக்குமாறு அருள் செய்ததன் பின்பு, திரும்ால் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் துதித்துப் பின்னேவர, பழையபடி காளை வாகனத்தில் ஏறி, பழைய பெரிய கயிலை மலைக்கு வந்தான்.

யாவருக்கும் முன்னே தோன்றியவனான சிவபெருமான், தன் முன்னே பொருந்தியிருந்த பிரமன், திருமால், தேவர்கள், முனிவர்கள், ஆகியோருக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, தனது பெரிய திருக்கோயிலுக்குள் சென்றான். குமரக் கடவுள், அழிதல் இல்லாத கந்த கிரியில், பொன்னால் செய்யப்பட்ட சிங்காதனத்தில் அமா்ந்து, பக்கங்களில் தன் சேனை வீரர்கள் நின்று துதிக்க மகிழ்ச்சியோடு, வீற்றிருந்தான்.

அவ்வாறு கந்தகரியில் வீற்றிருக்கும் குமரக் கடவுள், குறுமுனியான அகத்தியன் வணங்கிக் கேட்டதனால், சிறந்த வேதங்களுக்கு முதலாக விளங்கி, எல்லாச் சிறந்த பொருள்களினும் உயர்ந்ததாகிய ஓம் என்னும் ஓர் எழுத்து மந்திரத்தின் உண்மைப் பொருளை அம்முனிவனுக்கு உபதேசித்தான்; மேலும் சிறப்புப் பொருந்திய சிவநூல்களான வேதங்கள்-சிவாகமங்கள் முதலியவற்றையும் கருணையோடு அவனுக்கு உபதேசித்தான்.

16. இருவர் தவம்

அந்தச் சமயத்தில் திருமால் பெற்ற புதல்வியர் இருவர், சொல்ல முடியாத பேரழகைப் பெற்றிருந்தார்கள். சுந்தரி, அமுதவல்லி என்னும் பெயரை உடைய அவ்விருவரும் முருகவேளின் மலை போன்ற தோள்களைத் தழுவ வேண்டும்

என்னும் ஆசையினால் சரவணப் பொய்கையில அரிய தவம் செயதனர். ஆறு திருமுகங்களைப் பெறற முருகவேள், சுந்தரி - அமுதவலலி என்னும் அவ்விரு கன்னியரும் எண்ணததில ஒன்றியவராய்த் தவம செய்து கொண்டிருப்பதை மனத்தில் உணர்ந்தான்; அதனால் பெரிய கந்தகிரியை விட்டு நீங்கி, தன் தாயாகிய பார்வதி தோனறிய இமயமலைச சாரலை அடைந்தான்.

ஒப்பற்ற சிறபபுப் பொருந்திய பெரிய இமயமலைச் சாரலில் உளள சரவணப் பொய்கை இருக்கும் இடத்திற்கு முருகன் செல்ல தவம் செய்து கொண்டிருந்த அவ்விருவரும் அவனைக் கண்டு எழுந்து நின்று வணங்கிப் போற்றினர் வேண்டியவருக்கு விரும்பிய வரங்களை வழங்குவதில் வள்ளலான முருகன், '' உங்களுக்க வேண்டிய வரங்கள் யாவை? கூறுங்கள்'' என்ற கேட்டான். அக்கன்னியர் இருவரும் முருகனை வணங்கி, ''நீ திருமணத்தின் மூலம் எம்மை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக நாங்கள் இங்கே தவம் செய்தோம். அவ்வாறே அருள் செய்ய வேண்டும்'' என்று வேண்டினர். ஆறுமுகங்களைப் பெற்ற மேன்மை மிகுந்த தலைவனான முருகன், அவர்கள் கூறிய சொற்களைக் கேட்டதும் அவர்களை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கினான். '' மூத்தவளாகிய இனிய அமுதவல்லியே! நீ மூன்று உலகத்தினராலும் துதிக்கப்படுகின்ற இந்திரனுக்கு மகளாகி வளர்ந்து வருவாயாக. சுந்தரி என்னும் பெயரைப் பெற்ற இளையவளே! நீ பழைய பூலோகத்தில் அருளுடைய சிறந்த சிவமுனிவனின் அழகிய மகளாகி வேடர்களிடம் வளாவாயாக. '' நீங்கள் இருவரும் நன்றாக வளரும் காலததில யாம் வந்து, திருமண முறையில் உம்மை அடைவோம். மனத்தில் கவலை கொள்ளாமல் செல்லுஙகள் ''. என்று முருகன் உரைத்தவுடன அவன் எதிரே நின்றிருந்த அக்கன்னியா இருவரும் கை குவித்து வணங்கிச சென்றனா.

இவ்வாறு செலலும் போது அமுதவல்லி என்பவள் இந்திரனுக்கு முன்னே ஒரு குழந்தையாகச சென்று, '' சொர்க்கலோகத்தின் அரசனே! நான உன்னுடன் பிறநத உபேந்திரனுடைய மகள். ஆதலால, தந்தையே! எனனை வளர்ப்பீராக,'' என்று கூறி அடைந்தாள். பொன்மலையான மேருமலையில் இருந்த இந்திரன், அம் மகளைப் பார்தது, ''என்னைப் பெற்ற அன்னையே! இங்கே வருவாயாக!'' என்று கூறினான். பிறகு, தனககு உரிமையானதாகிய ஒபபற்ற ஐராவதயானையைத் தனக்கு முன்னே வரும்படி அழைத்து, இவவாறு கூறலானான்.

'' இந்தப பெண் என்னுடைய மகள ஆவாள். இங்கு இவளை மனத்தில் அனபு கொண்டு வளாப்பாயாக இவளால பிறகு உனக்கு அளவில்லாத பெருமை கிடைக்கும'' என்று இநதிரன்சொன்னான். அதைக் கேட்ட ஐராவத யானை 'நல்லது' என்று கூறி, அவளைத தன் பிடரியின் மீது ஏற்றிக் கொணடு செனறது. கோவைப பழம போலச் சிவநத இதழ்களை உடைய அம மகளை மனோவதி நகரத்துக்கு எடுததுச் செனறு, அநத ஐராவத யானை வளாதது வந்தது அந்தக் காரணத்தால் அவள 'தெய்வயானை' என்னும் ஒருபெயரைப பெறறு, சிறிதும் துன்பமின்றி முருகனைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வள்ளலாகிய முருகவேள், சிறந்த சிங்காதனத்திலிருந்து இறங்கி, வீராகளாய் விளஙகும் இலட்சத்து ஒன்பதின்பா எனனும் பரிசனாகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வர, மிகுதியான பூதா கூட்டம்பக்கத்தே வர, அந்தக் கந்தகிரியை விட்டு, விரைவாகச் சென்று கயிலை மலையை அடைந்தான்; அங்கே திருக்கோயிலினுள் உள்ள சபாமண்டபத்தை நெருங்கினான்; தன் தந்தையையும் வணங்கித் துதித்தான்; பின்பு அவ்விருவருக்கும் நடுவே அவாதம் விருப்பப்படி வீற்றிருந்தான. பெருமை பொருந்திய குமரவேள் அவ்வாறு சிவபெருமானுக்கும் பார்வதிக்கும் நடுவே வீற்றிருக்கும் நேரத்தில், தேவர்களும் இந்திரனும் முற்காலத்திலிருந்து தம் மனத்தில் பொருந்திய குறையைக் கூறி, பிரமனையும் திருமாலையும் தம்முடன் வருமாறு அழைத்துக் கொண்டு கயிலை மலைக்கு வந்தனா. இவாகளைக் கண்ட நந்திதேவன் சிவபெருமானை முன் சென்று வணங்கி, '' இந்திரன், திருமால், பிரமன் வானுலகத்தில் உள்ள மற்றைய தேவர்கள் ஆகிய அனைவரும் இக் கோயிலின் முதல் வாயிலை அடைந்துள்ளனா'' என்று கூறினான்.

கருணை உடையவனான எம் சிவபெருமான், '' நீ குறிப்பிட்ட எல்லோரையும் எம் முன்னே வருமபடி அழைத்து வருக'' என்று கூறினான். உடனே மாசற்ற அறிவினை உடைய நந்தி விரைவாக வாயிலுக்குத் திரும்பி வந்து, இந்திரன் முதலிய தேவர்களை 'வருக' எனறு அழைத்தான். தேவர்கள் அனைவரும் காளை முகத்தை உடைய நந்தி கூறிய 'சொற்களைக் கேட்டு, கருணைக் கடலான சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை முறைப்படி வணங்கினார்கள். அதற்குள் துன்பம் மிகுந்த மனத்தை உடையவனான இந்திரன், இச் சொறகளைச் சொன்னான்.

'' அனபுடன இநத உலகஙகளைப பெறறெடுதத உமாதேவியுடன ஒனறாக வீறறிருநது அருள செயகினற தலைவனே! கேடபாயாக அரிய வலிமை மிகுநத சூரபனமன முதலான அசுராகளால எணணறறயுகஙகள நாஙகள துனபுறறோம, எஙகள வலிமையை இழநது ஒடுஙகிப போனோம அளவிட முடியாத அழகை உடைய தேவ மகளிரும, என மகன சயநதனும, எணணறற தேவாகளும, கொடுநதொழில செயயும அசுராகளின அரசனான சூரபனமன இருககும-கடலின நடுவே அமைநதுளள வீரமகேநதிரபுரததில, சிறையிலே இருககினறனா

' எநதக காலததிலும அழியாமல நிலைபெறற சிறபபுடன கூடிய எனது காவல மிகுநத நகரம இழிவினை உடைய அசுராகளால அழிநதது அதை நான இஙகே விரிவாகச சொலல வேணடுமோ? நான சொலலாமலே அதை நீ முழுவதும அறிவாய எம தநதையே! நான முறகாலததில மிகவும முயனறு தவம செயதேன அபபொழுது நீ காடசி அளிதது, 'எமமிடம ஒரு புதலவன அவதரிபபான அவனைக கொணடு அசுராகளை அழிதது உமககு ஏறபடட துனபஙகளைத தீாபபோம' எனறு கூறினாய நீ கூறியபடியே ஒரு குமரனும அவதாரம செயதுளளான எனறாலும இனறு வரை எஙகளது துனபததைத தீாககவிலலை மூனறு உலகததாராலும வணஙகபபடும முழு முதறகடவுளே! பாவியாராகிய எஙகளது வலிமை மிருநத தீவினைப பயன இனனும தீரவிலலையோ?

இமமைககும மறுமைககும தேவையான பயனகளைத தருபவனாகிய சிவபெருமான, இச சொறகளைக கேடடான உடனே, அவாகளிடம மிகுநத கருணை கொணடு, "நீஙகள இனிமேல மனம வருநதுதலை நீககுஙகள" எனறு கூறி, அஙகே வீறறிருககும முருகவேளின முகததைப பாாதது " பூலோகததை வருததி, அஙகுளள பல வகையான உயிாகளுககும துனபம தநது, தேவாகளது சொாகக லோகததை அழிதது, தீமைகளைச செயது, அளவிலலாத வலிமையைப பெறறுளளான, சூரபனமன அவனை அசுரா கூடடததோடு அழிதது, வேத நெறியினை நிலைநிறுததி, இநதிரனது சிறநத அரசாடசியை அவனுககுத திருபபிததநது, தேவாகளது துனபததை நீககி, அதன பினபு இஙகே திருமபி வருக" எனறு கூறினான

அனபுருவான குமரவேள சிவபெருமான கூறிய இச சொறகளைக கேடடு, 'அநதச செயலைச செயவேன' எனறு உடனபடடவுடனே முபபுரஙகளை எரிதத-நெறறிககணணை உடைய சிவபெருமான, அதன பினபு விரைவாகப

பதினோரு உருத்திரர்களையும் தன் மனத்தில் நினைத்தான். அவர்களிடம்," நீங்கள் முருகன் கைகளில் ஆயுதங்களாக இருங்கள் என்று கூறி அவ்வுருத்திரர்களை ஆயுதங்களாக்கி எம்பிரானான முருகப்பெருமானுடைய கைகளில் ஒப்படைத்தான்; பொன் போலத் திகழ்கின்ற சடைமுடியை உடைய சிவபெருமானின் திருப்பெயரையும், ஒப்பில்லாத சாரூப்பியத்தையும் முற்காலத்தில் நன்றாகப் பெற்றுள்ள உருத்திரர் கூட்டத்தவர் பதினொருவரும், சொல்ல முடியாத வல்லமை பெற்ற தோமரம்-கொடி, வடிவம் பெற்ற ஆயுதம், வாள்-மிகுந்த வலிமை பொருந்திய வச்சிராயுதம்-அம்பு-அங்குசம்-மணிவடிவம் பெற்ற ஆயுதம்-தாமரை மலர் வடிவம் பெற்ற ஆயுதம் - தண்டு - வெற்றியைத் தரும் வில் - மழு என்னும் ஆயுதங்களாக மாறி, வலிமை மிகுந்த ஆறுமுகனின் திருக்கரங்களில் திகழ்ந்தனர்.

அதன்பின், செலுத்தினால் முழுமையான அண்ட கோளத்தில் உள்ள பெரிய பஞ்ச பூதங்களையும் அழிக்க வல்லதும், உலகில் பொருந்தியுள்ள பலவகை உயிர்களையும் ஒரு சேர அழிக்க வல்லதும், யார் மீது செலுத்தினாலும் அவர்களுடைய சிறந்த வலிமையினையும் வரங்களினையும் அழித்து நிலை பெற்ற உயிரைக் கொல்வதும், எல்லா ஆயுதங்களும் தலைமை வகிக்கும் சிறப்புள்ளதுமான - ஒளிபொருந்திய - ஒப்பற்ற ஒரு வேலாயுதத்தை உண்டாக்கி, அதனைப் புதல்வன் முருகனின் திருக்கையில் சிவபெருமான் கொடுத்தான்.

அதற்குப் பிறகு, எம்முடைய சிவபெருமான், தனக்குப் பக்கத்தில் பொருந்தி நின்று, சொன்ன வேலைகளைச் செய்துவரும் இலட்சத்துஒன்பது என்னும் எண்ணிக்கையுள்ள புதல்வர்களைப் பார்த்து," எல்லோருக்கும் தலைவனான இந்தக் குமரவேளுடன் சென்று அசுரர்களை அழிப்பீராக" என்று கூறி, நெருங்கிய பலவகை ஆயுதங்களை அவர்களுக்கு வழங்கினான். பின்பு, அவர்களைத் துணைப் படையாக முருகனுக்கு வழங்கினான்.

சிவபெருமான் அதன் பின்பு, அண்டாபரன்-நந்தி- உக்கிரன்-சண்டன்-அக்கினிநேத்திரன்- சிங்கன் முதலான சிறந்த பூதத் தலைவர்கள் நூற்று எண்மரைப்பார்த்து, " நீங்கள் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதர்களுடன் கந்தவேளின் படைகளாகச் செல்லுங்கள்" என்று கூறினான். அவர்களைக் கந்தவேளுக்குப் பெரிய படைகளின் தலைவர்களாக வழங்கினான்.

சிறந்த பஞ்ச பூதங்களின் வலிமையையும் அப்பூதங்களில் உள்ள பொருள்களின் வலிமையையும், செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களது வலிமையையும் பெற்றதும் ஓர் இலட்சம் கொடிய குதிரைகள் பூட்டப் பெற்றதும், மனோ வேகத்தைப் போல விரைவாக முற்பட்டுச் செல்வதுமான ஒரு சிறந்த-ஒப்பற்ற தேரை மூலமுதல்வனான சிவபெருமான் தன் மனத்தால் படைத்தான்; முருகன் ஏறிச் செல்வதற்காக அத்தேரை அவனுக்கு அளித்தான்.

சிவபெருமான் இவ்வாறு ஆயுதங்கள், தேர் முதலிய அனைத்தையும் விரைவாக முருகனுக்கு வழங்கி, " நீ புறப்படுக" என்று கூறி விடை கொடுத்தான். குமரவேள் மை தீட்டிய விழிகளைப் பெற்ற உமாதேவியோடு சிவபெருமானையும் கைகுவித்துத் தொழுது, மூன்று முறை வலம் வந்து வணங்கி, செம்மையாக எழுந்து துதித்து நின்றான். சிவபெருமான், தன திருவுள்ளத்தில் தோன்றிய மகிழ்ச்சியினால் முருகனை அணைத்துக் கையினால் எடுத்துத்தன் மடியில் வைத்து, உச்சிமோந்தான்; பின்பு அவனை உமாதேவியின் திருக்கரங்களில் சேர்த்தான்.

சிவபெருமான் கொடுக்க, ஆறுவகை சமயங்களின் தலைவியாகிய உமாதேவி வாங்கித் தன் மடியில் அமர்த்திக் கொண்டாள்; கருணையோடு அக் குமரவேளை அணைத்துக் கொண்டு, அவனது உச்சியை மோந்தாள. " உன்னிடம் பொருந்தியுள்ள இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும் சேனையாகச் சூழ்ந்து வர நீ சென்று, மற்றவரால் வெல்ல முடியாத வல்லமை பெற்ற அசுரர் கூட்டத்தை அழித்து, இந்தத் தேவர்களது குறையை நீக்கித் திரும்பி வருக" எனறு உமாதேவி அருளோடு கூறினாள்.

அன்னையாகிய உமாதேவி இவ்வாறு அருள் புரிந்தவுடன், ஆறுமுகப் பெருமான் வணங்கி எழுந்தான்; அப்பெற்றோரிடம் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது, படைத்தலைவரான, உண்மை பொருநதிய இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும், சிறந்த பெரிய பூதத்தலைவர்களும், சிவபெருமான்-உமாதேவி ஆகிய இருவருடைய சிவந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை மூன்று முறை வணங்கி, ஒரு சேர விடைபெற்றுக்கொண்டு முருகனுடன் சென்றனர்.

அந்த இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த பிரமனும் திருமாலும் இந்திரனும், "எம் தந்தையே! நீ எம்மைக் காத்தருளினாய் இப்போது எம் மனத்தில் எநதக

4. சரவணபவர்

ஷட் புஜம் ச ஏகவதனம் பாலசூர்ய சமப்ரபம்

சர்வாபரண சம்யுக்தம் ஸிம்ஹநதம் ததம் பஜே

த்ரிநேத்ரம் பஸிதோத்தூலம் புஷ்பபாண இக்ஷு கார்முகம்

கட்கம் கேடம் ச வஜ்ரம் ச குக்கடத்வஜ தாரிணம்

சரஜன்ம சமாக்யாதம் *(ரக்தவர்ணம்)*

ஒரு திருமுகம், ஆறு திருக்கரங்களில், முறையே கரும்புவில், மலர் அம்பு, சதஸ், கேடயம், வஜ்ரம், கோழிக்கொடி, உதய ரவியின் ஒளி, ஸர்வ ஆபரண மணிதல், சிங்க வாஹனம், மூன்று கண்கள், விபூதிப் பூச்சு, நாணலில் உதித்தவர், ரக்தவர்ணம்.

சரவணபவர்

குறையும இல்லை இனறே நாங்கள் உய்திபெறறோம " என்று கூறி, பொன் போலப் பொலிகின்ற திருமேனியை உடைய உமாதேவி-சிவபெருமான் ஆகியோருடைய அழகு பொருந்திய திருவடிகளை வணங்கி எழுந்தனர் " உங்களுக்கு நலலது செய்யச் செல்லும் குமரவேளுடன் நீங்களும் செல்லுங்கள்" எனறு சிவபெருமான அவர்களுககு அனுமதி அளித்தான்.

17. படை எழுச்சி

திருமால், நெற்றி விழியை உடைய சிவபெருமானிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, பிரமன் இநதிரன் மற்றைய தேவர்கள் ஆகியோரோடு சேர்ந்து, பெருமை மிகுந்த முருகவேளுடன் விரைவாகச் சென்றான். தனக்கு அருகே வரும் வாயுதேவனைப் பார்த்து, "வாயுதேவனே! ஆறுமுகப் பெருமான் ஆகிய எம் இறைவனது ஒப்பற்ற தேரிலே வீற்றிருந்து, குதிரைகள் வேகமாகச் செல்லத் தேவையானவற்றைச் செய்து, முட்கோல்-சம்மட்டி ஆகியவற்றைக் கையிலே கொண்டு, சாரதியாக அமைந்து, அத்தேரை நடத்துவாயாக" என்று ஆணையிட்டான்.

காத்தல் தொழிலைச் செய்யும் திருமால் இச்சொற்களைச் சொல்ல, வாயுதேவன் அவ்வாறே செய்யச் சம்மதித்தான்; அவன், நாற்பத்தொன்பது வாயுக்கள் தன் பக்கத்தே வர, வானவழியே செல்லும பொன்மயமான தேரின் மேலே விரைவாகத் தாவி அமர்ந்து, அத்தேரை மகிழ்ச்சியுடன் செலுத்தி, ஆறுமுகப் பெருமானுக்கு முன்னே போகுமாறு செய்தான்; பின்பு, கைகளைக் கூப்பி, " முருகவேளே! நீ இத்தேரின் மேல் அமர்ந்து வருக" என்று வேண்டினான்.

ஆறுமுகங்களை உடைய முருகன் சூரியன, வானளாவ எழுந்த கடல்கள் சூழ வந்ததைப் போல, பூதர்களின் படைகள் தன்னைச் சூழ்ந்து பரவி நிற்க, முருகவேள் கயிலை மலையை விட்டு இரணடாயிரம் வெள்ளம் பூதர்கள் உடன்வர, கந்தவேள் மண்ணுலகத்திற்கு வந்தான அதனால், வஞ்சகம் கொண்ட பெரிய அசுர சேனைகள் எங்கும் பரவிச சூழந்ததைப் போலப் புழுதி எழுந்து பூமியை வளைத்துக் கொண்டன.

18. தாரகன் வதை

செந்நிறம் பொருந்திய குமாரக் கடவுள், தீதற்ற அப்பெரிய வழியில் படையுடன் விரைந்து செல்லும் போது, தன்னிடம் வந்தோரை வருத்திக் கொண்டு, தாரகாசுரனுக்கு இருப்பிடமாக இருக்கும் கிரவுஞ்ச மலை நெருங்கிற்று. வானளாவி உயர்ந்த கிரவுஞ்ச மலையைத் தேவர்கள் கண்டு உளம் நடுங்கினர். இந்திரன் மனம் கலங்கினான். அப்பொழுது நாரதமுனிவர் குமாரக் கடவுளின் தாமரை மலர் போலும் திருவடிகளை வணங்கி "முன்னொரு காலத்தில் கிரவுஞ்சன் என்னும் அசுரன் தூய நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்த அந்தணர்களும், முனிவர்களும் இந்த வழியில் வரும் போது, மேலும் வழிகளைக் காண்பித்து, அவர்கள் அவ்வழிகளில் வருந்தோறும் மாயம் புரிந்து அழிவு செய்து, சில காலத்திற்குப் பின் அகத்திய முனிவரின் சாபத்தினால் இந்த மலையுருவாயினன்; கிரவுஞ்சம் என்னும் பெயர் பெற்ற பெரிய மலை இதுவே ஆகும். ஒப்பற்ற இம் மலையின் ஒரு பக்கத்தில் உள்ள நீண்ட மாயாபுரியில் சூரபன்மன் என்னும் அசுரனுக்கு இளைய சகோதரனும் போரில் திருமாலின் சக்கரப் படையைத் தனக்கு ஆபரணமாகத் தரித்தவனுமாகிய தாரகன் என்னும் கொடிய அசுரன் தங்கியிருக்கிறான். இந்தத் தாரகாசுரனை அழிப்பீராயின், இவனுடைய தமையனான சூரபன்மனை வெற்றி பெறுதல் எளிதாம் என நாரத முனிவர் கூறினார். ஒளி விளங்கும் குளிர்ந்த வேலாயுதத்தை ஏந்திய முருகப்பெருமான் அது கேட்டு " அந்த அசுரனை இங்கு அழிப்போம்" என்று கூறி அருளினார்.

யாரினும் மேம்பட்ட குமரவேள் இவ்வாறு கூறியதும், நிறைந்த தேவரும் அவர்தம் அரசனான இந்திரனும் மனத்திற் கொண்ட கவலையை விட்டனர். "தாரகாசுரன் இன்று இறந்தான்" என்று கூறி மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு தேவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைய, பன்னிரு திருக்கரங்களையுடைய முருகப்பெருமான், தம் அருகில் உள்ள மெய் அருள் பெற்ற வீரவாகுவைப் பார்த்து, "எதிரேயுள்ள அந்த மலை கிரவுஞ்சம் என்னும் பெயருடையது. அந்த மலையின் ஒரு பக்கத்தில், மாயாபுரியில் நெருங்கிய தன் அசுரர்படையுடன் சோர்வில்லாத தாரகாசுரன் இருக்கிறான். ஒப்பற்றவனே! பொருந்திய உன் தம்பியராகிய இலட்சத்தெட்டு வீரருடனும், ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்கு அமைந்த வலிய கொடிய பூதர்களுடனும், புறமுதுகிடாத பூதத்தலைவர்களுடனும் நீ சென்று அந்தத் தாரகாசுரனது நகரத்தை முற்றுகையிடுவாயாக! தடுத்து எதிர்த்துப் போர் புரியும் அசுரர்

படையை அழித்து, தாரகாசுரனாகிய கொடியவன வரின் நெருங்கி அவனுடனும் போர் செய்வாயாக! அவனை அழித்தல் அரிதாயின் யாம் வருவோம்; நீ முன்னே செல!" என்றார்.

அழகு மிக்க குமரவேள் இவ்வாறு கூறியருள, வலிமை மிகுந்த சிறப்புடைய வீரவாகு தேவர் "நல்லது" என்று கூறி, தலைமேல் கூப்பிய கையையுடையவராய், திருமுருகன் முன்னிலையில் பூமியில் விழுந்து வணங்கிப் போருக்குச் செல்ல உடன்பட்டார். முதல்வராகிய முருகப் பெருமான், மேன்மை பொருந்திய தம்பியராகிய இலட்சத்தெட்டு வீரர்களையும் நோக்கி, " அசுரருடன் போர் செய்ய வீரவாகுவுடன் செல்லுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டார். அவர்கள், குமரவேளைத் தொழுது, மும்முறை வலம் வந்து, சிறந்ததாகிய அனுமதியைப் பெற்று, பூதப்படை குற்றமில்லாத ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்கில் கூடி உடன் வரச்சென்றனர்.

வீரவாகுதேவர், பரந்த பூதப்படைகளுக்கும் அப்படைத் தலைவர்களுக்கும், பெருமை மிக்க இலட்சத் தெட்டு என்னும் தொகையுள்ள வீரர் அனைவர்க்கும் ஒரு தலைவர் என்னும் பெருந்தகுதி பெற்று அவர்கட்கு நடுவே போனார.

பூதப்படை உடன் வர, வீரவாகு தேவர், செங்கோன்மையை விலக்கிய யானை முகத்தையுடைய தாராகாசுரனால் அங்கு நிறுவப்பட்ட மாயாபுரியை நோக்கி சினம் மிக்க பூதப்படை, கிளைகள் பொருந்திய பல மரங்களையும், பல கருவிகளையும், பல மலைகளையும், பரந்த கைகளில் தாங்கி உவர்க் கடலில் கங்கை நதிகள் வந்து கலந்தாற்போல ஆரவாரத்துடன் எதிர்த்துச் சென்றது. உயிர் பிரிந்த உடல்கள் எங்கும் விழுந்தன. இரத்தத்தாரைகள் மேலும் மேலும் தோன்றி வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து அழுந்திக் கிடந்த உயிரற்ற உடல்களை இழுத்தன. பறவைகள் ஒலி எழுப்பின; பேய்கள் செந்நிறமான ஊனைத் தின்று நின்று குரவைக் கூத்தாடின.

தாரகாசுரன் இத்தகைய தன்மையைக் கண்டான். கடும் சினம் கொண்டு ஒரு தண்டாயுதத்தைக் கையில் ஏந்திப் பூதப் படையைத் தாக்கித் தரையில் வீழ்த்தி அண்ட கோளங்களும் நடுங்குமாறு ஆரவாரம் செய்து கால்களால் உழக்கிச் சென்றான்.

முன்னொரு காலத்தில் திருமால் செலுத்திய சக்கராயுதத்தைப் பதக்கமாக அணிந்த கொடியவன் தாரகாசுரன், அவன் தமது படைகளை

அழித்தான என்னும் தன்மையையும், அவனுடன் போர் செய்வதற்கேற்ற பேராற்றல் தம்மிடம் இல்லாத தன்மையையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப பார்த்த பூதப்படைத் தலைவர்கள், நெஞ்சம் அழிந்து எதிர் நின்று போரிடாது தோற்றோடினர் வலிமை மிக்க பூதகணத் தலைவர்கள் அவ்வாறு தோற்றோடும்போது, போற்றத்தக்க இலட்சம் வீரரும் சினம் தூண்ட, மார்ச்சனை மண் பூசப்பெற்ற முரசம் ஒலிக்க, ஊதுகொம்புகள் போரொலியை எழுப்ப, வில்லின் ஒரு முனையைக் கால் விரலால் ஊன்றி மற்றொரு முனையைக் கையால் பிடித்து இழுத்து வளைத்து ஒளி மிக்க அம்பு மழையைப் பொழிந்து தாரகாசுரனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். இப்படி இலட்சம் வீரர்கள் சூழ்ந்து நின்று செலுத்திய அம்புகள், யானை முகத்தையுடைய தாரகாசுரனது உடலைப் பிளக்கவில்லை ; அவனுக்கு ஒரு துன்பத்தை செய்யவில்லை. இதைக் கண்ணுற்ற வீரவாகு தேவர், தாரகனாகிய அக்கொடியோன் முன் நெருங்கினார்; நறுமணமும் தேனும் உடைய மலர் மாலை சூடிய தமது வலிய வில்லை வளைத்து, தீப்பொறியைக் கனன்று கொண்டேயிருக்கும் வெம்மை மிக்க அம்புகளைச் சொரிந்தார். அவை, அத் தாரகாசுரனது உடலில் அழுத்தி நிற்க, அசுரர்க்குத் தலைவனாகிய அவன் ஒரு வில்லை வளைத்தான். தாரகாசுரன் இவ்வாறு வில்லை வளைத்து, வீரவாகு தேவருடைய உடலில் படுமாறு அம்பு மழையைச் சொரிந்தான். அப்பொழுது, உயர்ந்தவராகிய வீரவாகு தேவர், பதினான்கு அம்புகளைச் செலுத்தி இழிந்தோனாகிய தாரகனது வில்லைத் துண்டித்தார். அது கண்ட தாரகாசுரன் அவரை நோக்கி, 'நீ என்னை எதிர்த்தாய்; ஆதலில் இறந்து ஒழிந்தாய்; இதில் ஐயம் இல்லை' என்று கூறி,ஒரு சூலப்படையை வலிமையுடன் தாக்குமாறு வீரவாகுதேவர் மீது செலுத்தினான். போரில் சிறந்த முப்பிரிவு பொருந்திய சூலப்படை வீரவாகு தேவரின் அழகிய மார்பில் அழுந்திய போது, அவர் வருந்தி மிக்க மயக்கத்துடன் நின்றார். அதன்பின், அவர் தம்பியர் எழுவரும் அது கண்டு, பேரிடி என முழங்கி வரும் தாரகாசுரனை எதிர்த்துப் போர் செய்தனர். வீரவாகு தேவர், குற்றம் உள்ள கொடியோனாகிய தாரகன் விடுத்த அம்புகளைக் கண்டு, அவ்வவற்றிற்கு ஏற்பக்கணைகளைச் செலுத்தி அவற்றையெல்லாம் அழித்தார். அது கண்ட தாரகாசுரன், 'இவன் விற்போரில் சிறந்த வீரன்; ஆதலால் இவ்வீரனை இனித் தெய்வப் படைக்கலத்தால் அழிப்பேன்! ' என நினைத்தான். அவ்வாறு நினைத்த தாரகன் வெம்மை மிக்க அக்கினிப் படைக்கலத்தைச் செலுத்தினான்; சினம் கொண்ட வீரவாகுதேவர் உடனே தாமும் சிவந்த அக்கினிப் படைக்கலத்தை ஏவி, அவன் செலுத்திய படையை அழித்தார். பின், அசுரர் தலைவன் அவர் மீது வருணப் படைக்கலத்தைச் செலுததினான். பண்பால்

உயர்ந்தவராகிய வீரவாகுதேவர் உடனே, ஊழிக் காலத்தில் அனைத்தையும் அழிக்கும் கடல் அரசனாகிய வருணனது படைக்கலத்தை ஏவி அதனைத் துண்டாக்கினார்.

ஆற்றல் மிக்க வீரவாகுதேவர், தாரகாசுரன் என்னும் பேர் பெற்ற அசுரர் தலைவனது மாயப் போரையும், அதனால் அனைவரும் அச்சமுறும் தன்மையையும் சினத்தீப் பொறி சிதறப் பார்த்தார். பின், ஒளி விளங்கும் வீரபத்திரப் படைக் கலத்தை அவன் மீது செலுத்தக் கையில் ஏந்தினார். அந்த ஆற்றல் மிக்க படையை, தாரகன் செயலால் அங்குத் தோன்றி நின்ற மாயையானது கண்டு அச்சமுற்று வருந்தி, ஒளி வீசும் சூரியன் முன் இருள் அழிவது போல அப்பொழுது அழிந்தது. தனது தந்திரத்தால் தோன்றிய மாயை அழிந்ததும், தனியனாய் முன் நின்ற தாரகாசுரன், தன்னைவிட வலிமையுள்ள வீரவாகு தேவரை மேலும் மாயையில் சிக்க வைப்பதற்கு ஓர் உபாயத்தை மேற் கொண்டு விரைவாகத் தேரை விட்டிறங்கித் தோற்று ஓடினான். தாரகாசுரன் இவ்வாறு தோற்று ஓட, தனக்கு யாரும் ஒப்பில்லாத வீரவாகுதேவர், போரில் தோற்றுப் புறமுதுகிட்டு ஓடும் இவன் மேல் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வெம்படையைச் செலுத்துவது வீரமன்று எனக் கருதி, அவ் வீரபத்திரப்படைக் கலத்தைச் சிறந்த தமது அம்புக்கூட்டில் செருகிக் கொண்டார்.

அந்த வீரவாகுதேவர், சிறந்த யானை முகத்தையுடைய விநாயகப் பெருமானின் தம்பியாகிய முருகப் பெருமானைத் தியானித்து, ஆழமான கடலைப் போல் ஆர்ப்பரித்துத் தாரகனைப் பழித்து நெருங்கும்போது, அக்கொடியவன், ஆழ்ந்து சிந்தித்துச் செய்யப்படும் மாயைகளுக்கு இருப்பிடமான பழைய கிரவுஞ்ச மலையில் உள்ள ஒரு குகையினுள் சென்று மறைந்தான். பொன்னைப் போல் விளங்கும் வீரம் மிக்க தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், தாரகாசுரன் புகுந்த குகையில் விரைவில் புகுந்தார். அந்த மலையின் உள்ளிடம் முழுவதும் ஆயிரம் கதிர்களையுடைய சூரியனின் ஒளி பரவாத இருள் உலகம் போல் இருந்தது.

மிக்க பேரிருள் எங்கும் பரவ, சிங்கம் போன்ற வலிமை அமைந்த தோள்களையுடைய அவ் வீரவாகுதேவர், முன்னர்த் தோன்றிய வழியில் காலால் தடவிக் கொண்டு சிறிது தூரம் சென்றார். தாரகனையும் காணாது, அம் மலையின் மாயையால் திரும்பி வருதற்குரிய வழியையும் காணாது சினம் கொண்டார். சினம் மிகுந்த வீரவாகுதேவர், இந்த மலைமாயம் உடையது என நினைத்தார் அப்பொழுது அசுரனாகிய அந்த கிரவுஞ்ச மலை அதைக் கண்டு

மயககததைத தரும தூககததைத தோறறுவிததது அவருடைய அறிவை மயககியது

இயறறமிழையும இசைத தமிழையும வளாதத அகததிய முனிவா இடட சாபம பொருநதுதலால அநதக கிரவுஞச மலை பெருமையுடைய வீரவாகுதேவருககு மிகவும மயககததைத தரும பெரிய மாயததைச செயதது அவா தமது பழைய அறிவு எலலாம இழநது மயஙகி மாயா நிததிரையில ஆழநதாா மூததவரான வீரவாகு தேவா, அநதக கிரவுஞச மலையில மோக நிததிரையில ஆழநதிருகக, அவா பின பிறநத தமபியா எணமரும சிறபபு வாயநத அவாகளது இனததைச சாாநத இலடசம வீரரும, பூத வீரா பலரும மன வருததம அடைநது சிறகறற பறவைகளைப போல வாடினா

''வீரவாகு தேவா தோறறு ஓடிய தாரகனைத தொடாநது சென்றாா இன்னும திருமபிவரவிலலை, ஒரு வேளை அநதத தாரகாசுரனுடன கிரவுஞச மலையில போா புரிகின்றாரோ? நாமும அஙகுச சென்று காணபோம!" என்று இவவாறு அனைவரும நினைததனா நினைதது, வீரவாகு தேவரின தமபியா எணமரும, இலடசம வீரரும பூதகணததலைவாகளும சிறநத பெரிய படைககலஙகளைக கையில ஏநதிக கொணடு, அஙகிருநது நீஙகி, விரைவாக விணணளாவி உயாநது நிறகும கிரவுஞச மலையை அடைநதனா அநதக கிரவுஞச மலையில, வீரவாகு என்னும பெயா அமைநத வீரா முன சென்ற குகையில அவாகள அனைவரும சென்றனா அநநிலையில தீய பழைய அமமலை, மூததவரான வீரவாகு தேவருககு இழைதத தனமை போலவே எணணற்ற மாயஙகளைச செயய, அவாகளும மயககம அடைநதனா வெற்றி பொருநதிய வீரவாகு என்னும பெயா பெறற தலைவரும, மறறுமுளள வீரா அனைவரும மயஙகிககிடகக, தாரகாசுரன அவாகளை உறறு நோககி, "இவாகள எலலாரும எமது மாயததால ஒருஙகே இறநதனா' என்று நினைததுப பெரு மகிழசசி கொணடு பெரிய அநத மலையின மீது தோன்றினான

கிரவுஞச மலைமீது தோன்றிய தாரகாசுரன, சிறபபான வேறொரு தேரில ஏறி அசுராகள பலரும வநது தனனைச சூழநது ஆரவாரம செயதுவர, செமபொன மயமான ஒரு விலலைக கையில ஏநதிப போாககளததை அடைநதான அபபோது, நாரதமுனிவா இநதக கொடுமைகளைப பாாதது வருநதி உடல நடுஙகி வியாவை சிநத விரைவாக தேவாகளுடன போய, தேவசேனாதிபதியாகிய முருகபபெருமான இருககும இடம தேடி ஓடி ஆயிரம வெளளம என்னும தொகையாகிய பூதபபடையுடன நின்ற

கருணாமூர்த்தியான ஆறு திருமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமானைக் கண்களிக்கக் கண்டு, தேவர்களுடன் வணங்கி வீரவாகு தேவரும் மற்றும் எண்ணற்ற வீரர்களும், தாரகாசுரன் மாயையினால் கிரவுஞ்சமலையில் மயங்கிக்கிடப்பதை முருகவேளின் மனம் கொளக் கூறினார். நாரதர் கூறியதைக் கேட்ட முருகவேள்' தேவர்கள் மகிழத் தம் திருவாய் மலர்ந்து, யாம் இப்பொழுது போர்க்களம் சென்று, தாரகனை வேலால் கொன்று, அசுரர்கள் தங்குவதற்கு ஏற்ற ஒரு கோட்டை யாகத் திகழும் கிரவுஞ்ச மலையையும் அழித்து, வீரவாகு முதலான வீரர்களை ஒரு நொடிப் பொழுதினில் மீட்போம்! " என்று கூறினார். கந்தன் என்னும் திருப்பெயர் பெற்ற முருகப் பெருமான் அப்பொழுது, சாரதியாக அமைந்த வாயுதேவனை மகிழ்ச்சியுடன் நோக்கி, " மனத்தைவிட விரைந்து செல்லுமாறு நமது தேரை விரைவாக செலுத்துக! " எனக் கூறியருளினார். போரில் புறமுதுகிட்டு ஓடி முற்பட்டபூதவீரர் அனைவரும, நெருங்கிக் கைதொழுது ஆற்றலொடு உடன் வர, திருமாலின் மருகராகிய முருகப்பெருமான், தாரகாசுரன் விளங்கித் தோன்றும் போர்க்களத்தை அடைந்தார். உலகம் புகழுமாறு வரும் பூதர்களும், அகந்தை கொண்ட அசுரர் கூட்டத்தினரும் அளவற்ற வல்லமையோடு எதிர்த்து, மாறுபாடு கொண்டு, சினந்து, பெரிய போரைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

அத்தகைய தன்மையுடன் இரு திறப்படைகளும் போர் புரிய, சூழ்ச்சியில் வல்ல அசுரர்கள் வெற்றி மாலை சூடிய பூதர்களால் கொடிய வலிமை கெட்டு வருத்தத்துடன் பயந்து ஓடினர். தனது படைகளின் தோல்வியைக் கண்ணுற்ற தாரகாசுரன், அஞ்சத்தக்க, வளையும் இயல்பினையுடைய வில்லை வளைத்து, ஒளி மிக்க கொடிய பல அம்புகளைச் செலுத்தி, வலிய பூதப்படைகள் வருந்துமாறு உலவினான். இவ்வாறு போர்க்களத்தில் உலாவித் திரிந்து, எதிர்த்த பூதத்தலைவர்கள் மீதெல்லாம் பல அம்புகளைச் செலுத்திப் புறமுதுகிடுமாறு செய்து, சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தே விளங்கும் இமவான் பெற்ற மகளாகிய உமாதேவியின் திருக்குமாரரான முருகப்பெருமானுக்கு எதிரே சென்ற தாரகாசுரன், சினம் என்னும் தீ தன்நெஞ்சில் பற்ற, தூது வர்களை நோக்கி, "சிவபெருமானின் சிறந்த மகன் இவனா?" என்று கேட்டான். இது கேட்டவுடன் தூதுவாகள் அவனை நோக்கி, "மன்ன! சிவபெருமானின் குமாரன் இவனே!" என்று கூறினர். உடனே தாரகாசுரன் முழு முதற் கடவுளான சிவ பிரானின குமரரான முருகப்பெருமானின் முன்னே வந்தான்.

முழு மதி போன்ற ஆறு முகங்களையும், பன்னிரு கண்களிலிருந்து பொழியும் அருளையும், வேலாயுதத்தையும் மற்றும் உள்ள படைக்கலங்களின்

சிறப்பையும், அழகிய பன்னிரு கைகளையும், அழகான மணிகள் அழுத்தப் பெற்ற தண்டை என்னும் அணிகலன் ஒலிக்கும் சிறந்த தாமரை மலர் போலும் அடிகளையும் காணும் பேறு பெற்ற தாரகன் யாவர்க்கும் மேலானவரான சிவபெருமான் தனக்கு அளித்த ஒப்பற்ற வரங்களையும், வீரத்தையும், வலிமையையும், முன்னரே தான் பெற்ற புகழையும் முழுவதுமாக நினைத்தான். நினைத்துக் கடும் சினம் கொண்டு கந்தவேளை நோக்கி இவற்றைக் கூறலுற்றான்

"திருமாலுக்கும், நான்முகனுக்கும், ஐராவதம் என்னும் யானையை ஊர்தியாகக் கொண்ட இந்திரனுக்குமேயன்றி, பிறை சூடிய சிவபெருமானுக்கும் நிலவுலகில் உள்ள எங்களுக்கும் போர் செய்ய ஒரு காரணமும் இல்லையே! அப்படியிருக்க, மைந்தனே! நீ இங்கு வந்ததன் காரணம் என்ன?" என்று வினவினான். (திருமாலையும் பிரமனையும் முன்னர் வென்றோமாதலின் அவர்கள் போர் செய்ய வரக் காரணம் உண்டு. ஆனால் சிவபெருமான் எம்மை எதிர்க்க உம்மை ஏவக் காரணம் இல்லை என்பது கருத்து). "அறவழிகளை வகுத்து எல்லா உயிர்களுக்கும் அருளையும் தண்டனையையும் தருபவர் சிவபெருமான். அப்பெருமான், நீங்கள் தேவர்களைச் சிறையிலிட்ட கொடுமையை நினைத்து உமது வீரத்தையும் ஆற்றலையும் அழிக்குமாறு எம்மை ஏவினார்" என்றார் முருகப்பெருமான்.

"எம்மை எதிர்த்துக் கொடிய போர் புரியுமாறு முன்னர் நீ அனுப்பிய படைத்தலைவர்களை வென்று, கிரவுஞ்ச மலையில் அகப்படுமாறு செய்தேன்; பல பூதங்களைக் கொன்று அழித்தேன். அவற்றையெல்லாம் நீ அறியாய் போலும்! அவர்கள் அடைந்ததுன்பத்தை நீ அடைய வேண்டாம். பாலகனே! நீ உன் தந்தையாகிய சிவபெருமானிடம் செல்வாயாக!" என்று தாரகாசுரன் மொழிந்தான். அவன் அவ்வாறு கூற, வெற்றி மிக உடைய முருகப் பெருமான் ஏற்றவாறு பதில் கூறுவார். "கள்வனே! தொகுக்கப்பட்ட மாயங்கள் அனைத்தையும் தன்னிடத்தே காட்டிய கிரவுஞ்ச மலையையும், உன்னையும் கூர்மையான வேலாயுதத்தால் அழித்து, விரைவில் படைகளை மீட்பேன்!" என்றார். உடனே தாரகாசுரன் கையில் ஏந்துதற்குரிய வில்லானது, கையினது முயற்சி இல்லாமல் தானே அம்புகளைச் சொரியும் தன்மையுடையது எனக் கூறுமாறு, ஒளிமிக்க முனையை உடைய உரம் வாய்ந்த பெரிய அம்புகளை எண்ணற்ற அளவில் ஆரவாரத்துடன் செலுத்தினான். அப்பொழுது, ஆறுமுகப் பெருமான், மிகவும்உயர்ந்த தமது வில்லினின்றும் விரைவில ஆயிரம்

அமபுகளைச் செலுத்தி, தாரகாசுரன் தம்மேல் ஏவிய அம்புகள் அனைத்தையும அழித்தார் தாரகாசுரன் சினம் கொண்டு மேலும் ஓராயிரம அம்புகளை விடுத்தான் முருகப் பெருமானும் அதனைக் கண்டு விரைவாகப் பத்து அம்புகளை ஏவி, அவன் விடுத்த அம்புகளை நீக்கினார். கொடியோனாகிய தாரகாசுரன் மேலும் ஓராயிரம அம்புகளை விடுத்தான். முருகப் பெருமானும் அதனைக் கண்டு விரைவாகப் பத்து அம்புகளை ஏவி, அவன் விடுத்த அம்புகளை நீக்கினார் கொடியோனாகிய தாரகாசுரன் மேலும் அளவற்ற அம்புகளைச் செலுத்த, தூயவரான முருகக் கடவுள், அவற்றைத் தமது அம்புகளால் துணித்தார். இனனும் கோடி அம்புகளைச் செலுத்தி, குற்றமுள்ள அசுரர்களால் போற்றப்படும் தாரகாசுரனாகிய மதிக்கத் தக்க யானையானது முள்ளம் பன்றி போல் ஆகுமாறு அவனது உடல் முழுதும் அழுத்தினார்.

முருகப் பெருமான் செலுததிய கோடி அம்புகளும் தன் உடல் எங்கும பட்டவுடனே, கீழோனாகிய தாரகாசுரன் சினந்து இரண்டு கோடி அம்புகளை செலுத்தினான். அவற்றைக் குமரக்கடவுள் எதிர் அம்பு விடுத்து விலக்கினார். மணம் பொருந்திய மலர் மாலை சூடிய அசுரத் தலைவனான தாரகாசுரனது துதிக்கையும், போரில் வல்ல தந்தங்களும் வெட்டுப்பட்டு விழுமாறு சிறந்த இரு அம்புகளை விடுத்தார். தாரகாசுரனின் நெற்றியில் அழுந்துமாறு, கொடிய ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தினார். தாரகாசுரன் அவற்றின தாக்குதலால் துன்புற்றுப் புலம்பி அழகிய தன் தேரில் வீழ்ந்தான்.

அசுர வீரர்கள் சூலப்படை, சக்கராயுதம், தோமராயுதம், சிறந்த பிண்டி பாலம், ஒளி வீசும் வேல், எழுப்படை, கலப்பைப் படை, அம்பு, தண்டு, மழு,வளை, தடி, வச்சிராயுதம் முதலான பொருத்தமான ஆயுதங்களை ஏவி, எல்லாம் அழித்தார். வில் வீரரால் புகழப்படும் ஆற்றலுடைய முருகப் பெருமான் செலுத்திய கொடிய அம்புகளால், அஞ்ஞான இருள் பரவிய தீயமனமுடைய அசுரரில் பலர் இறந்தனர். சில அசுரர்கள், இரத்த வெள்ளத்தில் பாய்ந்து நீந்தித் தங்கள் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு நிலை குலைந்து ஓடினர். அப்பொழுது, கரிய மேகம் செந்நிறம் அடைந்தாற்போல் கிடந்த தாரகாசுரன், மயக்கம் நீங்கி எழுந்தான். தன் அருகில் காவல் புரிந்து கூட்டமாக நின்ற எவரையும்காணாது துன்பம் எய்தி ஆற்றல் மிக்க திருமாலும் பிரமனும் முதலான தேவர்களது படைக்கலன்கள் அனைத்தையும் செலுத்தினான். ஆயினும் அவை வந்து, அஞ்சி, யாரினும் மேலானவராகிய முருகப் பெருமானின் அருகில் அடங்கிப்போய் நின்றன இதைகண்ட தாரகன் சினத்தீ பொங்க

முககண் முதலவன் சிவபெருமான அருளிய படைக்கலங்களை அவர் திருமகன் முருகன் மீதே ஏவினான். உடனே முருகப் பெருமான் தம் தந்தையான சிவபெருமானை மனத்தில் தியானம செய்து சிவநத திருக்கரம் ஒன்றை நீட்டி, கொடுத்தவரே மீண்டும் ஏற்ற தன்மையைப் போல, அந்த வெம்படையினை அருளுடன் பிடிததார். முருகப் பெருமான், தாம் பிடித்த படைக்கலத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டார். தாரகாசுரனாகிய வலிமையுடையவன், அதனைக் கண்டு, இனி நமது செலவம் அழிந்தது என ஏங்கினான். வஞ்சகனான தாரகாசுரன் இவ்வாறு மனததில் கருதி, விரைந்து, கிரவுஞ்ச மலையின் முன் தேருடன் சென்று, "நீசெய்ய வல்ல மாயங்கள் அனைததையும் செயவாயாக! செய்வாயாக" என்று சொன்னான் இவவாறு சொன்னவுடன் கிரவுஞ்சமலை, சிறந்த மாயங்களைச் செய்யக் கருதி, முப்புரங்களின் வகையான பல நகரங்களாக நிறக, வலிமை பொருந்திய தாரகாசுரன், அந்தப் புரங்களில் வாழும்அசுரர்களைப் போல் தோன்றி நின்றான். மேலும், பெரிய கிரவுஞ்சமலை பல பல மேகங்கள் ஆக, ஒப்பற்ற சூரபன்மனின் தம்பியான தாரகனும் இடிபோல் அம் மேகங்களில் மறைந்தான் இப்படித் தாரகாசுரன் நின்றபொழுது, எம்பெருமானாகிய குமரக்கடவுள் இவற்றைக் கண்டார்; கரத்தில் ஏந்திய வேலாயுதத்தை நோக்கி தாரகன் எனும் பொயருடைய அசுரனையும் நிலை பெயர்தலையுடைய கிரவுஞ்சம் எனும் மலையையும் ஒரு கணப்பொழுதுகழிவதற்குள் உடலைப் பிளந்து, உள்ளிருக்கும் உயிரை உண்டு வெளியே சென்று, பூத வீரர்களையும் இலட்சத்து ஒன்பதுபேர் என்று கூறப் படும் வீரர்களையும் மயக்கம் தெளிவித்து இங்கே வருக!" என்று கூறி வேலாயுதத்தை ஏவினார். முருகப்பெருமான் ஏவிய ஒப்பற்ற கூர்மையான வேல், போர் செய்தலில் முயற்சியுடைய தாரகாசுரன் கிரவுஞ்சமலையோடு அங்குச் செய்த மாயைகள் அனைத்தையும், ஊழிக் காலத்தில், மாயையால் ஆன உலகம் அனைத்தையும், உலகில் நிறைந்த உயிர்கள் அனைத்தையும் பிறைசூடிய சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய தீ எரிக்கும் தன்மைபோல, தேவர்கள் போற்றி வணங்க விரைவாக அழித்தது. ஒரு சிறிதும் அச்சம் இல்லாத அசுரத் தலைவனான தாரகன் கருடன் மேல் எதிர்த்துச் செல்லும் விஷப்பாம்பு போலச் சினந்து நெருங்கிச் செல்ல, அவனது மார்பாகிய வச்சிர மலையின் மீது பேரிடி வீழ்ந்தாற் போல, வெட்சி மலர்மாலை சூடிய வீரரான முருகப்பெருமான் செலுத்திய வேல் தாக்கியது. அவ்வேல், தாரகாசுரனது மார்பாகிய மிகப் பெரிய மலையைப் பிளந்து,சிறந்த கிரவுஞ்ச மலையைத் தாக்கி ஊடுருவி சென்று வீரத்தையும் புகழையும் கவர்ந்து

விளங்கியது போல், அந்த இடங்களில் உள்ள இரத்தத்திலும் தூசியிலும் படிந்து, விரைநது திருமபியது அப்படித திரும்பிவரும் சினமுடைய கூாமையான வேலானது, கிரவுஞ்சமலையில மயங்கிக் கிடக்கும் வீரரை மயக்கம் நீங்கி எழச் செய்து, வான்வழிச் சென்று பெருமை மிக்க ஆகாய கங்கையில் மூழகி, தூய வடிவததை உடையதாய், முருகப்பெருமான் முன்னா் எந்தக் கரத்தால் செலுத்தினாரோ அநதக் கரத்தில் சோ்ந்து, முன் போல் திகழ்ந்தது. முருகவேளின் கூரிய வேல் தனது மாா்பை ஊடுருவிச் செல்ல, பெரிய உடலை உடைய தாரகாசுரன், பல கோடி இடிக் கூட்டங்களைப் போலக் கூச்சலிட்டுக் கதறி விழுந்து எழுந்து குதித்து, தரையில் வீழ்ந்து துடிதுடித்து உயிா் துறந்தான் கந்தவேள் செலுத்திய வேல் திருமபி வந்து அவரது திருக்கரத்தில் இருக்க, கொடியவனான தாரகாசுரன் இறந்த தன்மையையும, அசுரா் அனைவரும் அழிந்த தன்மையையும் நோக்கித் திருமாலும், அழகுடன் திகழும் செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும், எண்ணற்ற யாகங்களுக்கு அதிபனான இந்திரனும், மற்றுமுள்ள தேவா்களும், முனிவா்களும் ஆரவாரம செய்தனா்.

அப்போது, அளவிடற்கரிய மாயைகளில் வல்ல கிரவுஞ்ச மலை, அழிந்து அம்மலையில் மயங்கிக கிடந்த வீரா் அனைவரும் தீங்கு தரும அம்மயக்கத்தினின்றும் நீங்கி, விரைந்து சென்று முருகப்பெருமானின் அழகிய திருவடிகளைத் தாழ்ந்து பணிந்து வணங்கி நின்றனா். திருமால், பிரமன், யாகங்களுக்கு அதிபதியான இந்திரன், தேவா்கள், போரில் வல்ல இலடசத்து ஒன்பது வீரா்கள், மற்றுமுள்ள பூதா்கள் ஆகியோா் வந்து துதிக்க அழகிய நீண்ட வேலேந்திய முருகப் பெருமான்,சிறப்பாகத் தென்திசையைக் கடந்து சென்று சூரியன் மறையும் மேற்குத் திசையில் உள்ள தேவகிரியை அடைந்தாா்.

பேரொளி வீசும் வேலேந்திய முருகக்கடவுள் ஒலிக்கும் வீரக் கழலையுடைய படைகளோடும், திருமாலை முதலாவதாக உடைய தேவா் கூட்டத்தோடும், தேவகிரிக்குச் சென்று, பக்கத்தில் தொழுது கொண்டு வந்த தேவதச்சனை நோக்கி, " அறிவிற் சிறந்தவனே! தேவா்களும், தொகுதியான பூதா்கள் அனைவரும், எம் தம்பியரும், யாமும் தங்கியிருப்பதற்குப் பரநத இந்த மலையில் அருமையான சிறந்த நகரம் ஒன்றைக் குறையினறி இப்பொழுதே விரைவாகப் படைப்பாயாக!' என்றாா். அத்தேவதச்சன், மகர தோரணங்கள் வாயில்களில் நிலையப் பெற்ற தூபியையுடைய மாளிகைகளும்

செமபொன்னான சூரிகைகளும, நிகரற்ற பலபபல வீதிகளும் நெருங்கப் பெற்ற ஒரு நகரத்தை அங்கு அமைத்தான். கைத தொழிலில் வல்ல தேவதச்சன், அந்தத் தேவகிரியின அகன்ற பெரிய மதிலினுள எததகைய சிறப்புடையார்க்கும் தலைவராகிய முருகக்கடவுள் வீற்றிருககுமாறு, மிகச் சிறந்த தேவாலயம் ஒன்றை நிறுவினான. சிறநத வேலேந்திய ஒபபற்ற முருகப்பெருமான், தேரை விட்டு இறங்கி, பொன்னாலான பாதுகையில் (காலணி) திருவடிகளை வைத்து எப்பொழுதும் பிரிதலிலலாத இலட்சத்து ஒன்பது வீரரும், தேவரும் நெருங்கித் தம்மைச் சூழ்ந்து வர, அந்தக் கோயிலினுள் சென்றடைந்தார். குற்ற மில்லாத எல்லா (அண்டத்திலும உள்ள) சூரியர்கள் எல்லாம் ஓரிடத்தில் சென்று நெருங்கிய தன்மை போல, ஒளி விடும் ஒப்பற்ற செவவொளி யுடைய மாணிக்க ரத்தினத்தால் அமைநத பீடத்தின் மேல், எல்லாரைவிட உயர்ந்தவராகிய முருகப் பெருமான் எழுந்தருளினார். அப்போது, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமா முதலான சிறப்பு மிக்க தேவர்கள் அனைவரும் அங்கே ஒன்றாகக் கூடி, முருகப் பெருமானை வழிபடத்தங்கள் மனத்தில் நினைத்தனர். தேவர்கள், சிவபெருமானின் கண்களை மூடிய உமையம்மையின் சிவந்த கைவிரல்களினின்று சிறப்புடன் தோன்றிய கங்கை நதியை வருமாறு நினைத்தனர். அந்தப் பெரிய சிறந்த நதியும் அப்போதே அங்கு வந்தது. ஒளி மிக்க அணிகளும், தூய்மையான பீதாம்பரங்களும், மலர்களும், சந்தனக் குழம்பும், தூபமும், மணியும், அழகிய தீபமும் ஆகிய பூசைக்குரிய பொருள்கள் அனைத்தையும் அங்கு வரவழைத்தனர். அப்பொழுது, பிரமா முதலான தேவர்களும், சிறந்த முனிவர்களும், ஆறுமுகங்களையுடைய எந்தையாகிய முருகப் பெருமானைச் சார்ந்து, அவரது திருப்பெயர் அமைந்த வேத மந்திரங்களைக் கூறிப் புனித நீரால் அபிஷேகம் செய்தனர். முருகக் கடவுளின் திருமேனியில், செம்மையான சந்தனக் குழம்பை முதலில் பூசினர்; அணிகளைப் பொருத்தமாக அணிந்தனர். சந்தனம், கரிய அகில், பச்சைக் கர்ப்பூரம், குந்துருக்கம், ஒளிமிகு குங்கலியம் ஆகிய ஐந்து பொருள்களையும் சேர்த்து அமைத்த தூபத்தையும், சிவந்த நிற முடைய தீபத்தையும் சிறந்த மணியோசையுடன் எடுத்து ஏந்தி இடங்கள் தோறும் (முகம், கண்கள், மூக்குநுனி, கழுத்து, திருப்பாதங்கள் ஆகிய உறுப்புகளின் எதிரே காட்டி) தீப ஆராதனை செய்தனர்.

19. அசுரேந்திரன் மகேந்திரம் சென்றான்

முருகப பெருமான ஏவிய சிறநத வேலாயுதததால யானை முகததையுடைய தாரகாசுரன இறநத செயதியை, விரைவாகச சென்ற சில தூதாகள மொழிய தாரகாசுரனின முதல மனைவியான அழிவிலாக கறபினையுடைய சவுரி எனபவள கேடடு மிகக துயா உறறாள தாரகாசுரனுடைய மறற மனைவியரும அவனை நெருஙகிச சூழநது புலமபி அழுதனா அசுரபுரிககுப போயிருநத வெறறிமிகு மகனான அசுரேநதிரன சென்ற காரியததை முடிததுத திருமபிவரும அபபொழுது தநதையின மரணததைக கேளவியுறறு விரைநது வநதான யாருடன போா புரியினும குன்றாத வலிமை பொருநதிய தன தநதை தாரகாசுரன இறநததைக கணடு அசுரேநதிரன பெருமூசசெறிநதான அழுதான, கைகளை உதறினான மீளாத துயரததுள மூழகினான, நெருபபுத துணடுகளை விழுஙகியவனபோல வீழநது மயஙகினான, சிறிது நேரததிறகுபபின தெளிநதான

அநத அசுரேநதிரன தாய முதலானோரை அபபால ஓரிடததில சென்று இருஙகள என்று கூறி அனுபபிவிடடு, போரில அழியாது தபபிததுத தன அருகில வநது நின்ற சிலரால, நெருபபு, விறகு முதலான பொருளகளைப பிதிராககடன இயறறக கொணடு வரச செயதான அநத அசுரேநதிரன, அப பொருளகள எலலாம வநது சோநததும, போாககளததில இறநது போன தநதையின உடலை முனபோல தகுதியுடன அலஙகரிதது, அதனை எநதிரத தோமீது ஏறறி சுடுகாடடிறகுக கொணடு போய, சநதனக கடடைகளால அடுககபபடட அழகான சிதையில வைததான அநத அசுரேநதிரன, சுடுகாடடில செயய வேணடிய கடனகளை நிறைவேறறித தன தநதையின உடலைத தீயிலிடடுத தகனம செயயும போது, தாயான சவுரி அஙகுச சென்று,'என கணவனுடன தீயில புக விருமபுகிறேன அதறகுத தீயை வளாபபாயாக!' எனத தன மகனை ஏவினாள மறறுமுளள தாயாகளும, " நாஙகளும கணவனுடன வானகம சென்று அடையுமாறு தீ வளாபபாயாக!" என்று கூறினா அசுரேநதிரன சமமதிதது அவவாறே தீ வளாகக, தாயா எலலாரும மிகக தீயில புகுநது இறநதனா

தாயா அனைவரும தீயில வீழநது இறநத பின, அசுரேநதிரன மிகவும துனபுறறு அநத மாயாபுரியை விடடு உடனே நீஙகி, தகக சுறறததாா சிலா தன்னைச சூழநது வரச சென்று, கரிய கடல நடுவே இருககும வீரமகேநதிரம

என்னும் மூதூரை அடைந்தான். அசுரேந்திரன் வீரமகேந்திரம் சென்று விரைவாக அரண்மனையின் உள்ளே புகுந்து மிக பெரிய அரசவையில் எண்ணற்ற அசுரர்கள் போற்றித் துதிக்க, அழகு பொருந்திய சிங்கங்களால் சுமக்கப்படும் ஒளி வீசும் இரத்தின பீடத்தின் மேல் அரசர்க்கரசனாக வீற்றிருந்த சூரபத்மனிடம் நடந்த வைகளைக் கூற அடக்கமுடியாத துன்பம் அடைந்த சூரபன்மன், முன்னர் தோன்றி அடங்கிய சினத் தீ மீண்டும் வீறு கொண்டு எழ, மானமும் நாணமும் கெட, விரைவில் எழுந்து, தன்னுடைய ஏவலாளர்களை நோக்கி "நிலைத்த புகழையுடைய என் தம்பியின் அரிய உயிரை அழித்துவரும் கந்தனை வென்று வர வேண்டும். ஆதலால் எனது தேரையும், கொடியபடைக் கருவிகளையும், அணியும் சட்டையையும், பிறவற்றையும் ஒரு கணப்பொழுதில் கொணர்வீராக!" எனக் கட்டளையிட்டான்.

அப்பொழுது, அமைச்சர்களுள் அமோகன் என்பவன், அந்தச் செயலைக் கண்டவுடன், மாயவள் ஈன்றமைந்தனாகிய சூரபன்மனின் கால்களைத்தொழுது "வேந்தே! நான் ஒன்று கூறுகிறேன்; அதனைக் கேட்பீராக; கடும் சினம் கொள்ள வேண்டாம்" என்று கூறி இதனைச் செய்யலுற்றான். அவ்வரசர்கள், பகைவரின் குலத்தை நோக்கியும், அவரது மனக் கருத்தை ஆய்ந்தும், அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தனர் என்பதைக் கவனித்தும, அவர்களுடைய முன்னோர் பற்றி ஆராய்ந்தும், அவர்களது பகைமைக்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டு அறிந்தும், அவர்தம் படைவலிமையை நன்கு உணர்ந்தும், அவருடைய வீரத்தைத் தெரிந்தும் செயல்படுவதே அல்லாமல் மற்றொன்றை மனத்தில் எண்ணமாட்டார்கள்." நிகரில்லாது திகழும் வேந்தரே, நீர், சிறுவன் மீது போர் செய்யக் கருதிச் செல்லுதல் புகழாகாது. அவனது புகழ், வலிமை ஆகியவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பின், அவனைவிடச் சிறந்த வீரரைப் படையுடன் ஏவி வெற்றி பெறுவீராக!" என்றான்.

அரச நீதி யுணர்ந்த அமைச்சருள் அமோகள் இவ்வாறு கூறித் தெளிவிக்க சூரபன்மன் இஃது சரியே என்று பொருந்திய சினத்தை விடுத்தான்; வலிமை மிக்க சிங்கங்களால் சுமக்கப்படும் பீடத்தில் ஏறி, தன் அருகே நெருங்கியிருந்த ஏவலருள் சிலரை நோக்கி " பகன், மயூரன், சேனன், சக்கரவாகன், சுதன் முதலான ஒற்றர்களை இங்கே அழைத்து வருவீராக!" எனக் கட்டளையிட்டான். அதனைக் கேட்ட ஏவலர், புகழ்மிக்க சூரபன்மனின் அழகிய பாதங்களை வணங்கிப் போற்றி அந்த ஒற்றர்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்தனர்.

அநத ஒறறாகள வநது, சூரபனமனின பாதஙகளை முறைபபடி வணஙகி நினறனா அபபொழுது அமமனனன அவாகளை நோககி, "நீஙகள விரைவாகச செனறு, முருகனின தனமைகளையும, கொடும படையாக உளள பூதாகளின தொகையையும, பிறவறறையும ஆராயநது அறிநது இஙகு வருவீராக!" எனறு ஆணையிடடான

20. தலம் பல தரிசித்தல்

அழகிய நிறததுடன பொருநதிய மணிகள பதிககப பெறற ஆறு மகுடஙகளும பனனிரணடு குணடலஙகளும சிறநத ஒளிவீச, ஒபபறற தேவகிரியில எழுநதருளியிருககும வேலேநதிய திருககரததையுடைய முருகப பெருமானுககு, கரிய மணிகளையுடைய கடலுககு இறைவனான வருணன, ஒரு சிறநத இரததினததை தீடடியதைப போல, சூரியன வநது உதிததான

அநதச சூரியன, கதிாகள எனக கூறபபடும சிவநதகையைக குவிததுத தொழுபவன போனறு, மேகஙகள உலாவும விணணில உதிகக, அபபோது ஆறுமுகப பெருமான, மிகக படைகளும தேவாகளும சூழ, தேவகிரியை விடடுப புறபபடடாா தமமை விலககிச சிவபெருமானை மடடும வலம வரும தவததையுடைய பிருஙகி முனிவா ஆயநதுணாநத வேதஙகளின முடிவை யுணாநது, " எனனை ஆளும நாதரான சிவபெருமானின இடபபாகததில சோநது கொளவேன" எனறு கருதிப பாாவதி தேவியாா வழிபடட திருககேதாரததைக கநதவேள முதலில கணடு தரிசிததாா

முருகப பெருமான-படததுடன கூடிய ஆதிசேடன எனனும பாமபையே பாயலாககக கொணடு அறிதுயில கொளளும திருமாலைவிடச சிவபெருமானே மேலான கடவுளாவாா எனச சாததிரஙகள கூறும துணிபை மயககம கொணடுளள மாநதா அறிநது தெளியுமாறு வியாசபகவான உயாததிய கையே சானறு கூறிய இணையறற காசி எனனும பதியைக கணடு தரிசிததாா முருகபபெருமான-பருவதாஎனனும பெயா பெறற சிலாத முனிவரது சிறநத மகன, சிவபெருமான வீறறிருபபதறகு ஏறப ஒரு மலை வடிவமாவேன எனறு நினைதது, அதறகுரிய தலததைச செயது மலையாகி, சிவபெருமானைத தலைமேல சுமநத ஸ்ரீசைலததில உளள அறபுதம யாவையும கணடுதரிசிததாா

முருகப பெருமான-சிலநதி, பாமபு, மும்மதஙகளையுடைய யானை, சிவகோசரியாா, போா செயதறகு ஏறற விலலை ஏநதிய வேடரான

கண்ணப்பநாயனார், நக்கீர தேவர், கன்னியர் முதலானோர் பலனைத் தரும் பூசையாலும் தோத்திரத்தாலும் சிவபெருமானை வழிபட்டு முக்தியடைந்த, தென் கயிலை என்னும் பெயர் பெற்ற பெரிய திருக்காளத்தியையும் கண்டு தரிசித்தார்

முருகப்பெருமான் - கொடிய வெம்சினமுடைய காளியானவள் இவ்வுலகம், அனைத்தையும் அழித்துவிடுவேன் என்று கிளர்ந்து எழுந்த நாளில், பிரமா முதலான தேவர்கள் பயப்பட, அவளுடைய கர்வம் அழியுமாறு, கேடில்லா இறைவன் ஊர்த்துவ தாண்டவத்தால் வெற்றி பெற்ற திருவாலங்காட்டைக் கண்டு தரிசித்தார். முருகப்பெருமான்- உலகத்தைக் கடல் பொங்கி அழிக்கும் ஊழிக் காலத்தும் தாம் அழியாது, தேவர்கள், திருமால், பிரமா ஆகியோர்க்கு இருப்பிடமாக, திருக்கயிலை போலும் சிறந்த இருகையாகி, எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான், நிகரற்ற மாமர நீழலில் வீற்றிருக்கப் பெற்ற, கம்பை நதி சூழ்ந்த சீரார் காஞ்சி புரத்தைக் கண்டு தரிசித்தார்.

முருகப் பெருமான்-மயிர்ச் சாந்து பூசப் பெற்ற நீண்ட கூந்தலையுடைய காமாட்சியம்மையின் பூசையை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த, உயிர்க் கெலலாம் மூலகாரணமாகிய ஏகம்பர நாதரது திருக்கோயிலையும், திருமால், பிரமா, மற்றத்தேவர்கள் வழிபட்ட பிற கோயில்களையும் கண்டு தரிசித்தார்.

முருகப் பெருமான் - என்னை ஒப்பவர் எவரும் இல்லை என்று திருமாலும் நான்முகனும் ஒருவருடன் ஒருவர் பகைத்தபோது, அவர்களுக்கு இடையே தோன்றி, அடியும் முடியும் காணப்படாததாய், நினைத்தவர்க்கெல்லாம் விரைவில் வீடு பேற்றை யுதவி, தனக்கு இணையின்றி நிலை பெற்ற திருவண்ணாமலையைக் கண்டு தரிசித்தார்.

முருகப் பெருமான்- எட்டுத் தோள்களையுடைய சிவபிரான் ஒரு முதிய அந்தணர் வடிவம் கொண்டு, வந்து அடிமை ஓலையைக் காட்டி, வழக்கில் விரைவாக வென்று, நிலவுலகில் நரசிங்க முனையரையர் செய்ய விருந்த திருமணத்தைத் தடுத்து, சுந்தரரை ஆட் கொண்ட, பெண்ணை ஆறு சூழ்ந்த பெரிய திருவெண்ணை நல்லூரையும் கண்டு தரிசித்தார்.

முருகப் பெருமான்- களைப்புத் தீருமாறு உமாதேவி தூய ஆடையால் வீச, தமது தொடைகளின் மீது கிடத்தி, இறக்கும் குற்ற மற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் அஞ்செழுத்து மந்திரத்தை ஓதி, சிவபெருமானே தமது திருவுருவத்தை

அருளும தனமையில, அநதக காசிநகரினும சிறநததான விருததாசலத்தையும கணடு தரிசிததாா

முருகப பெருமான- மிகக தீயை வளாததுச செயயும யாகததில பெரிய தலையை அரிநது இடடு ஒபபறற தவம புரிநத பதஞசலி முனிவரும, வியாககிர பாத முனிவரும ஆகிய இருவரும மெயயறிவுடன தரிசிககுமாறு, எலலையறற அருளினால சிவபெருமான திருநடனததியலபைக காடடிய மூதூரான சிதமபரததைக கணடு தரிசிததாா முருகப பெருமான - குளிாசசி பொருநதிய தளிாகளையுடைய சோலையால சூழபபெறற திலலை நகரில உளள கனக சபையில, எபபொழுது கொவவைக கனி போலும இதழுடையு உமையமமை கை தொழ, விராட புருடனது இதயததில, தேவரும உணாதறகரிய அதிசயததை விளைவிககும ஒபபறற ஆனநத நடனததைச சிவபெருமான புரிதலைக கணடு தரிசிதது பினனா அகததிய முனிவரின கையில உளள கமணடலததினினறும பூமியில இழிநது, வெவவேறு பிரிவுகளாகப பலபபல பெயாகளைக கொணடு, கடலபெருகி வருவது போலப பாயும காவிரியின வடபால உளள மணணி நதிககரையை வநது அடைநதாா

21. குமாரபுரிக்கோயில்

முருகப பெருமான எணணறற கொடிய பூதப படைகளுடன மணணியாறறஙகரை வநதடைநத போது கிளமபிய தூாசிகள, விணணில செறிநது ஒளிககதிாகளை மறைததன அதனால ஓடிச செனறு பூமியைச சூழநதுளள பெரிய கடலில நீராடச செனறாற போல ஒளிமிகக சூரியன மறைநதான மிகுதியான ஒளியைப பரபபும வலிமை பொருநதிய முருகக கடவுள, இவவாறு குறறமறற பரநத மணணி யாறறஙகரையை அடைநதாா அபபோது பிரமா, திருமால முதலான தேவாகள, கடவுளாகிய அநத ஆறுமுகப பெருமானை அணுகி வணஙகி, இவறறைக கூறினா ' ஆழமான இநதஆறறின அகனற கரை எஙகும, உயாநத வெணமணல நிறைநதுளளது சோலைகள சூழநதுளளன, காநதள மலாகள இஙகு நெருஙகிச செறிநதுளளன, எமபெருமானே இஙகுப பிறை சூடியசிவ பெருமானின ஆலயஙகள எணணறறனவாய இருககினறன ஆதலால நனமை பொருநதிய இநத மணணி ஆறறஙகரையில, இநத இடததில எழுநதருளக" என வேணடிக கொணடனா

அலஙகரிககபபடட திருமேனியுடைய பிரமாவும, திருமாலும ஆகிய தேவாகள இவறறைக கூற யாரினும மேலான முருகப பெருமான,

தைத்தொழிலில் மிக்க "விச்சுவகன்மனாகிய தேவதச்சனை நோக்கி மெய்ம்மையான சிருஷ்டித்தொழிலில் பிரமனை நிகர்த்த ஆற்றலுடைய வனே! ஒரு கணப் பொழுதுக்குள், இங்கு எமக்கு ஒரு சிறந்த நகரை அழகுடன் அமைப்பாயாக!" என்று உரைத்ததும் அங்கே, எம் பெருமானாகிய முருகக் கடவுள் நெருங்கிய தொன்மை வாய்ந்தபடைகளுடனும், தேவத்தலைவர்களுடனும் வீற்றிருக்குமாறு, ஒரு மாபெரும்நகரை விச்சுவகன்மன் மனத்தால்நினைதது அமைத்தான். அனைவரும் அது கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

தேவ தச்சனான விச்சுவகன்மன் அந்தப் பெரிய நகரை விரைவில் அமைத்து, முப்புரங்களை எரித்து அழித்த முழு முதற்கடவுளின் திருமைந்தரான முருகப்பெருமானைப் பணிந்து," இறைவ, இந்த நகரத்தில் எழுந்தருளுக!" என்று தேவதச்சன் வேண்டியவுடன் முருகப் பெருமான், தேரினின்றும் இறங்கி, தேவர்களும் தேவத்தலைவர்களும் பூதர்களும் நெருங்கிச் சூழ்ந்துவர, மங்கல கரமான அப்பெரிய நகரின் உள்ளே சென்றார்". அழகெலாம் உடைய இந்த நகர் திருச்சேய்ஞலூர் என்பதாகும்" என அதன் பெயரைக் கூற (இந்நகருக்குக் குமாரபுரி என்ற பெயரும் உண்டு). அப்பொழுது முருகப் பெருமான், படைகள் சூழ, வீரவாகு முதலான தம்பியர், இந்திரன், பிரமன், திருமால் ஆகியோர் துதிக்க, அங்குள்ள திருக்கோயிலில் எழுந்தருளினார்.

யாவராலும் வெல்லுதற்கரிய பெருவலியுடைய தாரகாசுரன் அருகில் இருந்த கிரவுஞ்சமலையுடன் அழிந்ததால், இந்திரன் துயரமெலாம் நீங்கப் பெற்று, மகிழ்ச்சி நிறைந்த மனத்துடன் திகழ்ந்தான். தேவர்க்கு அரசனான இந்திரன், புதிதாகக் கிடைத்த அமிழ்தத்தைத் துன்பமற்ற காலத்தில் பருகியவனைப் போல் உடல் குளிர்ச்சியடைய இருந்த போது, மேன்மையுடன் திகழும் சீர்காழி வனத்துறையும் தேவதை சென்று அவனைத் தொழுதது. மேகம் தவழும் விண்ணக வேந்தனாகிய இந்திரனது அணிகளும், கொங்கைகளை மறைத்த சந்தனக் குழம்பை உடைய இந்திராணியினது அணிகளும் தூய ஆடையில் இட்டு முடியப்பெற்ற முடிப்புடன் முன்னாளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த அணிகளைக் கொண்டு வந்த சீர்காழி வனத்தில் உள்ள அத் தேவதை அவன் முன்னே வைத்தது. அவ்வாறு அந்த அணிகளை இந்திரன் முன்னே வைத்த பின் அத்தேவதை அவனை நோக்கி, "வேந்தே, கேட்பாயாக. நீ பசிய வளையல் அணிந்த இந்திராணியுடன் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் சீர்காழியில் வந்து தவம் செய்த நாளில், அடைக்கலமாக வைக்கப் பெற்ற அணிகள் இவை. இவற்றை இப்போது உம்மிடம் தருகிறேன், ஏற்றுக் கொள்வீராக" எனக் கூறி நின்றது.

அபபடி அத தேவதை முனனினற பொழுது சககரததையுடைய திருமாலுககு முன பிறநத இநதிரன, தாமரை மலரில இருககும பிரம தேவரால செயயபபடட உயாநத அணிகள உளள முடிபபைக கணடான அநத இநதிரன விரைநது அநதப பொதியின முடிபபை அவிழததவுடன ஒளிவீசும நெறறியையுடைய இநதிராணியின அணிகள மேலே தோனறின எணணறகரிய இனப சுகததை முனனே அனுபவிதத அவன அவறறைக கணணாரக கணடு இநதிராணியை நினைததான

உடல மெலிநது வாட, காம நோய உளளததில மிக, இவவாறு இநதிராணியைப பிரிநது வருநதும இநதிரன பொனனணிகளையும பூண விருமபாது தன அருகில இருபபவாகளை நோககி 'நீஙகள இநத முடிபபைக கொணடு சென்று முனபோல நனகு இறுகக கடடி உஙகளிடததிலேயே பாதுகாபபாக வைததுக கொணடிருஙகள என்று இநதிரன கூற அவாகளும அவனைத தாழநது பணிநது 'நலலது அவவாறே செயகிறோம எனக கொணடு சென்றனா

தேவாககு அரசனாகிய அநத இநதிரன திஙகளும கொடிய கதிாகளை வீசி வருதத மேனமை பொருநதிய மனமதனது மலா அமபுகளும பிறவும சூழ அறிவு குறைநதவனாய காம மயககம உடையவனாயப புலமபலுறறான இவவாறு இநதிரன, இராககாலம முழுவதும கொடிய தீயைப போல சுடும காமநோய வருதத உயயும வழி அறியாது துனபுறுவதேயனறி வேறு செயலினறி தெளிவறற மனததையுடையவனாக இருநதான தொடாநது வரும சூரியன செலுததிடும கதிாகளாகிய தூசிபபடை பரவியபோது நிலவாகிய படைகள முதலில அழிநதன நடசததிரஙகளாகிய துணைவாகளும பினனா அழிநதனா சநதிரன போா புரிநது தோறற மனனரைப போல தோறறோடினான சோலைகள பொலிவுறறன தாமரைகள மலாநதன வணடுக கூடடஙகள ஆரவாரம செயதன விலஙகுகள எழுநதன அழகு மிகக அனனபபறவைகள எழுநதன ஏனைய பறவைகள எலலாம எழுநது ஒலிததன அவறறின மனம கிளாநதது மககள கூடடம எழுநதது

சூரியன உதயமான அபபொழுதே பரநத இநநிலவுலகில செறிநத இருள விலகினாறபோல செவவரி பரநத கணகளையுடைய சசியினால தோறறுவிககபபடட தெளிவறற காமமாகிய இருள தொகுதி இநதிரனது மனததுள ஒடுஙகி அடஙகியது

பணிந்த உடலையுடையவனாய், சித்திரப் பாவை போல அசையாத ஐம்புலன்களை யுடையவனாய், தூசிகள் படியப் பெற்ற அவயவங்களை யுடையவனாய், வேதப் பொருள் பொதிந்த தோத்திரங்களைச் சொல்பவனாய் அம்முருகப் பெருமானைப் பணிந்தான். சிவந்த நிறமுடைய முருகப் பெருமான், கரு நிறமுடைய இந்திரனுக்கு அருள் புரிந்து 'வருக' என அருகே அழைத்து "நாம் வேதங்களாலும் உணரப் பெறாத சிவபெருமானது திருப் பாதங்களை அர்ச்சனை செய்து வழிபடுவோம். ஆகவே அதற்குரிய பொருள்களைக் கொணர்க" என்று பணித்தார் அவ்வாறு ஆறுமுகக் கடவுள் கட்டளையிட்டவுடனே இந்திரன் அவரைத் தொழுது சென்று தன் ஏவலர் பலரை அழைத்தான். அழைத்து அவர்களை ஏவி மணம் மிகு மலர் மாலைகள், திரைச் சீலை, நறுமண நீர் (திருமஞ்சனம்) நைவேத்தியம், தூபம், தீபம், வாசனைப் பொருள்கள் ஆகியவற்றையும் பிறவற்றையும் கொண்டு வருமாறு செய்தான்.

முருகப்பெருமான் அப் பொருள்களைக் கொண்டு, சிவபிரானை வழிபடலானார். முதலில் ஆறுமுகக் கடவுள் தேவதச்சனைக் கொண்டு ஒரு கோயிலை அமைத்தார். அதில் சைவ ஆகம நெறிப்படி, தந்தையாகிய முக்கண் கடவுள் எக்காலத்தும் நிறைந்திருக்கும் பான்மையில், ஒரு திருவுருவத்தை நிறுவினார். முருகப் பெருமான், தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த ஓர் இரத்தின பீடத்தில் சிவபெருமானை எழுந்தருளச் செய்தார். பஞ்ச கவ்வியத்தையும், பஞ்சாமிர்தத்தையும் முறையாக அபிஷேகம் செய்தார். குற்றமற்ற தூய ஆடையையும், மலர்மாலையையும், சந்தனத்தையும் சாத்தினார். ஆவின் ஐந்து (பஞ்ச கவ்வியம்): பால், தயிர், நெய், கோமயம், கோசலம்; பஞ்சாமிர்தம்; பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்கரை.)

முருகப் பெருமான், தேவாமிர்தத்தை விடச் சுவையானவையும், சமையற் கலையில் வல்லவர்களும் புகழத் தக்கவையும், பல வகையால் அமைந்தவையும் ஆகிய, ஒழுங்காக அமைந்த பொரிக் கறிகளுடன் கூடிய அன்னத்தைப் பொன் கலத்தில் படைத்து, மந்திரத்துடன் நைவேத்தியம் செய்தார்.

அதன்பின், முகவாசம் வெற்றிலை, பாக்கு ஆகியவற்றைக் கலந்து அர்ச்சனை செய்தார். தூபம் தீபம் கொண்டு முறையாக ஆராதனை செய்தார். பின், முழு முதற்கடவுள் முன்னின்று கைகூப்பி, மும்முறை வணங்கித் துதித்தார். சரவணப் பொய்கையில் தோன்றிய முருகப் பெருமான், பிரமா,

விஷணு ஆகியோரால காண முடியாத திருவடிகளைத தொழுது போறறியதும, சிவபெருமான, உமையமமை இடபபாகததே அமைய, அருளமிகக விடபவாகனததில தோனறிக காடசியளிததாா காாததிகை மகளிாககு மைநதராகப பிறநத முருகப பெருமான, நஞசைமிடறறிலே யுடைய சிவ பெருமான கருணை புரிய நினைதது எழுநதருளிய தனமையை நோககி, எழுநது வணஙகி தலைமேல கூபபிய கரததுடன முன சென்று போறறினாா நநதி கணததவாகளாக இருநத நவ வீராகளும, வியாவையில தோனறிய இலடசம வீரரும, கயல அனைய கணகளையுடைய உமையமமையின கணவரான சிவபெருமானைத தரிசிதது உடல புளகமுறத துதிததனா

அபபோது அருவமாகவும, உருவமாகவும , அருவுருவமாகவும திகழும சிவபெருமான, தம மைநதரான ஆறுமுகக கடவுளை நோககி "நினவழிபாடு கணடு மகிழநதோம, இதனை ஏறபாயாக" என அருளிப பல உலகஙகளையும விரைவில அழிககக கூடிய படைககலஙகளில முதனமையான பாசுபதாஸதிரததை அளிததாா பின சிவபெருமான தன திருககுமரனை நோககி மைநத, இஃது எமமிடம தோனறிய சிறநத படைககலம ஆகும இதுபோனற ஒனறைததிருமாலும பிரமனும கூடப பெறறிருககிவிலலை நினனைத தவிர இதனை ஏநதும வலலமை பெறறவா யாரும இநத உலகில இலலை எலலா உயிாகளையும அழிககும சூரபனமனின ஆறறல மிகக படைகளை அழிககுமாறு இதனை ஏறறுப பயனபடுதது வாயாக" எனறு கூறி மறைநதாா

இவவாறு அருள புரிநத சிவபெருமான விணணில மறைநது சென்றபோது அவரது திருவருளைப பெறற நீணட வேலேநதிய முருகப பெருமான அவரை வணஙகி, இலடசதது ஒனபது வீராகளும பிரமாவும திருமாலும மறறத தேவாகளும நெருஙகித துதிதது உடன வர, தூய தம மனோவேகப பொன தேரில ஏறினாா

முருகக கடவுள, மணணியாறறஙகரையின தெனபால உளள திருசசேயஞலூரை நீஙகி, கருதிய பலனகளை யெலலாம தரும காவிரியைக கடநது, திருவிடை மருதூா, மயிலாடு துறை, அறியலூா ஆகிய ஊாகளையும சிவபெருமான வீறறிருககும பிற தலஙகளையும தரிசிததுச சென்ற முருகப பெருமான, வளம கொழிககும பழைய திருவிலஞசியஙகானததுக கோயிலைத தரிசிதது, சிவபெருமானைத தொழுதாா பின, செநதாமரை மலரில இருககும திருமகள, எலலாச செலவததையும அழியாத மஙகலியததையும சிறநத தவம புரிநது பெறறுக கொணட பெருமைமிகக திருவாரூரைக கணடு தரிசிததாா

22. பாலை வழி

வெற்றியைத் தரும் ஒளிமிக்க வேலேந்திய முருகப் பெருமான், புற்றை இடமாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் இந்திரனுக்கு அருள் புரிந்த திருவாரூரைச் சேர்ந்த கோயில்கள் அனைத்தையும் கண்டு தரிசித்தார். பின், கொல்லனது உலைக் களத்தில் உள்ள தீயைப் போல் சிவந்த இரும்பைப் போன்ற பாலை வன வழியே சென்றார். அந்தப் பரந்த பாலை நிலம், ஏழு கடல்களும் பெரிய புறவழியும் எட்டுத் திசைகளிலும் சூழ்ந்து நின்ற போதும் அவற்றால் அழிதல் இல்லாமல், முன் போலவே கடலினுள்ளே இருக்கும் வடவா முகாக்கினியைப் போல அக்கடல்களைப் பருகி, ஊழிக் காலத்தும் அழியாமல் இருப்பதாகும். அந்தக் கொடிய பாலை நிலம உலகில் மிகுந்த பல்வகை வளங்களும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகிய சிவபெருமான் உலகை அழிக்கும் யாகத்திற்கு உதவும் பொருள்களாகவும், உயிர்கள் எல்லாம் யாகப் பசுக்களாகவும, நீர் மிக்க கடல்கள் நெய்யாகவும், பூமி நெய் வைக்கும் பாத்திரமாகவும் இருக்க, கள்ளி மரங்கள் நிறைந்த அக்கினிச் சுவாலை வீசும் ஓமகுண்டமாக இருந்தது.

இத்தகைய பாலைவனத்தில் முருகப் பெருமான தமது படைகளுடன் சென்றதும, அந்த பாலைவனம், மின்னுகினற மா மேகங்கள் மழை பெய்த பின் முன்னைவிடக் குளிர்ச்சி மிகுநத அழகிய குறிஞ்சி நிலம் போலாயிற்று எம்பெருமானாகிய ஆறுமுகக் கடவுள், தாங்குதற்கரிய வலிமையுடைய அக்கினிதேவனது அரசுரிமையை மாற்றி, அவவுரிமையை வருணதேவனுக்கு வழங்கினார் என்று கூறும்படி, அந்தப் பாலைவனம், மிகுதியான வெப்பம குறைந்தது. யாவரும் போற்றும் நீர் வளத்துடன் குளிரச்சி பெற்றது. நீர் இல்லாத, பரற்கற்கள் மிகுந்த அந்தப் பாலைவனத்தில், பனனிரு கைகளையுடைய முருகக் கடவுள் வந்தபோது, அழகு விளங்கும் திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒப்பற்ற தவம் புரியும் பராசர முனிவரின் மைந்தர்களான ஆறு முனிவர்களும், அப்பெருமானின் வருகையைத் தம் ஞானததால உணாந்தனா

தப்தா், அனந்தர், நந்தி, சதுர்முகம், சக்கரபாணி, மெய்ம்மையான தவத்திற் சிறந்த மாலி என்னும் ஆறு முனிவர்களும், சிவபெருமானின் அருளை நினைத்து திருப்பரங்குன்றத்திருந்து நீங்கி, வடக்கு நோக்கி விரைந்து வந்து முருகக்கடவுளின் ஆறு திருமுகங்களையும் பன்னிரண்டு தோள்களையும், பன்னிரண்டு கைகளையும், கைகளில் ஏந்திய படைக் கருவிகளின் அழகையும் மணி ஆரம் அணிந்த மார்பையும், சிவந்த, அழகிய பீதாம்பரம் அணிந்த அரையையும், இணையடிகளையும் அப்பொழுதே கண்டு வணங்கிக் களிப்படைந்தனர்.

பராசர முனிவரின குமாரா அறுவரும, "சிவநத வேலேநதிய கையையுடைய கடவுளே! உமமைச சரண அடைநதோம" என்று வணங்கிக கூறி உடன வர, இயஙகுதிணைப பொருளகளும நிலைததிணைப பொருளகளும ஆகிய எலலாவறறையும் படைத்தருளிய முருகப பெருமான, அககினிகளுககெலலாம முதனமை பெறற பெரிய பாலை வனததைக கடநது சென்றாா

23. திருச்செந்திப் படலம்

ஒளி வீசும வேலேநதிய முருகப பெருமான, அநதப பாலைவனததைக கடநது சென்று, மிகக நீரையுடைய கஙகை நதி திகழும சடை முடியைக கொணட சிவபெருமான எழுநதருளியிருககும திருச செஙகுனறூரைத தரிசிததாா பின, பெரிய இரததினஙகளையும வயிரஙகளையும முததுககளையும கடலலைகள வீசியெறியும சிருசசீரலைவாயாகிய திருசசெநதூரை நணணினாா முருகப பெருமான அஙகுச சென்று விசுவகனமாவை நோககி, "இஙகே ஒரு நொடிப பொழுதில ஒரு கோயிலை அமைபபாயாக!" என்று கடடளையிடடாா சிறப நூலை உணாநத அவவிசசுவகனமா, நனகு ஆலோசிததுத தேவலோகமும விருமபுமாறு ஒா ஒபபறற கோயிலை அமைததான முருகப பெருமான பொனமயமான தேரினினறும இறஙகி, பககமெஙகும பூதபபடையை நிறகச செயது அநதக கோயிலினுள சென்று, அரும பெரும தமபியரும, பூதத தலைவரும பிரமா திருமால முதலான தேவரும துதிகக, ஒளி விளஙகும பொனனாலான பீடததில வீறறிருநதாா

மிகவும உயாநத தோளகளையுடைய வீரவாகு தேவா உடைவாள ஏநதிப பககததில நினறாா, ஏனைய தமபியராகிய எடடு வீரரும, இலடசம வீரரும போறறித துதிததவாறு அகனற வாயிலில நினறனா இஙகே கூறபபடடோா இவவாறு புறததே நிறக அஙகு வீறறிருநத ஞான முதலவராகிய முருகப பெருமான எலலையறற காலமாகத துயருறும இநதிரனின முகததை நோககி ஏதும அறியாதவா ஆளைப போல இவறறைக கூறினாா "நீதி நெறி தவறியிருககும சூரபனமன முதலான அசுராகள பிறநத வரலாறறையும, அவாகள தவம இயறறிய தனமையையும, மிகச சிறநத வரஙகளைப பெறற பானமையையும, பின சிறபபாக அரசு புரிநத தனமையையும, அத தீயவாகளின மாயததிறமும, முனனே பெறற வெறறிகளும வலிமையும, உயாவும

உஙகட்கு இதுவரை செயத துனபமும ஆகிய அனைததையும ஒனறு விடாமல கூறுக" எனறு கூறினாா

முதலவரான முருகப பெருமான இவறறைக கூற, மேலே உளள வானுலக வேநதனாகிய இநதிரன சமமதிதது, தனனருகே நினற பேசசாறறல மிகக வியாழபகவானை அனபுடன நோககி, "நீா இவறறைக கூறியருளக!' எனறு வேணடிக கொணடான வசசிராயுததைதயுடைய இநதிரன அவவாறு கேட்டுக கொணடதும, வியாழ பகவான அதறகு இசைநது, வெடசி மாலையணிநத முருகப பெருமானின அழகிய இனையடிகளைத தலைமேற கொணடு தொழுது இவறறைக கூறலானாா

"யாவாககும இறைவரே! எபபொருளையும தாஙகள அறிவீாகள, எலலா உயிாகளிலும இருககினறீா, சிறியவாகளாகிய எஙகளது துயரைத தீாததற பொருட்டுச சிறு குழநதையின உருவததை மேறகொணடீா, தஙகளது அருடசெயலை யாாதாம உணர வலலாா? எலலையிலலாத புவனஙகள எலலாவறறையும எஙகும நிறைநது நிறகும மும்மூாததிகளையும உயிாத தொகுதிகள யாவறறையும பழைய திருமேனியாகப பெறறுத தோனறினீா! ஆதலால தாஙகள செயயும மாயஙகளின தனமையை வேறு யாரே அறிய வலலாா?

ஐயனே! அததகைய இயலபுடைய தாஙகள கொடிய அசுரரது வரலாறறைக கூறுமாறு கேட்டதறகுக காரணம அதனை அறிநது கொளவதறகாக அனறு, அறபராகிய எஙகளுடைய துயரததைக களைநது, எம மனததில உயாநத இனபததைத தரும ஒபபறற கருணையே ஆகும ஆகையால, அசுராகளது இயலபுகள அனைததையும தெரிநத அளவில கூறுகிறேன" எனறு வெறறி மிகுநத முருகப பெருமானை நோககிப பணிநது வியாழ பகவான கூறலுறறாா

24. மாயை தோற்றம்

சிறநத காசிப முனிவரின மைநதராக உளள அறுபததாறு கோடி எனற எண உடைய அசுராககு முதலவனாய உளளவன ஒபபிலலாத 'மஙகல கேசி' எனற பெயரையுடைய அரககியை மணநது அமமணததின பயனாக 'சுரசை' எனற பெயா கொணட மகளைப பெறறான (அறுபது கோடி அவுணாின தலைவன அசுரேநதிரன) தூயமையான அநதச சுரசை எனற மகள

ஐநதாணடு பருவம உடையவளாக வளாநத பினபு, சுககிரன எனறு சொலலபபடுகினற ஆசாரியா, தீமையைப பயபபனவான மாய விததைகள அனைததையும அவளுககுக கறபிதது, அநத மாய விததையின வலலமையைப பாாதது, அவளுககு 'மாயை'எனறு பெயா இடடுத தன மனததில இவறறை எணணினாா

தேவாகளால துயரம அடைநத அசுரரின இழிவையும அவரை வருததிய இநதிரன முதலியவா உயாவையும, தேவா உலகில உளளவா பெருஞசெலவம கெடபபெறறு அவுணரால வருநதுமாறு திருநநதிதேவா உரைதத சாபததையும சுககிராசாரியா மனததில நினைதது எதிாகாலததில நிகழும நிகழசசிகளையும அபபோதே தம ஞானவுணாவால உணாநது அறிநது இரததம தோயும வேலையுடைய அசுரேநதிரன பெறற மாயை எனபவளைப பாாதது "பெணணே! வருவாயாக!" எனறு அழைதது அளவறற அருளைச செயது "உனககு ஒனறைச சொலவேன கேடபாயாக!" எனறு சொலலலானாா

"குறறம இலலாத இநத உலகததில வநத பெணணான இவளது அடிகளில உளள நலல இலககணஙகள, வான உலகததில பழைய செலவததுடன இருககும திருமாலின தேவியான இலககுமியினது தலையிலும இலலை ஆதலால இவளுடைய உடலில உளள இலககணஙகள எலலாம இததகையவை எனறு சொலலி முடியுமோ? என காசிப முனிவா நினைததாா அநத மாயையின முனனால செனறாா அழகிய திருமகளை விடச சிறநதவளே! நினது வரவு நலலது, நலலது எனறு சொலலி, அவளது முனனால நினறு மேலும சொலலத தொடஙகினாா "உன குலமானது யாது? உன ஊா யாது? உன பெயா யாது? உனனைப பெறறவா யாா? சொலவாயாக" எனறு, உளளததில உணடான காதலால காசிப முனிவா மாயை எனபவளைப பாாதது வினவினாா மாயை எனற அவள சொலலத தொடஙகினாள, "பெருநதவததவரே! நீஙகள இவவாறு எனனை வினவுதல சிறநததாகாது எனனிடம தனியாகவும வநதீா! இவவியலபு தவததவாககுத தகுதியோ?' குறறம இலலாத தவததை ஒழிதது மெயயுணாவு இலலாத பேதமையுடைய மானிடரைப போல உரையாடி எனனை நெருஙகுவது முறையாகாது எனவே, தஙகள கடமையைச செயயச செலவீராக?" எனறு மாயையானவள உரைததாள, அபபோது காசிப முனிவா சொலலலானாா, " 'பெணணே! கேடபாயாக! எலலை இலலாத பல நாடகளாக உடல வாட, உளளம வாட, அளவிலலாத பல தவம செயவது இமமையிலே வேணடியதைப பெறுவதற்கே அனறோ? உனனைச சோவதான இது வலலாது எனககு வேறு வீடுபேறு எனபது

இல்லை. ஆதலால் உன்னைத் தஞ்சம் அடைந்தேன்!" என்று காசிப முனிவர் கூறினார். விருபபத்தை உடைய அந்த மாயையும் அவரைப் பார்த்துச் சொல்லக் கூடிய ஒரு வஞ்சகச் சொல்லைச் சொலலலானாள். "நான் மங்கலம் பொருந்திய வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ளேன்; செம்பொன் மயமான மேரு மலையைச் சார்ந்துள்ள தென் தேசத்தில் உள்ள கங்கைக் கரையை, அங்கு அடைவதற்குரிய ஒரு பயனை விரும்பி வந்தேன். நான் தனியாக இருக்கிறேன் என்று எண்ணியோ பேசினீர்? இனிமேல் இவ்வாறு பேச வேண்டியதில்லை. இது மேலோர்க்குப் பொருந்துமோ? நானும் முன்னம் நினைத்த இடத்துக்குச் செல்வேன்; நீங்கள் இங்கு தவம் செய்து கொண்டிருப்பீராக!" என்று மாயை சொன்னாள். அந்த மாயை கங்கை இருக்கும் திசையை நோக்கி அவ்விடததுக்கு விரைந்து செல்பவளைப் போலச் செல்லவும், அரிய தவத்தையுடைய காசிப முனிவரும தொடர்ந்து பின் போனார். அப்போது மாயை அருவமாகி மறைந்து நின்றாள். நிற்க, காசிபர் அவளைக் காணாதவராகித் துயர் அடைந்து வருந்தலானார். காசிப முனிவர் இவ்வாறு புலம்பித் துன்பக் கடலில் அமிழ்ந்து வருந்தி வாடும்போது எல்லா தீவினைகளுக்கும் காரணமான குற்றமற்ற பெண்ணான மாயை மீண்டும் அந்தக் காசிப முனிவரின் கண்காணும்படி அவருக்கு முன்னே வந்து நின்றாள்." எந்த ஏவலைச் செய்ய வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் சம்மதத்துடன் நீவிர் ஏவுதற்கு முன்பேயே செய்வேன்! சினம் கொள்வதை விடுத்து, நல்ல அன்புடன் மிக விரைவிலே என்னை ஆளுக!" என்று இரந்து காசிபர் பொன் போன்ற அடிகளில் வணங்கவும், அந்த மாயை இதனைச் சொல்லலானாள். " அஞ்ச வேண்டியதில்லை! இங்கு நிற்கின்ற என் சிறந்த வடிவுக்கு ஏற்ற அழகு மிகுந்த தகுதியுடைய வலிய உருவத்தையும், இனி நான் கொள்ள இருக்கின்ற உருவத்திற்கு ஏற்ற உருவத்தையும் உடனுக்குடனே கொள்வீரானால் உம்மைச் சேர்கின்றேன்" என்று மாயை உரைத்தாள்.

முனிவர்க்குத் தலைவரான காசிப முனிவர் மாயை உரைத்ததைக் கேட்டவுடன் முன்பே காமக்கடலில் முழுகியவர், பின்பும் களிப்புமிக்க மகிழ்ச்சி என்ற கடலில் முழுகிப் புரையலான சிறந்த பொன்னைப் பெற்ற இரவலனைப் போல் விளங்குபவராய் 'நல்லது' என்று கூறி " இளைய கொடியைப் போன்ற இடையையுடையவளே!. கூறும் அப்படியே விருப்புடன் சிறிய பணியைச் செய்வேன்!" என்று சொல்லி, தவம் செய்து பெற்ற வல்லமையால் குற்றம் இல்லாத அழகிய தென்றல் என்ற தேரையுடைய மன்மதனுக்கும் இல்லாத தெய்வ வடிவத்தைக் காசிப முனிவர் கொண்டார்.

மலை போனற முலைகளையுடைய மாயை, அபபோது, தன வடிவிறகேறற ஒரு வடிவததைக கொணட காசிப முனிவரைப புகழநது, 'உன இயலபு நனறு,' எனறு சிரிதது அவரது கையைப பிடிததுக கொணடு, அஙகு மேருமலை போல உயாநதுளள ஒரு பொன மணடபததுள புகுநதாள கையால செயயபபடுதல இலலாத மாயததால விரைவில தோனறிய வியககததகக மணடபததில, அவளது ஆணைபபடி வநத அழகிய படுககையில, கதிரவன மறைநத முதல யாமததில காசிபரும அம மாயையும சோநதனா

அசசமயததில திருமாலும நானமுகனும, இநதிரன முதலான தேவா எலலாரும, முனிவா யாவரும, தமதம உளளததில அசசம கொளளச 'சூரபனமன' எனற வலியவன மாயையிடம வநது பிறநதான தளாசசியிலலாத சூரபனமன பிறககவும, பழைய புணாசசியின போது இருவரிடததும சிநதிய வியாவையினினறும, எலலாரையும விட வலியவரான வெறறியும பெருவலியும கொணட 'முபபதாயிரம' அசுராகள பிறநதனா

மான பாாவை போனற பாாவையுடைய மாயை அபபோது தன வடிவததை மாறறி அசசததை விளைவிககும பெண சிஙகததின வடிவைக கொளளவும, மோனமாய இருநது முனனே அரிய தவததைச செயத காசிப முனிவரும விரைநது வலிய ஒரு ஆண சிஙகம எனறு சொலலுமாறு தாமும சிஙக வடிவைக கொணடாா அநதக காசிப முனிவா சிஙக வடிவைக கொணடு மனமகிழசசியுடன மாயையுடன கூட, இரவின இரணடாம ஜாமததில, 'சிஙக முகாசுரன' இரணடாயிரம கைகளும, ஆயிரம முகஙகளும அமைநது திககில உளளவா எலலாரும நடுஙகமாறு விரைவில வநது தோனறினான

இநத இருவரும இவவாறு புணாநதபோது, அவாகள இருவரின உடமபினினறும வெளிபபடட வியாவையில எமனின உயிரையும பருககககூடிய வலலவரான நாறபதினாயிரம வெளளம வீரா தொகுதியாக வனமையான சிஙகததின வடிவாக வநது பிறநதனா

மாயை பினனும அததொகையுடைய வீரரையும அவாககுத தலைவனான சிஙகமுகனையும, 'இஙகேயே இருஙகள', எனக கடடளையிடடு, விரைவிலே வேறே ஒரு மணடபததுககுச சென்று, ஒரு பெண யானையின வடிவம கொணடு நிறக, அபபோது காசிப முனிவரும வெறறியுடைய பெரிய ஆண யானையின வடிவததைக கொணடாா, காசிப முனிவா சொரியும மும்மதஙகளையுடைய பெரிய ஆண யானையின வடிவததைக கொணடு மாயையான பெண யானையுடன புணருமபோது மூனறாம யாமததில பெரிய

யானையின் முகம் கொண்ட 'தாரகாசுரன்' ஒளியுடைய நான்கு கொம்புகளுடன் அசுரர் சிறக்குமாறு தோன்றினான். புணர்ச்சி செய்த அந்த இருவரின் உடல்களினின்றும் தோன்றிய வியர்வையினின்றும் யானையின் வடிவம் கொண்ட அசுரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களின் தொகையை அளவிடும்போது, உண்மையை உணர்ந்து உணர்த்திய முனிவர்கள் நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் என்று உரைத்தனர்.

அப்போது அந்தத் தாரகனையும் மற்ற நாற்பதினாயிரம் அசுரர்களையும் 'இங்கு நில்லுங்கள்!' என்று பணித்து, இரத்தின மண்டபம் ஒன்றில் புகுந்து, அறுதி யாமத்தில் பெண் ஆட்டின் வடிவம் கொள்ள, அவள் மீது அன்பு கொண்ட காசிபர் ஆண் ஆட்டின் வடிவம் கொண்டு புணர்ந்தார்.

அவ்வாறு காசிப முனிவரும், மாயையும் கூடியபோது, 'அசமுகி' என்பவள் பிறந்தாள்; அவர்களின் வியர்வையிலிருந்து, பூமியில் உள்ளவர்க்கு வருத்தத்தைச் செய்கின்ற ஆட்டின் முகத்தை உடையவராகக் கூட்டமான முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்குடையஅசுரர்கள் தேவர்கள் நடுங்குமாறு தோன்றினர் (அச்சம்-ஆடு-அசக்கம்- ஆட்டின்முகம்) பின்னர் அவர்களையும் அங்கேயே இருக்கும்படி செய்துவிட்டு, வேறு இடங்களில் உள்ள தூபிகளையுடைய பெரிய மண்டபங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் போய் யாளியும் ,புலியும், குதிரையும், மானும், நரியும், கரடியும், பன்றியும், இடபமும் முதலான விலங்குகளின் வடிவங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டனர்.

இரவின் இறுதியான விடியற்காலத்தைச் சேர்ந்த வைகறைப் பொழுதில் மாயையும் காசிப முனிவருமாக முறைப்படி அளவில்லாத விலங்குகளின் வடிவங்களைக் கொண்டு புணர்ந்து அறுபதினாயிரமான அசுரர்களைப் பெற்றனர். மிகுதியான இரண்டு இலட்சம் வெள்ளம் அசுரர்களையும், சூரபன்மன் முதலானவரையும், கூறப்படும் ஓர் இரவில் பெற்றது ஓர் ஆச்சரியமோ; எல்லாம் வல்ல அந்த மாயைக்கு இச்செய்கை அரியதோ?.

அப்போது ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களிலும் தீச்சகுனங்கள் எல்லாம் நெருங்கி இடைவிடாது நிகழும் இயல்பைப் பார்த்து, 'இவற்றால் என்ன தீங்கு நேருமோ?' என்று எண்ணி வருந்தி யாவரும் இரங்கினர். இரவு என்ற பொழுதானது கழிந்ததும் மாயை என்ற அவள் பழைய வடிவத்தைக் கொண்டாள். அப்போது காசிப முனிவரும் தமது முன்னைய வடிவத்தை கொண்டார், அப்போது கதிரவன் உதயமலையை அடைந்தான்.

காசிப முனிவா பரநது இருககும அசுர வெளளததைப பாாததது. இநதச செயல என தநதையான நானமுகனின படைபபைக காரணமாக உடையதனறு, இது மாயையினால நிறைவேறியது' எனறு நினைதது அடஙகுவதறகரிய வியபபுக கொணடாா பல நாளாக அரிய தவததைச செயத காசிப முனிவரும அழகுடைய மாயையும மைநதரின கூடடததை வியபபுடன பாாதது அவாகள மேல அனபுடையவராக நிறகும போது ஒபபிலலாத சூரபனபன அதனைப பாாததான "தநதையும தாயுமான இரு முது குரவரும இஙகு நிறகினறனா நாம அவாகளின அடிகளை வணஙகிச செயய வேணடிய செயலகளை முறைபபடி வினவிககேடடறிவோம, நீஙகள வாருஙகள" எனறு தன தமபியான சிஙகமுகனும தாரகனும கேடகுமாறு கூறினான ஒலிககினற வீரககழலையுடைய தமபியா அசசொலலைக கேடடு இது தககது எனறு சொலலிப பினனால வர நெருஙகியிருககினற தன பழைய படைகளை நிறுததிச சூரபனமன தானிருநத இடததினினறு நீஙகிச சென்றான

25. காசிபன் உபதேசம்

தான நினற விடததைவிடடு நீஙகிய சூரபனமன முறைபபடி சென்று அவாகளின அடிகளை வணஙகி "எமமைப பெறறவரே' நாஙகள செயய வேணடிய செயல யாது? நீஙகள கூறுஙகள'" எனறிட, சிறநத காசிப முனிவா ஒலிககும கழலை அணிநத மைநதரே' ஒரு உறுதிமொழியைச சொலகினறேன அரிய சிறநத தவநெறியில மூனறு பேரும நிறபீராக' அததவஙகளைச்செயயும முறையை உணமைபபடி உரைபபேன' கேளுஙகள'

"படைததலும, காததலும, அழிததலும, மெய உணாவு ஒழிததலும, அருளலுமஎனறு கூறபபடுகினற ஐநது தொழிலகளையும செயகினற கரிய கணடததையுடைய சிவபெருமான பதி ஆவாா எனறு வேதஙகள கூறும ஆணவம கனமம மாயை எனறு மூனறு வகையான பநதஙகளில அமிழநதுளள உயிாகள அளவிலலாதவை அனாதியாய உளளன, தீவினை நலவினைப பகுபபின வலியால ஒழிவினறி முறை முறையாகப பிறநது இறககும

"பூமியில பிறககும, பூமியைச சூழநத கடலிலும பிறககும, விலஙகாகவும பிறககும, குறறமிலலாத வானில உலவும பறவையாகவும பிறககும புறகளாகவும பிறககும, அதில சிறநத மரமாகவும பிறககும, மலையாகவும பிறககும, எலலாத திககுகளையும ஆளகினற தெயவமாகவும பிறககும, மறறும எலலாமாகவும பிறககும "பிறபபதறகு முன இறககும பிறநதவுடனும இறககும, சில நாடகள இருநதும இறககும, சிறபபுப பொருநதிய காளைப

பருவத்திலும் இறக்கும்; நூல்களில் அழுந்துகின்ற உணர்வும், மனத்திடமும், வெற்றியும், மலை போன்ற செல்வமும, மற்றவையும், கடல் அலையிலே தோன்றிய குமிழி போல் ஆகும்."

"அறம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒருபொருள் இருக்கின்றது. சூது, கெடுதல் இல்லாத இரண்டு வகை இன்பங்களையும் எளிதாகத் தரும், அருமையாகக் கிடைக்கும் பொருள் அதுவாகும். அது ஒருவழிப்பட்ட மனத்தை உடையவர்க்கன்றி மற்றவர்க்கு அறியவருதல் இயலாது; அறத்தைப் போற்றி வந்தால் அவனை அன்பானது சேரும்; அருள் என்ற குழந்தையும் சேரும். அனைவரின் தவமான சிறப்பு வரும். அது வருமானால் மனத்தெளிவு அற்ற அந்த உயிர் சிவத்தை அடையும்."

"சிவத்தை அடையும்போது பிறவியும் நீங்கும். அனாதியாகச் சார்ந்துள்ள மூன்று வகையான ஆணவம் கன்மம்,மாயை என்ற பந்தங்களும் நீங்கும், விலகுவதற்கரிய பரமானந்தத்தை உயிர் அனுபவிக்கும். வலிமையை உள்ளதாக்குவது சிறந்த தவமே அல்லாது வேறு ஒன்று சொல்லத்தகுமோ? அது சொல்வதற்கரிய சிவசாயுச்சியத்தைத் தரும் போற்றுவதானால் அந்தத் தவத்தையே போற்ற வேண்டும்."

"அந்தத் தவமானது பிறவியை நீக்கி மேலான வீடுபேற்றைத் தந்து தலைமையைத் தரும், இது மாத்திரம் அல்லாது இபபிறவியில் வேண்டப்படும் இன்பங்களையும் மனத்தில் நினைததவாறு தரும். ஆதலால், தவமானது பிறவியை நீக்கி மேலான வீடுபேற்றைத் தந்து தலைமையைத் தரும்; இது மாத்திரம் அல்லாது இப்பிறவியில் வேண்டப்படும் இன்பங்களையும் மனத்தில் நினைத்தவாறு தரும். ஆதலால், பலகாலம் அருமையாகச் செய்த தவமானது இம்மை இன்பத்தையும், மறுமை இன்பத்தையும் அளிப்பதற்குக் காரணமாகும் அந்த இரண்டு இன்பங்களையும் ஒருவரே பெற்றுக் கொள்ளுதல் முதற்கடவுளான சிவபெருமானின் திருவருள்படியே ஆகும. மனம் ஒருவழிப்படச் சேறலையுடைய பெருநதவத்தைச் செய்து, சித்தி பெற்றதன் மேல் அரிதான முத்திப் பேற்றைப் பெறறவர் சிலா; செல்வம் பொருந்திய போகங்களில் சேர்பவர் சிலர்; இநத இரண்டு பொருள்களையும ஒருவரே பெற்றவர் சிலர்; தேவர்களாகி மேலே விளங்கும பதவிகள் தோறும் உள்ளவர் எல்லாரும் தம் உடலவருநத மனத திடததோடும பலகாலம் தவம செய்தவா்; அதனை நான சொலல வேணடுமோ? அதனபின வழிபட்டுச சிறந்த தவத்தைச் செய்து வீடுபெறறு இறைவனின திருவடியில சோநதவாகளை இவ்வளவு

தொகையினா எனச சொலவது அரிதாகும இருமை இனபஙகளையும பெறற மெயமமையான தவததவராவா திருமாலும நானமுகன முதலோா ஆவா பல உயிாகளையும கொனறு பூவுலகததவாககுத துனபததை உணடாககி அறததைச செயயாது வாழபவாககு இருவகைப பிறவியிலும இனபம இலலை அவாகள கூறுவதறகரிய பிறவித துனபததிலும அழுநதுவாாகள"

"இவறறை உளளவாறு அறிநது சொனனாலும பூவுலகில உளள மககள தறுகணமை, கொலை, களவு, அஞஞானம எனற இவறறை நீஙகாதவராயும துறவு மேறகொளளாதவராயும, துனபம நீஙகாதவராயும, பிறநது இறககினறாாகள, அவாகள வீடுபேறு அடைவதிலலை தவததைவிடச சிறநத பொருள வேறு ஒனறு இலலை, குறறமறற சிறபபையுடைய தவததைப போனற பொருளும வேறிலலை, தவததிதும அரிய பொருளும வேறு இலலை, சொலலுஙகால தவததுககு ஒபபாவது தவமே ஆகும ஆகவே, மைநதாகளே! அறததைச செயயுஙகள! தீமையை நீககுஙகள, சிவபெருமானை நினைததுச சிறநத தவததைச செயயுஙகள அதுவனறிச செயயததகக வேறு செயல யாதும இலலை உடலை வருததித தவம செயபவா உலகம எலலாம புகழுமபடி வாழவாா தமமைச சோநதவரைக காபபா, பகைவாககு அழிவைச செயவா தாம விருமபிய பொருள யாவறறையும பெறுவா, நிததியராய விளஙகுவா இது உறுதியாகுமாறு உஙகளுககு ஒரு வரலாறறைச சொலவேன!" எனறு காசிபா அநத வரலாறறைச சொலலத தொடஙகினாா

பின மாயை தன மைநதரின முகததைப பாாதது, "தூய இநத முனிவா கூறியது உணமையே! ஆயினும, அவை உஙகளுககு உரியவை ஆகா, நான சொலவதை நீஙகள கேளுஙகள" எனறு, தான எணணியதைமுறையாகச சொலலத தொடஙகினாள, ''பெருமையுடைய உளளததில குறறம இலலாத அறிவு தோனறப பெறற உயிாகளுககெலலாம, பிறபபதால உணடாகும பயன எனனவெனறால, நூல கலவியாலும சொலலபபடும செலவ வளததாலும மேனமை அடைவதைவிடச சிறநதது ஏதும இலலை "திருததகக செலவமும, குறறமறற கலவியும எனனும இரணடினுள ஒனறைப பெறறுக கொளளாது போனால அரிய அநத உயிரைவிடப பேயின பிறபபு மிகவும சிறபபுடையதாகும பிறவி எடுதத உயிாகளுககெலலாம பெருமையைத தருகினற அளவிலலாத இரணடு பொருளகளின வலிமையையும அறிவுடையவா ஆராயவரானால, அரிய கலவியை விடச சிறநதது செலவமாகும எனககூறுதலதககது நேறறிரவு எஙகளிடததில நீஙகள பிறநததால உயாநத அசுரா இனததைச சோநதீாகள ஆதலால தேவாகள

5. கார்த்திகேயர்

த்ரிநேத்ரம் தசஹஸ்தம் ச மத்தகே பில்வதாரிணம்

சக்திம் சூலம் ததாசக்ரம் அங்குசம் அபயம் அன்யகே

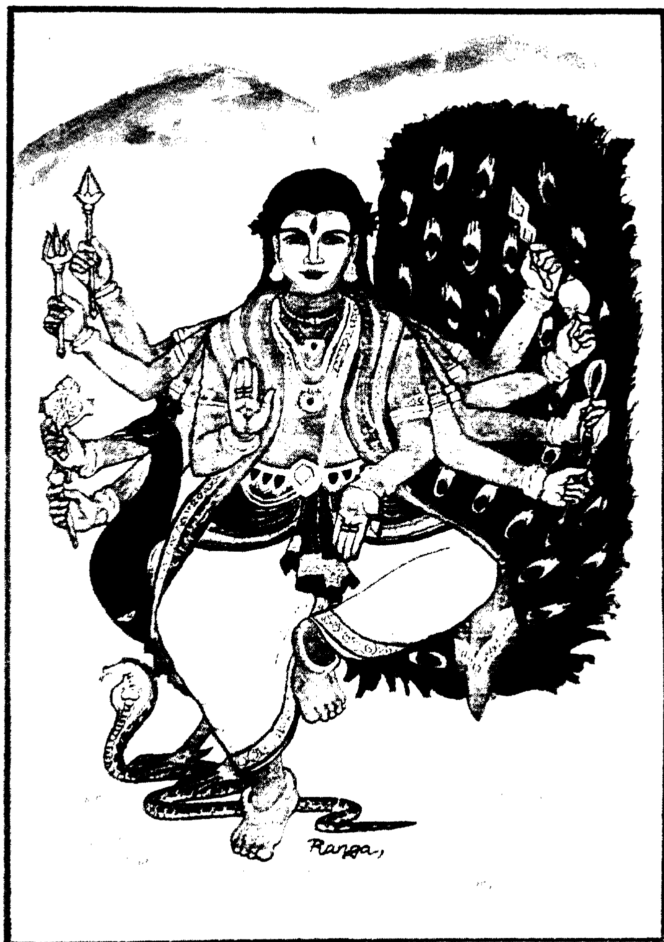
வரதம் தோமரம் பாசம் சங்கம் வஜ்ரம் ச வாமகே

மயூர வாகனாரூடம் சர்வாபரண பூஷிதம்

பால சூர்ய ப்ரதீகாசம் கார்த்திகேயம் சிவாத்மஜம்

ஒரு சிரத்தில் வில்வம் தரித்திருப்பது, மூன்று கண்கள் பத்து கரங்களில் முறையே வலப்பக்கத்தில் வேல், சூலம், சக்ரம், அங்குசம், அபயம், இடதுபக்கத்தில் வரதம், தோமரம், எனும் ஆயுதம் (ஈட்டி போல) பாசம், சங்கு, வஜ்ரம், மயில் வாகனம், சகல ஆபரணங்கள், உதயரவியின் ஒளி, ரக்தவர்ணம்.

கார்த்திகேயர்

எலலாரும உஙகளுககுப பகைவா அநதத தேவாகள தறபோது தஙகள முயறசியால தலைமைத தனமை பெறறுளளாாகள"

"நீஙகள அவாகளைவிட மேனமையான தனமை உடையவா ஆவீா போலும! ஆதலால நீஙகள மூவரும செலவததைப பெறுமாறு முயறசி செயயுஙகள அமமுயறசி செயகினற இயலபை எலலாரும கேடக நான சொலவேன சிறநத இநதத திககில பூவுலகததுககு நேராக உளள வடபூமியை 'ஆலநதீவு' எனச சொலவா அஃது அசுரா தவம செயதறகுத தககது அநத ஆலநதீவில, வனமைககு முடிவு இலலாத இநதப பரிசனஙகளுடன போய அஙகு வேளவி செயயும பொருடடு ஒபபிலலாத வேளவிக குணடமும மறற அமைதிகளையும மெயமமை பொருநத அமையுஙகள வீராகளே! நஞசினையுடைய விறகை நிறைய இடடு முதலில நிறைய தீயை மூடடி தீயினுககு வேணடிய ஓமப பொருளகளையும இரதததததையும ஊனையும மறறவறறையும கொடுதது கொடியவேளவியைச செயயுஙகள சிவநத கணகளையுடைய திருமாலும நானமுகனும இவா முதலான தேவாகள யாவரும எஙகள முதலவா என வணஙகுமாறு மேனமையான கஙகையாறறை அணிநத நீணட சடை முடியையுடைய சிவபெருமானை வணஙகித துதிததுப பல காலமாக ஒளிரும தீயையுடைய வேளவியைச செயவீராக! அநத வேளவியைச செயதீா எனறால கருமையுடைய கணடததினரான சிவபெருமான அருளுடன முனவநது நீஙகள விருமபியபடியெலலாம இநதப பிறவியில பெறுமாறு நனகு உணமையாக உஙகடகு அளிபபாா எணணிய இநத வேளவியைச செயயுமபடி நீஙகள மூவரும ஆலம தீவில சென்றிருககுமபோது அநத வேளவிககு வேணடிய எலலாப பொருளகளையும நான வெவவேறாகத தருவேன நீஙகள செலலுஙகள", எனறு மாயை தன மைநதாகளுககுச சொனனாள முனநாள இரவில பெறற தாயான மாயை வேளவி செயய வேணடிய முறைகளையும, அநத வேளவிககு இடையூறு வாராததறகான வழிகளையும மநதிரமுறைகளையும இயலபுடைய அநத மூவாககும அவள எடுததுக கூறினாள இததகைய சமயததில அசுரத தலைவனான சூரபனமன தமபியரோடு பெறற மாயையையும தநதை காசிப முனிவரையும வணஙகித துதிதது அவாகள விடைதநது அனுபப, அநத இடததினினறு நீஙகினான

26. மாயை நீங்கியது

சூரபனமனும அவனுடைய தமபியரும அங்கிருநது நீங்கிய பினனா ஒபபிலலாத மாயை எனபவள மயககததுடன தன அருகில இருநத காசிப முனிவரைப பாாதது 'நான இனி இமமைநதரைப பேணுவதறகாகச செலவேன! நீவிா கவலை கொளள வேணடாம எனறு சொலலி, அங்கு அவரை விடடு நீங்கிச சென‌றாள அவவாறு மாயை பிரிநது சென‌ற பினபு காசிப முனிவா உளளததில பொருநதிய பறறானது தமமைச செலுதத, அநத மாயைககுப பின சென‌று, "அயலவனைபபோல எணணி எனனை விடடுப போவது தகுதியாகுமா? நீ சொலவாயாக!" எனறு வினவினாா அதறகு மாயை பதில சொலலலானாள "மாதவரே! வருநத வேணடாம நான உமமைக கூடியது மைநதரைப பெறறுக கொளவதறகாகவே! அலலாது, இங்கு வநதது உமமுடன கூடி இருபபதறகாக அனறு நான மாயை அறிநது கொளவீராக!" எனறு கூறி மறைநது போனாள குறறம இலலாத அழகில சிறநத மாயை எனபவள முன நாளில பெறற ஒளியுடைய அசுரபபடை பதினாயிரம யோசனை எனனும அளவு அகலமாக எலலாத திககுகளிலும, தேவலோகததிலும, ஒழிநத பூவுலகததிலும ஆகிப பரவி ஒனறாயச சோநது நடநதன போகினற இநத அசுரப படையின முன அணியில நிறைநத தீயும அஞசததகக சினததையுமுடைய சிங்கமுகன சென‌றான; பின அணியில தாரகாசுரன போனான, சூரபனமன எனறு சொலலபபடுகினற கொடியவன, சிறநது பாராடடிப படையின நடுவில விரைவாகச சென‌றான அசசமயததில அசுராகளால வணங்கபபடுகினற ஒபபிலலாத குருவான சுககிராசாரியாா, குளிாநத முததுககளால இயறறபபடட விமானததில் ஏறி வநது வலிய அசுர்படை என்ற கடலைப பாாததாா

'தீயினது வெபபததையும அழிகக வலல கடுஞசினததை உடைய அசுராககு எதிரே சென்று அங்கு நிறகவும உபசார சொல சொலலவும இயலாது, ஆதலின தனனைச சூழநத அசுருடன அவன எனனிடம வசபபடுமாறு ஒரு மாய விததையைச செயவேன', எனறு மனததில சுககிராசாரியார் எண்ணினாா இநத உலகததில உளள உயிாகள எலலாவறறையும வயமாககும ஒரு மநதிரததை விதிபபடி உசசரிததுப பாாததுக கொணடு எதிரே சென்று சூழ்ந்து விளங்குகினற கொடிய படை நடுவே புகுநது, பெருமையுடைய சூரபன்மன என்ற அவுணனுககுப பககமாகப போனாா "நான பெரிய வான் வழியாகச் செலபவன உன ஒபபிலலாத அசுரா குலததுககெலலாம சிறநத ஒரு குருவாக

உள்ளேன். நன்மையுடைய 'சுக்கிரன்' என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளேன்; உறுதி ஒன்றை உனக்குச் சொல்வதற்காக உன்னிடம் வந்தேன்" என்று சுக்கிராசாரியார் சொன்னார்

சூரபன்மன், வலிமை பொருந்திய படையான அசுரர் கூட்டத்தை அழைத்து, உலகத்தில் உள்ள மலைகளை யெல்லாம் பறித்துக் கொண்டு வரச் செய்து, மேருமலை போன்ற உயரத்துடன் சூழ்ந்திருக்குமாறு மதிலாகச் செய்வித்து, இதன் நடுவே பெரிய வாயிலை அமைத்து மதிலின் உறுப்புகளையெல்லாம் செய்வித்தான். சிற்ப நூலில் கூறிய விதிகளை ஆராய்ந்து விரைவாக அந்த இடத்தில் செய்த பெரு மதிலைச் சூழும்படி அளவற்ற படைகளைத் தக்க அரணாக அமைத்து அனைவரும் சென்று வரும்படி நான்கு திக்குகளிலும் நன்மை அமைய வாயில்களை அமைத்தான். பூவுலகமும் வான்வுலகமும் ஒன்றாகுமாறு மலைகளாலே செய்யப்பட்டு, நாம் சொல்வதற்கரிய சிறப்பினதாய் நின்ற புகழ் மிக்க மதிலும், அதன் புறத்தில் இறுமாந்து நிற்கின்ற அசுரப் படையால் அமைக்கப்பட்ட மதிலும் ஒருங்கு கூடிச் சக்கரவாள மலையையும் அதைச் சூழ்ந்த இருட் பூமியையும் போன்று விளங்கின.

உறுப்பையுடைய வேலியைப் போல மலைகளை அடுக்கிச் செய்த பரந்த பெரிய மதிலிலும், படைஞரால் அமைக்கப்பட்ட மதிலிலும், வாயில்கள் ஒவ்வொன்றிலும் காவல் செய்யும்படி வீர இலட்சுமியை மந்திரத்தால் அழைத்து அன்புடன் நிறுத்தினான். விலக்க முடியாத இந்தக் காவல்களை அமைத்த நிகரற்ற வீரனான சூரபன்மன், தன் உள்ளே தனித்தனி ஆயிரம் யோசனை அளவு பொருந்திய நீளமும் அகலமும் கொண்டிருக்கின்ற ஆழமுமாய் இருக்குமாறு ஓர் ஓம குண்டத்தைப் பெரிய யாகம் நன்மை பெறுமாறு நடுவில் செய்தான். சினம்கொள்கின்ற சிங்கமுகம் போன்ற முகம் கொண்ட முகத்தையுடைய சிங்கமுகனின் தமையனான சூரபன்மன், இவ்வாறு ஒப்பில்லாத ஓம குண்டத்தைச் சுற்றி நூற்று எட்டுக் குண்டங்களை அமைத்து, அவற்றைச் சூழ விதியின்படி வேறு ஆயிரத்து எட்டுக் குண்டங்களை அமையுமாறு செய்தான்.

மூன்று வகையான குண்டங்களும் அமைத்து முடித்தபின்பு, வேள்வியைத் தொடங்குபவனாய், அதற்கு வேண்டிய பல பொருள்களையும் பெற விரும்பித் தன்னைப் பெற்ற தாயான மாயையை நினைத்து தியானம் செய்தான். செய்ய, அவள் அதனைப் பார்த்து, இரக்கம் கொண்டு, தேவரின் தலைவரான

சிவபெருமானின் சிறந்த கருணையால் இவற்றை வருவிப்பாள் ஆனாள். மாயை, சிங்கம், வெற்றியுடைய புலி, கரடி, வலிய யானை, பாய்ந்து செல்லும் குதிரை, ஆடுகள் முதலான பல விலங்குகளின் தூய்மையினையுடைய இறைச்சியான ஆவி மலைகளைக் குவியுமாறு செய்தாள். அந்த விலங்குகளின் உடலில் பொருந்திய இரத்தக் கடலையும் அமையச் செய்தாள். மாயை, குற்றமுடைய எண்ணெய் என்று சொல்லப்படுகின்ற கடலை ஓரிடத்தில் அமையச் செய்தாள். நெய் என்ற கடலையும் ஒரு பக்கத்திலே இருக்கச் செய்தாள்; வணங்கத் தக்க பால், தயிர் என்ற கடலையும் ஓரிடத்தே பொருந்தச் செய்தாள். மாயை, வெண் கடுகு, கரிப்பு உடைய மிளகு முதலான வெம்மையைத் தரும் கொடிய பல வளங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் நிரம்பச் செய்தாள்; நெய் ஊற்றப் பெற்ற சோறான பெரிய மலைகளை ஒரு பக்கத்தில் அமையச் செய்தாள். குற்றம் இல்லாத பழைய பசுக்களை எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் பொருந்தச் செய்தாள்.

மாயை, பெறுவதற்கு அரிதான பிரதான குண்டத்தின் நடவில் பொருந்த நிறுத்துவதற்காக, மிக உயர்ந்த வடிவத்தை உடையதாய், பெரிய பூமியை உண்டு உமிழ்ந்த திருமால் துயின்று கிடக்கும் தன்மை போன்றதன் வன்மை பெற்ற ஒரு வச்சிரக் கம்பத்தை வரச் செய்தாள். மாயை யானவள், செந் நெற்களினின்று எடுத்த வெண்மையான அரிசியை ஒரு பக்கத்திலே பொருந்தச் செய்தாள். மஞ்சள் பூசப்பெற்ற அட்சதையை ஒரு புறத்தில் நிறைந்திருக்கச் செய்தாள். மணம் கமழும் பொருள்களையும் விலங்கின் மதம் முதலியவற்றையும் ஒரு பக்கத்திலே வரச் செய்தாள். நெய்த் துடுப்பையும் நீண்ட தருப்பைகளையும் ஒரு புறத்திலும், மாயை, நஞ்சைத் தருகின்ற அளவில்லாத மரங்களின் கொம்புகளைத் தூயதாக மெய்ம்மையான சமித்துக் கூட்டம் எனச் சொல்லுமாறு மலை போல் ஒரு பக்கத்தில் மிகுதியாக அமையச் செய்தாள்; வேள்விக்கு என்ற பாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் குவியலாகவும் பெரிய மாயை, பொன்னின் இடந்தோறம் வெள்ளி முளைக்கப் பெற்ற பொருள் போல் செந்நெற்களில் உண்டான இனிய பொறிகளை ஒரு பக்கத்தில் சேரச் செய்தாள்; அமைந்த கணக்கையுடைய நவதானிய வகைகளை ஒரு பக்கத்தில் நிறையச் செய்தாள். அதன் பின்பும் அங்கு வேண்டிய பொருள்கள் யாவற்றையும் அமையச் செய்தாள்.

தகுதியுடைய சூரபன்மன் தன் தம்பியர் இருவரோடும் சூழ்ந்திருக்கும் ஆயிரத்தெட்டுக் குண்டங்கள் தோறும் நடுவில் வைரம் உடைய நச்சுவிறகை இட்டுத் தீயை மூட்டிக் காலம் தாழ்த்தாது விதிப்படி ஆராய்ந்து ஊனையும்

அவிவகைகளையும் அதிகமாக ஓமம் செய்தான். சூரபன்மனான அந்த அவுணன் அங்கு மிக்க செல்வ வளத்தை விரும்பி வீர வேள்வியைச் செய்யவும் சிவந்த தீ விரைவாக, வடவைத் தீயானது உலகத்தையெல்லாம் உண்டு, பின் வானத்தில் உள்ள உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் உண்ணுமாறு எழுந்தது போல, எல்லாரும் அஞ்சச்சொலித்து மேல் எழுந்தது.

தலைமை சான்ற சூரபன்மன் தன்தம்பியருடன் இவ்வாறு பத்தாயிரம் ஆண்டுவரை அரிய வேள்வியைச் செய்தான்; செக்கர் வானைப் போன்ற சடையையும் நெற்றிக் கண்ணையும் உடைய சிவபெருமான் அந்தச் சூரபன்மனிடம் வரவில்லை; அதை அவுணர் தலைவனான சூரபன்மன் அறிந்தான். நெற்றிக் கண்களையுடைய சிவபெருமான் அருள் செய்யாத இயல்பை உள்ளத்தில் எண்ணி, 'அவர் இத்தொழிலைச் செய்தலால் வருவாரா?' எனத் தனக்குள் சொல்லி, நான் செய்கின்ற ஓமத் தொழிலைச் செய்யும்படி தம் தம்பியர்க்குக் கட்டளைஇட்டு, விடா மழைபோல் ஒழுகும் தன் உடலில் உள்ள இரத்தத்தை நெய்யாய்ச் சொரிந்தார். குருதியே நெய்யாகவும் ஊனே அவியாகவும் கொண்டு சூரபன்மன் பெரிய வீர வேள்வியைச் செய்யும் போது, தன் உடலில் உள்ள தசைகள் அரியும் போதெல்லாம் முன்போலவே வளர இதைப் பார்த்து எல்லாரும் அஞ்ச அவன், ஆரவாரம் செய்து, பெருமிதம் கொண்டான்.

சூரபன்மன் ஆயிரம் ஆண்டுவரை வானத்தில் நின்று இந்த வேள்வியைச் செய்தான். நீண்ட வடிவுடைய திருமாலும், நான்முகனும் தேடுதற்கு அரிய சிவபெருமான், அப்போதும் வரவில்லை. சூரபன்மன் அதைப் பார்த்து மனம் வருந்தி 'இனி இறப்பதே துணிவு' என்று உள்ளத்தில் எண்ணினான். இவ்வாறு மனத்தில் எண்ணி, ஒப்பற்ற சூரபன்மன், தீயால் சூழப்பெற்ற முக்கிய குண்டத்தில் இருந்து, சிவந்த நிறத்தை உடையதாய்ச் சிவன் அருளால் தீயால் அழியாது இருக்கின்ற அச்சத்தை உண்டாக்குகின்ற முனையுடைய வச்சிரக்கம்பத்தின் மேல் பாய்ந்தான்.

சூரபன்மன் வச்சிரக் கம்பத்தினின்றும் விரைவாக உருவி, கீழே போய்த் தன் உடல் முழுவதும் நுட்பமான தூளாக ஆகுமாறு(சாம்பலாகுமாறு) மனம் துடித்து இறந்தான். இறக்க, சிங்க முகத்தையுடையவன் அதனைப் பார்த்தான். சிங்கமுகனும் வன்மை பொருந்திய தாரகனும், தங்கள் தமையனான சூரபன்மன் இறந்ததைப் பார்த்து அங்கே புலம்பினர், அதைக் கண்ட மற்ற அசுரர் எல்லாரும் பொங்கி எழும் கடலைப் போல் விம்மி அழுதார்கள். தாரகனும் சிங்க

முகத்தையுடைய ஒப்பற்ற வீரனும் எல்லா அவுணரும் மிகவும் அழுகின்ற ஓசையைக் கேட்டு, சிறப்பு இழந்து இருந்த இந்திரன் தன் ஒற்றனால் சூரபன்மன் வேள்வித் தீயில் வீழ்ந்து இறந்ததை அறிந்தான். குளிர்ந்த மலர் மாலையைச் சூடிய மார்பினை உடைய நூறு வேள்விகளைச் செய்த இந்திரன், 'சூரபன்மன் வேள்வித் தீயில் விழுந்து இறந்து விட்டான்', என்று சொல்லும் சொல்லைக் கேட்டு, அடங்காத மகிழ்ச்சி என்ற கடலினால் சிறந்த அமிர்தத்தை அருந்தியவனைப் போல் தன் உள்ளம் குளிரப் பெற்றான்.

அவ்வாறு இந்திரன் மேக மண்டலத்தில் மகிழ்வுடன் நின்றபோது, அசுரருடன் அழுது நெருங்கிய துன்பத்துள் முழுகித் தளர்ச்சி அடையும் சிங்கமுகன், "என் உயிர் போன்ற தமையன் மடிய, நான் இந்த வுலகத்தில் இருப்பது நன்றோ!" என்று உள்ளத்தில் எண்ணி விரைவாக எழுந்தான். வன்மையுடைய அத்தகைய சிங்கமுகன், ஆயிரமாகத் தனக்கு இருக்கும் அகன்ற தலைகள் பலவற்றையும், தன் சிவந்த கைகளால் அறுத்து, முன்பு சூரபன்மன் முயன்று செய்த வேள்வித் தீயில் வீரம் பேசி இட்டான். தாரகன், தன் தமையனான சிங்கமுகன் எழுந்து செய்யும் செயலைப் பார்த்து, 'ஐயோ' என்று அசுரர் கூட்டமானது புலம்ப, தன் பெரிய தலையையும் அரிந்து சூரபன்மன் வேள்வி செய்த தீயிலே இட்டான். மோன நியமத்துடன் இருந்து வேள்வியைச் செய்த சூரபன்மனைப் போல் வானத்தின் மேல் எழும்படி எண்ணித் துணியவும், மணம் கமழும் கொன்றையும் பிறைச் சந்திரனும் பொருந்தப் பெற்ற சிவந்த சடையுடைய ஞானமயமான திருநீற்றை அணிந்த சிவபெருமான் அத்தன்மையைப் பார்த்தார்.

27. வேண்டும் வரம் கிடைத்தது

சிங்கமுகம் வேள்வித்தீயில் விழமுயல்வதைப் பார்த்த கரிய கழுத்தையுடைய சிவபெருமான் திருமால் முதலிய தேவர்கள் வியப்படைய திருவெண்ணெய் நல்லூரில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை ஆட்கொண்டருளிய முதிய அந்தண வேடம் கொண்டு ஒரு தண்டினை ஊன்றியபடி வந்தருளினார். முதிய வேடம் பூண்ட சிவபெருமான் அந்த யாகம் நடைபெறும் இடத்துக்குச் சமீபமாகப் போய்ச் சிங்க முகனைப் பார்த்து, "இங்கு நீவிர் எல்லாரும் மிகவும் வருந்துகின்றீர். ஆதலால் உங்களுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைச் சொல்லுங்கள்!" என்று வினவினார். "எம் தமையனான சூரபன்மன் வேள்வித்தீயில் விழுந்து சாம்பலாகி இறந்தபோது, நாங்கள் அதைப் பார்த்து உள்ளத்தில் மிக்க துன்பம் அடைந்து, அஞ்சிப் புலம்பி, எம் உயிரையும் ஒருசேரவிட இருந்தோம்.

உண்மையான எம் வரலாறும் எளியேம் துன்பமும் இவையே!” என்று சிங்கமுகன் முதியவராக வந்த சிவபெருமானுக்குச் சொன்னான்.

சிங்கமுகன் அவ்வாறு சொன்னபோது, அங்கே வந்திருந்த முக்கண்களையுடைய சிவபெருமான், 'உம் தமையன் இறந்து நீங்களும் அழியாதவாறு உம் தலைவனான சூரபன்மனை இப்போதே, அவன் வீழ்ந்து இறந்த தீயினின்று எழுந்திருக்கச் செய்வோம். அதை நம்புங்கள், மிக்க துன்பத்தை ஒழியுங்கள்” என்று சொல்லி, முன் காலத்தில் உமையம்மையாரின் விரல்களில் பிறந்த கங்கைகளுள், எம் தலைவரான சிவபெருமானின் ஒளியுடைய தம் சடையில் ஒளித்து வைத்தவற்றை மட்டும் ஒழித்து, இந்திரனும் பிரமனும் திருமாலும் என்று சொல்லப் படுகின்ற மூன்று தேவர்களது இருப்பிடங்கள் தோறும் தங்கியிருக்குமாறு அளித்தவற்றுள், சுவர்க்கத்தில் இருந்த கங்கையாற்றைத் தம் உள்ளத்தில் நினைத்தார்.

கூர்ம அவதாரம் எடுத்த திருமாலிடம் முன் நாளில் கவர்ந்து எடுத்த வன்மை உடைய முதுகெலும்பான தண்டினை ஊன்றி வந்தருளிய சிவபெருமான், தம் திருவுள்ளத்தில் நினைக்க, வந்த கங்கையானது, விரைவிலே அதை உணர்ந்து நடுக்கம் கொண்டு தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்ச, அளவில்லாத கிளைகளை கொண்டு ஆரவாரத்துடன் எழுந்து, தொலைவில் உள்ளவர் எல்லாம் நெருங்கியிருக்குமாறும் திக்கில் உள்ளவர் அஞ்சுமாறும்வந்தது. மேலே உள்ள உலகங்கள் யாவற்றையும் விரைவாகக் கடந்து பூவுலகத்தில் வந்து எம்பெருமானால் சிவபெருமான் அடிகளை வணங்கி அவரது ஆணைப்படி பரந்த சிவந்த முக்கிய தீக் குண்டத்தில் புகவும், அலைவீசும் கடலிலே விடமானது வந்து தோன்றியதைப் போல் அசுரத் தலைவனான சூரபன்மன் அந்தத் தீக்குண்டத் தினின்று ஆரவாரத்துடன் எழுந்தான்.

அளவில்லாத அசுரர் கூட்டமானது துதிக்கத் தீயினின்று எழுந்த சூரபன்மன், பூமியில் வந்து நிற்கும் தன்மையை, தேவர் கூட்டமும் இந்திரனும் பார்த்து, வானத்தில் பொருந்திய மேகத்தைப் பார்த்த குயிலைப் போல அஞ்சித் தம் மனத்தில் பொருந்திய வருத்தத்துடன் ஓடித் தம் நகரத்தை அடைந்தனர். எம் தலைவரான சிவபெருமான் உமையம்மை வீற்றிருக்கும் இடப்பாகமும், மூன்று கண்களும் நான்கு திருத்தோள்களும் உடையவராய் வலிய காளை வாகனத்தில் எழுந்தருளி வரவும், சூரபன்மன், நினைத்துப் பார்த்து, பூமியில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து பல முறையாக வழிபட்டுத் துதித்து, அடங்காத

பெருமகிழ்வு கொண்டு தம்பியருடன் கை குவித்து வணங்கி நின்றான். தம் முன்பு நின்று வணங்கும் சூரபன்மனின் முகத்தைப் பார்த்து, "எம்மை நினைத்துப் பல ஆயிரம் ஆண்டுக் காலமாக மிக்க வலிமையுடைய வேள்வியைச் செய்து இளைத்தாய்; ஆதலால், உமக்கு வேண்டியது யாது? கூறுவாயாக!" என்று கூறியருள, பொன்னிறமாக விளங்கும் தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் எல்லாரும் இதுவரை யாம் பெற்றிருந்த தலைமை முழுதும் இத்தினத்தில் எம்மைவிட்டுப் போயின என்று வருந்த, சூரபன்மன், "பெருமையுடைய பூமியின் சார்பாகப் பல வுலகங்களைக் கொண்டுள்ள அண்டக் கூட்டங்கள் எல்லா வற்றுக்கும் நான் மன்னன் ஆக வேண்டும்; நினைப்பதற்கு முன் அந்த அண்டங்களில் எல்லாம் சென்று வருவதற்கு ஊர்திகளையும் தருதல் வேண்டும்; எப்போதும் அழியாமல் இருக்கின்ற வச்சிர யாக்கையும் எனக்கு அளித்தல் வேண்டும்; அலைகளையுடைய பாற்கடலில் அறிதுயில் கொள்கின்ற திருமால் முதலான தேவர்கள் போர் செய்தாலும் தோல்வி அடையாது அவர்களை வெல்லத்தக்க பெருவன்மையையும் பல படைக்கலங்களையும் அளிக்க வேண்டும்; அழியாமல் எக்காலத்தும் இருக்கவும் வேண்டும்!." என்று சூரபன்மன் வேண்டிக் கொண்டான். கலைகளையுடைய சந்திரனை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் அவ்வாறே ஆக அருள் செய்யலானார். எந்நாளும் எண்ணப்படுகின்ற பல புவனங்களையுடைய அண்டக் கூட்டங்களைக் காக்கும்படி, திருமாலின் சக்கரத்தைவிட வலிமையான ஓர் ஆணைச் சக்கரத்தை விரைவில் தந்து, பெருமையுடைய சினத்தை உடைய தேவர்கள் எல்லாருக்கும் அன்று முதல் தலைவன் ஆகின்ற முதன்மையையும் அளித்தார்.

மேல் உலகத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்களையும் அவுணர்களையும் மற்றவரையும் வெற்றி கொள்ளத் தக்க வீரத்தையும், பெருவன்மையையும், சிறந்த சிவக்கணை (பாசு பதாத்திரம்) முதலான தெய்வக் கணைகள் எல்லாவற்றையும், எக்காலத்திலும் அழியாத பெருமை மிகுந்திருக்கும் அழகான வச்சிரவுடலையும் சிவபெருமான் சூரபன்மனுக்கு தந்தார். பின்பு.கங்கையாற்றை விண்ணுலகத்துக்கு அனுப்பி, அந்தக் கங்கையாற்றைவிடப் புகழ்பெற்ற பெரிய வேள்வியில் அமைத்த தீயைவிடச்சிறந்து விளங்குமாறு, பெருமையுடைய கடலை போல் பத்தாயிரக் கோடி வெள்ளம் என்ற தொகையுடைய அங்குசம் செலுத்துகின்றயானையும்,

வலிய தேரும், வெற்றி பொருந்திய குதிரையும், அசுரரும் எனக் கூறப்படுகின்ற நான்கு வகையான படைகளையும் பொருந்துகின்ற பெரும் புகழுயுடைய சூரபன்மனுக்குச் சிவபெருமான் இத்தகைய அருளைச் செய்தார். அப்போது, அச் சூரபன்மனின் தம்பியர் வந்த அவனை வணங்கி எழுந்து நின்றனர். தமக்கு நிகரில்லாத சிவபெருமான் அப்போது சொல்லலானார்.

"சூரன் என்ற உம் தமையனின் இரு தோள்களைப் போல வீரம் பெற்று விளங்கி நூற்று எட்டுச் சதுர்யுகங்கள் வரை சிறப்புடன் வாழ்வீராக!. திருமால் முதலான தேவர்களையெல்லாம் வென்று பின்னடையச் செய்வீராக! அழிவற்ற தேவர்களையும் தம் திருப்பெயரால் வழங்கப்படுவதாகிய தெய்வத்தன்மை உடைய படைக்கலங்களையும் அளித்து, வெவ்வேறாக மிக்க அருளைச் செய்து, கங்கையாற்றை அணிந்த சிவபெருமான் மறைந்தருளினார்.

28. சுக்கிரன் உபதேசம்

அத்தகைய சமயத்தில் முன்னே மதிற்பக்கத்தில் ஒரு மதிலைப்போலச் சூழ்ந்து கொண்டு நிற்கும் அவுணர்கள், 'தம் மன்னன் அழியாத சிறப்பைப் பெற்றான்' என்று அறிந்து, மிக்க வன்மை உற்றவராய் 'ஒல்' என்ற ஓசையுண்டாக ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ந்தனர். அந்த அசுரர்கள் சூரபன்மனைப் பார்த்து ஆரவாரம் செய்து, அவனுடைய அடிகளில் விழுந்து வணங்கினர்; மணம் கமழும் மதுவை உண்டவரைப் போல் கை குவித்தனர்; குதித்தனர்; அடங்காத மகிழ்ச்சியை பெற்றனர்; முன்னால் பெற்ற துன்பம் எல்லாம் நீங்க பெற்றனர். கொடிய சூரபன்மனின் பக்கத்தில் நெருங்கினர். மன்னனான சூரபன்மன்,தன் முன் அவுணர் சிலரைப் பார்த்து, " இன்றிலிருந்து நீங்கள் வலிமையுடையவர் ஆவீர்" என்று உபசார வார்த்தை சொல்லி நல்ல அருளைச் செய்தான். சூரபன்மன் அவ்வாறு யாக சாலையினின்று நீங்கிச் சென்று, பெருந்தவத்தைச் செய்யும் தந்தையான காசிப முனிவரின் பக்கத்தில் போய் அவரைப் பணிந்து, தாம் பெருமானால் பெற்றுக் கொண்ட வரங்களினுடைய இயல்புகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, "இனி நாங்கள் செய்யக் கூடியது யாது?" என்று வினவ, நல்ல அறிவையுடைய காசிப முனிவர் உள்ளத்தில் இங்ஙனம் எண்ணித் தம்மிடம் தோன்றிய மைந்தர்களைப் பார்த்து, "மைந்தரே! பழைய உங்கள் குலத்தின் குரு சுக்கிராசாரியாரே ஆவார், அவரிடத்துச் செல்லுங்கள்," காசிப முனிவர் இவ்வாறு கூறியதும் அக்கொடிய சூரபன்மன் அவரிடம் விடைபெற்று, அளவில்லாத வெற்றியுடைய படையுடன் போய்த் தன்னிடம் அன்புடைய சுக்கிரசாரியாரை அணுகினான். அவர்

அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டறிந்தார். அவனது வருகையில் மகிழ்ந்து, விரைவாகத் தம் மாணவர் கூட்டத்துடன் எதிர் கொள்ள வந்தார்.

தாங்கள் சிறந்த வேள்வியைக் குறைவில்லாமல் செய்ததையும், அப்போது சிவபெருமான் எழுந்தருளி பெறுவதற்கரிய செல்வத்தை அருளிய தன்மையையும், பின் காசிப முனிவரிடம் சென்ற தன்மையையும் கூறிப்பின்பு, தன் தந்தை காசிபர் உரைத்ததையும் முழுமையாக எடுத்துச் சொல்லி, "இனி நாங்கள் செய்யும் முயற்சி யாது? தாங்கள் சொல்லுக" என்று சூரபன்மன் வினவ, தீமை மிக்க மனம் உடைய சுக்கிராசாரியார் சொல்லலானார்.

"அறியாதவர், பாசம் எனவும் பசு எனவும் பதி எனவும் பொருள்களை மூன்றாகச் சொல்வர். அவற்றுள் பாசம் என்ற ஒரு பொருள் இருப்பதாகச் சொல்வது பொய். ஆன்மாவும் ஒளியுடைய சிவனும் ஒன்றே ஆகும். வேறு அன்று. செய்யப்படும் வினைகள் தீவினையும் நல்வினையும் என்று பிரிவுபட்டு இரண்டு என்று சொல்வர். அந்த வினைகள் காரணமாக உயிர்கள் பிறவியை அடையும் என்பர். இன்பமான கடலில் முழுகும் என்பர். துன்பத்தை அனுபவிக்கும் என்பர். உயிர்கள் யாவும் ஒரு பிறப்பில் மட்டுமின்றி ஊழ் என்று சொல்லப்படுகின்ற முறையைப் பொருத்தி இரு பிறப்பிலும் அனுபவிக்கும் என்பர். அவ்வாறு அனுபவிக்கும் காலத்தில் பின்வரும் பிறவிக்குக் காரணமாக அரிய பழைய வினைகளை ஈட்டும் என்பர். அவ்வாறு ஈட்டுகின்ற இருவினைகளின் வலிமையால் பின்னும் பின்னும் விரைவிலே பிறக்கும்; இறக்கும்; அறிவதற்கரிதான சிவபெருமான் அவற்றின் இயல்புகளை உணர்ந்து அவ்வுயிர்களுடன் சேர்ப்பிப்பார்" என்பர்.

"சொல்லப்பட்ட பதியும் குற்றம் பொருந்திய பெரிய பாசத்தையுடைய உயிரும் ஒன்றன்று; ஒன்று எனச் சொன்னால் அந்தப் பதிப்பொருளுக்குக் குற்றம் உண்டாகும் என்று சொல்வர். அதற்குரிய வரலாற்றை நீ கேட்பாயாக."

"ஆதியும் அந்தமும் இல்லாமல் நிர்மலமான சோதி வடிவமாக உள்ள பழைய சிவபெருமான், திருவிளையாட்டில் விருப்பம் கொண்டவராய், நினைவு மட்டுமுள்ள தம் மாயையால், ஐந்து பூதங்களையும் மற்றவற்றையும் படைப்பார். தம்மிடம் உள்ள நினைவான மாயையால் உடல்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து, அவற்றில் தாம் குடத்தில் தோன்றும் வானம் போல் அமைந்து நின்று, அந்த உடல் அழியும் காலத்தில், முன் போல் நிலை பெற்றிருப்பார். இங்ஙனம் எந்தக் காலத்தும் கணிப்பதற்கு வரையறைப்படாத

சிவபெருமான் திருவிளையாடலைச் செய்வார். ஆதலால் நல்வினை தீவினை இரண்டும் பொய்யே; வீடுபேறும், அதை அடைய முயற்சி செய்வதும் பொய்யே ஆகும்".

"ஐந்து புலன்களும் ஐம்பொறிகளும் பொய் என்றால் அவற்றால் காணப்படுகின்ற சிறந்த பொருள்கள் உண்மையாகுமா? குற்றம் இல்லாத அறிவும் சொல்லும் உருவமும், செய்யுமாறு நின்ற தொழில்களும் அப்படியே பொய் ஆகும். அவையெல்லாம் பொய் என்றால் பின்பு அவை காரணமாக உண்டாகின்ற சுகம் துக்கம் என்ற இரண்டும் உண்மையாகுமா? முன் சொன்ன படி அவையும் பொய்யே! பொய்யை மெய் என்று கொண்டாலும் அவ்வியல்பினவான துன்பமும் இன்பமும் நித்யரான சிவபெருமானை அடையுமோ? அடையாது. தசை தோல் முதலானவற்றால் மூடப்பட்ட இந்தவுடலுக்கே ஆகும். பிறப்பதும், விரைவாக இறப்பதும், முயன்று செய்கின்ற வினைகள் எல்லாவற்றையும் செய்தலும், எங்கும் நிறைந்துள்ள சிவபெருமானுக்கு இல்லை. அதை மனத்தால் ஆராயுமிடத்து அது உடலுக்குப் பொருந்திய இயல்பே என்பதும் புரியும்". "போவதும் வருவதும் பொலிவுடன் தோன்றுவதும் பின் அழிவதும் செய்கின்ற தொழில் வகைகள் ஆகிய எல்லாம் அளவில்லாத குடங்கள் தோறும் பொருந்தும் வானத்துக்கும் ஆகுமா?" அங்ஙனம், எல்லா இடங்களிலும் ஏக ஆன்மாவாக விளங்குகின்றசிவபெருமான் யாதொரு வேற்றுமையும் இல்லாதவராக எக்காலத்திலும் ஒரே தன்மையாக இருப்பார்; அது உண்மை என்று நீ அறிவாயாக. ஆதரவாகத் தக்க அறம் நல்லது என்று உள்ளத்தில் நினைத்த அதைச் செய்வதும்'மிகுகின்ற பெரும் பாவமானது தீயது' என்று அதைச் செய்ய அஞ்சுவதும், அறியாமையே ஆகும். எது வந்து தன்னைச் சேர்ந்ததோ, அதைத் தீயது எனவும் 'நல்லது' எனவும் எண்ணாது அவை கடவுளின் மாயை, என்று எண்ணி அவற்றைச் செய்தல் நீதியான நெறியாகும். ஒளிரும் வேலையுடைய சூரபன்மனே! இப்பிறவியில் செய்யும் இருவினைகளின் பலன், மறு பிறப்பு உண்டானால் அன்றோ சார்வது? மறு பிறப்பு என்பது பொய்யே! ஒரு பொய்யில் தோன்றுவது மெய்யாகுமோ? முறையான இவைஎல்லாவற்றையும் வேறு எவரேனும் அறிவாரானால் அப்போதே நாம் அடைந்திருக்கும் தகுதிகள் எல்லாவற்றையும் அடைவர். நான் கூறியவை எல்லாம் மனத் திடம் உண்டானால் உண்மையாகும்.

"தேவர்களை விடவும் திருமால் முதலான எல்லாத் தேவர்களை விடவும் உயர்ந்த தலைமையும் வெற்றியும் ஆணையிடும் இயல்பும் குறையாத வளமும் உன்னை வந்து அடைந்துள்ளன. உனக்கு வந்த சிறப்பை எண்ணி நீ உன்னையே பிரமம் என்று சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாது உணர்வாயாக! மற்ற நான்முகன் முதலியவர்களிடம் அன்பு கொள்ளாதே! அவர்களை உன்னைவிட உயர்ந்தவர் என எண்ணி வணங்காதே! தேவர்கள் உங்களுக்குப் பகைவர்கள். ஆதலால் அவர்களையும் செல்வத்தையும் விரைவாக அழிப்பாயாக".

"இந்திரன் என்பவன் தேவர்க்கு மன்னன்; அவன் தான் முற்காலத்தில் அளவில்லாத அசுரர்களின் உயிரைக் கவர்ந்தான். அவன் தப்பி ஓடி விடாதபடி விரைவாகப் பிடித்து வலிமையான விலங்கைப் பூட்டிக் கடுஞ் சிறையில் வைப்பாயாக. அந்த இந்திரனைச் சிறையிலே வைத்து, மற்றும் பல தீமைகளையும் செய்து, வேதங்களை ஓதுகின்ற முனிவர்களையும் நாள்தோறும் ஏவல் கொள்வாயாக! அவர்களுக்கு இருக்கும் பதவிகளை யெல்லாம் அசுரர்க்கு அளிப்பாயாக! கொலை, களவு, காமம், நினைத்துச் செய்யும் சூது ஆகிய இவற்றையெல்லாம் நிலையானவை என்று கருதிச்செய்வாயாக! இவற்றால் உனக்குப் பின்வரும் தீங்குயாதும் இல்லை. இவற்றைச் செய்யாவிட்டால் நீவிரும்பிய பொருள்கள் எல்லாம் இவ்வுலகில் ஒருங்கே கிடைக்காது. உனக்கு அஞ்சும் இயல்பினர் யாவர் உளர்? ஒருவருமில்லை. வளமையான துளசி மாலையைச் சூடிய திருமாலை, காளை ஊர்தியையுடைய சிவபெருமான் உனக்கு அளித்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் படைகளுடனே இப்போதே சென்று பார்த்துப் பார்த்து அங்கு நீ செய்யக் கூடிய அரசியலைச் செய்து எட்டுத்திக்குகளிலும் உள்ளவர் புகழத் திரும்ப வந்து இந்த இடத்தில் இரு" என்று சுக்கிராசாரியார் உபதேசித்தார்.

29. அண்ட கோசம்

சுக்கிராசாரியார் இப்படி சொல்லக் கேட்டுச் சூரபன்மன் அந்தச் சுக்கிராசாரியாரைப் பார்த்து, "தாங்கள் கூறிய இது நன்று! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி நடப்பேன்! இது நிற்க, சிவபெருமான் எனக்குத் தந்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்கள் எல்லாவற்றின் இயல்புகளையும் தாங்கள்எனக்கு கூறுதல் வேண்டும் என்று வேண்டினான்; சுக்கிராசாரியார் அண்டங்கள் ஆயிரத்தெட்டின் இயல்புகளைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

முந்தியுள்ள பொருளகளும் அவற்றின் தோற்றங்களும் நிற்க மூலப்பிரகிருதியினின்று புத்தி தத்துவம் தோன்றும்; அந்தப் புத்தித்

தத்துவத்தினின்றும் தோன்றும் அகங்காரத் தத்துவம் ஒன்றிலே, ஐந்து வகையான புலன்களும் தோன்றும். அந்தப் புலன்கள் ஐந்திலும் தூய்மையான வானம் முதலான பெரிய பூமி வரையுள்ள ஐந்து பூதங்களும் முறையாகத் தோன்றின. அந்தப் பெரிய பூமிக்கு ஓர் ஆயிரம் கோடி என்ற எண்ணுடைய அண்டங்கள் ஒப்பில்லாதவை என்ற சொல்லும்படி உள்ளன. அவை ஒன்றக்கு ஒன்று மேலாய் சொல்லப் படும் நிலையுடையவை அல்ல; ஆராயுங்கால், பரந்திருக்கும் நிலைமையுடையன என்று கூறத்தகும். அவை செம்பொன் நிறம் உடையவை. இடம் அகன்ற பெரிய உலகத்தின் கூறான அண்டங்கள் ஆயிரம் கோடியுள், இங்கு நின் அரசுக்குரியவாகப் பெற்றுக் கொண்ட ஆயிரத்தெட்டு அண்டத்துள்ளும் மேன்மையான ஓர் அண்டத்தின் இயல்பைச் சொல்வேன். சிவந்த உள்ளங்கையில் உள்ள நெல்லிக்கனியைப் போல உன் உள்ளத்தில் தெளிவாக உணர்வாயாக! சூரிய ஒளியில் காணப்படும் துகள் இருபத்து நான்கு உடையது; 'கசாக்கிரம்' (மயிர்நுனி) எனப்படும். இதன் தொகை எட்டுக் கொண்டது ஓர் இலீக்கை (ஈர்); அந்த இலீக்கை எட்டுச் சேர்வதால் யூகை (பேன்)என்ற அளவு தோன்றும்; அந்த யூகை எட்டுக் கொண்டது யவை (நெல்) என்பர். அந்த யவை இருபத்து எட்டுக் கொண்டது ஓர் அங்குலத்தின் அளவாகும். மேலே சொல்லப்பட்ட அங்குலங்கள் நான்கு கூடினால் அது 'முழம்' எனப்படும்; தனு இரண்டு கொண்டது ஒரு 'தண்டம்' (கோல்) ஆகும். இங்குச் சொன்ன தண்டங்கள் இரண்டாயிரம் கொண்டது ஒரு குரோசத்தின் அளவாகும்; குற்றம் இல்லாத நான்கு உடையது 'யோசனை' என்பதாகும். வேற் படையுடையவனே! முன் சொன்ன யோசனையின் அளவு நூறு கோடி கொண்டது இந்த அண்டத்துக்கு மிகப் பெரிய அகலமும் சிறந்த உயரமுமாகும். மற்ற அண்டங்களும் இதைப் போன்ற அளவை உடையன என்று எண்ணுவாயாக! சிறந்த இந்தப் பூமிக்குக் கீழ்உள்ள யோசனை ஐம்பது கோடியாகும்; வலிய இந்தப் பூமிக்கு மேல் உள்ள அளவும் ஐம்பது கோடி யோசனையான அதே தொகையாகும். பூமியில் உள்ளவரால் புகழப்படும் மேருமலையினின்று எட்டுத்திக்குகளும் அண்டச்சுவர் வரையும் மதிக்கப்படுகின்ற ஐம்பது கோடி யோசனை நீண்டிருக்கும். அண்டகடாகம் (அண்டத்தின் ஓடு) ஒருகோடி யோசனை உடையது. அந்த அண்டகடாகத்தின் மீது மிக்க வன்மையுடைய காலாக்கினி ருத்திரரது செம்பொன் மயமான கோயில் ஒரு கோடி யோசனை உயரம். அந்த உருத்திரரின் தீச்சுவாலை பரவும் இடம் பத்துக்கோடி யோசனை; மேலே கிளம்பி எழும் புகையின் எல்லை அளவிட்டால் ஐந்து கோடி யோசனை. அந்த உருத்திரர் பதத்தில்

அரியணையின் உயரம் ஆயிரம் யோசனை உடையதாகும். அகலமும் அதற்கு இரண்டு மடங்கு யோசனை. (இரண்டாயிரம் யோசனை). பரந்த சிவந்த காலாக்கினியான உருத்திரரின் அக்கினி வடிவான மேனி பத்தாயிரம் யோசனை நீளம் அகும். அந்தஉருத்திரர் அழகு மிக்க பரிசை, வாள், வில், செவ்விய அம்பு என்ற இவற்றை உடையவராக விளங்குவார். அங்குச் சிறந்த காலாக்கினி ருத்திரரைப் போன்றவராய்ப்பத்துருத்திரர் இருப்பர். அவரதுபணியைச் செய்து கொண்டு பக்கத்தே பத்துக்கோடி பரிவாரங்கள் இருக்கும். அவர்களின் தாமரை மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கி கொண்டு ஆதி கூர்மமானது அந்தப் புவனத்தில் இருக்கும். பெருமை பொருந்திய பாதலங்கள் யாவற்றுக்கும் தலைவராக இருந்து பாதுகாப்பவர் ஆடகேசுரர் ஆவர்; நாகர்களும் அசுரர்களும் வாளையுடைய அரக்கர்களும் அவருடைய அடிகளை வணங்கும் அடித் தொண்டு செய்யும் பரிவாரங்களாம்; கீழ் அண்டகடாகம் முதல் பூமி வரையாக ஐம்பது கோடி யோசனையாகும். இதைக் கணக்கிட்டு நீ அறிந்து கொள் . பல வகையான பாதலங்களுக்கெல்லாம்மேலாக இருக்கின்ற பழைய பூவுலகத்தின் அகலத்தையும் அங்கு இருப்பனவற்றையும் நான் சொல்வேன், கேட்பாயாக! விளங்கும் சம்புத்தீவு, சாகத்தீவு , குசைத் தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, குற்றம் இல்லாத சால் மலித்தீவு, கோமேதகத்தீவு, புட்பரத்தீவு ஆகிய இவைகள் ஏழு தீவுகளாகும். பரந்த இந்தவுலகத்தில் உப்புநீர்க் கடல், பாற்கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல், கருப்பஞ் சாற்றுக் கடல், சிறந்த தேன் கடல், நன்னீர்க்கடல் என்னும் ஏழு கடல்களும் முன் சொல்லப்பட்ட ஏழு தீவுகளையும் வரிசையால் சூழ்ந்து நிற்கும்; நன்னீர்க் கடலுக்கு அப்பால் உள்ளது பொன் நிலம்; அதனைச் சூழ்ந்து சக்கரவாளமலை உள்ளது. அந்தச் சக்கரவாள மலைக்கு அப்பால் கடல்களில் சிறந்த புறக்கடல் உள்ளது. அதற்கு அப்பால் பெரிய இருள் மிக்க பூமி உள்ளது. அதற்கும் அப்பால் வன்மை உடைய அண்ட ஓடு உள்ளது. பொருந்திய இவை யெல்லாம் வளைந்து கொண்டிருக்கும்! சூரபன்ம மன்னனே, இதனை அறிவாய். (சக்கரவாள மலை கதிரவன் ஒளியை அப்பால் செல்லவிடாது தடுத்து நிற்கும், ஆதலால் அப்பால் உள்ள நிலம் இருள் உடையது என்றார்.)

அளவிட முடியாத முதலில் கூறப்பட்ட சம்புத் தீவானது ஓர் இலட்சம் யோசனை பரப்புடையது; அதைச் சூழ்ந்துள்ள கடலும் இலட்சம் யோசனை பரப்புக் கொண்டது; மற்ற ஆறு தீவுகளும், ஆறு கடல்களும் முந்தியதைவிடப் பிந்தியது இரண்டு மடங்கு பரப்புடையது எனக் கூறியுள்ளனர். அவற்றின் கூடிய தொகை இரண்டு கோடியே ஐம்பத்து நான்கு இலட்சம். எனவே இதனால்

சொல்லப்பட்டது சம்புத்தீவு 100000 இலட்சம் யோசனை; அதைச் சார்ந்த உவர்க்கடல் 100000 யோசனை. சாகத்தீவு 200000 யோசனை. அதைச் சார்ந்த பாற்கடல் 200000 யோசனை, குசைத் தீவு 400000 யோசனை; அதைச் சார்ந்த தயிர்க்கடல் 400000 யோசனை. கிரவுஞ்சத் தீவு 800000 யோசனை. அதைச் சார்ந்த நெய்க்கடல் 800000 யோசனை. சால் மலித் தீவு 1600000 யோசனை. கோமேதகத்தீவு 3200000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்த தேன் கடல் 3200000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்தபுட்கரத் தீவு 6400000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்த நன்னீர்க் கடல் 6400000 யோசனை.

அடுத்துள்ள பொன்னிலம் பத்துக் கோடி யோசனை பரப்புடையதாகும். அதனைச் சூழ்ந்துள்ள சக்கரவாள மலை பத்தாயிரம் யோசனை பரப்புஉடையதாகும். அதனைச் சூழ்ந்துள்ள புறக்கடல் ஒரு கோடியே இருபத்தேழு இலட்சம் யோசனையாகும். கரிய இருள் சேர்ந்த நிலத்தின் அளவை இனிமேல் சொல்வேன்.

இருள் நிலம் முப்பத்தைந்து கோடியே பத்தொன்பது இலட்சத்து நாற்பதினாயிரம் யோசனை. பெரிய இருள்பூமியை சூழ்ந்துள்ள அண்டச்சுவரின் கனம் ஒன்பது கோடி யோசனை. இப்பூவுலகத்தின் பரப்பை ஆராயுமிடத்துப் பாதித் தொகை ஐம்பது கோடி யோசனை. பழைய நூல்களின் வழியே நாம் சொன்ன கணக்கை உடையது ஒரு திக்கே ஆகும். இங்ஙனமே மற்றத் திக்குகளையும் வைத்துக் கொண்டால், வடக்குத் தெற்கும், கிழக்கு மேற்கும், மற்றுமுள்ள அனைத்துக் கோணங்களும் சொல்லப் புகுந்தால் தனித்தனியே நூறு கோடி யோசனை அளவாகும்.

முள்ளுடன் கூடிய தாளையுடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் வலத்தோளில் தோன்றிய சுவாயம்பு! மனுவின் மகன் (பிரிய விரதன்) கூர்மையான இலை வடிவமான வேலையுடைய திருக்கையுடைய ஆறுமுகப் பெருமானிடத்தில் அன்புடைய நோன்பையுடையவன். அவன் பூவுலகம் முழுவதையும் தன் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்து ஆண்டு வந்தான். அந்தப் பிரிய விரதனின் மைந்தர்கள், அங்கிதீரன், மேதாதி உயர்ந்த வபுட்டு சோதிட்டு , துதிமான் பழையசிறப்புடைய அவ்வியன் ,சிறந்த சவனன்என்ற ஏழுபேரும் ஏழு தீவுகளைப் படுத்துப் பாதுகாத்து ஆட்சி செய்து வந்தனர்.

சிறந்த சம்புத்தீவை ஆண்டு வந்த அங்கிதீரன் என்பவன் பெற்ற மைந்தர்களாவார், பரதன், கிம்புருடன், அரி, கேது, மாலன், பத்திராசுவன்

நல்ல இளாவிருதன் என்பவன், அழகையுடைய இரமியன், நல்ல இரணியன், தகுதியுடைய குரு என்ற ஒன்பது பேராகும். இந்த ஒன்பது பேரின் பெயர்களை முறையே சூட்டித் தனித்தனியே ஒவ்வொருவருக்கும் சம்புத்தீவை ஒன்பது கண்டங்களாக்கி அளித்தான்.

வானை அளாவி உயர்ந்த சம்புத்தீவின் நடுவில் உள்ள மேருமலையானது செந்தாமரை பொகுட்டைப் போல் விளங்கும். அதன் உயரம் எண்பத்து நாலாயிரம் யோசனை பூமியில் ஆழ்ந்திருப்பது பத்தாயிரம் யோசனை முடியின் அகலம் முப்பத்து இரண்டாயிரம் யோசனை; பருத்த அடியின் அகலம் அதில் பாதி (பதினாறாயிரம்); நிறம் மிகுந்த மேகலைகள் மூன்று. அம்மூன்றுள் மேல் மேகலையில் பல சிகரங்கள் இருக்கும்.

மேருமலையினது நடுவில் நான்முகனின் பழைய நகரம் இருக்கின்றது. அந்த நகரத்தின் பெயர் மனோவதி என்பதாகும். அதன் மேற்குத் திக்கில் திருமாலின் வைகுண்டம் உள்ளது. வடகிழக்குத் திக்கில் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற சோதி கட்கம் என்ற நகரம் உள்ளது. எட்டுத் திக்குகளிலும் சிறந்த இந்திரன் முதலான எட்டுத் திசை பாலகர்களின் நகரங்கள் உள்ளன. தெற்குத் திசை முதல் வட திசை வரை நேர்மையான தேசம் உள்ளது. நன்றாகப் போகின்ற நெடிய குகை ஒன்று அதன் பக்கத்திலே உள்ளது; இதை நீ அறிந்து கொள்க.

மேருமலையின் கிழக்கில் மந்தரமலை உள்ளது. அது வெண்ணிறம் கொண்டது. அதன் தென்கிழக்கில் கந்தமாதன மலை உள்ளது. அது பொன்னிறம் கொண்டது. மேற்குத் திக்கில் அழகுடைய விபுல மலை உள்ளது. அம் மலை நீலநிறம் கொண்டது. வடக்கில் சுபார்சுவ மலை உள்ளது. அம்மலை மாதுளம் பூவின் நிறம் கொண்டது. கடப்ப மரமும் நாவல் மரமும் வளர்ந்துள்ள அரச மரமும் ஆலமரமும் கிழக்கு முதலான நான்கு திக்குகளிலும் உள்ள நான்கு மலைகளின் மேல் முறையே நிற்கும். நாவல் மரம் இரண்டாயிரம் யோசனை உயரம் உள்ளதாகும். மற்ற மூன்று மரங்களும் இதில் பாதி உயரம் (ஆயிரம் யோசனை) உள்ளனவாகும்.

அத்தகைய இயல்புகொண்ட கிழக்குத்திக்கில் அருணமும், மேற்குத்திசையில் அசிதோதமும் தெற்கில் மானதமும் அவையல்லாத வடக்கில் மகா மடுவும் நீர் நிலைகளாக மேவும்; சோலைகளாவன: சைத்திரத வனம் கிழக்குத் திக்கில் இருக்கும்; வைக்கப்பட்ட பெரிய சோலை தெற்கில்

இருக்கும் வைப்பிரச வனம் மேற்கில் இருக்கும். சிறந்த திருதி என்ற பெயர் கொண்ட வனம் வடக்கில் இருக்கும், இப்படி இவைகள் யாவும் மேருமலையின் சாரலில் இருக்கும்.

மணம் கமழும் ஒரு நாவல்மரம் தெற்குத் திசையிலே உள்ள காரணத்தாலே அந்தத் தீவிலே உள்ள கண்டம் ஒன்பதும் அகன்ற சம்புத்தீவு என்ற பெயரைப் பெற்றது. அந்த நாவல் மரத்தின் இனிய சாறு ஆறாகி, அகன்ற மேருமலையைப் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வடக்கத்திசை நோக்கி பாய்ந்து சாம்புநதம் என்னும் பெயர் பெறும்; அந்த நீரைக் குடித்தவர் உடல் முழுதும் பொன்னிறமாய்ப் பதின் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வரை அங்கே இருப்பர். நான்கு திசைகளிலும் உள்ள மலைகளின் அகலமும் உயரமும் கூறுமிடத்து மேருமலையில் பாதி யோசனையாம். அதற்குக் கிழக்கில் நீக்குதற்கரிய மாலிய வானும், மேற்கில் கந்த மாதனமும், தெற்கில் நிடதமும், ஏமகூடமும், தகுந்த இமயமும, வடக்குப்பக்கத்தில் நீலமும், சுவேதமும், இயல்புடைய சிருங்கமும் என்று மலைகள் எட்டும் இவையேயாம். நீலமும், சிறந்து விளங்கும் பொன்னும், பதுமராகமணியும், பொன்னும், பனியும் நீலமும், வெண்மையும் சந்திரகாந்தமும் என்ற இவை அந்த மலைகளின் நிறங்கள் ஆகும்.

நிடதமலை, ஏமகூடமலை, இமயமலை ஆகியவை நெடிய கிழக்கு மேற்குக் கடல்கள் இரண்டையும் கூடி உயர்ந்திருக்கும். வடக்கில் உள்ள நீலம் முதலிய மலைகள் அப்படியே அந்த இரு கடல்களையும் கூடி உயரும். வன்மையுடைய அந்த எட்டு மலைகளும் இரண்டாயிரம் யோசனை உயரம் இருக்கும். குற்றம் இல்லாத கந்த மாதனம், மாலியவான் என்ற பெரிய மலைகளின் அகலம் பத்தாயிரம் யோசனை; மற்ற மலைகள் ஆறும் இரண்டாயிரம் இரண்டாயிரம் யோசனை உயரம். இந்தத் தீவில் உள்ள ஒன்பது கண்டங்களின் இயல்பை இனிக் கூறுவேன்.

குற்றம் இல்லாத வடகடல் முதலாகச் சிருங்க மலை வரையும் குரு வருடம் ; சிருங்கம் முதல் சுவேதம் வரை இரணிய வருடம். நெடிய வேதகிரிக்கும் நீலகிரிக்கும் நடு இடம் 'இரமிய வருடம்; கந்த மாதனத்துக்கும் மேற்குக் கடலுக்கும் நடுவில் உள்ள இடம் கேதுமால்வருடம். மாலியவான் மலை முதலாகக கிழக்குக் கடல் வரையும் பத்திராசுவ வருட மாகும். அழகான இந்த உலகத்தில் நிடதமலை முதல் ஏமகூட மலை வரையும் அரிவருடம் ஏமகூடமலை முதல் இமயமலைக்கு இடையில் உள்ள நாடு கிம்புரட வருடம். தெற்குக் கடலுக்கும் இமயமலைக்கும் இடையில் உள்ளது பாரத வருடம்

கேது மால வருடமும் இந்த உலகத்தவரால் புகழப்படும் பத்திராசுவ வருடமும் முப்பத்து நான்காயிரம் யோசனை அகலமும், மற்றவை ஒன்பதினாயிரம் யோசனை அகலமும் உடையவை. பரதம் என்ற கண்டம் அல்லாத மற்றக் கண்டங்கள் எட்டும் தம்மிடம் இருப்பவர்க்கு அவை தேவர் உலகத்தைப் போன்றவை.

குரு வருடத்தில் வாழ்பவர் ஒரே காலத்தில் தாய்வயிற்றினின்று ஆணும் பெண்ணுமாகப் பிறந்து தாம் விருப்புடன் சேர்வர். அவர்களுக்குக் கற்பக மரங்கள் மலர்களைத் தரும்; கனிகளும் காய்களும் அவர்களுக்கு உணவாகும், அவர்களின் நிறம், பச்சை; வயது, பதின்மூவாயிரம்; அந்த வருடத்துக்கு வடக்கில் முனிவர்களும் சாரணர்களும் சித்தர்களும் வாழ்வர். அவர்க்கு வயது, பதின்மூவாயிரம். அவரது நிறம், பளிங்கின் நிறமாகும். பரந்துள்ள பத்திராசுவ வருடத்தில் வாழ்பவர் கனிகளையும் காய்களையும் உண்பவர். அவர்கள் பதின்மூவாயிரம் ஆண்டுகளை வாழ்நாட்களாகக் கொண்டவர்; செந்நிறம் உடையவர்; இரமிய வருடத்தில் வாழ்பவர் கனிகளை உண்பவர்கள். சந்திரனைப் போன்ற வெண்மையான நிறம் கொண்டவர்கள். பன்னிரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு வயது உடையவர்கள். ஒப்பில்லாத இரணிய வருடத்தில் உள்ளவர் ஆலமரத்தின் சிறுகனிகளை உண்பவர். செங்குவளை போன்ற நிறம் கொண்டவர். அவர்களுக்கு ஆயுள் பன்னிரண்டாயிரம் என்று பழைய நூல்கள் உரைத்தன.

பொருந்திய இளாவிருத கண்டத்தில் உள்ளவர் வெண்மையான மேனியை உடையவர். அவர்கள் உண்பது இனிமையான கருப்பஞ்சாறு. அவர்களின் வயது பன்னிரண்டாயிரம். கேதுமாலம் என்ற வருடத்தில் உள்ளவர் செங்குவளை நிறம் உடையவர். அவர்கள் நன்றாக உண்பது பருத்த அடியை உடைய தாழைமரத்தின் பழம்; அவர்க்கு வயது பத்தாயிரம்; அரிவருடத்தில் வாழ்பவர்க்கு வாழ்நாள் பத்தாயிரம் ஆண்டு. அவர்களின் உணவு கனிகளும் காய்களும் ஆகும். அவர்களுடைய நிறம் வெண்மை.

புகழப்படும் கிம்புருட வருடத்தில் வாழ்பவர் சித்தி என்ற மரத்தின் இனிய சிறிய பழங்களை உண்பர். அவர்களின் நிறம் பொன்நிறம். வயது பத்தாயிரம். ஏமகூட மலையின் தென்திசையில் இமயமலைக்கு வடக்கில் உயர்வுமிக்க திருக்கயிலாய மலை இருக்கும். அந்த மலையின்மீது இமைக்காத மூன்று விழிகளையுடைய சிவபெருமான் உமையம்மையோடு வீற்றிருப்பார். அந்த

மலை யுகமுடிவு காலத்தில் அண்ட கடாகம் வரையும் மேலேயும் கீழேயும் நீளும்.

மேற்சொல்லப்பட்ட எட்டுக் கண்டங்களிலும் வசிப்பவர், துன்பம், நோய், திரை, முதுமை என்ற இவை சற்றேனும் பொருந்தப் பெறமாட்டார். முதல் யுகம் போலவே மற்ற மூன்று யுகங்களிலும் வன்மை, நிறை, அறிவு, சரீரம், முயற்சி, வயது, அளவிடுதற்கரிய சிறப்பு என்னும் இவை முதலான எல்லாவற்றையும் ஒரே தன்மையாகப் பெறுவர், இவர்கள் முன் பரதகண்டத்தில் பிறந்திருந்து செய்த நன்மை தீமை என்ற இருவினைகளின் பயனை அனுபவிப்பர் என்று சொல்வர். அங்கு வானத்தில் உள்ள மேகம் சென்று மழை பெய்யாது.

பாரத வருடத்தில் உள்ளவர்கள் பூமி முழுவதையும், மற்றும் பல தொழில்களைச் செய்தும் புண்ணியம், பாவம், என்பவற்றைத் தேடி நிறைவான அருளையும், ஆதி, பௌதிகம், முதலான மூன்றாலும் வரும் பயன்களையும் அடைந்து வாழ்வர் எனச் சொல்வர்; பெருமை, வன்னை, சிறப்பு, அறிவு, நிறை, ஆயுள், வடிவம், உணவு, தொழில் என்ற இவற்றை யுகங்களுக்கு ஏற்ற முறையாகவே பெறுவர். மலை, நெல் முதலான பல பயிர்களால் விளைந்த உணவுகளையும் தூய பழங்களையும் காய் கிழங்கு முதலியவற்றையும் உண்பர்.

கவிஞர்களால் பாராட்டப்படும் பரதன் என்பவனும் இந்திரன், கசேருகன், தாமிரபன்னன், கபர்த்தி, நாகன், சவுமியன், கந்தருவன், வருணன் என்ற எட்டு மைந்தருடன் குமரி என்ற பெண்ணையும் மகிழ்வுடன் பெற்றெடுத்து, அவர்களின் பெயரால் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒவ்வோராயிரம் யோசனையாய்ப் பூமியில் உள்ளவரால் புகழப்படுகின்ற பரத கண்டத்தை ஒன்பது கண்டமாகச் செய்து அந்த ஒன்பதின்மருக்குத் தந்தான்.

ஒன்பது கண்டங்களில் ஒன்றான குமரிக் கண்டத்தில் கங்கை, கவுதமி, யமுனை, கவுரி, வானி, காவேரி, நருமதை, பாலி, கம்பை, பம்பை, துங்கபத்திரை, குசை, கோமதி, பாஞ்சாலி, சூரி, சிகி, பாபகரை, தூதபாபை, சங்க வாகினி, சிகை, பாரத்துவாசி, சார்வரி, சந்திரயாகை, சரயு, வேணி, பிங்கலை, குண்டலை, பொன்முகலி, தாமிரபரணி, வேகவதி, பெண்ணை, முதலான பல ஆறுகள் பெருகிப் பாயும்.

நிலைபெற்ற மகேந்திரம், பொதியம், சையம், சத்திமான், இருட்சம், பாரியாத்திரம், விந்தம் என்னும் ஏழு மலைகளும், ஆயிரத்தெட்டுத் தலங்களும்

ஓதப்படுகின்ற சிறந்த வேதத்துக்குரியவர்களான அந்தணர் வாழும் நாடுகள் மிகப் பலவும் வைதிக முறையான ஒழுக்கம் அமைத்து உண்மையான முறையைப் பொருந்துவது குமரிக் கண்டம் ஒன்று மட்டும் ஆகும். மற்ற எட்டுப் பிரிவுகளும் மிலேச்ச கண்டங்களாகும். ஆதலால் அவை பெருமை இல்லாதவை.

மேல் சொல்லப்பட்டவை சம்புத்தீவில் உள்ள இடங்கள் ஆகும். குளிர்ந்த பெரிய பாற்கடலால் சூழப்பட்ட சாகத்தீவில் உள்ள கோமேதாதி என்பவனுக்கு மைந்தர் சாந்தவயன், சிசிரன் கோநயன், அனந்தன், உயர்ந்த சிவன் கேமகன், சிறப்புடைய துருவன என்பவர் ஆவார், அந்தத் தீவை இம்மைந்தர் பெயர் அமைய ஏழு கண்டமாக்கி அவர்களுக்கு அளித்தான். அத்தீவுக்குக் கடவுள் வாயு. அந்தத் தீவில் வாழ்பவர் ஆரியரும், விந்தகரும், குகரரும் ஆவார்.

சோமகம், சமனம், சந்திரம், துந்துபி, வப்பிராசனம், நாரதீயம், பழைய புகழ் உடைய கோமதம் என்று ஏழு மலைகளும், சிவை, விபாவை, குளிர்ந்த அமிர்தை, சுகிர்தை, மனு, தத்தை, சித்தி, அழகு பொருந்திய கிரமை என்னும் ஏழு ஆறுகளும் அந்தத் தீவில் அமைந்திருக்கும்; தயிர்க்கடல் சூழ நிற்கின்றபொன் நிறம் உடைய குசத்தீவில் வபுட்டு என்னும் மன்னனுக்கும் ஏழு மைந்தர் பிறந்தனர்.

சுப்பிரதன், உரோகிதன், தீரன், மூகன், சுவேதகன், சித்திபன், வைத்திதன் என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்த ஏழு புதல்வரின் பெயர்களை வைத்து ஏழு வருடங்களாகப் பிரித்துத் தந்தான். உன்னதம், குமுதம், குமாரம், மேகம், சந்தகம், மகிடம், துரோணம் என்ற ஏழுமலைகளும் சோனை, வெள்ளி, மதி, தோமை, நிகரில்லாத நேத்திரை, விமோசனை, விருத்தி என்ற ஏழு ஆறுகளும் உள்ளன. இந்தத் தீவுக்குக் கடவுள் வாயு.

அந்த தீவில் வாழும் மக்கள் தர்ப்பகர், கபிலர், சாரணர், நீலர், தண்டகர்,விதண்டர், ஆவார், அதற்கு அப்பால் நெயக்கடலும் கிரவுஞ்சத் தீவும் உள்ளன. அந்தத் தீவின் மன்னன் சோதிட்டு என்பவனாவான். அவனுடைய மைந்தரான மெய்ம்மை பொருந்திய சாரணனும் கபிலனும், கிருதியும் வேணுமானும், இலம்பகனும் உற்பிதனும் என்று சொல்லப்படும் எழுவரின் பெயர்களுடன் ஏழு பிரிவுகள் ஆக்கிச் சிறப்புடன் அவர்கள் அரசு செய்யுமாறு தந்தான்.

நிலைபெறற குசேசயம அரியும விதது௫மமும புடபாவருததமும இமமம துதிமானும எனற மலைகள ஏழும. சிவையும விதூதபாபையும, இமையும புனிதையும பூரணையும, அகிலபபையும தமபையும எனனும ஏழு ஆறுகளும பொருநதப பெறறுளளன அநதத தீவில வாழபவா தபதா, சடாவகா மநதேகா,எனப பேசபபடும புகழையுடைய பலரும ஆகும அநதத தீவுககுரிய கடவுள பிரமாவே ஆவாா

அநதக கிரவுஞசத தீவுககு அபபால கருபபஞசாறறால சூழபபடடுளள தீவு சானமலித தீவாகும அநதத தீவுககு மனனன துதிமானன ஆவான அவனுடைய மைநதா குசலன வெயயவன, தேவன முனி அநதகாரன சோாவிலலாத மனோரதன துநதுபியும ஆவா அவாகளககு அநதத தீவை மனனன ஏழுபகுதியாயப பிரிததுத தநதான சொலலபபடும கிமிரம சுரபி வாமனம விருததம, துநதுபி, சமமியததம, புணடரீகம எனற ஏழு மலைகளும அஙகு உளளன பாயநதோடும குமுதமும கவரியும ஆதியும யாமையும புணடரிசையும மனோபமையும சநதியையும எனறு பேசபபடுகினற குளிாநத ஏழுநதிகளும, புடலதாதரும சிறநத புடகரரும தனியமும சசிரரும எனறு சொலலபபடுபவா குறறமினறி அஙகே வாழும மககள ஆகும அநதத தீவுககுத தெயவம சிவபெருமான இநதத தீவுககு அபபால தேனகடலால சூழபபடடுளள தீவு கோமேதக மாகும அவவியன எனபவன அததீவை முனநாளில ஆணடவன அவனுககு ஏழு மைநதா தோனறினா

தூய விமோசனன மேகன சகலன, சோமன சுகுமாரன, குமாரன, மரீசகன எனற மைநதருககு ஏழு பிரிவாககித தநதான அவவியன எனற மைநதன சிஙகம, அநதம, உதயம, சலகம, கிரவுஞசம, ஆமபிகேயம, இரமியம எனறவை அஙகுளள ஏழு மலைகள அயாதி, தேனு, கபததி, சுகுமாரி, குமாரி இககு, மாயை எனனும ஏழு நதிகள அததீவில உளளன மநதகா, ஆமஙகா, மாகதா மானசா அஙகு வாழும மககளாவாா அவாகளககுத தெயவம சநதிரன தூயநீாக கடலால சூழபபட ட தீவு புடகரம ஆகும அதன மனனன சவனன எனபவன அமமனனன தன மைநதரான வனமையுடைய தாதகி மாபீதன எனபவாகளுககு அநதத தீவை இரணடு பாகமாகப பிரிததுததநதான, இடபம, மகேநதிரம, வருணம, வராகம, நீலம, இநதிரம இநதிரியம எனபவை அஙகுளள ஏழுமலைகள, குடிலை, சிவை உமை, தரணி சமமை, சிஙகை குமரி எனனும ஏழு நதிகளை அததீவு பெறறிருநதது

மேனமையுடைய நகரா, நாகா எனபவா அதநீவில வாழபவா கதிரவனே அவாககுக கடவுள அநதப புடகரத தீவின ஐமபதாயிரம யோசனை அகலமாக ஏழு 'மலை மான சோததரம' எனற பெயருடன வணடியின உருளையைப போல வடடமான உருவமாக இருககும அநத மலையிலே இந-ரனககம மறறத திககு பாலகா ஏழுபோககும கிழககு முதலான எடடுத திககுகளிலும பதவிகள அமைநதிருககினறன

எழுகினற அலைகளையுடைய ஏழகடலகளின முடிவுகளில எலலாம பககததிலே சூழநது ஒவவொரு மலை இருககும இநதப பூமியில உளளனவான சாகம முதலான தீவுகளில எலலாம உளளவாகளுககு நரை, திரை, மூபபு, துனபம எனபவை இலலை அவாகள எலலாம கலியுகததிலும, கிமபுருடரின தனமையை அடைவா அவாகள பததாயிரம ஆணடுகள வாழவாாகள அதறகு அபபால உளளது 'பொன பூமி' அதைச சூழநது பெரிய சககரவாளமலை உளளது

அநதச சககரவாள மலைககு இபபககம கதிரவனின ஒளியுணடு அநத மலைககு அபபால இருள படலம ஆகும அநதச சககரவாளமலை மாணிகக மணியின நிறததையுடையது அஙகுளள தலைவாகள சிறபபுடைய இயககாகள ஆவாாகள அரககாகளும கொடிய பேயக கூடடஙகளும அநத இடததில இருபபாாகள திககுபபாலகாகளும மேருமலையில இருபபாாகள அதறகு அபபால சிறபபுப பொருநதிய புறககடல உளளது அதறகு அபபால இருள நிலமாகும அதறகும அபபுறம அணடசசுவா உளளது

"ஊழவினையின வனமையாலே தமதம உயிாகளைத தாஙகளாகவே மாயததுக கொணடவாகளும, தெளிவான அறிவு இலலாதவாகளும சககரவாள மலையின வெளியே சூழநதிருபபாாகள அதறகு அபபால உளள இருடபூமியின எலலையில அனாதி இறைவரான சிவபெருமான வீறறிருககினற ஒரு கயிலாய மலை உளளது அநத அணடததின பககததில பூதகணஙகள நிறைநதிருககும பழைய அறிஞா சூழநதிருககினற சமபுததீவு முதலாக அணடசசுவா வரையிலும பூமி எனறு சொலவா இநத வுலகததிறகு மேல தேவகஙகையாறு பாயகினற இடம உளளது அதறகு மேல கதிரவன மணடலம இருககினறது, அது பூவுலகததினினறும ஓா இலடசம யோசனை தொலைவில உளளது அநத மணடலததில முபபதது முககோடி தேவாகள கதிரவனுடன உலவுவா அதன மேல சநதிர மணடலம ஓா இலடசம யோசனை தொலைவில உளளது அதனமேல நெருஙகிய விணமீனகளின மணடலம

இலட்சம் யோசனை தொலையில் உள்ளது. அதன் மேல் மிக்க ஒளியுடைய புதனது மண்டலம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை தொலைவில் உள்ளது. அதன்மேல் சுக்கிரன் உலகம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை தொலைவில் உள்ளது. அதற்கு அப்பாலான மேல் உள்ள இடத்தில் செவ்வாய் மண்டலம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை. அதற்கு மேல் சனி மண்டலம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை. அதற்கு மேல் ஏழு முனிவர் இருக்கும் மண்டலம் இலட்சம் யோசனை. புலர் லோகத்தின் நன்மை படைத்த தொகை பதினைந்து இலட்சம் தொலைவு. இந்தவுலகத்தின் மேல் உள்ள இடம் ஏழுவகைப்பட்ட வாயுக்கள் பொருந்தியுள்ள இடமாகும். தொகுதியான இந்தப் பதங்களின் மேல் சுவர் லோகம் எண்பத்தைந்து இலட்சம் யோசனை. அந்தவுலகத்தில் அடைக்கலமாயிருந்து தேவர்களும் மற்றவர்களும் துதிக்க இந்திரன் ஆட்சி செய்வான். அதன் மேல் மகலோகம் இரண்டு கோடி யோசனை. மார்க்கண்டர் முதலான முனிவர்கள் பலர் இங்கே இருப்பர். அதன் மேல் இவ்வுலகத்தவரால் துதிக்கபபடும் சன உலகம் உள்ளது. அதன் தொலைவு எட்டுக் கோடி யோசனை; அங்கே பிதிர் தேவர்கள் இருப்பர். அதன் மீது தவ உலகம் உண்டு. அதன் உயரம பன்னிரண்டு கோடி யோசனை. சனகர் முதலிய முனிவர் அங்கு இருப்பர். அதற்குமேல் சத்திய உலகம் உள்ளது. அது பதினாறு கோடி யோசனை அது நான்முகனின் இன்ப இடமும் உலகங்களைப் படைக்கும் இடமுமாகும் அதன் மேல் குற்றம் இல்லாத பிரம லோகம் மூன்று கோடி யோசனை தொலைவில் உள்ளது. திருமால் வாழும் சிறந்த உலகம் மூன்று கோடி யோசனை தொலைவு; அதன்மேல் சிவ உலகம் நான்கு கோடி யோசனை தொலைவு; அந்த வுலகத்தின் மேல் விளங்கும் அண்ட கோளகையும் கோடி யோசனை தொலைவு ஆகும். வேதங்களும், சைவ ஆகமங்களும், அவ்விருவகையின் சார்பு நூல்களும், மிருதிகளும், மற்ற நூல்களும், ஒன்றுடன் மற்றொன்று மாறு படக் கூறும் அண்டத்தின் தன்மை மாறுபடாவோ என்றால், உண்மையை ஆராயும் போது படைப்பும் அளவில்லாத பேதமாகும். ஆதலால் அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்த உனக்கு, இப்போது, உண்மையையே உரைத்தோம்; குற்றம் இல்லாத அண்டத்தில் நூறறெட்டுப் புவனங்கள் உள்ளன. அவை சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்ற உருத்திரர்களின் இருப்பிடமாகும். மகனே! சூரபன்மனே! முன்பு சிவபெருமான் உனக்கு அரசாளத் தந்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களும் இந்த அண்டத்தின் தன்மையைக் கொண்டவை; இத்தன்மையை நீ காண்பாய், என்று வகுத்துச் சுக்கிரா சாரியார் கூறச் சூரபன்மன் அதுகேட்டு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

30. திக்கு விசயம்

வெற்றித் திரு பொருந்தப் பெற்ற வன்மையுடைய சூரபன்மன் பல நல்லனவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கூறிய சுக்கிராசாரியரின் அடிகளை வணங்கிச் சிங்க முகனுடன் அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அசுரப் படை வெள்ளத்தில் விரைந்து வந்து சேர்ந்த போது தாயாகிய மாயை என்பவள், தன் மைந்தர்மூவரும் செக்கர் வானம் போன்ற சிவந்த சடையையும் நெற்றிக் கண்ணையும் உடைய சிவபெருமானின் அருளால் பெற்றுக் கொண்ட பழைய வரங்களையும் வலிமையையும் உள்ளத்துள் நினைத்து அன்புடன் வானத்தே வந்து தோன்றி வேள்வியில் நிகழ்ந்தவற்றையும் அதற்குச் சிவபெருமான் அருளிய வரங்களையும் கேட்டு இங்கு உங்களை அன்புடன் காண்பதற்காக வந்தேன்; நீங்கள் இந்திரன் முதலான தேவர்களை உங்கள் வலிமையால் வெல்லுங்கள்! என்று சொல்லி பிரிந்து சென்றாள். இனி விரைவில் போவதே செய்யக் கூடியது என்று அப்போது சொன்னாள்.

இத்தகைய தன்மையில் படைகளுடன் சூரபன்மன் குபேரனின் பெரிய நகரத்தைச் சூழ்ந்தான். அவ்வாறு அவன் சூழ்ந்து கொண்டதை ஒற்றர்கள் அறிந்து விரைந்து ஓடிப் போய், இயக்கரின் மன்னனான குபேரன் உள்ள பொன்னால் ஆன சிறந்த அரண்மனையை அடைந்தனர். விரைவாகச் சென்ற ஒற்றர்கள் தம்மன்னன் குபேரனின் அடித் தாமரைகளை வணங்கி, "வலியஆற்றலையுடைய சூரபன்மன் நம் நகரத்தை முற்றுகையிட்டுள்ளான், இன்று இந்நகரமானது அழிந்து விடுவது போல் இருக்கின்றது. ஆதலால், இங்கு நீ வாளா இருப்பது நல்லது அன்று; தீங்காய் முடியும்; படையுடனே அவனை எதிர்த்துப் போருக்குச் செல்வீர்" என்று மொழிந்தனர். அளகாபுரியின் மன்னனான குபேரன் புட்பக விமானத்தில் ஏறித்தூய இயக்கருடன் சென்று, சூரபன்மனை வணங்கித துதித்துத் தக்க வாழ்த்தினைச் சொல்லி, 'நான் உமக்கு அடியவன்' எனச் சொல்ல அசுரர் தன்னை வணங்க, அவனைச் சூரபன்மன் அனுப்பி வைத்தான். வழியில் மறித்துப் பொருள்களைப் பறிக்கின்ற கள்வரைப் போல அசுரர்கள் எல்லாரும் கொள்ளை செய்து அந்த நகரத்தை வறியதாக்கி விட்டுப் போக, அதனால் துன்பம் அடைந்த குபேரன், உள்ளத்தில் வெட்கம் அடைந்து செல்வத்தை இழந்துவிட்ட தன் அளகாபுரிக்குத் திரும்பிப் போனான். அந்தச் சிறந்த நகரத்தை விட்டுச் சூரபன்மன், விரைந்து செல்லும் தன் படையோடும் சினம் கொண்டவனாய்க் கிழக்குத் திசையில் உள்ள இந்திரனின் அமராவதி நகரத்துக்குப் போக. மிக்க துன்பத்தை உடைய தேவரின்

தலைவனான இந்திரன் இதையறிந்து சுவர்க்க லோகத்துக்குச் சென்றான். இந்திரன் சொர்க்கவுலகத்துக்கச் சென்றதைச் சூரபன்மன் அறிந்து, அந்த நகர் முழுவதையும் சுடும்தீ கவருமாறு விரைவில் அழித்து, அந்த இடத்திலிருந்து படைகளுடன் நீங்கி, கொடிய சிவந்த அக்கினி தேவன் உள்ள நகரத்துக்குச் சென்றான்.

அங்ஙனம் அவன் செல்லவும், அக்கினி தேவன் அதை அறிந்து எல்லையில்லாத கொடிய சினத்தை அடைந்து, இலட்சம் கோடி படைகள் சூழ்ந்து வர, எதிர்வந்து போர் செய்தான். எதிர்க்கவும், அக்கினி தேவனின் பெரும் படையும், வந்து எதிர்க்கின்ற அவுணர் படையும் நெருங்கி ஒருவருடன் ஒருவர் எதிர்த்துப் போர் செய்த போது, அச்சம் பொருந்திய அக்கினி தேவனின் படையானது தோற்றது. அக்கினிதேவன் நாணம் கொண்டு தன் நகரத்துக்குப் போனான். அப்போது தாரகன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கினான். சூரபன்மன அவற்றையெல்லாம் கண்டு தன் தேரோட்டியைப் பார்த்து எமன் இருக்கின்ற பழைய நகரத்திற்குக் கடிவாளத்தையுடைய குதிரை பூட்டிய தேரைச் செலுத்துவாயாக! என்று சொன்னான்."எனக்கு முன்னால் குபேரனும் அக்கினி தேவனும் சூரபன்மனை எதிர்கொண்டு துதித்துச் சென்றனர். ஆதலால் அச்செயலைச் செய்வதே சிறந்ததாம்" என எமனும் அறிவின் மேனமையால் நினைத்தான். கூற்றுவன் மனத் தெளிவுடன் எழுந்துதன் எருமைக் கடாவில் ஏறிப் பொருமையில்லாத படை வீரர்கள் நெருங்கிவரச் சென்று, இமைப் பொழுதில் சூரபன்மனை அடைந்து, சொல்லுகின்ற வாழ்த்துகளையுடையவனாய், வணங்கித் துதித்தான். சிறந்த எமனது செயலைப் பார்த்து விருப்புடன் மனம் மகிழும் சூரபன்மன், அந்தஎமனைப் பார்த்து "எம் ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு இங்கு உம் பரிவாரங்களுடனே இருப்பாயாக" என்று கட்டளையிட்டு அனுப்பி அப்பாற் போனான்.

வருணனும், வாயுதேவனும் அஞ்சிக் கடலிலும் இருள் உலகத்திலுமாக விரைந்து சென்றனர். அங்ஙனம் அந்த இருவரும் மறைந்து விட, அந்த இருவரின் நகரங்களைக் கொள்ளையிட்டு அழிவைச் செய்து, ஏழு வகையான பாதலங்களுக்கும் சென்று, அங்குள்ள அசுரர் முதலியவர் துதிக்க சூரபனமன் அவர்களுக்கு அருள் செய்து சென்றான். பினபு சூரபன்மன் ஆதிசேடன் இருக்கும் உலகத்தை அடைந்தான். அவன் சினத்துடன் போர் செய்ய, படைகளால் வெற்றி பெற்று, பின்பு அந்தப் பாம்பரசன் துதிக்க அவனது இருப்பிடத்தே ஒரு நாள் தங்கியிருந்தான் பின் சூரபன்மன் பூவுலகத்தில் வநது

ஒரு கடலைக் கடந்து அப்பால் உள்ள சாகத் தீவையும் கடந்து, பெரிய படை வெள்ளம் தன்னைச் சூழ்ந்து வரச் சக்கரப் படையையுடைய திருமால், இலக்குமியும் பூமி தேவியும் துதிக்க பாம்பணையில் அறிதுயில் கொள்கின்ற பாற்கடலில் விரைந்து சென்றான். சென்ற சமயத்தில் அவனது போர்க்குரிய அசுரப்படை வீரர் எல்லாரும் கரிய கடல் போன்ற கருநிறம் கொண்ட திருமால் இந்த இடத்தில் இருப்பார் என்று சொல்லி, முன் காலத்தில் தேவர்கள் கடைந்தது போல், மிக்க ஆரவாரத்துடன் அ ந்தப் பாற்கடலை விரைந்து கலக்கத் தொடங்கினான்.

செந்தாமரை மலரில் இருக்கும் இலக்குமியும், பூமிதேவியும், அசுரர்கள் ஆரவாரம் செய்யும் ஒலியைக் கேட்டனர். உடல் வியர்த்து நடுக்கம் கொண்டனர். அஞ்சி நடுங்கிக் கரிய மேனியையுடைய திருமாலின் மார்பைத் தழுவிக் கொள்ள, திருமால், பாம்பணையினின்று எழுந்து உலகங்களை அழிக்கின்ற வெம்மையுடைய வடவைத் தீயும் அஞ்சுமாறு சினந்து, "கொடிய அசுரர் என்னுடன் போரிடவும் வந்துவிட்டனர். அவர்களின் வன்மையைக் காண்பேன்" என்று சொல்லித் தன் பெரிய கைகளை ஒன்றுடன் ஒன்றைத் தாக்கி நகைத்தார்.

மிக்க ஆற்றலையுடைய கருடன் வரவேண்டும் என்று திருமால் நினைப்பதற்கு முன்னம் அத்திருமாலுக்கு முன் வந்தான். அந்தக் கருடனின் அழகான தோள் மீது ஆண் சிங்கம் போல் அமர்ந்து, சந்திரனைப் போன்ற வெண்மையான சங்கும், சக்கரமும், தண்டும், வாளும், வில்லும் என்ற ஐம்படைகளைக் கைகளில் கொண்டு அசுரப் படையின் முன் சென்றார். மேகம் போன்ற கரிய நிறம் உடைய திருமால் சிறந்த கருட வாகனத்துடன், பூமியைச் சூழந்து நிற்கும் கடல் போல், அசுரரை வளைந்து, சூழ்ந்து, எண் இல்லாத உருவங்களைக் காட்டி எவரும் தப்பிப் பிழைத்துப் போகாதவாறு பெருமையிற் சிறந்த, தாவிச் செல்கின்ற அம்புகளை எய்து, தேவர் ஆரவாரம் செய்யப் போர் செய்தார். கொடிய தாரகன் விண் உலகத்தை அளந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளையுடைய திருமாலுக்கு முன்னால், எதிரே சென்று, தன் பெரிய வில்லை வளைத்துக் கடலில் மேகம் விடா மழை பெய்வதைப் போல் சிறந்த அம்புகளைத் திருமாலின் மீது தாக்குமாறு விரைவாக எய்து ஆரவாரம் செய்தான்.

31. திருமாலும் தோற்றல்

“**சி**வபெருமான் மகிழ்ச்சி அடைய அக்கினியுடன் கூடிய வேள்வியைப் பலகாலம் செய்து உங்களைப் போல வலிமை பெற்றிருப்பவர் அசுரர்களுள் ஒருவரும் இல்லை. இந்த வுலகத்தில் உங்களை வெல்லும் வன்மையுடையவர் யார்? எவரும் இல்லை. எங்கட்கு நீங்கள் உறவினரே” எனக் கூறி மங்கலமரபுடன் எல்லையில்லாத வாழ்த்துக்களைச் சொல்லித் திருமால் திரும்பிச் சென்றார். பரவிய இருள் போன்ற உடலையும் நீரில் தோன்றும் அலை போன்ற சிவந்த கைகளையுடைய அசுரக் கூட்டத்தவர், அவற்றையெல்லாம் பார்த்தனர். ஆரவாரம் செய்தனர். தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்சி ஓடி உடல் வியர்க்கப் பெற்றுத் துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவராய், இறந்தவர்களைப் போல் தளர்ந்தனர்.

திருமாலானவர் சென்றபோது மகரந்தம் சிந்தும் வெற்றி மாலையை அணிந்த தாரகன் வேறு ஒரு தேரில் ஏறித் தம் தமையன் சூரமபன்மனுக்கு முன்னம் போக அந்தச் சூரபன்மனும் இங்கு நிகழ்ந்தவற்றைக் கேட்டறிந்து, தழுவி, அன்பும் உவகையும் பெற்றுப் படைகளுடன் அப்புறம் அகன்று சென்றான்

அந்தச் சூரபன்மன் சக்கரவாள மலை வரை, பூவுலகத்தின் எல்லை எங்கும் சுற்றி அங்குள்ள அதிசயங்களைப் பார்த்துப் போய்ப் பழைய பெரிய வான் உலகத்தில் சென்று கீழ் உள்ள நிலைகளில் உலவும் கதிரவன் முதலான கோள்கள் எல்லாம் ‘வாழ்ந்திருப்பாயாக’ என்று வாழ்த்துச் சொல்ல, வானில் உயர்ந்துள்ள சுவர்க்க உலகத்தை அடைந்தான். இவ்வாறு சூரபன்மன் சொர்க்கத்துக்குச் செல்லவும் சிறப்பான செய்திகளைத் தெரிவிக்குமாறு முன் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்களுள் சிலர் ஓடிப்போய், ‘சூரபன்மன் வந்து விட்டான்’ என்று சுவர்க்கத்துத் தலைவனான இந்திரன் கேட்கும்படி சொன்னார்கள். இந்திரன் ஒற்றர் உரைத்ததைக் கேட்டு அஞ்சிப் பெருமூச்சு விட்டு வாடி அழுது, கண்டவர் ‘இவன் இறந்தான், அதில் ஐயமில்லை’ எனக் கூறுமாறு அறிவு மயங்கி வன்மை இழந்து, தன் மனத்தில் பின்வரும் இவற்றை எண்ணலானான்.“ நாணத்தையும் பகைவரின் நகைப்பையும் நான் பொருட்படுத்த மாட்டேன். தூண் போன்ற தோள்களையுடைய சூரபன்மனை யான் காணினும், சினம் உடைய உள்ளம் உடையவனாய் என்னை வலிய விலங்குக்குள் மாட்டுவான்” என்று இவ்வாறு அந்த இந்திரன் நினைத்தான். “இவ்வாறாக இந்திரன் நினைத்து எழுந்து விரைவாகத் தன் மனைவி

இந்திராணியும் ஒரு குயிலின் வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, மிகுகின்ற துன்பத்தைக் கொண்டவனாய் வானத்தில்சென்றான். பகைவரான அசுரர் இந்திரனைத் தேடுவதை குறித்து, 'இந்திரனின் செல்வமும் அழியும் போலும்! இனிச் செய்யத்தக்கது யாது? என்று வருத்தம் அடைந்து சொர்க்க லோகம் முழுதும் பொலிவு குன்றியது. அசுரர் அங்குள்ள தேவர்களைப் பிடித்தனர்; வருந்துமாறு அடித்தனர்; இடி ததனர்; அவர்களின் தோள்களில் அணிந்த ஆடைகளால் உரத்த தோள்களைத் தம் கைகளால் முரித்ததுபோல விரைவில் கட்டினர். அசுரர்கள் இந்திரனின செல்வத்தையெல்லாம கவர்ந்து வந்த போது காசிப முனிவர் பெற்ற முதல்மகனான சூரபன்மன், சொல்வதற்கறிய மகிழ்ச்சி அடைந்தான்; தம்பியர் பக்கத்தில் வரச் சிறந்த ஒலியையுடைய வேதங்கள் முழங்குகின்ற உயர்ந்த 'மக உலகத்தை' அடைந்தான். கற்றறிந்த நூல் உணர்சசியையுடைய மார்க்கண்டேயர் முதலான முனிவர் உள்ள பதமான பழைய பெரிய மக உலகம் முதலான மூன்று உலகங்களிலும் போய் அங்குள்ளவர் போற்ற,அப்பாற் போய்த், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனின் சத்திய வுலகத்துக்குச் சென்ற போது, நான்முகன் அதை அறிந்து நடுக்கம் கொண்டார். குற்றம் இல்லாத தவத்தையுடைய மெஞ்ஞானியர் இசை பொருந்திய வேதத்தை இயம்பிய்வாறு சூழ்ந்து வர, விருப்பத்துடன் நான்முகங்களையுடைய நான்முகன் அசுரர்க்கு மன்னனான சூரபன்மனை அணுகினார். ''இலக்குமியைச் சேர்கின்ற அழகிய மார்பையுடைய திருமாலையும், தேவர்களையும் இன்று உன் தம்பி தாரகனைக் கொண்டு வெற்றி கண்டாய். ஆதலால், உலகத்தில் உன்னை போன்றவர் யார் இருக்கின்றார்? ஒருவரும் இல்லையே!" என்று பலவகையான சொற்களைச் சொல்லி பின் அவனுடைய தம்பியரையும் பார்த்து, அழிவில்லாத அழகான வில்லையும் வலிய தேரையும் சிறந்த தன்படைக்கலத்தையும் அளித்தார். தேவர்கள் அஞ்சும்படி வெவ்வேறாக அவற்றை அந்த இருவருக்கும் அளித்தார். யாவராலும் வணங்கப்படுகின்ற சூரபன்மன் அதைப் பார்த்துப் பெருங்களிப்புக் கொண்டவன் ஆனான். மாயை என்பவள் முன்னம் பெற்ற மகனான சூரபன்மன் உள்ளம் மகிழ்ந்து நான்முகனை அந்த இடத்தில் இருக்குமாறு கட்டளை இட்டு, மணம் பொருந்திய துளசி மாலையைச் சூடிய திருமால் வீற்றிருக்கின்ற சிறந்த வைகுண்டத்திற்குப் போனான். அச்சமயத்தில் அந்த இடத்தில் இருந்த திருமால் எதிர் கொண்டு வந்து சூரபன்மனை அடைந்து 'குறைவற்ற வாழ்நாட்களுடன் வாழ்க!' என்று வாழ்த்தி அளவில்லாத வாழ்த்துக்களைச் சொன்னார். அங்ஙனம் அவன் பார்த்த பின்பு, பாம்பின் மீது

அறிதுயில் கொள்கின்ற திருமால் அந்தப் பதவியில் வீற்றிருக்குமாறு அனுமதி தந்து, சூரபன்மன், கரிய நிறத்துடன் விளங்கும் திருக்கழுத்தினையும் மூன்று திருக் கண்களையும் உடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற சிவவுலகை அடைந்து திருமால், நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் எல்லாருக்கும் அவரவர்க்குரிய அதிகாரங்களையெல்லாம் குறைவு இல்லாமல் தந்து வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானின் உலகத்தை அடைந்து, பரிவாரங்களையெல்லாம் பிரிந்து தேவர்களால் புகழப்படும் தம்பியருடன் சென்று, சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலின் முதற்கடை வாயிலில் நின்று, தன் வரவை உணர்ந்த திருநந்தி தேவர் சிவபெருமானின் கட்டளைப்படி அனுப்ப, உள்ளே சென்று, கார்த்திகை மலரைப் போன்ற சிவந்த கையையுடைய உமையம்மையாரோடு வீற்றிருக்கின்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானின் திருமுன் சென்று பக்தியுடன் வணங்கி நின்றான். திருக்கழுத்தில் நஞ்சை அணிந்திருக்கின்ற சிவபெருமான் அவனுக்குக் கருணை செய்து, "இனி நீ மற்ற அண்டங்களையும் போய்ப் பார்த்து, என் ஆணையினால், உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் எட்டுத் திக்கில் உள்ளவரும் துதிக்கமாறு அரசு செய்வாயாக" என்று வாழ்த்திக் கூறினார். சூரபன்மன் தாமரை மலர் போன்ற அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியில் வந்தான். வெளியே வந்த சூரபன்மன் முதல் கடைவாயிலில் வந்து, விரைவாகத் தன் படையை அடைந்து, சிறந்த அண்டகோளகையை அடைந்தான். வன்மை வாய்ந்த நாய் வாகனத்தின் மேல் உள்ள வைரவர்களும், அளவில்லாத உருத்திரர்களும் அங்கே இருந்தனர். அவர்கள் எல்லாரும் சிவபெருமானின் அருளைச் சிந்தித்தனர். அந்தக் காவல் தேவர்கள் பக்கத்தில் இருந்த அண்டங்களுக்குச் செல்லும் வண்ணம் வாயிலைக் காட்டி அனுப்பினர். சூரபன்மன் சிறந்த படைகளோடும் மற்ற அண்டங்களிலே விரைவாகப் போய் அந்த அண்டத்திலும் இந்த அண்டத்தில் இருப்பதைப் போலவே எல்லாம் அமைத்துள்ளதைப் பார்த்து, அங்கே இருப்பவர் எல்லாரையும் வெற்றி கண்டு அப்பால் போனான். மற்ற அண்டங்களில் எங்கும் எங்கள் தலைவரான சிவபெருமானின் கணங்களாக உள்ளவரின் கருணையினால் போய் அங்குள்ள எல்லாவற்றையும் பார்த்து, அத்தேவர்களை வெற்றிகண்டு, அவர்களின் செல்வங்கள்யாவற்றையும் கவர்ந்து, தன்னிடம் உள்ள பல அசுரர்களை அங்குத் தன் அரசை நடத்தும்படி நியமித்தான்.

32. வரவேற்பு

மிகுந்த வலிமையுடைய மாயை என்பவளின் மகனான சூரபன்மன், இவ்வாறு சுவர்க்க உலகத்தில் வந்த போது, முன்காலத்தில் தேவர்களால் வருந்திய அசுரர்கள் அதை அறிந்து மகிழ்ந்து மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தனர். ஒற்றா போய் அந்தச் சூரபன்மன் திக்குவிசயமாக வருவதை அசுரேந்திரனுக்குக் கூறினர். அந்த அசுரேந்திரன் தூய நல்ல அமிழ்தத்தை அடைந்து விரைவாக உண்டவனைப் போல் மகிழ்ச்சியில் முழுகினான். அவன் சுக்கிராசாரியரை அடைந்து, "எங்கள் குலத்துக்குத் தலைவனான சூரபன்மனை அடையுமாறு விரைவில் செல்வேன். எனவே, தாங்கள் முன்னால் சென்று எங்கள முறையையும் செயலையும் சொல்வீராக" என்று சொல்லி அவரை முன்னால செல்லச் செய்தான். ஒளியுடன் கூடிய விமானத்தின் மீது சுக்கிராசாரியாா சூரபன்மனிடம் விரைவாகச் செல்லும் அளவில், காசிப முனிவன் பெற்றெடுத்த மைந்தனான சூரபன்மன் பார்த்து வானில் சிவபெருமானைச் சந்தித்தது போல எதிர் கொண்டு வந்தான்.

அவ்வாறு சென்ற சூரபன்மன் கைகூப்பிவணங்கினான். அப்போது சுக்கிராசாரியார் மன மகிழ்வுடனேநின்று, 'செல்வத்திருவும் வெற்றிததிருவும் பெருகுக' என்று குறைவில்லாத வாழ்த்துக்களைக் கூறினார். அப்போது, அவரது பக்கத்தில் நின்ற சிங்கமுகனும் யானை முகமுடைய தாரகனும என்ன இருவீரர்களும் தம் தேவருடன் சென்று தூய சுக்கிராசாரியாரின் அடிகளைக் கை கூப்பி வணங்கினர். அவ்வாறு வணங்கிய அந்த இருவருக்கும் தக்கவாறு மேன்மை மிக்க வாழ்த்துக்களைச் சுக்கிராசாரியார் சொல்லி, பின்பு சூரபன்மனைப் பார்த்து, "உனக்கு நாம் கூறவேண்டிய ஒரு சொல் உள்ளது; அதைக் கூறுகின்றோம்! கேள்! குற்றம் இல்லாத காசிப முனிவனின் மனைவியான உம் தாயைப் பெற்றவன்; நுட்பமான கேள்வி அறிவையுடையவன்; அளவில்லாதவாகளாக இருந்த அசுரர்களைப் பாதுகாத்தவன்; எங்களுக்கு ஒரு துணை எனறு சொல்லப்படுபவன்."

"முற்காலத்தில் நீ தவ நியமத்துடன் வேள்வி செய்த தன்மையையும அதற்குச் சிவபெருமான் அருளிய வரங்களையும் பார்த்தவர் உரைக்க கேட்டு மகிழ்ந்து துன்பம் நீங்கியிருந்தான், அப்போது அவனது நெடிய தோள்கள் வளர்ந்தன. பகைவரின் மூன்று புரங்களையும அழித்த சிவபெருமான் அருளிப பெற்றுக் கொண்ட வரஙகளுடன் சென்று, எல்லாரையும் வெற்றி கண்டு இங்கு

வரும சிறபபைக கேட்டு உனனை எதிாகொளள வருகினறான" மிகக வனமை கொணட அசுரேநதிரன வரும தனமையைக காட்டி, இழிநத தொழிலில அவனை உடபடுததிய சுககிராசாரியாா உரைககவும, ஒலிககினற வீரககழலை அணிநத சூரபனமன மகிழசசி மிகக உளளம உடையவனாய நினறான

நிறைநத சுறறததுடன அவுணரின மனனனான அசுரேநதிரன, சூரபனமனைச சிவநத கைகளால தொழுது கொணடு, பிரிநதுபோன உடலானது தனனிடமிருநது பிரிநத ஆனமாவை வநது பொருநதும தனமை போல வநது சோநதான 'தீயவனான சூரபனமன நிலவுலகததில வநதான' எனற சொலலைக கேடட, தாமரை மலரில வீறறிருககும நானமுகனும, இநதிரனும, மறறத தேவாகளும பெருமை மிகக முனிவாகள அனைவரும, விரைநது வநது திருமால அறிதுயில கொளகினற பாறகடலில சென்றனா

துளசி மாலையைச சூடிய முடியைச கொணட அழகரான திருமாலைஅடைநது, தொழுது வணங்கித தாங்கள, ஒலிககும வீரககழல அணிநத சூரபனமனால அடைநத துனபம எலலாவறறையும சொலலி, 'இனி நாங்கள செயததககது யாது? எம இறைவ, சொலலுக!' "என வேணடி அபபோது அவாகள உரைதத சொறகளைத திருமால கேடடு, "புனமையான தொழிலையுடைய தககன செயத வேளவியில புகுநது கலநது கொணட தீமையால இனறு இவையெலலாம உணடாயின! எவா இதை விலகக வலலவா! எனறாலும இனிச செயயததகக ஒனறைக கூறுவேன! கேளுங்கள' எனறு சொலலத தொடஙகினாா கொடியஅநதச சூரபனமன, முன காலததில மூனறு புரஙகளையும எரிதத சிவபெருமான தநதருளிய வரஙகளைப பெறறுளளான அவன எலலா அணடஙகளையும வெறறி கொணடான எனவே நமமால வெறறி கொளளததககவன அலலன நாம அவனைக கணடு வருவோம! இதுவே செயயத தககது! " எனறு கூறி செநதாமரையில வீறறிருககும நானமுகன முதலியவரும மறற முனிவாகளும 'இதுவே செயயததகக செயல' எனறு மனம இசைநது நிறக, திருமால உயாவுடைய பழைய சிறபபுமிகக சூரபனமனைக் காணுமாறு, பாமபணையினினறு நீங்கி அவாகளுடன போனாா

33. புதியதாய் ஒரு நகர்

ஒலிககும வீரககழலை அணிந்த சூரபனமன அதன்பினபு அங்கு நினற தேவ தசசனைப பாாதது, "தச்சனே! நாஙகள இருபபதறகேற்ற அழகுடைய

6. குமார:

சதுர்புஜம் ச ஏகவக்த்ரம் கரண்ட மகுடாந்விதம்

சக்திம் ச அபயதம் தக்ஷே சவ்யே வரத வஜ்ரகே

பத்ம புஷ்பம் தரம் கண்டே தேவம் பாலஸ்வரூபகம்

(ரக்தவர்ணம்)

ஒரு திருமுகம், அழகிய பூக்கூடை போன்ற கிரீடம், நான்கு திருக்கரங்களில் இடது பக்கத்தில் சக்திவேல், அபயம், வலது கரங்களில் வரதம், வஜ்ரம்; கழுத்தில் தாமரைப்பூ மாலை, குழந்தை உருவம்.

குமார:

நதரததை விரைவாக நீபடைபபாயாக!" எனறு சொனனான அவன குறறம இலலாத கடலின நடுவில எணபதினாயிரம யோசனை பரபபுச சூரபனமன இருககும நகரமாக ஆகுமபடி எலலைசெயது பூமியில உளள மலைகளால கடலைத துாாதது மிகக பாசறையால செபபம செயதாறபோல நிறைநத நிலததைச சமமாகச செயதான அதனபின இருளைப போககும சூரிய சநதிராகள காஞசி புரததில கமபை ஆறறின கரையிலே உளள மாமரததின கீழ வீறறிருககும காமாடசியமமையின திருககோயிலைப போல நாளதோரும சூழநது செலலுமபடி செமபொனனால மதிலை அமைததான நானகு வாயிலகளை உணடாககி மதில உறுபபுகளையும வகுதது அமைததான தேவதசசன நானகு பெரிய வாயிலகளிலும மேருமலையே பொருநதியது எனறு பாாததவா சொலலுமபடி மிகப பெரிய கோபுரஙகளை மணிகள ஒலியைப பரபபுமாறு இயறறினான சிறபநூல விதிகளை ஆராயநது அதறகு ஏறப ஒவவொனறு நூறு யோசனை அளவாகப பககஙகளில பொருநதப பெறற மாளிகைகளையுடைய பலபபல தெருககளை அமைததான தேவதசசன முன காலததில அசுராவாழவதறகு இடமான மூனறு புரஙகளும ஒனறாயக கூடியிருநதது போல மேற சொனன தெருககளில மூனறு மதிலகளை அமைததான அநத மதிலகளுககிடையே ஒபபிலலாத சிறபபுடைய தெருககளை அளவிலலாதவையாகச செயது, குபேரனின அளகாபுரியைப போல செமபொன மயமான அளவிலலாத மாளிகைகளை அமைததான கணிகையா விதிககிசைநத நடனததைச செயயத தகக பெரிய மணடபஙகள பலவறறையும அமைததான தேவதசசன, அநதத தெருககளில அமைககபபடட மாளிகைகள ஒவவொனறிலும திணணைகளையும மணடபஙகளையும, அழகான முறறங களையும அமைததான சிஙகஙகள விளஙகும அழகான கோபுரஙகளையும, செயகுனறுகளையும செமபொன மயமான மாளிகைகளையும, சபைகளை யும, மனறஙகளையும விளஙகும மேல வீடுகளையும தூய சாளரஙகளையும சோலைகளையும பொயகைகளையும தனிததனியே இயறறினான

அநத இடததின நடுவில, பததாயிரம யோசனை தொலைப பரபபு உளபட பரநத பெரிய ஒரு மதில பொருநத அமைதது, மாயை எனபவளின முதல மைநதனான சூரபனமன இருககுமாறு அநத எலலைககுள ஓா அரணமனையை அழகு பொருநத அவன அமைததான

யானைகளும செறிநத தோகளும குதிரைகளும போககுவரவு செயயத தகக தோரணம தொஙகவிடப படட வாயிலகளும தொடாசசியான

திண்ணைகளும சிறந்த பொன்மயமான உச்சியுடைய கோபுரங்களும் வான மண்டலத்தைப் பொருந்திய அழகான செயகுன்றுகளும், அழகான மாளிகைகளும், யானைகள் கட்டுவதறகுரிய இடங்களும், குதிரை நிற்பதறகான இடங்களும, காலாட்படைகள் இருத்தற்கான இடங்களும், தோகள நிற்பதறகுரிய இடஙகளும் , அசுரர்களும தலைவாகளும தங்குவதற்கேறற இடங்களும, அவர்கள அலலாத அரக்கர்கள் இருத்தற்குரிய இடஙகளும, விரும்புவதற்குரிய சுவாக்கஉலகத்தில் உளள அரம்பையர் அனைவரும் நடனம் செய்வதற்குரிய நடனமண்டபங்களும், பாடலின் முறைமையானது பொருநதப் பெற்ற பசும் பொன் மண்டபஙகளும், முறுக்காணியுடைய யாழை வாசிபபதற்கேற்ற வயிரமணி மண்டபங்களும், மயில, புறா, அன்னம், அழகிய மென்கிளி, குயில் முதலிய பறவைகள் உலவும் மண்டபமும், சிறந்த குரஙகுகளும, மான்களும், கலைமான்களும், ஆட்டுக் கடாககளும, பழக்கத்தையுடைய கோழிகளும் நிறைந்துளள மண்டபஙகளும், எப்போதும் வேத ஒலி இசைக்கப் பெறுவதற்கான மண்டபமும், அமைச்சுத் தொழில் நடத்துவோர் இருக்கத்தக்க மண்டபமும் அமைத்தான்.

செல்வம் மிக்க அவுணர் தலைவனானசூரபன்மன், தேவர்கள் துதிக்க அரசு செலுத்துவதற்கு ஏற்ற கொலு மண்டபமும், சிறந்த செல்வங்களாக உள்ளவையெல்லாம் நிறைந்துள்ள பண்டக சாலைகளும், சிவபெருமான் தநதருளிய தெய்வப்படைக்கலம் வைத்தற்குறிய படைக்கலச்சாலையும், வானவர் உண்ணும் அமிழ்தம் போன்ற உணவைச் சுவைக்கத்தக்க அட்டில் சாலையும், கத்தூரி, பச்சைக் கறபூரம், மணம் கமழும் சந்தனம், அகில், பெரியபாக்கு வெற்றிலை ஆகியவையும் இவை போன்ற பிற பொருள்களும் மிகுந்துள்ள பெரிய அழகுடைய மண்டபமும், மான் விழி போன்ற விழிகளையுடைய பெண்கள் தங்கியிருக்கும் மண்டபமும், ஊஞ்சல் ஆடுதலைச் செய்தற்கு ஏற்ற மண்டபமும், வெண்மையான ஒளியை வீசுகின்ற பளிங்கு மண்டபமும், வானை அளாவிய உயர்ந்த சந்திர காந்த மண்டபமும், மாணிக்க மணிகள் ஒளிரும் வசந்த மண்டபமும் சிறந்த பவளங்களால் செயயப்பட்ட அழகையுடைய மண்டபமும், சிறந்த மரகத மணியால் செய்யப்பட்ட மண்டபமும், தாமரையில் தோன்றிய முத்துக்களால் ஆன மண்டபமும், அரசியல் முறையுடையவரின் தகுதிக்கு ஏற்ற மற்றப் பொருள்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் கொண்டு, இந்த எல்லைக்குள்ளே பெருமை பொருந்திய சூரபன்மனும் அவனுடைய பட்டத்துத் தேவியும் இருக்குமாறு ஓர் அந்தப் புரததைச செய்து, அந்த மனையைச் சூழ அளவில்லாத

மங்கலமான மாளிகைகளையுடைய தெருக்களை அந்தச் சூரபன்மனின் மனைவியராக வர இருக்கின்ற பெண்கள் இருக்குமாறு நன்கு அமைத்து, நீலமலர், செவ்வாம்பல், தாமரை செறியப் பெற்ற வாவிகளையும், ஓடைகளையும், பொய்கைகளையும், வானை அளாவிய பூக்கள் நிறைந்த பூஞ்சோலைகளையும், அழகான செய்குன்றுகளையும், வேண்டிய மற்றவற்றையும் விதிப்படி தேவதச்சன் இயற்றினான்.

சேறு பொருந்திய அலை வீசுகின்ற கடலானது அகழியாக இருக்க, அதனுள் செய்யப்பட்டுள்ள நகரத்தினுள் பொருந்திய அரண்மனையில் விலக்குவதற்கு அரிய பொன் ஒளி பரவிய பொலிவால், மேல் உள்ள பொன் உலகம் வெண்ணிறம் ஆயிற்று; மேற்கூறப்பட்டவற்றையும் மற்றவற்றையும் தேவதச்சன் மனத்தில் எண்ணிப் படைத்துத், தன்னை ஒப்பில்லாத அசுரர்க்கு மகனான சூரபன்மன் வெற்றியும் சிறந்த அதிகாரத்தையும் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஏற்றவாறு செய்யப்படுவதால் 'வீர மகேந்திரம்' என்று சொல்வதே தகும் என்று அந்த நகரத்துக்கு ஒரு பெயரை அழகுடையதாகச் சூட்டினான்.

ஏமபுரம், இமையபுரம், இலங்கைபுரம், நீலபுரம், குபேரனது அளகாபுரி என்று கூறத்தக்க சுவேதபுரம், அசுரபுரம், வாமபுரம், பத்மபுரம், என்ற இவற்றை வீரமகேந்திரம் என்ற அழகிய நகரத்தின் எட்டுத் திசைகளிலும் பொலிவுடையதாகப் படைத்தான். தேவதச்சன் பேரழகு விளங்குகின்ற வீர மகேந்திரத்தை இவ்வாறு படைத்துப்பின், அந்நகரம் போன்ற பரப்பு அமைய 'ஆசுரம்' என்ற ஒரு நகரத்தை, அவுணர் வியக்கும்படி, காணத்தகும் காட்சியுடைய சிங்கமுகனுக்கு நீண்ட வடக்குக் கடலின் நடுவே படைத்துத் தந்தான். மற்றும் உள்ள கடல்கள் தோறும் பல இடங்களில் உள்ள தீவுகள் தோறும் வெற்றி மிக்க சூரபன்மனின் பெரிய படைகள் எல்லாம் உறவினருடன் இருப்பதற்கு ஏற்றவாறு பழைய நகரங்கள் போல் பல நகரங்களைப் படைத்துத் தேவதச்சன் தன்னிடம் சிற்பநூல் கற்றுணர்ந்த மைந்தருடன் திரும்பிச்சென்றான்.

34. முடிசூட்டல்

சூரபன்மன், முன் சொல்லப்பட்ட இயல்பு கொண்ட வீரமகேந்திர நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ளவற்றைப் பார்த்து, அதைப் படைத்த தேவதச்சனின் கலையைப் புகழ்ந்து, மகிழ்ந்து வெற்றி மிக்க தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அவ்வாறு அரண்மனைக்குள் சூரபன்மன் புகும்

போது, நான் முகன் முதலான தேவர்கள் இவனுக்குச் சிறந்த முடியைச் சூட்டுவோம் என்று, அதற்கு வேண்டிய அளவில்லாத பல பொருள்களை யெல்லாம் கொண்டு வந்தனர். தன் அரண்மனைக்குள் புகுந்த சூரபன்மன், ஓர் இருக்கையில் இருந்து, திருமகள் பொருந்திய பெரிய பாற்கடலின் தெளிந்த நீரைத் தேவர்கள் முழுக்காட்டச் சிறப்புடன் நீராடினான். அவ்வாறு அம்மன்னன் நீராடி, செம்பொன்னால் ஆன ஆடையை உடுத்திப் பூக்களைச் சூடி, ஒளியுடைய சிறந்த அணிகளைப் பூண்டு பின்பு பெருமை பொருந்திய தம்பியர் பக்கங்களில் நிற்கவும், அவனிடம் மிக்க விருப்பத்தையுடைய அசுரர்கள் அவனுடைய புகழை எடுத்துச் சொல்லவும். ஒப்பற்ற அசுரேந்திரன் கைகுவிக்கவும், சுக்கிராசாரியரும் சிறந்த முனிவர்களும் முகமன் கூறவும், மிகவும் உடல் நடுக்கம் கொண்ட தேவர்கள் துதிக்கவும், இந்திரனுக்கு உள்ளத்தில் தளர்ச்சி உண்டாகவும், சூரபன்பன் வந்து மணி அழுத்திச் செய்யப்பட்ட அரியணையில் ஏறினான். அப்போது, 'நான்முகன் திருமாலுக்கும் தக்கது' என்று சொல்லத்தக்க தலைமையான சிறப்புடைய பெரிய முடியை எடுத்து, அழகு பொருந்த அந்தச் சூரபன்மனுக்குச் சூட்டினான்.

அவுணர்கள் இச்செயலைப் பார்த்துக் காசிப முனிவரின் மைந்தனான சூரபன்மனின் தாமரை மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கி எழுந்து, அடங்காத மகிழ்ச்சியினால் காய்ச்சப்பட்ட கள்ளை உண்டவரைப்போல் உள்ளக் களிப்பை அடைந்தனர். அச்சமயத்தில், தேவரும் முனிவர்களும், பொன்மயமான மணம் கமழும் கற்பக மலர்களைக் கையில் எடுத்து, தாம் வாழ்த்திக் கூறவேண்டியவற்றைக் கூறி வாழ்த்தி, மன்னரின் மன்னனான சூரபன்மனின் மணி முடியின் மீது முறையாகச் சொரிந்தனர்.

பக்கத்தில் உள்ள இருக்கைகளில், தம்பியரையும் நான்முகனையும் திருமாலையும் 'இங்கு அமருங்கள்' என்று சூரபன்மன் கூறினான். அவனது கட்டளைப்படி அவர்கள் அமர்ந்தனர். அச்சமயத்தில் சிறந்த இந்திரன் களாஞ்சியை ஏந்தினான். ஒளியுடைய செல்வங்களுக்குத் தலைவனான குபேரன் அடைப்பையைத் தாங்கினான். வாயுக்கள் சாமரைகளை வீசினர். அசுரர்களின் தலைவனான அசுரேந்திரன் உடைவாள் ஏந்தினான். சூரியனும் சந்திரனும் அப்போது நிழலை அளிக்கும் குடையைப் பிடித்து நின்றனர். வருணனும் அவனது மைந்தரும் ஆலவட்டம் வீசினர்; யாழில் வல்ல கருடரும், கந்தருவரும், சித்தர்களும் இசை இசைத்தனர்.

மூனறு தலைகளையுடைய சூலபபடையைத தாஙகி உயிருககு நலவினை தீவினைகளுககு ஏறறவாறு சுகதுககஙகளை அடையச செயகினற எமனும,மெயமையான அககினி தேவனும பிரமபைத தாஙகியபடி எலலா இடஙகளிலும எததகையவரும விலகுமாறு சினநது பாாதது இடியைப போல முழஙகி வரிசையாக நிறுததிச சூரபனமனின புகழை எடுதது இயமபினா ஒலிககும கழலை அணிநத நிருதி எனபவன பூநதடடைக கையில எடுததான தேவகுருவும அசுர குருவும எணணிலலாத முனிவாகளும அலையுடைய கஙகையாறறின தூயமையான நீரைச செமபொனனால ஆன குடஙகளில நிரபபி கூாசசததினால வேத மநதிரஙகளைக கூறித தோயதது, அநத நீாத திவலைகளைத தெளிதது வாழததினா அரமபை மேனகை சிறநத ஊாவசி முதலாக அளவிலலாத தெயவ மஙகையா நடன முறையை விதிபபடி தோநத நரமபுக கருவிகளிலிருநது எழும இசையுடனும வாயப பாடலுடனும தாளததுடனும பொருநதிச சோநது நாடடியம ஆடினா

35. அரசாட்சி

தேன ஒழுகும துளசி மாலையைச சூடிய திருமாலைச சூரபனமன பாாதது நீவிா எனனைப பெறற தநதை காசிபரின பாடடன ஆனீா ஆதலால உமமை அழைககும போதெலலாம விரைவாக இஙகு வருக!" என ஆணையிடடான ஒலிககும வீரககழலை அணிநத சூரபனமன விளஙகும ஒளியுடைய சநதிரனைப பாாதது "சில நாளகளில பிறையாக இருநது வளரும தனமையையும, பினபு சில நாளகளில தேயும தனமையையும பினபு சில நாளகள மறைவாக உலவும தனமையையும இனிமேல கைவிடடு எபபோதும நிறைநத உருவததுடன முழுமதியாக கதிரவனைப போல இநத நகரததில வருவாயாக' எனறு ஆணையிடடான சுடாவிடடு எழும அககினி தேவனை விரைவாகப பாாததுச சூரபனமன "இஙகு நாம நகரததில உளளவா எவராக இருநதாலும நினைததால அவரிடததுச சென்று அவாகளின பணிகளையெலலாம செயது யாா தொடடாலும செநதாமரை மலா போல குளிாநதிருபபாயாக!" எனறு ஆணையிடடான சூரபனமன வருணனைப பாாதது "புனுகும, வெணமையான பசசைக கறபூரமும கஸதூரியுமான இவறறைக கலநது, இனிதான பால புகையினும வெணமையான மெனமையான பனி நீரில சோநது எம நகரததின இடம எஙகும வாயு தேவன தெரு பெருககும தோறும தெளிபபாயாக!" எனறு ஆணையிடடான பெருமையுடைய செலவததையுடைய சூரபனமன இநதிரனைப பாாதது ஒளியுடைய சுவாககவுலகததில இருககினற தேவா கூடடததுடனும

திக்குப்பாலகருடனும் முனிவருடனும் வந்து, நான் இட்ட பணிகளைச் செய்து திரிவாயாக!" என்று ஆணையிட்டான். இவ்வாறு சூரபன்மன் எல்லார்க்கும் வெவ்வேறாக தன் ஏவலில் அமையுமாறு கட்டளை இட்டான்; அவர்கள் அஞ்சி 'அதைச் செய்வோம்' எனச் சொல்லி அவ்வாறே ஒழுகலாயினர். அச் சூரபன்மன் அரசியல் செய்து கொண்டு இருந்த சில நாட்கள் கழிந்த பின்பு திருமணம் செய்து கொள்ள நினைத்தான். அதன் பின்பு தேவர், அசுரர், கந்தருவர், சித்தர், கின்னரர், நாகர், கிம்புருடர் முதலியவரின் பெண்கள் அளவற்றவரை மணந்து நெருங்கிய மலர்களில்உள்ள தேனை விரும்பி உண்ணும் ஆண் வண்டைப் போல்இன்பத்தை அனுபவித்தான். சிங்க முகத்தையுடைய அசுரத்தலைவனான சிங்கமுகனுக்கு, எமனின் மகளான 'விபுதை' என்பவளைச் சிறந்த மணம் செய்து தந்து, திருதியின் மகளான 'சவுரி' என்ற பெண்ணை, யானை முகம் கொண்ட தாரகனுடன் கூடும்படி மணம் செய்வித்தான். இவ்வாறு மணங்கள் நிறைவேறிய பின்பு, தன் தம்பியரான அவ்விருவரையும் பார்த்து, 'மெய்ம்மையான வளங்கள் பொருந்த உங்களுக்காகச் செய்யப்பட்டிருந்த பழைய நகரத்தில் அந்த இரண்டு கோடி வெள்ளம் படைகளுடன் போய் வாழ்வீராக!" என்று சொல்லிச் சூரபன்மன் அவர்களைத் தம் நகரங்களுக்குச் செல்லுமாறு அனுப்பி வைத்தான்.

நிகரில்லாத எட்டுத் திக்குகளிலும் மேல் உலகம் ஏழிலும், கீழ் உள்ளவாகச் சொல்லப்படுகின்ற பாதலங்கள் யாவற்றிலும் மற்ற இடங்களிலும் போய்த் தன் அழிவில்லாத ஆணையைச் செலுத்தும்படி அளவில்லாத அவுணர்களை ஆறு கோடி வெள்ளங்களுடன் செல்லுமாறு செய்தான். துர்க்குணன், தருமகோபன், துன்முகன், சங்கபாலன், வக்கிரபாலன், கொடிய மகிடன் முதலானவர்களைக் கூட்டமான அமைச்சர்களாகத் தன் துணைக் கொண்டு மிக்க தேவர்கள் துதிக்க, சூரபன்மன் ஆட்சி செய்தான்.

36. தேவர் எல்லாம் ஏவல்செய்ய

சூரபன்மன் இவ்வாறு அரசு செய்து வந்தான். அக்காலத்தில், சுவர்க்க வுலகத்துக்குத் தலைவனான இந்திரனும் தேவர்களும் மற்ற முனிவர்களும் கூடி, மலை போன்ற மாளிகைகளையுடைய பெரிய வீர மகேந்திரத்தில் உள்ள ஒப்பில்லாத சூரபன்மன் ஏவுதற்கு முன்னமேயே, குறிப்பறிந்து ஏவல் செய்து வந்தனர். இந்திரன் முதலியவர், கொல்லுதலில் வல்ல சிங்கமுகன் நகரத்திலும், தாரகனது நதரததிலும், அவனுடைய இனத்தவர் நகரங்கள் பலவற்றிலும் சென்று, இட்ட பணிகளைச் செய்து பல வழிகளிளும் தங்கள் மேன்மை இழந்து, தெய்வத்தன்மை இழநது தாழ்ந்த நிலை அடைந்து துன்பப்பட்டனர்.

37. புதல்வரைப் பெறுதல்

அவ்வாறு நிகழ்ந்து வரும் காலத்தில் சூரபன்மன் செய்த தவத்தின சிறப்பால், பதும கோமளை வயிற்றில் புதிதாகத் தோன்றிய பிறைபோல் நாடோறும் அழகுடனே விளங்கி எமனுக்கும் எமனைப் போன்ற ஒரு மகன் பிறந்தான். மிக்க அழகு வாய்ந்த அந்த மகன் மேல் கட்டி அமைந்துள்ள செம்பொன் தொட்டிலில் உறங்கும் போது, ஒரு நாள் கதிரவனின் ஒளிக் கதிரானது திறக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பலகணியின் வழியாய் உள் புகுந்து அவனது மேனியில்பட்டது. அம்மகன் அதைப் பார்த்துக் கதிரவனைச் சினத்துடன் நோக்கினான். சூரபன்மனின் மகன் சிறந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட தொட்டிலில் உள்ள அழகான மணி மயமான காலில் கதிரவனை இறுக்கமாக கட்டி முன்போன்று உறக்கம் கொண்டான். அப்போது தேவர்கள் அதனைப் பார்த்து உளம் அஞ்சித் துடித்தனர்.

இதைக் கேட்டவுடன் சூரபன்மன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து "நீங்கள் என் மகனை அணுகி மிகவும் நல்ல சொற்களைச் சொல்லி, அவன் கதிரவனை விட்ட பின்பு, அக்கதிரவனை அழைத்துக் கொண்டு இங்கு வாருங்கள்" எனச் சொன்னான். சூரபன்மன் கூறியதைக் கேட்ட நான்முகன் 'நல்லது' எனறு சொல்லி, சுவர்க்கவுலகத்தவரான மேனகை முதலான அரம்பையர் பாட்டுகளைப் பாடி ஆட்டுகின்ற பொன்மயமான மணித்தொட்டிலின் மீது உறக்கம் கொள்கின்ற அம்மகனை அடைந்து அளவற்ற வாழ்த்துக்களைச் சொன்னார். வாழ்த்துக் கூறிப் பின் அம்மகனைப் புகழ்ந்து முன்னே நிற்க, அந்த மகன் "நீவிர் பெற விரும்பியது யாது?" என்று வினவினான். "இந்தக் கதிரவனின் துன்பச்சிறையை விடுவிப்பாயாக" என்று நான்முகன் வேண்டிக்கொள்ள " பழமை உடையவரே! உம் சிறந்த படைக்கலத்தை (பிரம்மாத்திரத்தை) தருவீரானால் இவனைச் சிறைவிடுப்பேன்" என்றான் சூரன்மகன். அவ்வாறு கேட்ட சூரபன்மனின் மகனுக்கு நான்முகன் தன் படைக்கலத்தை, பிரம்மாத்திரத்தைக் கொடுக்க, அந்த அசுரமகன் வரிசையாகப் பொருந்திய கதிர்களையுடைய கதிரவனை அவிழ்த்து விட்டான். மணம் பொருந்திய தாமரை மலர் இருக்கையில் வீற்றிருக்கும் நான் முகன் அந்த மகனைப் புகழ்ந்து, 'இந்தப் படையை ஏற்றுக் கொள்க' என்று சொல்லிக் கொடிய மோகப்படைக்கலத்தைத் தந்தார்.

நான்முகன் மோகப் படையைத் தந்தவுடன் கதிரவனுக்கும நான்முகனுக்கும் அனுமதி தந்து அனுப்பினான் தந்தையான சூரபன்மன அந்த

நிகழ்ச்சியைக் கேட்டு, போகுமாறு நான்முகன் முதலியோர்க்கு அனுமதி தந்து, தன் மகனுக்கு அந்த நல்ல நாளில் 'பானுகோபன்' என்று பெயரை இட்டான். கதிரவனின் பகைவனான இம்மைந்தனைப் பெற்ற பின்பு அசுரரின் மன்னனான சூரபன்மன் அன்புடன் 'அக்கினி மகாசூரனையும்' சிறந்த நிறமுடைய 'இரணியனையும்', 'வச்சிரவாகு' வையும், அழகு நிறைந்த மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய பதுமகோமளை பெற, மகிழ்ச்சி அடைந்தான். மை பூசப் பெற்ற கரிய கண்களையுடைய மற்ற மனைவியர் மகிழ்ச்சியுடன் கருப்பம் எய்திப் பெற, கொடிய சூரபன்மன் மூவாயிரம் மைந்தரைப் பெற்று அங்கு வாழ்ந்து வந்தான்.

சினம் மிக்க சிங்கமுகனிடத்தில் 'அதி சூரன்' எனக் கூறப்படுகின்ற ஒரு மைந்தன் தோன்றினான். வேறுநூறு மைந்தரும் பிறந்தனர் அவர்களின் வன்மையை எவர்தாம் சொல்லவல்லவர்? (முதல் மனைவியரிடத்தில் அதிசூரன் பிறந்தான்; மற்ற மனைவி யரிடத்தில் நூறு பேரும் தோன்றினர் என்க) அக்காலத்தில் சூரபன்மனின் மற்றொரு தம்பியான யானை முகத்தை உடைய தாரகனிடத்தில் முற்காலத்தில் செய்த தவ வலிமையால் வானத்தில் வாழ்கின்ற இளங்கதிரவனைப் போல ஒரு சிறந்த மகன் வந்து தோன்றினான்

இம் மைந்தன் 'அசுரேந்திரன்' என்ற பெயரை பெறுவான் என்று, அம்மகனுக்கு அப்பெயரைப் பெற்ற நன்மை மிக்க இளைஞனாகி மன்மதனைப் போல உடல் அழகுறத் திகழ்ந்தான். கற்பதற்குரிய கலைகள் எல்லாவற்றையும் கற்றாலும் குற்றம் பொருந்திய கலைகள் ஒன்றையும் செய்யான்; பாவங்களையே செய்யான்; பழியைப் பொறான்; நீதியற்ற அதற்கு மாறான எதையும் நினைக்க மாட்டான்.

கருவம் கொண்டு, தம் வன்மையையும் வீரத்தையும் பேசி, எதிரே வந்து போர் செய்பவர் உண்டானால், அவர்கள் அழியுமாறு எதிர்த்து அவர்களின் மார்பில் படைக்கலங்களின் தழும்பு பொருந்தச் செய்ய நினைக்கும இயல்பு உடையவனாக விளங்கினான்; (வலியப் போர்க்குத் தான் செல்லமாட்டான் என்பதாம்) எண்ணில்லாத தலைகள் வளரப் பெற்ற ஒரு கள்ளிச்செடி 'அகில்' என்பதை ஈன்றாற் போல், தாரகன் அந்த மகனைப் பெற்றுச் செல்வம் மிக்க 'மாயமா புரியில்' வாழ்ந்து வந்தான்.

38. வில்வலன் வாதாவிப்படலம்

சூரபன்மன் முதலியவருடன் பிறந்தவள் 'அசமுகி' என்ற பெயரைக் கொண்டவள், பெண்மைக்குரிய நற்குணங்கள் ஏதும் இல்லாதவளாய் கொடிய அரக்ககுணம் கொண்டவளாய்த் தவமுனிவர் யாகங்களை அழிப்பதைத்தன் விளையாட்டாகக் கொண்டு வளர்ந்து வருநாளில் தவமுனிவர்கள் செய்யும் யாகத்தைப் பார்த்தாள் பார்த்து 'இவன் செய்யும் தவத்தை இப்போதேஅழிப்பேன், அதுவுமின்றி விரைவாக இங்கு மைந்தரைப் பெறுவேன்' என்று உள்ளத்தில் எண்ணிச் சென்று அந்தத் துருவாச முனிவருக்கு எதிரே நின்றாள் ஆட்டின் முகம் போன்றமுகம் கொண்ட கொடிய அசமுகி அந்தத் துருவாச முனிவரை வலிந்து கூடிட இரண்டு மைந்தர் தோன்றினர் அந்த இருவரும் வலிமையிற் சிறந்தவர்கள் தாயான அசமுகி அந்த இருவரையும் தன் பக்கத்தில் வருமாறு அழைத்தாள் மகிழ்வுடன் தழுவிக் கொண்டாள்

சினத்தீயை யுடைய துருவாசமுனிவர் தம் அடிகளை வணங்குகின்ற ஆற்றலமிக்க மைந்தரை எதிரே பார்த்து, "உங்கட்கு வேண்டிய பொருள் யாது?" என்று வினவினார் கொடிய அசமுகி பெற்ற அந்த மைந்தர் "உம் தவத்தையெல்லாம் நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு அருள் செய்க" என்று வேண்டினர், வருந்தித் தவம் செய்வதைவிடத் தந்தையின் தவத்தைப் பெற்றுக்கொள்வது எளிது என்று எண்ணி இவ்வாறு அம்மைந்தர் உரைத்தனர் சிறந்த தவ முனிவரான துருவாசர் "நான் செய்த தவம் எல்லாவற்றையும் தருக" என்று வினவினால் அவற்றைத் தரமாட்டேன் வேறு ஒரு பொருளை நீங்கள் விரும்புவதானால் கேளுங்கள் தருகின்றேன்" என்றார் அதனைக் கேட்ட அம்மைந்தர் இருவரும் சினம் கொண்டு இவனது உயிரை விரைவில் கவர்வோம்" என்று எண்ணிவிரைந்து எழுந்தனர் துருவாச முனிவர் தம்மைக் கொல்வதற்கு எண்ணிப் பகைமையுடன் வருகின்ற சிறுவரின் செயலைப் பார்த்து, "நீங்கள் குற்றம் இல்லாத முனிவருக்கே நாள் தோறும் துன்பத்தைச் செய்வீர் ஆகுக சில நாட்களுக்குப் பின் அகத்திய முனிவர் உங்கள் உயிரைக் கவர வருக!" எனச் சாபம் இட்டார்

அம்முனிவர் இத்தகைய சொல்லைக் கூறி 'எதிரே இருந்தால் தம்மைக் கொல்வர்' என்று எண்ணி மனத்தில் எண்ணிய ஒரு மாய மந்திரத்தால் மறைந்தார் அப்போது, அந்த இருவரும் தம் தந்தையைக் காணாதவராய்த் தாயான அசமுகியிடத்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு

நீங்கினா அநத இருவரும வேறு ஒரு வனததை அடைநது மெயயான முனிவா கூடடததையெலலாம கொலல எணணி உறுதியான உளளததுடன நானமுகனைக குறிதது தீயினிடையே நினறு தவததைச செயதனா

இஙஙனம தவ நியமததுட ன வீர வேளவியைச செயய, நானமுகன அதைப பாாததுப பூவுலகததில வநது செயறகரிய செயலைச செயகினறாய நான தரவேணடிய வரம யாது ? எனறு வினவினாா அசுர வடிவுடைய விலவலன அவருடைய இரணடு அடிகளையும வணஙகித துதிதது வேளவித தீயில இடும அவியுணவாக இறநது விடட ஒபபிலலாத எனதமபி, உடலில நிறைநத உறுபபுகளுடன விரைநது உயிா பெறறு வரவேணடும!" எனறு கேடடான, விலலவன. அவவாறு அவன வேணட, நானமுகன, "வாதாவி எழுவாயாக' எனறு கூறினான அபபோது அநத வாதாவி உயிா பெறறு எழுநது ஆரவாரம செயதான பிறகு மைநதா இருவரும, ஆண சிஙகம போனறுளள சூரபனமனுககு முனனால செனறு, "நாஙகள உஙகடகு மருகா ஆவோம!" எனச சொலலிப பூவுலகததில உளள முனிவாகளையெலலாம கொலலத தகக சிறநத வலிமையைப பெறற இயலபையும எடுததுக கூறினா மனனனான சூரபனமன அநத இருவரையும மகிழசசியுடன மிகவும தழுவி "மருகாகளே! நனறாக என நகரததில இருஙகள" எனறு சொலல அநத மைநதா இருவரும சிலநாடகள அஙகே இருநது பினனா மண உலகததுககு வநதனா இஙகு தவம செயயும உயிாகளைப பறிகக நினைதது இரணடு பேருள தமபியான வாதாவி பொன மயமான முறுககிய கொமபுகளையுடைய போரில வலல ஆடடுககடாவாகி நிறக, தமையனான விலலவன, தவம செயயும முனிவா போல வடிவு கொணடான

"இனறு தஙகளுககு உணவு இஙகே!" எனறு ஒபபிலலாத முறையிலே வேணடி, உணவு வகைகளையெலலாம சமைதது ஆடடுககடா வடிவுடைய தமபியைச சுவையமைநத கறி சமைககுமாறு வெடடி, சமைதது, முனிவா அநத உணவை உணணச செயது, தமபியை உயிா பெறறு எழுமாறு அழைதது, வாதாவி வயிறறைக கிழிததுக கொணடு உயிா பெறறு வெளியே வர இறநதுவிடட முனிவரின ஊனை உணட பினபு, முன போலத தமபி ஆடடின வடிவம கொணடும, தமையன முனிவன வடிவம கொணடும, கேடிலலாத முனிவா கூடடம எலலாம நாளதோறும இறககுமபடி செயது கொணடிருநதனா

39. இந்திரனுக்கு வந்த நிலை

இவவாறு விலவலன, வாதாவி எனற இருவரும மறற அசுராகளும, சொலவதறகரிய பெருமையுடைய முனிவாகளையும தேவாகளையும நிகா இலலாத மானிடாகளையும, வருதத, மாயையின அனபுககுரிய மகனான சூரபனமன அரசாணடு கொணடிருநதான அவவாறு அவன அரசினை நடததுமபோது குறறம இலலாத சூரபனமன இநதிரனைக கொடிய சிறையிலே வைதது, வருவதை உணராதவனாய, அவனுடைய மனைவியைக கவாநது கொளள எணணினான

ஒனபது கோடி எனற எண கொணடவரை விரைவாக அனபு பாராடடி அழைதது, "நீஙகள வெனறு இநதிரனின மனைவியைப பிடிததுக கொணடு வாருஙகள!" எனறு சூரபனமன அனுபபி வைததான

போா மேறகொணடு சென‌ற வீராகள எலலாரும நூறு வேளவிகளுககு தலைவனான இநதிரனைத தேடியும காணாதவா ஆயினா அவருடன சென‌ற அசுர மஙகையா யாவரும இநதிரன மனைவியைக காணாதவராயினா, அதனால அறிவு இழநது தம மனததில தோனறிய துனபம பெருகப பெறறனா 'எம மனனன எஙகளை அழைதது இஙகு அனுபபிய செயலை நாஙகள முடிககவிலலை! இநதிரன இநதிராணியுடன ஒளிநது கொணடான!" எனறு கூறிக கொணடு அநத இநதிரனின நகா முழுவதும அவாகளைத தேடினா வீராகள நகரஙகள எஙகும சுறறித தேடினா அஙகுளள தேவரைப பிடிதது'மலைகளுககுப பகைவனான இநதிரனைக காடடுஙகள எனறு அடிததனா அசுர மஙகையா, இநதிராணி எஙகு இருககினறாள எனறு வினவி, இரததம வடியுமாறு தேவ மஙகையரைத துனபுறுததினாாகள தேவாகள எலலாரும, "எம மனனனும அரசியும போன இடததை நாஙகள அறிய மாடடோம எஙகளை நடுஙகுமாறு வருததாதீா! மிகவும வருநதுகிறோம!" எனறு இரககம உணடாகுமாறு உளளம தளாநது சொலல, அநத அசுராகள அததேவாகளை வருததாமல விடடு வான உலகததை விடடு நீஙகிப, பழைய மகேநதிர நகரததை நெருஙகி விரைவாகச சூரபனமனை அடைநது சுவாகக வுலகததில நிகழநததைக கூறினா இநதிரன, இநதிராணி எனற இருவரும வேறு இடததுக்கு சென‌று விடட னா' எனறு அவாகள சொலல அசுரரின மனனனான சூரபனமன தீயைப போல சினம கொணடான தேடுவதறகரிய சிறநத மணியை இழநத நாகததைப போல உளளததுனபமும அடைநதான

மேக ஊர்தியையுடைய இந்திரன் மனைவியும் தானுமாக நீங்கிச் செல்ல நிகரில்லாத அந்தச் சுவர்க்க வுலகம் முழுவதும் பொலிந்து தோன்றிய சந்திரனும் விண்மீனும் மறைந்த இராக் காலம் போன்று யாதொரு சிறப்பும் இல்லாததாய் இழிவு அடைந்தது அங்குச் செல்வங்கள் எல்லாம் அழிந்தன துன்பம் நிறைந்தது இன்பம் நீங்கியது தேவரின் மனக்கிளர்ச்சி ஒடுங்கியது எல்லா வுலகங்களிலும் அழுகை ஒலி எழுந்தது அனைவரின் கண்களும் நீரைச் சிந்தின அந்தச் சுவர்க்க வுலகம் உயிர் நீங்கிய உடல்போல் ஆகியது தேவர்க்கு மன்னனான இந்திரனின் மகனான தூண்போலச் செம்பொன் நிறமான தோளையுடைய சயந்தன் சுவர்க்க உலகத்தை நீங்கிச் சென்று சிறிய தந்தையைக் காண்பதற்கு எண்ணிச் சென்று, பெருமையுடன் சில நாட்களாக வைகுந்தத்தில் இருந்தான்

தந்தையின் தளர்ச்சியை அறிந்தால், தம் குடியில் உள்ள தலைமை முழுவதையும் மைந்தர் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வழக்கமாகும். அதுவே அறமாகும் என் தந்தையும் சொர்க்க வுலகத்தில் இல்லை நான் சென்று என் அமராவதி நகரத்தைக் காப்பேன்' என்று மனத்தில் நினைத்து மைந்தனான சயந்தன் பொன் உலகத்துக்கு வந்தான்

40. சயந்தன் துயரம்

பொன் உலகத்துக்கு வந்த சயந்தன் வருந்தும் தேவர்களைப் பார்த்துத் தன் உயிர் போல இருக்கும் தந்தை தாயாரைக் காணாதவனாய்த் துன்பக் கடலில் அழுந்தி, ஏக்கமும், துன்பமும் மிகுந்த வேறொரு செயலும் இல்லாது பித்தங் கொண்டவரைப் போல இருந்தான் இங்ஙனம் இருந்த போது இந்திரனின் மகனான சயந்தனின் மனத்தைத் தெளிவிக்க எண்ணி நாரதர் என்னும் பெயர் கொண்ட சிறப்பு மிக்க நல்ல தவத்தையுடைய முனிவர் வர, சயந்தன் அச்சத்துடன் எழுந்து தொழுது, வேறொரு இருக்கையைத் தந்து 'இங்கு இருப்பீராக என்று பக்கத்தில் நின்றான் அப்படி நின்ற சயந்தன் அந்த நாரதர்க்குச் சொல்வான் "எப்போதும் வருத்தம் செய்கின்ற வலிய ஆற்றலையுடைய சூரபன்மனுக்கு அஞ்சி என்னைப் பெற்ற தந்தை தாயார் சென்றனர் சென்ற இடத்தை நான் அறியேன் எங்களுக்கு நேர்ந்த இந்தத் தீமை எப்போது நீங்கும்' எம்பிரானே, சொல்லுக!" என வேண்டினான்

செருக்கை ஒழித்து நின்ற சயந்தன் இதனைச் சொல்ல, நாரத முனிவன் விரைந்து ஆராய்ந்து மேலும் மேலும் வளரும் அன்புடனே அந்தச் சயந்தனைப்

பார்த்து, அவ்விடத்தில், அழகு விளங்கும் மணிகள் இழைக்கப்பட்ட இருக்கையில் 'இருப்பாயாக' என்று சொல்லி அமரச் செய்து, பின்னர், பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

"உங்களின் தாழ்வும் அவுணரின் உயர்வும் என்றும் நிலைக்க மாட்டா. இதை உண்மை எனக் கொள்வாய்! இந்த நகரத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்ற உன் தந்தையும் தாயும் தங்கள் வடிவத்தை மறைத்துக் கொண்டு போய் மண்ணுலகத்தில் உள்ளனர். மைந்தனே! நீ பிறப்பதற்கு முன்னம், தேவர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்த கயமுகன் என்ற அசுரன் இறக்கும்படி முன் நாளில் உன் தந்தை முயன்றான். அது போல இந்தக் கொடிய சூரபன்மன் இறக்கும் படி இப்போதும் முயல்வான்". பலவற்றையும், இப்படிச் சொல்லி, "இனி இக் கொடிய சூரபன்மனும் இறப்பான்! உங்களின் துன்பமும் விரைவாக அழிந்து விடும். இதை நிச்சயித்துச் கொள்!" என்று கூறி, நாரத முனிவர் அச்சயந்தனைத் தேற்றி விட்டுப்போனார். சயந்தன் தெளிந்து அங்கே இருந்தான்.

சிறந்த கற்பக மரங்களின் நிழலில் இருந்து, வாழ்கின்ற செல்வத்தை வெறுத்து, அழகுடைய மனைவியுடன், மண்ணுலகத்தில் தெற்குத் திசையை அடைந்து, பன்னிரண்டு பெயர்களைப் பெற்ற பழைமையுடைய சீகாழிப்பதியை அடைந்து இந்தப்பதி யான் இருப்பதற்குச் சிறந்தது என்று எண்ணி இந்திரன் அங்கே இருந்தான். அந்த நல்ல சீகாழிப் பதியில் துன்பத்தை மறந்து இந்திராணியுடன் இந்திரன் இருந்தான். பின்னர், 'எந்நாளும் யாம் கடவுளைத் துதித்து, உள்ளத்தில் பொருந்திய மகிழ்ச்சியுடன் பூசை செய்வோம்' என எண்ணி அந்த இடத்தில் பூஞ்சோலையை உண்டாக்கும்படி நினைத்தான்.

அவ்வாறு இந்திரன் இருந்து வந்த காலத்தில் உலகங்கள் தோறும் அசுரத்தலைவனான சூரபன்மனால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்கள் பூவுலகத்தில் தேடி வர, இந்திரன் அதை அறிந்தான். விரைவாகத் தன் மனைவியுடன் அங்கு மூங்கில் வடிவு கொண்டு மறைந்து தவம் செய்து கொண்டிருந்தான். மூங்கில் உருவத்துடன் நின்று மெலிவுடன் தவம் செய்து நாள்தோறும் சிவபெருமானை வணங்கி வந்தான். அவனைத் தேடி வந்த ஒற்றர்கள் அவனைக் காணாதவராய்ப் போயினர். பின்னர், கரிய மேகங்கள் அவுணரின் கொடுங்கோன்மையால் மழை பொழியாது போக அந்தச் சோலை வாட்டம் அடைந்தது.

நீண்ட அழகுடைய அந்த நந்தவனம், மழை இல்லாததால் தீப்பட்டது போல் வாடியது. அதனை வேள்வித்தலைவன் இந்திரன் பார்த்துக் கவலை

அடைந்து முன் காலத்தில் நானமுகனும் திருமாலும் தேடி அறிவதற்கரிய சிவபெருமானை நினைத்து துதிபபதல்லாது வேறு செயவதறியாது திகைத்திருந்தான். பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த வீரரான் சிவபெருமானை நினைக்கவும், "மலர்களையுடைய நந்தவனம வாடிப் போயின என்றாலும் அழியமாட்டா. சிறந்த இந்தத் தலததில் ஒரு நதி வரப் பெறும். இந்திரனே! இப்போது வருந்தாதே?" என்ற ஒரு கூறறு வானிலே தோன்றியது. அங்ஙனம் தோன்றிய இனிய கூற்றைக் கேட்டு எங்கள் கடவுளான சிவபெருமானின் அருளே இது!' என்று எண்ணிக் கைதொழுது வணங்கி, உடலானது புளகம் அடைய, உள்ளத்தில் முழுமகிழ்ச்சி பெருகத் துணிவுடன் இருந்து வந்தான். அநத இடததில் அழகான ஒர் ஆறு வந்தது., அதுதான் காவிரி ஆறு.

41. கிரவுஞ்சமலை

அகத்திய முனிவர் பொன்மயமான மேருமலையினின்று புறப்பட்டுப் பூமியையே வழியாகக் கொண்டு, தெறகுத் திக்கை நோக்கி வரும்போது, வலிய சிங்கமுகனுக்குத் தம்பியான தாரகாசுரனுக்கு வாழும் இருப்பிடமானமிக்க வன்மை கொண்ட மாயாபுரிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரது வருகையை அவ்விடத்தில் இருக்கின்ற கிரவுஞ்சன் என்ற அசுரன் கண்டான். அந்த அசுரன் உயர்ந்துள்ள வான் உலகத்தை மண் உலகமாகச் செய்வான். பூவுலகத்தை அதற்கு மாறான வான் உலகமாகச் செய்வான்; அலைமடிந்து விழுகின்ற கடலை மேலே உயர்ந்துள்ள மலையாகச் செய்வான்; மலையைக் கடலாகச் செய்வான்; கதிரவனைச் சந்திரன் ஆக்குவான்; சந்திரனைக் கதிரவன் ஆக்குவான்.

அத்தகைய இயல்புடைய அசுரத் தலைவனான வலிய கிரவுஞ்சன் என்பான், சிறந்த தமிழை வளர்த்த அகத்திய முனிவர் செல்லும் வழியில் விந்தமலையைப் போல் செறிந்து பொருந்திய சிகரங்களைப் பெற்று, மலை வடிவத்தைக் கொண்டு, அந்த அகததியரைத் தன்னிடம் வருதற்குரிய வழியை உண்டாக்கிக் கொண்டு இருந்தான் அகத்திய முனிவர் அந்த வழியைப் பார்த்தார். அகத்தியர் அந்த வழியாகச் செல்லும் போது வன்மையான தீயானது வளைந்து கொண்டது; சுழற்காற்று வீசியது; மேகங்கள் விரைவாக மழை சொரிந்தன; ஒப்பற்ற இடிகள் விழுந்தன; வலிய இருட்படலம் மூடியது; மிக்க வன்மையுடைய அந்த அசுரத்தலைவன் கிரவுஞ்சன் இவ்வாறு முடிவற்ற மாயங்களைச் செய்தான். மிகவும் குறுகலான வடிவை உடைய அகத்திய முனிவர் அத்தன்மையைப் பார்த்து, 'கொடிய அசுரர்களின் மாயவித்தை இது'

எனறு எண்ணி, தான் பயினற ஞான உணர்வால் மனம் தெளியத்தக்கவாறு ஆராய உண்மை அறிந்து, தீயைப போல் சினநது கைதட்டிச்சிரித்தாா.

"இந்த மலையில் உள்ள இவ்வழி மூலம் செல்வோம்" என்று அந்த வழியில போக, அந்த வழியானது ஒரு குரோச தொலைவு கழிந்ததும் முடிவின்றிப் போயிற்று அங்கு வேறு ஒரு வழி தோன்றியது. அகத்திய முனிவர் வேறான அந்த வழியைப் பார்த்து, அதில் செல்லவும், சிறிது தொலைவு கழிந்ததும் முடிவின்றிப் போயிற்று அங்கு வேறு ஒரு வழி தோன்றியது. அகத்திய முனிவர் வேறான அந்த வழியைப் பார்த்து, அதில் செல்லவும், சிறிது தொலைவு சென்ற பின்பு அப்பால் போவதற்குரிய வழி இல்லாமல் ஒழியத் திரும்பி வருகின்ற போது, முன் இருந்த வழியும் காணாதவராக அந்த முனிவர் மயங்கிச் சிறிது கழிந்த பின் ஓரிடத்தில் ஒரு வழியைக் கண்ட பின் அதில் உள்ளத் துன்பத்துடன் சென்றாா். அகத்தியா், "நல்லது, நலலது! இந்த அசுரனா நமக்கு இந்த மாயத்தைச் செய்ய வல்லவன்! இன்று நான் இவனது வலிமையை அழிப்பேன்" என்று சொல்லித் தம் கையில் உள்ள தண்டினால் கொடிய அசுரனின் மலைவடிவத்தில் குத்தி நெருங்கிய துளைகளை உண்டாக்கிப் பின் கூறப்படும் சாபங்களைக் கூறத் தொடங்கினாா.

"சிறந்த அறிவைப் பெறாத கொடியவனே! உன் பழைய வடிவத்தை நீக்கி, நீண்ட மலை வடிவைக் கொண்டு இவ்விடத்தில் நில்! கொடிய அசுரர் எல்லார்க்கும் வன்மை மிக்க இருப்பிடம் ஆகிய பெரிய தவத்தவர்க்கும், ஒழிந்த சுவர்க்கத்தில் இருக்கின்ற தேவர்களுக்கும் பல நாளாகக் கொடிய தொழிலைச் செய்வாயாக!" வன்மை வாய்ந்த தமிழை வளர்த்த அகத்திய முனிவர், தீமை தரும் இத்தகைய சாபத்தைச்சொல்லித் தம் கமண்டலத்தில் நிறைக்கப்பட்டிருந்த கங்கை நீரைக் கையில் எடுத்து, உள்ளத்தில் மந்திரத்தை உச்சரித்து அந்த மலையினது மாயம் கெடுமாறு அவ்விடத்தினின்று திரும்பித் தெற்குத் திக்குக்குச் செல்லும் வழியைக் கண்டு ஆராய்ந்து அவ்வழியில்போனாா்.

42. மலையின் கர்வம் தரைமட்டம் ஆனது

செந்தமிழை வளர்த்த அகத்திய முனிவர் வானை அளாவிய இமயமலையை நீங்கி மேகங்கள் படியப் பெற்ற அழகிய சிகரங்களையுடைய தேவகிரியின் சார்பில் சென்று, அந்த நகரத்தில்இறந்தவர்க்கு அருளுடன் தம் பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசிக்கின்ற மூன்று திருக்கண்களையுடைய

சிவபெருமானின காசித தலததை அடைநதாா கஙகையாறு பாயகினற காசிததலததில உளள நஞசுணடகணட முடைய விசுவநாதப பெருமானின தாமரை மலா போனற திருவடிகளை வணஙகித துதிதது. அநத இடததினினறும நீஙகிக, கருவம கொணடு விளஙகும விநத மலையின ஒரு பககததில செனறு அநத மலை நிறகும நிலையைப பாாததுச சிறநத அறிவை உடைய அகததிய முனிவா ' மிகவும அதிகமான உயரததை உடைய வானம வரையும வளாநது நினற விநதமான பெரிய மலையே, கேள! நாம பொதிய மலையில செனறு இருகக எணணி வநதோம அதறகு இபபோதே நீ ஒரு சிறிதாகச செலலத தகக வழியை அளிபபாயாக!" எனறு சொனனாா

அபபோது அமமலை "கதிாகளைப பரபபும சூரிய சநதிராகளும செலல அரிதாக வானவழியைத தடுததுப பழைய திருமாலைப போனற நான சிறிய வடிவம கொணட உனககு அஞசி வழியை அளிபபேனோ? எனனுடைய நிலையை நீ அறியாய, திருமபிப போ!" எனறு கூறியது அதைககேடடதும அகததிய முனிவா சினம உணடாககி நகைககச சிவபெருமானின இரு பொற பாதஙகளையும தியானிதது முன காலததிலஇநதிரன வேணடிய போது கடலைத தனனிடதது அடககிய கையை நானமுகனின சததியவுலகம வரை நீடடினாா தவததைவிடச சிறநத பொருளும உணடோ? தேவாகள வியககுமாறு, மிகக குறுகியவரான அகததிய முனிவா விநதமலையின மேல மிகவும உயாததிய தமது அகஙகையை வைததுப பலமாக அழுததி, விரைவில பூமியில ஆழநது, சொலலபபடும பாதல உலகததில புகுநதது சேறறிலே ஆழபவரைப போல பாதலவுலகததில அழுநதும விநதமலை அஞசி, "அணணலே! என மீது அருள கொணடு கேடடருளுக! தஙகளை வழிபடாமல இகழசசி செயது என மேனமையை இழநதேன சிறியவன செயத குறறததை நினைகக வேணடாம இனி நான மேலே எழுவது எபபோது? சொலலுக!" எனறு கேடக, அலை மடிநது விழும கடலை அடககிய உளளஙகையையுடைய தலைவரான அகததிய முனிவா, விநதமலையின சொலலைக கேடடு, ' நான செனறு இநத வழியாகப பின ஒருகாலததில திருமபி வநதாலநீயும மேலே எழுவாய!" எனறு நாரத முனிவரது தநதிரததுககு ஏறப நலல சிரிபபுடன உரைததாா பிறகு தெறகு நோககி நடநதாா

43. வில்வலன் வாதாவி வதை.

அகததிய முனிவா வருவதை விலவலன வாதாவி எனற இருவரும பாாததனா "மிகக சினததையுடைய அசுராகளின உயிரைக கவாநதவன முன

காலத்தில் கடலினை உண்டு உமிழ்ந்த தன்மையுடையவன் இவனே ஆகவேண்டும்! தேவர்களைக் காப்பதற்காக வந்தான் போலும்! அத்தகையவனுக்கு இப்போதே உணவை அளித்து உயிரையும் உடலையும் கவர்வோம்!" என்று நினைத்து; இளையவனான வாதாவி என்பவன் மலைப் பக்கத்தின் ஓர் இடத்தில் ஆட்டுக்கடா வடிவம் கொண்டு சென்று அந்த இடத்தில் உள்ள புதரின் மென்மையான தழைகளை மேயந்து நின்றான் தமையனான வில்வலன் ஒருவழிப் பட்ட ஐம்புலன்களை யுடைய முனிவரின் வடிவத்தைக் கொண்டு குறுமுனி அருகில் வந்ததும் அவரைப்பார்த்து, "பெரியீர்! தாங்கள் வரும்படி இந்த நாள் வரை நான் தவம செயதேன் இன்றைகது அந்தத் தவம் நிறைவேறியதனால் இங்கு எழுந்தருளினீர். நானும் முனிவரின நிலையை அடைந்துள்ளேன். பாவியேனின் இருப்பிடம் இது. இந்த இடமானது தூய்மை பெறுமாறு இங்கு எழுந்தருள வேண்டும!" எனறு சொல்லி அவருடைய அடிகளை வணங்கினான்.

" எம் தலைவ! முனிவருள் சிறந்தவரே தாங்கள், யானும் என்மரபினரும் உய்யுமாறு இந்நாள் இங்கு வந்தருளினீர். ஆதலால், என் இல்லததில் தங்கியிருந்து சமைத்த வெற்றுச் சோற்றையேனும் உண்டு, அடியவனுக்கு எஞ்சியதை உண்ணத் தந்து, அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று சொன்னான். தீய செயல்களை விலக்குகின்ற சொல் பேசுவதில் ஆற்றலுடைய முனிவருள் சிறந்த அகத்திய முனிவர் சூரபன்மனின் மருமகனாக உள்ள விலவலன் கூறியதைக் கேட்டு, "அன்புமிக்கவனே! நீ உரைத்தது சிறந்தது. யாம் உன்னிடம் பொருந்திய வுணவை மகிழ்ச்சியுடன் உண்டு பின் அப்பால் செல்வது முறையாகும்!" எனக் கூறினார்.

அந்த வில்வலன், வன்மையால் ஆட்டுக்கடாவைப் போல் உருவம் கொண்டு முனிவர்களின் உயிர்களை யெல்லாம் அழிக்குமாறு அமைந்த தம்பி வாதாவியை வலியப பிடித்து எமனைப போல் வந்துள்ள அகத்திய முனிவர்க்கு முன கொணர்ந்து, தன் கையிலே எடுத்த கூரிய வாளால் வெட்டி, இரண்டு துண்டாகச் செய்தான். வில்வலன், அழகான அந்த ஆட்டின மேல் தோலை உரிதது, நீக்கி, வாளால் வெடட வேண்டியவற்றை வெடடியும அரிய வேண்டியவற்றை அரிந்தும், இனிமையான உறுப்புகளில் பொருநதிய தசை முழுவதையும் மதித்துக் குடைந்து எடுத்துப் பாத்திரங்கள் பலவற்றில சோத்துச் சிறந்த நீரால் மூன்று முறை முறைப்படி கழுவி, முன் சொல்லப்பட்ட அந்த ஊன்களுக்கு இட வேண்டிய உப்பு முதலான பொருள்களை இட்டு சுடுகின்ற

தீயின மேல ஏறறி நனகு சமைதத பினபு, அரைககபபடட நுடபமான மிளகுப பொடி முதலியவறறைத தூவி மறறொரு பாததிரததிலநெயயை யூறறிப பொரிகக வேணடியவறறைபபொரிதது அநதக கறியில இடடு, அதன மணமானது வெளியில செலலாதவாறு மூடி வைதது, நலல புகையைச சுவாசததால முகாநது உலகததவரால விருமபபபடுகினற அறுவகையான சுவைகள பொருநதச சமைதது மறறும வேணடிய பொருளகள எலலாவறறையும தானே ஓா இமைபபோதிறகுள சமைதது விரைவாக மனததுனபததுடன சென்று அகததிய முனிவரின அடிகளை வணஙகினான

கடல நீா முழுவதையும முன ஒரு காலததில அடஙகிய சிறிய கையில தஙகுமபடி வாாதத நீரை அஙகுப பரிமாறபபடட உணவு வகைகளில சூழுமபடி மநதிரததுடன இரணடு முறை சுறறி அநத நீரைததான ஒரு முறை பருகி ஐநது வாயுககளுககு ஆகுதி செயது அதன பின செயய வேணடியவறறையும தவறாது செயது, அநதத தவமுனிவா மிகக விருபபுடனே உணவு உணணத தொடஙகினாா அகததியா உணடுமுடிததவுடனவிலவலன என்ற பெயரையுடைய கொடிய அசுரன நானமுகனின வரததை எணணி அஙகு வநத அகததிய முனிவரின உயிரைக கவாதலையே பொருளாக எணணி, "வாதாவி என்ற மைநதனே! என தமபியே! விரைவாக வருவாயாக! " என்று சொலல, அகததிய முனிவரின வயிறறில ஆடடுககடாவாக இருநத வாதாவி " அணணா! விலவலனே! தீமை உணடாகும என எணணாமல முன காலததில கடலை உணடதைபபோல என ஊனையும உணட கொடிய இமமுனிவனது உளளே உளள உயிரைக கவாநது வனமையைக கொடுததுக குறுகிய வயிறறைக கிழிதது வருவேன!" என்று சொலலித தமபி வாதாவி சிஙகமபோல காசசிததான தமிழில வலல அகததிய முனிவா அசுராமாயம உணாநது சினம கொணடு " தசைககறியாகி உணணபபடட வாதாவி எனபவன உயிரை இழநது, உணணபபடட உணவின தனமையையே பெறறுச சீரணமாகுக!" என்று வயிறறை ஒரு முறை தடவினாா கொடிய அநத வாதாவியும, காடடுத தீயினால மூடபபெறற சிறிய எளிய செடியைப போல இறநதான, இறகக, வானததில உலாவுகினற மேகம போல அவவிடததில எதிரே நினற விலவலன தனனுடைய தமபி இறநததை அறிநது எதிாபபானாயினான

விலவலன தன உணமையான பழைய வடிவை எடுதது அகததிய முனிவரைச சினநது, ஒரு தணடினை எடுதது, அவரைக கொலல எணணி வநதான அபபோது, அநத முனிவாதம கையில உளள தருபபையைச

சிவககணையாகப பாவிததுச செலுதத அதனால அநத விலலவனும இறநதான அகததியா அதனபின கீழான அநதக களவாகள இருநத இடததைவிடடு நீஙகி அபபாற சென்றாா

44. பாவம் தொலைந்தது

சிறிய வடிவததையுடைய அகததிய முனிவா தம சிவநத கையில தொஙகிக கொணடிருநத காவிரி ஆறறுடன கொஙகு நாடடை நெருஙகிசசெனற போது இறநது விடட அநத விலவலன வாதாவி எனபவாகள சிறநத தவததையுடைய முனிவரைப போல வடிவம கொணடு அநத இடததுககு வநதனா

குறறம அறற தவ வலலமையுடைய அகததிய முனிவா அநத இருவரின செயலைப பாாதது இநத அசுராகளை முனனமேயே ஒழிதது விடடோம சிறநத தவததை ஆறறிய முனி குமாரா ஆதலால எமமை நோககி வநதாாகள ஆதலால நமமை விடடு நீஙகாத பிரமகததி குறறம நீஙகுமாறு சிவபெருமான திருவடிகளை அனபுடன இஙகு வழிபடுவோம!" எனறு ஒபபிலலாத அகததிய முனிவா எணணிச சிறிது நேரம நினறு, குறறம இலலாத கொஙகு நாடடுககு அருகில உளள ஓா இடததில, 'நம எணணததை நிறைவேறறுவதறகு ஏறற இடம இதுவே' எனறு மனம மகிழநது வீறறிருநது பகதி மிகக தன மனததால தியானிதது பிரதிடடை செயதாா

தூயமையான கமணடலததுககுள தீாததமே அலலாது செபபமான சிறநத மலாகளும, தீ சிறநத தூபமும, சமைககபபடட நைவேததியமும முதலானவறறைத தககவாறு நனறாகசசோததாா சிறநத முனிவா இறககுமாறு முயனறு அவாகள வரும வழியில குடியிருநத வஞசகரான அநத இருவரின உயிரைக கவாநத பாவமானது தீருமபடி சிவபெருமான அடிகளில குறைவிலலாத அனபுடன பூசை செயதாா மறறும பல நாடகளாக உமையமமையாரை இடபபாகமாகக கொணட சிவபெருமானுககு குறைவிலலாது சிறநத பூசையைச செயது அஙகு இருநதாா அதனால அவரைச சாாநதிருநத கொடிய பாவம அழிநது போய விடடது

45. இந்திரன் அருச்சனை

காககையினது உருவததை எடுதது முனபே அகததிய முனிவரின கமணடலததில இருநத விநாயகப பெருமான அநதக கமணடலததை

நிலத்தில் கவிழ்க்கும் போது பாய்ந்து ஓடிய காவிரி ஆற்றின் தன்மையானது, கைவிடுவதற்கு அரிய பாசங்களை நீக்கி நன்னெறிப்படுத்தக் கடவுள் அருள் வழிப்பட்டு ஒழுகும் அரிய உயிர்போல விளங்கியது. பாய்கின்ற நீர் வெள்ளமுடைய காவிரி ஆறு விரைவில் அழகிய சோலைக்குள் புகுதலும், மனவருத்தம் கொண்டிருந்த இந்திரன் பார்த்துக் கூத்தாடிச் சிரித்து எம் பெருமானின் வழிபாடு முற்றுப் பெற்றது என்று எண்ணிப் பாடல்களைப் பாடிச் சிவபெருமானின் அடிகளை வணங்கித் துதித்துத் துன்பம் தீர்ந்தான். பெருமையுடைய காவிரி ஆறு பாய்ந்ததும் இந்திரனைப் போல் வாடியிருந்த சோலை, விரைவாகச் செழித்து, வருத்தும் பசி வரப் பெற்றவர் பெறுவதற்கு அரிய அமிழ்தமானது வந்து கையகப்பட உண்டது போல் குளிர்ச்சியுடன் தழைத்தது. இந்திரன் மகிழும்படி இவ்வாறு பூஞ்சோலை முழுவதும் நன்றாக மலர்தலும், அந்த நல்ல பூக்களைக் கொண்டு சிவபெருமானுக்கு அன்புடன் சிறந்த பூசையை செய்ய அந்த இந்திரன் நினைத்தான். இரவு விடியும் கால மான வைகறைப் பொழுதில், வண்டுகள் பூக்களில் மொய்ப்பதற்கு முன்னமே, பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து, நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெரு மானின் திருவடிகளில் விதிப்படி பூசை செய்தான். முழு முதற் பொருளான சிவபெருமானை, இவ்வாறு இந்திரன் பூசை செய்து, நாள் தோறும் மற்றவர் எவரும் ஒப்பாகாதபடி தவம் செய்து சீகாழிப்பதியில் இருந்து வந்தான்.

46. தேவர் துயர்

அவ்வாறு இந்திரன் சீகாழிப் பதியில் சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்த நாளில், சில தேவர்கள் அசுரரின் மன்னன் சூரபன்மனுக்கு ஏவல் செய்தலால் மிகவும் இளைத்து, 'இந்தக் கீழ்மை எப்போது நீங்கும்' என்று நினைத்து வருந்தி வான் உலகத்தை விட்டு மண் உலகத்துக்கு வந்தானர். இனிய தமிழுக்கு இருப்பிடமான தென் தேசத்தை அடைந்து, மனிதர்களால் புகழப்படுகின்ற சீகாழிப்பதிக்கு வந்து, தேவர்கள், தம் மன்னன் இந்திரனை, கண்டு, அவனை அணுகி, மணம் பொருந்திய அன்று, பூத்த தாமரை மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கித் துதித்துச் சொல்லலானார்கள்.

"சூரபன்மன் முதலான கொடிய அசுரர் வீரம் அழிந்து இறக்கும் பொருட்டும், இந்த வுலகத்தில் உள்ளவர் யாரும் பழிக்கத் திரிகின்றோம் என்ற இத்தகைய எங்கள் துன்பம் நீங்கும் பொருட்டும் ஏதேனும் ஒரு முயற்சியைச்செய்வீர்!" என்று பலவற்றையும் சொல்லி அத்தேவர்கள் வருந்தினர். வருந்தவும், மன்னனான இந்திரன், அச் சொற்களைக் கேட்டு, அத்தேவர்களின் மனத்தில்

குடிகொணட துனபததை அறிநது, அதைத 'தீாபபதறகுரிய வழியாது' எனறு எணணிச சோாநது பெருமூசசு விடடுச சொலலலானான

அசுரரின மனனனான சூரபனமன வேளவியைசசெயது சிவபெருமானால தரபபெறற வரஙகளைப பெறறுக கொணடு எம சிறநத பதவிகளையும கைபபறறிக கொணடு, நில வுலகததில எமமிடம இழிநத குறறேவலசெயயவும நியமிததான பெரிய கடலில உளள பெரிய பல மீனகளைச சுமநது இழிவான மறற ஏவலகளைச செயதாவது வருநதி உலகததில வாழவோம எனறு எணணியிருநதோம அது மடடுமனறித தநதிரமாக வேறு ஒரு தீமையைச சூரபனமன எணணினான அவன எணணியிருநத தீமை எனன எனறால திருமகளைப போனற என மனைவி இநதிராணியைக கவாவதறகும வீணே எனனைக கடுஞசிறையில வைபபதறகும கொடிய சூரபனமன முனபே நினைததான அததகைய கொடிய செயலைச செயயக கருதிபபடைகளைத தேவலோகததில எமமிடம சூரபனமன ஏவினான அதை என அறிவுடைமையால உணாநது நானும என மனைவியுமாக நடுஙகிப பயநது எஙகள உடலை மறைததுக கொணடு விரைவாக அநத விணணுலகததை விடடு நீஙகினோம " அசசமயம தேவாகள இநதிரனைப பாாதது "நீதி முறையை அறியாத அசுராகூடடததை முன காலநதோறும அழிததீா! சூரபனமன முதலியவரின உயிரைக கவரும வழியையும தேடுகினறீா ஆதலால பூமியை ஆளகினற மனனாககும பல முனிவாகளுககும, தேவாகளுககும ஆராயுமிடதது, நீரே அலலாமல துணையாக உளளவா வேறு எவா? ஆகவே, எஙகள துனபததைப போகக விருமபி நீா சிவபெருமான வீறறிருககும கயிலாய மலைககு எஙகளை அழைததுக கொணடு போவீராக!" எனறு உரைததனா, இநதிரனும 'நலலது' எனறு சொலலி, தேவாககரசன எழுநது, தேவாகளைப பாாததுச "சறறு நேரம இநத இடததில இருஙகள," எனறு சொலலி அனைவரையும அஙகே இருககச செயது, தான ஒருவன மடடும தன மனைவி இநதிராணி இருககும இடததுககுப போனான

47. இந்திராணியின் சோகம்

அனனப பறவையைப போனற நடையுடைய இநதிராணி, இநதிரன தனனிடம வநதவுடன, முநதி எதிா கொணடு போய முறைபபடி பல முறையும பொன மயமான அவன அடிகளை வணஙகி எழுநது வணஙகவும மனனன இநதிரன சொலலலானான "கொடுமை செயயும சூரபனமனின கடிய

ஏவலகளாலே துன்பம் அடைந்து சில தேவர் என்னை வந்து அடைந்தனர். அவர்கள் தமமுடைய துன்பம் பலவற்றையும் எடுத்துக் கூறி வருந்தினர். அவர்கள உள்ளத்தில் இருக்கின்ற துன்பத்தையும் நம் துன்பத்தையும பொன் போன்ற சடைமுடியையுடைய எம் இறைவனான சிவபெருமானிடம் முறையிட்டால் இந்நாட்களில், அசுரர்கு இறுதியை உண்டாக்கி முற்காலத்தில் நமக்கிருந்த அரசவுரிமையைத் தருவார் என்ற துணிவால், மேலும் மேலும் வளர்கினற துன்பத்தீயால் பதை பதைத்து எரிகின்ற மனமுடைய சிறந்த தேவருடன், நான், பால் போலும் இனிய சொல்லைப் பேசுகின்ற உமையம்மையை இடப்பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற கயிலை மலைக்குப் போகின்றேன். என இந்திரன் சொன்ன சமயத்தில், அன்னப்பறவையைப் போன்றமென்மையான நடையையுடைய இந்திராணி துன்பம் அடைந்து, வன்மையான அம்புகள் தன் உடலில் விழுவதால் சோர்ந்து விழும் மயிலைப் போல், கணவனான இந்தி ரனுக்கு முன் மயங்கி விழுந்தாள். அவ்வாறு விழுந்த இந்திராணி பொறுத்தற்கரிய துன்பமான கடலில் அழுந்தித் தன் அறிவையும் இழந்தாள். இந்திரன் அவளது தன்மையைப் பார்த்துக் குனிந்து தன் பெரிய கையால் அவளை எடுத்து, சற்று நேரம் சிந்தனை செய்து, அன்போடு அவளைப் பார்த்து, "உன் எண்ணம் நல்லது!" என்று சொல்லி, அணுகி, விருப்பத்துடன் அவளைத் தழுவிப் பின் வருவதைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

"*சிவந்த சடைமீது சிறந்த பிறையைச் சூடிய தூயவரான சிவபெருமானும்* பாற்கடலில் பள்ளி கொள்கின்ற திருமாலும் சேர்ந்து பெற்ற ஐயனார் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்க வருந்துவது முறையா! அம்பை வென்ற கண்களையுடைய பெண்ணே! சிவபெருமான் பெற்ற அந்த மகனை வந்தருளுக என்று அன்புடன் துதித்து உள்ளத்தில் எண்ணினால், இங்கு வருவார். திருக்கயிலாய மலையினின்று நான் திரும்பி வரும் வரையும் காத்தருளுக என்று, உன்னை அவரிடத்தில் அடைக்கலமாகத் தருவேன் என்று கூறி தேவர்கள் இருக்கும் இடத்தை இந்திரன் சென்று சேர்ந்தான்.

48. இந்திரன் கயிலை செல்லல்

இந்திரன் வான் உலகத்தில் இருக்கும் தேவர்களுடன் திருக்கயிலாய மலையை அடைந்து திருநந்தி தேவர் காவல் பூண்டுள்ள முதல் வாயிலை அடைந்து அவரை வழிபட்டுத் துதித்து நின்றான். அப்போது நந்திதேவா "சிவபெருமான் சனக முனிவர் முதலான நால்வரும் அறியும் பொருட்டு.

ஞானததுககுக காரணமான யோக மாாககததின உணமைப பொருளைக காணபிதது அதறகு ஏறறவாறு நிடடையில வீறறிருககினறாா. ஆதலால நீஙகள அனைவரும உளளே செலல இது தகக சமயம அனறு!" எனறு திருவாய மலாநதாா சிறநத தவததைச செயத சிலாத முனிவாின மகனான திருநநதி தேவா கூறிய சொலலை மனததில பதிய இநதிரன கேடடான கேடடு, தணிநது இறஙகிய நஞசு திருமபவும ஏறினாற போல துனபக கடலில ஆழநதான

"மும்மூாததிகளுள சிறநதவரான சிவபெருமானின செயலும இபபடியாயிறறு தேவாகளும யானுமாக மணணுலகததுககுச செலவோமானால கொடிய அசுரா இபபோதே சிறைபபடுததுவது உறுதி ஆதலால, அநதப பூவுலகததுககு நானும இநதத தேவாகளும செலலப போவதிலலை சிவபெருமானின திருவடிகளைத தாிசிபபதறகு ஏறற சமயததைப பாாததுக கொணடு உம வாயிலின ஒரு பககததிலே காததுககிடபபேன!" எனறு சொனனான நநதிதேவா, இநதிரன உரைதத அதனைக கேடடு, "நீஙகள உமமை ச சாாநதுளள துனபததை நீககி, இநத இடததிலே இருஙகள!" என அருள செயய, அஙகே ஒரு பககததில தேவாகளுடனே இநதிரன இருநதான

49. அசமுகி

தனனை எபபோதும நீஙகாது இருககும ஒபபறற கணவன இநதிரன நெடிய திருமாலும நானமுகனும தேடியும அறிவதறகு அாிய பிரணவ வடிவமான இறைவன வீறறிருககினற கயிலாய மலைககுச்செலல, இநதிராணி, பககததே வநது வன தேவதைகள துதிகக, நீணட நாடகள பழகிய சீகாழியில உளள நநதவனததில, இருநது தவததைச செயது வநதாள

வான உலகததில அரசு செயயும இநதிரன எணணிய செயல நிறைவேறும பொருடடுத தவததைச செயபவளான இநதிராணி, அநத இநதிரனின வரவைக காணாதவளாயப பல காலம கழிய நாளுககு நாள தனமேனி நலம அழிய வருந்தலானாள வணடுகள கூடடமாகிய இசையைபபாடும கூநதலையுடைய இநதிராணி, இநதிரனைப பிாிதலால வருநதி உளளம் துடிததுத தவநிலையில இருககுமபோது, கடல சூழநத உலகததில வாழகினற சூரபனமனின தஙகை, நஞ்சைபபோன்ற அசமுகி எனபவள, "ஏடி! இசசோலையைப பாா!" எனறு குளிாநத செழிப்பான சோலையின அழகைப பககததே வநதுளள துனமுகியிடம கூறி, அச்சோலையைக் காடடிப் பேரொலியுடனே அந்தச்சோலைக்கு அருகில் வநதாள

ஒபபிலலாத ஆடடுகடாவினமுகம கொணட அசமுகி, தேன பொருநதிய அநதசசோலையை அணுகி கொமபு, அருமபு, சிறநத பூ கிளை, எனற இவறறையெலலாம பாாதது, தடையினறி இவவிடததில உளளவறறையெலலாம காணபேன எனறு எணணி எடடுத திககுகளிலுமதேடுவதறகாக விரைவில அசசோலையுள புகுநதாள அநத இடததில நினற ஐயனாரின படைததலைவன மாகாளா அதைபபாாதது, "மிகவும கீழமகளான இவள 'அசமுகி' எனற பெயா கொணட கொடியவள இவள எதைபபாாதது இஙகு வருகினறாள? இவளது எணணம யாதோ? இவள செலவதைபபாாததுக கொணடு எனனை அவள காணக கூடாத வகையில மறைவாக நினறு பாாபபோன "

"இவளது செயலையெலலாம முழுககக கணடு விரைவாக அஙகே திருமபிச செலலும போது நனகு எதிரே போயக குறறததுககு ஏறற தணடனையை அளிபபேன" எனறு எணணிக கொலையைசசெயகினற விலலையுடைய தோளகள கொணட வேடவன போல வேறோா இடததில நினறாா அவவாறு மாகாளா நிறகவும, அசமுகி அவா நிறபதைக காணாதவளாய, மனததில களிபபு மிக துனமுகியுடன சென்று பூஞசோலை முழுவதும உலவினாள அபபோது பொன போனற கொஙகைககளையுடைய இநதிராணி அஙகுததவம செயது கொணடிருபபதைப பாாததாள

"அஙகு இருககினற இவள இநதிராணி ஆவாள எம அரசன சூரபனமனுககு அஞசிக குறையாத வளததையுடைய சுவாககததை விடடு இஙகு வநதுளளாள 'இவளைபபிடிதது வாருஙகள' எனறு எம மனனன சிறநத அனபுடன அளவிலலாத படை வீராகளை அனுபபினான இநதிரன, தேன போனற இனிய மொழி பேசும இவளை இஙகுத தனியாக வைதது விடடுசசெனறுளளான துயரம அடையாது இவளைக காபபதறகு ஒரு தேவரும இஙகு இலலை தகக நேரம இதுவே! அநத இநதிரன இஙகு வருவதறகு முனனம கொததாகப பொருநதிய மலா சூடிய கூநதல உடைய இவளை எடுததுசசெலவேன! " என எணணி அவளை நெருஙகலானாள நெருஙகி, "திருமகளைபபோனற பதுமகோமளையையும அசசூரபனமன எனபவன வெறுபபான மறற எலலாப பெணகளையும அவவாறே வெறுபபான உனனுடன அளவிலலாத அனபுடன இருபபான இதுநிசசயம ஆதலால இனி விரைவாக எனனுடன வருவாயாக" எனறு இநதிராணியை நோககி அறததைககொனற அசமுகி சொனனாள

50. இந்திராணி அழுகை

சிறநத ஆடடின தலையைக கொணட அசமுகி சொனன அநதக கடுஞ சொலலை இநதிராணி கேடடதும தன காதுகள இரணடிலும தீயில காயசசபபடட வேலானது நுழைநதாற போல வருநதி அழுதாள

'எனனை நெருஙக வலலவா எவா? எவரும இலலை ஏனெனறால தேவாகள எனனைச சுறறியிருநது காவல செயகினறனா அதுவே அலலாது மனமானது என உயிரையும ஐமபுலனகளையும காகக வலலது ஆதலால நீ விரைநது போவாயாக எனறு இநதிராணி சொலலக கொடியவளான அசமுகி அநத இநதிராணியின மெனமையான கைகளைபபிடிதது விரைவாக இழுததுக கொணடு நடநது வனமையுடனே செனறாள வனமையிலலாத இநதிராணி ஐயோ எனறு அலறிப புலமபத தொடஙகினாள

51. மகா காளர் வருகை

மகாகாளா ஐயனாரின திருவருளினபடி ஒழுகும படைத தலைவா தேவத தலைவரின அவைகளில எலலாம புகழபபடும வீரா திருமாலின உநதித தாமரையில தோனறிய நானமுகன முதலான தேவா அனைவரும துதிகக கொடிய நஞசினை உணடு காதத சிவபெருமானது பெயரைப பெறறவா எமனுககு எமனைப போனறவா இரணடு பிறைச சநதிரனகளைக கடைநதாற போல விளஙகும அழகிய வளைநத பறகளை உடையவா பூவுலகததில மழை பொழிய வருகினற மேகஙகள மினனினாறபோல வாளை ஏநதிச சுழறறும கையை உடையவா இடியின ஒலி போல ஆரவார ஒலியை உடையவா அதடடிப பேசும சொலலை உடையவா அததகையவா அசமுகியைப பாாதது 'களவு செயது கொணடு எஙகே போகினறாய? நில!' எனறு அதடடியபடி வநதாா

விரைவாக வநத அநத வீரா ஓலம இடட இநதிராணியைப பாாதது தாயே! வருநதாதீா அசமுகி எனறு சொலலபபடும கொடியவளுககுச சிறிதும அஞசாதே! இஙகு உனனைப பிடிததிருககினற கையை முறைபபடி வெடடி விரைவில விடுவிபபேன! காணபாயாக! எனறாா மாகாளா அவவாறு உரைததததைக கேடகவும மூஙகிலில தோனறிய தீபபோலத தன குலததை அழிககத தோனறிய அசமுகி சினநது என முனபாகவா இநதச சொலலைச சொனனாய? இவளைப பாதுகாபபாய எனறு உனககு இநதப பணியை அளிததது யாா? எனறாள

“பூமி முதலான மூனறு உலகஙகளையும அருள கூாநது காபபவரும மேகமானது அழகு நிறைவுறறு வநதாறபோனற கரிய நிறம உடையவரும தெயவததனமையுடைய வெளளை யானையை ஊாதியாக உடையவரும ஆகிய ஐயனாா இநத ஏவலை ஏவினாா என பெயா வீரா எலலாரினும சிறநத வீரனான வீர மாகாளன எனபதாகும!' எனறாா இபபடி மாகாளா சொனனதும, அநதச சொல இநதிரனுககும சிவபெருமானும இலககுமி வீறறிருககும மாாபையுடைய திருமாலும பெறற ஐயனாாககும பொதுவாக நிறக, தேவாகள அசுராகளால வருநத வேணடிய விதியிருநததால அஙகு வநதவா இநதிரனின ஏவலாள என அசமுகி நினைததாள

அசமுகி, துனமுகியான தோழியிடம அகபபடடிருநதவளான பொலிவுடைய அழகு பொருநதிய உடலை உடைய இநதிராணியைத தான கைபபறறி, பெருமையுடைய மேருமலையின சிகரததைப பிடுஙகிச செலலும வாயுவைப போல, வலிய இழுததுக கொணடு சென்றாள அவவாறு அசமுகி போகவும, ஐயனாரின வீராகளுள தலைவரான மாகாளா அவளது செயகையைப பாாதது, 'நீ போகினறாய போலும! நில!” என அதடடிககொணடு, அவளை அணுகி உடை வாளை உருவி, வயிரம உடைய அநத அசமுகியின கூநதலைச சிவநத நிறததையுடைய தம கையால பிடிததுக கொணடு, தேவாகள ஆனநதக கூததாட, இநதிராணியைப பிடிதத அவளது கையை வெடடினாா

52. அசமுகி சோகம்

அசமுகி மயஙகிப பதைதது உதறிய கைகளை உடையவளாய வெருடசி அடைநது, பூமியின மீது பெருஙகையை அடிதது உருணடு, முதுகும மாாபும தேயுமாறு புரணடு, மாலைக காலததில வரும மேகம போல காணபபடடாள “இபபோது இநதிரனின மனைவியை விரைவாகப பிடிதது வனமையான வாயில இடடு உணபேன”, எனறு விரைவாக அசமுகி எழுவாள, சிறிது தொலை நடபபாள, பினபு திருமபுவாள, விழுவாள, இருபபாள, சாயவாள, இரஙகுவாள, சோாவாள

“ஒளிநதிருககினற இநதிரனையும இநதக காடடில இருககினற உனனையும தேவாகளையும ஓா இமைப போதில பிடிததுக கொணடுபோய என தமையனான சூரபனமனின முயறசியால என நகரததிலே சிறை வைபபேன இது திணணம உஙகளைச சிறைபபடுததேனானால, நான

உலகம் முழுவதையும் ஆள்கின்ற சூரபன்மன் என்பவனின் தங்கை அலலேன என்று சபதம் செயது அவவிட ம விட்டு அகன்று சென்றாள்

53. இந்திரன் மீட்சி

வீர மாகாளர் சென்ற பினபு, இந்திராணி ஒரு பெண்மான் தன இனத்தைப பிரிந்து காட்டில இருந்ததைப் போல, அந்தக் காட்டில் இருந்து தன் கணவனின் முயறசி நிறைவேறும் பொருட்டுத் தவம் செய்ய, நாரத முனிவா அதனை தன் ஞான நோககால அறிந்து, மேன்மையுடைய வெள்ளிமயமான கயிலாய மலையில விரைவாகச் சென்று, இந்திரன் ஒழுககமுடைய தேவரோடும சிவபெருமானின அடிகளைத் தொழுவதறகுச் சமயம வாய்ககாதிருககின்ற வாயிலிற் போயப், பூவுலகத்தில் உள்ள இந்திராணிக்கு நிகழநததை உரைத்தார்

நாரத முனிவா சொன்ன சொல்லைக் கேட்டதும், இநதிரன மிகவும் மனக் கவலை கொண்டு, சிறிது போழ்துக்குள் ஒருவாறு தேறி, முனிந்து, பின்பு சிவபெருமானின் அருளைச் சிந்தித்து, அப்பெருமானின் புகழைப புகழ்ந்து எழுந்தான்

“தேவ மங்கையா் அமங்கலிகள் என்ற பெயரைப் பெறறுக் கொள்ளாமைப் பொருட்டுக் கருநிறம் கொண்ட சிறந்த திருககண்டதகையுடைய எம் தலைவரான சிவபெருமான், எங்களுக்கு அருள் செய்யுமபடி பொய் இலலாத தவத்தைச் செய்யும் பொருட்டு, மண்ணுலகத்துககுச் செல்வோம அவ்வாறே அருள் செய்து எங்களை அனுப்பியருளுக!” என்று வேணடினான.

“நல்லது! நீங்கள் அவவாறே செல்லுங்கள” என்று நநதிதேவா சொல்ல, கேட்ட இந்திரன் நெருஙகிய தேவர்களுடன் போய்ச் சீகாழியை அடைந்து, அங்கிருந்த வீர மாகாளரைப் பார்த்து, எதிரே போயத் தழுவி, அளவிலலாத உபசார சொற்களைச் சொலலி, “தலைவரே! தாங்கள செல்லலாம” என்று அந்த மாகாளரை ஐயனாரிடம அனுபபி, தன் மனைவி தவம் செய்யும் இடத்துக்குப போய் அவளது உள்ளத துன்பத்தைப் போக்கினான் அப்போது அவன், கைவெட்டுப்பட்ட அசமுகி உரைத்த சபதத்தை இநதிராணி சொல்லக் கேட்டு அதற்குச் செய்யத தககது யாது என்று சிந்தித்தான். ஒளி பொருந்திய வச்சிரப் படையை உடைய இந்திரன், ஆலோசித்துத் துணிந்து, தன்னைச் சார்ந்த இந்திராணியையும் உடன அழைத்துக் கொணடு, விரைவாக அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கிப், பககததில சூழந்து வரும் தேவர்களுடன, சிவபெருமான் எடுத்த வில்லான மேருமலையில போய் மறைந்தவாறு இருநதான்

54. சூரன் அரசிருக்கை

மேலே உயர்ந்துள்ள வானத்தினின்று தோன்றிய சிறந்த பூமியின் ஒரு பகுதியான ஆயிரம கோடி அண்டங்களில் உள்ள பொன் சுவர்களுள் தீயவற்றை விலக்கி நல்லவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துப பல நான்முகங்கள் செயது வைத்தாற் போன்ற இடைவிடாமல் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அவை மண்டபம் ஒன்று, ஓர் ஆயிரம் யோசனை பரப்புக் கொண்டதாக விளங்கியது. இந்த நிலவுலகத்தில் உள்ள பழைய அண்டங்களின் இடையிடையே பொருந்தியுள்ள பெரிய மேருமலைகளைப் பல நான்முகர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கையால் அலங்காரமாக விளங்கச் செய்து வைத்தாற் போல், சூரபன்மன் அரசியல் செய்கின்ற அவையிலே வரிசையாக நிறுத்தப்பட்ட ஆயிரங்கோடி பொன் தூண்கள் பரந்து விளங்கின பொன் மயமாக விளங்கும் அண்டங்களின் மேல் இடங்கள் தோறும் பொருந்தியிருக்கும் சிவந்த வானம், சிவபெருமானது ஆணையால் ஓரிடத்திலே வளைந்தாற்போல், குளிர்ந்த மேல் கட்டிகள் (விதானம்) மேலே விளங்கின. பன்னிரண்டு கோடி என்ற எண்ணுடைய பல இடங்களிலும் சூழ்ந்திருக்கின்ற சூரியர்கள் சிலர் மட்டுமே அல்லாமல், அவர்கள் எல்லாரும், சிவபெருமானின் கட்டளைப்படி ஒன்றாக வந்ததுபோல் வரிசையான கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்டு அங்கு விளங்கின.

பூமியின் ஒரு பகுதியான அண்டங்களில் உள்ள சூரியர்களின் ஒளிக்கதிரும், அளவில்லாத சந்திரர்களினிடம் உள்ள தெரிந்த நிலவான கதிரும், சிறந்து ஐந்து நிறங்களையுடைய மேகக் கூட்டங்களும் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களும் ஓரிடத்தில் கூடி பெருமையுடைய மேற்கட்டியைச் சூழ்ந்திருந்தாற்போல, அந்த மேற்கட்டியில் அளவில்லாத கவரிகளும், பல ஆடைத் தொங்கல்களும், இடையில் பொருந்தி எங்கும் நெருங்கி விளங்கின. நான்முகன் உதய காலத்தில் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்துச் சொல்லும்படி வந்து, சமயம் இல்லாததால் ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கித் தங்கியிருந்தார். அந்த நான்முகன் பெற்ற மைந்தர்கள் ஒழுகுகின்ற நீரையுடைய பாத்திரத்தில் நாழிகையைப் பார்த்து, நாழிகைப் பறையைக் கால எல்லை கழிவதற்கு முன் அடித்துக் கொண்டு, நாழிகை தோறும் முறைப்படி சொல்லித் திரிந்தனர். தேவர்களும், மற்ற முனிவர்களும் மற்றவரும் குற்றம் செய்யாத தங்களிடத்துச் சினம் அடையாமல், மற்ற எவரிடத்திலாயினும், அரசனான, சூரன்பன்மன் குற்றம் கண்டு சினம் கொள்வானாயின், கோபிக்கப்படாத தாங்கள்உயிரை இழப்பவரைப் போல் அஞ்சிப் புகழ்ந்தும், அவன் மகிழ்ச்சியடைந்தால் தாங்கள்

உய்யப் பெற்றும், இடிவிழுந்தோறும் மந்திரம் சொல்லித் துதிப்பவர் போல் ஒழியாது துதித்து நிற்பர்.

55. அசமுகி வருகை

இவை போன்ற மிகப்பல சிறப்புகள் பொருந்தச் சூரபன்மனான அரசன் வீற்றிருந்தான். அப்போது பழைய அந்த நகரத்தின் பக்கமாகத் துன்முகியோடு அசமுகி என்ற சூரபன்மனின் தங்கை வந்து சேர்ந்தாள்.

அசமுகி மேன்மை பொருந்திய மகேந்திரம் என்ற பழைய நகரத்தில் கூடியிருந்த செல்வங்கள் எலலாம் அழியும் பொருட்டு, மூதேவியானவள், தன் பக்கத்தில் தோழியுடன் வந்தாற் போல், கிழக்குத் திக்கில் உள்ள வாயிலை அடைந்து அரண்மனைக்குள் நுழையவும், அசமுகியான மூதேவியின் வெட்டுப்பட்ட கையைப் பாாத்து வந்து கூடியவர் அனைவரும், இந்தச் செயலைச் செய்தவர் யாரோ என்று சொல்லி மிக்க துன்பத்தை அடைந்து தீப்போலச் சினந்தனர்.

56. அசமுகி புலம்பல்

ஆட்டின் முகமுடைய கொடிய அசமுகி கொலு மண்டபத்துக்கு அருகில் வந்து, பலப்பல மாயைகளைச் செய்யவல்ல தாயையும், சுற்றத்தவரையும், மருமக்களையும் வன்மை வாய்ந்த தமையர்களையும் மனத்தில் எண்ணி, அந்த இடத்தில் உள்ள திருமகள் விலகிச் செல்லுமாறு கதறிக் கொண்டு புலம்பலானாள்.

“எம் இனத்தவரே! ‘எங்கும் உதவி செய்ய வருவீர்கள்’ என்று எண்ணி, அஞ்சாமல் இந்திராணியை வலியக் கையைப்பற்றி, மிக்க வீரத்துடனே இழுத்து வந்தேன். அப்போது என் பின்னே வந்து போர் செய்த வீரமாகாளன் என்பவன் எனது கையை வெட்டி இந்திராணியையும் அழைத்துச் சென்றான். அந்தச் சோலை சூழ்ந்த காட்டில் ஒருவரேனும் வரமாட்டீரோ! நீங்களும் அந்தத் தேவர்க்கு அஞ்சி ஒளிந்து கொண்டீரா? என் மருமகனான இரணியனுக்கு மூன்று தலைகள் உண்டு. அக்கினி முகாசுரனுக்கு இரண்டுதலைகள் உண்டு. மற்றொரு மருமகனான வச்சிரவாகுவுக்குப் பத்துத் தலைகள் உள்ளன. அவர்கள் அத்தலைகளை வீணாக வளர்த்தார்களா? இந்தத் தலைகள் யாது செய்யும்? ஒரு தலையை உடைய ஒருவன் என் கையை வெட்டி விட்டு சென்றான். இங்குக் கூறப்பட்டவர் எல்லாம் அசுரர்க்கு அஞ்சுவார் போலும்!

பாதலத்தில் உள்ள அரக்கர்களே இவர்களுக்கு எளியவர் போலும்" என்று பலவாறு புலம்பினாள்

57. சூரன்தண்டஞ் செய்படலம்

இவ்வாறு அசமுகி பலபல சொல்லிப் புலம்பி பின்னே தொடர்ந்து வரும் துன்முகியுட ன நடந்து போய், அத்தாணி மண்டபத்தில் இருக்கும் சூரபன்மன் அடி முன் போய் வீழ்ந்து புரண்டாள் அசமுகி நிலத்தில் புரண்டு வண்டியின் சக்கரம் போல உருள்கின்ற போது, பெரிய அந்த அரசவையில் இருந்தவர் வெருண்டு அஞ்சித் திகைத்தனர் வன்மை பொருந்திய வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மன் இரண்டு கண்களிலும் தீயுண்டாகப் பார்த்து "அசமுகியாகிய தங்கையே! ஏன் இங்கு புலம்புகின்றாய்? உன்னையும் அறியாமல் என்னையும் அறியாமல், உன் கையையும் இந்தத் துன்முகியின் கையையும் வாளால் வெட்டிய பின்னரும் முன்பு போலவே துன்பம் ஏதும் இன்றி இருந்தவர் யார்?' என வினவினான் "இந்திரனின் மனைவியான இந்திராணி பூவுலகத்தில் ஓரிடத்தில் இருந்து தவம் செய்ய, நாம் அவளை உனக்குரியவளாக்க வேண்டும் என்று எண்ணிப் போய்க் கவர்ந்தோம் அப்போது ஒரு தேவன் விரைவாக வந்து எங்களைச் சினந்து எம் கைகளை வெட்டி இந்திராணியை மீட்டுச் சென்றான்", என்று அசமுகி சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னம் அவனுடைய கண்கள் தீயை உமிழ்ந்தன எரியும் வாயானது புகைப் படலங்களை வெளிப்படுத்தியது மூக்கானது தீயை உமிழ்கின்ற காற்றைப் போல பெருமூச்சு விட்டது பிறை போல ஒளி விளங்கும் பற்கள் உதட்டைக் கடித்தன "அந்த அண்டம் வெடித்ததோ' என்று கேட்டவர் ஐயம் கொள்ளும் படி கொடிய வாய் சிரித்தது உதடுகள் துடித்தன புருவங்கள்மேலே உயர்ந்தன பல வரிசைகள் 'நற,நற' என்ற ஒலியுண்டாகக் கடிக்கலாயின மேகங்களினின்று முத்துக்கள் சிந்தியது போல வியர்வைத் துளிகள் பல முறை சிந்தின சிந்திய அந்த வியர்வை வற்றுமாறு மயிர்த்துளைதோறும் தீப்பொறிகள் உடனே வந்து தோன்றின உள்ளத்தினின்றும் சினம் என்ற தீ மூண்டது

இவ்வாறு அந்தச் சூரபன்மனிடத்தில் பெரிய கொடிய சினம் உண்டாகத் திக்குப் பாலகர் அஞ்சி ஓடினர் முனிவர்கள் நிலைகுலைந்தனர் நடனம் செய்து கொண்டிருந்த தெய்வமங்கையரும் அச்சூரபன்மனின் புகழைப் பாடுகின்றவரும் ஆகிய எல்லாரும் பதைத்து ஓடினர் "வெற்றியுடைய வாளால் இம்மங்கையரின் கைகளை வெட்டும் தளர்ச்சியற்ற ஆண்மகனையும்,

உம் மனத்தில மயககத்தை உண்டாக்கிய இந்திராணியையும், இந்திரனான கள்ளனையும, தம உயிர்களில் அன்பில்லாத தேவர்களையும், பிடித்துக் கொண்டு வருவேன். அவர்கள் அங்கே இல்லாமல் மறைந்துவிடுவாரானால் உலகம் எங்கும் அவர்களைத் தேடுவேன். தேடிய பின்னும், அவாகள வாழும் சுவர்க்கத்துக்குபபோய அந்த நகரத்தைத் தீப்பற்றுமாறு எரிப்பேன். அங்குள்ள தேவரையும் பெண்களையும் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு நாழிகையில் வருவேன். எனக்கு விடை கொடுப்பீராக!" என்று பானுகோபன் வேண்டினான். தந்தையான சூரபன்மன், சினம் தணிந்து, "மைந்த, உன் படைகளோடு அங்குச் செல்!" என்று சொனனான். பானுகோபன் 'நல்லது' என்று கூறி மகிழ்ச்சி அடைந்தான்

தன் மகன் பானுகோபன் செல்லவும், பின், வலியவனான சூரபன்மன், தீப்பொறி பறக்கின்ற கண்களையுடைய தூதர் சிலரைப்பார்த்து, "அந்த நான்முகன் இங்கு வருவான்! வந்தால் அவனை எனக்கு முன்னே அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று பணித்தான். "நான் முகன் எங்கு இருக்கின்றார்?" என்று சொல்லிக் கொண்டு போய், நான்முகனைக் கண்டு, "எம் இறைவன் உங்களை அழைத்து வருமாறு பணித்தார்" என்று உரைத்தனர். உரைக்கவும், அந்த நான்முகன் பஞ்சாங்கத்துடன் விரைந்து நடந்து சூரபன்மன் முன்பு போனார். அவ்வாறு சென்ற நான்முகன், வாரத்தையும் திதியையும் விண்மீனையும் அவற்றுடன் கூடிவரும் யோகத்தையும் கரணத்தையும் பிறவற்றையும் சொல்ல, சூரபன்மன் "நுட்பமான அறிவால் உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்தவரே! இவர்களுக்கு, இழக்கப் பெற்ற கைகளை விரைவாகப் படைத்து தருவீராக!" என்று கேட்டான் சூரபன்மன். இந்தச் சொற்களைச் சொல்லவும், நான்முகன் அவனது கருத்துக்குச் சம்மதித்து "இம்மங்கையர்க்கு வலிமையுடைய கைகள் முன்போல் பொருந்துக!" என்று சொல்ல, ஓர் மாத்திரைப்பொழுதுக்குள் அந்தக் கைகள் முன்போல் வளர்ந்தன. சூரபன்மன் அதனைப் பார்த்து, "நின் வல்லமை நலலது" என்று வியந்து சொன்னான். அதன் பின்னர், சூரபன்மன், அசமுகி என்ற தன் தங்கையைப் பழமையுடைய அந்நகரத்தில் இருக்குமாறு செய்தான்; துன்முகியை, "இந்திராணி முன்புஇருந்த இடத்தைக் காட்டி விட்டு வருவாயாக" எனச் சொல்லித் தன் மகன் பானுகோபனுடன் அனுப்பினான்.

அவுணருக்கு அரசனான சூரபன்மன், தன் பக்கத்தில் திரிந்து கொண்டிருந்த பல ஏவலரைப் பார்த்து, உலகம் எங்கும் பரவிய சிவந்த

7. ஷண்முகர்

சக்திம் சரம் ச கட்கம் ச சக்ரம் பாச அபயௌததா
குக்குடம் ச தநு; கேடம் சங்கம் தத்தே ஹலம் வரம்
மயூர வாஹனோபேதம் சர்வலஷ்ண சம்யுதம்
ஜயா ச விஜயாசைவ வாம தக்ஷிண பார்ச்வயோ;
சர்வாலங்கார சம்யுக்தம் சர்வாபரண பூஷிதம்
ஷண்முசம் ச இதி விக்யாதம் ரக்தவர்ணம்.

ஆறு திருமுகம், பன்னிரு கைகளில் முறையே வேல், அம்பு கத்தி, சக்ரம், பாசம், அபயம், சேவல், வில், கேடகம், சங்கு கலப்பை, வரதம், ஸர்வலக்ஷணராய், வலத்திலும் இடத்திலும் ஜயை, விஜயை என்னும் இரு பத்நிமாருடன் மயில் வாஹனத்தமர்ந்து திவ்யாபரணாலங்க்ருதராய் வீற்றிருக்கும் கோலம்.

ஷண்முகர்

கதிர்களையுடைய சூரியனையும், விண்மீன் கூட்டங்களையும், தோன்றி வருகின்ற மற்றக் கோள்களையும், மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் இப்போதே அழைப்பீராக!" எனறுசொன்னான். சூரபன்மன், "இப்பெண்ணின கைதுண்டாகி வெட்டுண்ட தன்மையைத் தாங்கள் காணவில்லையாம். இவர்களின் பார்வைகள் இவர்கள் செல்லும் வழியில் சென்றனவாம் இவர்களின் செயல் நன்றாகஉளளது! " எனப் பழித்துக் கூறி, அவர்கள் எல்லாரையும் சிறையில் வைத்தான்.

மன்னர்க்கெல்லாம் மன்னனான சூரபன்மன் வலிய சிறையிலே வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தத் தேவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் எப்போதும் என் கட்டளைப்படி நடப்பீராக! இந்திரனுடன் கூடாது விலகுங்கள்! உங்கள் பழைய தொழில்களைச் செய்யும் பொருட்டு இனிச் செல்லுங்கள்!" எனறு சொல்ல, அத்தேவர்கள் 'நல்லது இதனைச் செய்கின்றோம்' என்று இனிய சொற்களைக கூறிச் சென்றனர். அவர்கள் சென்ற பின்பு சூரபன்மன் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனுக்கும், மைந்தருககும், அமைச்சர் அனைவர்க்கும்,மேன்மை மிக்க முனிவர்க்கும், பெரிய படைத்தலைவர்க்கும், போவதற்கு விடை அளித்துத் தன் கோயிலுள் சென்றான். இந்திரனையும் இந்திராணியையும் பிடித்துக் கொண்டுவரப் பானுகோபன் சீர்காழித்தலம் நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

58. அமரர் சிறை

மேகங்கள் சூழ்ந்த தன் மாளிகைக்குச் சென்ற வீரன் இளமையுடைய சூரபன்மனின் அழகு மகன் பானுகோபன், ஒப்பற்ற அழகைத் தன் உடல் பெறுமாறு அலங்கரித்துத் தும்பைமலர் மாலையைச் சூடிப் பழைய படைக்கலங்களுள் சிறந்தவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு பெரிய மகேந்திரநகரத்தை நீங்கி ஒலிக்கின்ற கடலான அகழியைக் கடந்து, மண் உலகத்தில்சென்று, பக்கத்தில் வருகின்ற துன்முகியைப் பார்த்து, " உங்கள் கைகள் வாளால் வெட்டப்பட்ட இடத்திற்கு செல்வாயாக!" என்று பானுகோபன் சொல்லவும், துன்முகி "மகனே கேட்பாயாக! தேன்கள் பொருந்திய மலர்கள் செறிந்த ஒரு சோலையில் ஒரு வீரன் எங்கள் கைகளை வெட்டி அங்குத்தங்கியிருந்தான். இந்திராணியும் இருந்தாள் அந்தச் சோலையும் இதுவே!." என்று சொல்லி அழகிய விரலால் சுட்டிக் காட்டி, பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையுடைய சீகாழிப்பதியில் உள்ள மரங்கள் செறிந்த அந்தச் சோலைக்குள் போனாள்.

ஒளியுடைய கதிரவனைச் சினந்து சிறை வைத்த அந்த மைந்தனின் முன் அணிப்படை, முன்னே போய் அநதச் சோலையை அழித்து வெறறிடமாக்கியது. பானுகோபன், இநதிரனமனைவி இந்திராணியையும், கூர்மையான வாளை ஏந்திய வீரனையும, அந்த இடத்தில் தேடிக் காணாதவனாய பின் பூவுலகம் முழுவதும தேடி அதனபின் அழகிய சுவாகக உலகத்துககு சென்றான்.

அழகிய நிறம கொண்ட இதழ மலரும் மலர் மாலையைச் சூடிய பானுகோபன், இவ்வாறான நிகழ்வுகள் நிகழ, சுவர்க்க வுலகத்தில் புகுந்தான். அதனைக் கண்ட தேவர்கள் உளம் வருந்தி ஏக்கம் அடைந்து அறிவு கெட்டு, 'இங்குப் போக்கு வந்தவன் பானுகோபன்', என்று எண்ணி, வருந்தி ஓடிச் சென்று, இந்திரன மகனான சயந்தனுக்கு அதனைக் கூறினர். அதைக் கேட்ட சயந்தன் "எங்கள் தலைவரான வியாழ குருவும இப்போது இங்கு இல்லை. தேவர் கூட்டத்திலும் பலர் இல்லை. என் தந்தை தாயாரும்இப்போது இங்கு இல்லை. உங்களுடன் தனியாய் உள்ளேன். அந்தப்பானுகோபன் வந்த தன்மையும் உம்மையும் துயர்படுத்தும் போல் தோன்றுகிற விதியின் ஆற்றலை நான அறியேன். "போருக்கேற்ற வீரத்துடன் அந்த அசுரர்களுடன் போர் செய்யப்போவேன். நீங்களும் என்னைப் பேணி விரும்பினீர். ஆதலின் என்னுடன் வாருங்கள். வர இயலாதவர் விரைவாக இப்போதே விரும்பிய இடத்துக்குப் போங்கள். ஒருவர் அல்லாமல் அனைவரும் மனத்தில் அஞ்சி என்னைப் பிரிந்துபோவீராயினும் நல்லது; துணிவுடைய நான் சற்றும் தளர்ச்சி அடையமாட்டேன்," என்று சயந்தன் கூறியதும் தேவர்கள் துன்பம் அடைந்து, "உம் எண்ணம் இதுவானால் எங்கட்கு வேறு எண்ணம் உண்டோ? வெறறி பொருந்திய அசுரரின் ஏவலைச்செய்து நீங்காத துன்பத்தை அனுபவிப்பதைவிட இறந்துபோவது நல்லது. விரைந்து போர் செய்வதற்கு எழுவீர்" என்று உரைத்தனர். இந்திரன் பெற்ற மைந்தனான சயந்தன் பசிய அழகிய மேகம் போன்ற நிறம் உடையவனாய வெண்மையான உடலை உடைய ஐராவத யானையின் மீது அழகு பொருந்த இருப்பது, நிலைபெற்ற திருமால் அலையுடைய பாற்கடலில் அழகுடன் இருந்தாற் போன்று விளங்கியது. அந்தச் சயந்தனின் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் மிக்க துன்பம் அடைந்து, ஒளிந்துவிட வேறொரு வழியும் காணாதவராய், 'போருக்குச் செல்லாதிருப்பது இழிவாகும்என்று எண்ணி, மனம் துணிந்து, பல படைக்கலங்களைத் தாங்கி, அச்சம் அல்லாதவர்களைப் போல அந்த சயந்தனுடன் சென்றனர்.

தேவர்கள் நெருங்கினர். அசுரர்கள் போர் உண்டாயிற்று என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆரவாரித்து நெருங்கினர். இரு பக்கத்தவரும் முன்னும் பின்னும் நெருங்கிச் சினந்து வேல்களைச் செலுத்தினர். கையில் உள்ள வாளால் வெட்டினர். வில்லை வளைத்துக் கூரிய அம்புகளை எய்தனர்.

59. சயந்தனுடன் சமர்

அச்சமயத்தில் நடைபெறும் போர் முயற்சியையும், படைத்தலைவர் தன் கட்டளைப்படி போர் செய்து இளைத்ததையும், சயந்தனின் சிறந்த வலிமையையும், வீணாகத் தன் படையான கடல் வற்றிப்போவதையும், முன் ஒரு நாளில் கதிரவனைச் சிறைப்படுத்திய பானு கோபன் பார்த்தான்.

வானில் உலவும் கதிரவனைச் சிறை செய்த அவுணனான பானுகோபன், 'இது இந்திரன் மகனான சயந்தனின் மாயை போலும்!' என்று நினைத்து, முற்காலத்தில் சுக்கிராசாரியர் உபதேசம் செய்த சிறந்த ஞான மந்திரத்தை மனத்தில் எண்ணினான். அவ்வாறு ஞான மந்திரத்தை மனத்தில் நினைத்துக் கொடிய சூரியனுக்குப் பகைவனான அசுரன் எதிரே செல்லவும், மாயத்தால் உண்டான சயந்தனின் பல வடிவங்களும் நீங்கின. சயந்தன், பின்தனியனாகி, ஆயிரம் கதிர்களையுடைய சூரியன் தோன்றியபோது கலை தேய்ந்த தேய் பிறைச் சந்திரன் போல் வேகத்தையுடைய ஐராவத யானையின் மீது காணப்பட்டான்.

சயந்தன் அங்குத் தன் அறிவுகுன்றி மயங்கியிருந்தபோது, அவனது ஊர்தியான ஐராவதம் என்ற யானை, அவனைப் பார்த்து, மனம் கலங்கி, துன்பப்பட்டுச் சிறிது நேரம் நின்று, சினந்து எதிர் சென்றது. காயும் தன்மை கொண்ட பழைய தன்மையுடைய கதிரவனைச் சினந்து சிறை வைத்த அசுரன் நடத்திவரும்உருளை உடைய தேரின் மீது யானை பாய்ந்தபோது, அந்தத்தேரில் கட்டப்பட்ட குதிரைகளும், தேரோட்டியும் அழிந்தனர். அதைப்பார்த்து ஐராவதயானை ஆரவாரம் செய்தது. உருளையையுடைய பண்படுத்தப்பட்ட சிறந்த தேர் அழிந்தபோது, முற்காலத்தில் கதிரவனைச் சினந்து சிறையிட்ட அசுரன் பானுகோபன், விரைந்து கீழே குதித்து ஐராவத யானையைச் சினந்தான். சினம் கொண்ட பெரிய யானை அந்தப் பானுகோபனின் அணிகளை அணிந்த மார்பில் எதிரே போய்த் தாக்கியது. தாக்கவும் மலையை துளைக்கப்புகுந்த ஊசியைப் போல் அந்த யானையின் நான்கு கொம்புகளும் முரிந்தன; ஐராவத யானையின நான்கு தந்தங்களும் 'சட,சட,' என்ற ஒலியுடன்

முறிந்தன. சிறப்புடைய சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன், அந்த யானையினது நீண்ட துதிக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, மற்றக் கையால், ஐராவத யானையின் கன்னத்தில் அடித்தான். இரக்கம் இல்லாத மனமுடைய பானுகோபன் கையால் அடிக்கவும், ஐராவத யானை, சூழ்ந்த தெளிந்த அலையுடைய பாற்கடல் மடை உடைந்தது போல் புலம்பி, நிலத்தில் விழுந்து மூர்ச்சையாயிற்று! அப்போது சயந்தனும் கீழே விழுந்தான்.

வன்மை வாய்ந்த தோள்களையுடைய சயந்தனை அசுரத் தலைவர்கள் பிடித்த சமயத்தில், எல்லா அசுரர்களும் ஒன்று கூடி, "இவன் மிகவும் வஞ்சகன், வஞ்சகன், அடியுங்கள், குத்துங்கள்; இவனது உயிரைக் கவருங்கள்!" என்று கூறினர். மன்னர்க்கு மன்னனான சூரபன்மனின் சிறந்த மகனான பானுகோபன், இப்போது பொன்னால் செய்யப்பட்ட நீண்ட பெரிய வேறு ஒரு தேர்மீது ஏறிச் சொல்வதற்கரிய புகழையுடைய சயந்தனைப் பிடித்துச் சூழ்ந்து நின்ற அசுரர்களைப பார்த்து சொல்லலானான்.

60. சிறையில் சயந்தன்

"**நா**ண், கட்டப்பட்ட வில்லை வளைத்து எயத அம்புகள் படுவதால் இவன் அறிவு மயங்கி உடல் இளைக்கப் பெற்றான். பேசவும் இயலாதவன் ஆனான். ஆதலால் 'இவன் பகைவன்' என்று எண்ணி வருத்தாதீர். தேவர் கூட்டத்துடன் விரைவில் சிறைப்படுத்துங்கள்!" என்று சொன்னான். அசுரர்கள் பானுகோபன் உரைத்ததை கேட்டு மந்தர மலையைப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் சுற்றிய வாசுகி என்ற பாம்பைப்போல், இந்திரன் மகன் சயந்தனின் இரு தோள்களையும் ஒடிந்தனவோ என்று பார்த்தவர் ஐயம் கொள்ளுமாறு கயிற்றால் கட்டித் தேவர்கள் கூடிநின்ற கூட்டத்துள் சேர்ந்தனர்.

" மகரந்தத்தையுடைய மலர் மாலையை அணிந்த மார்பினனான சயந்தனையும், அவனுடன் வந்து போரிட்ட எங்கள் பகைவர்களையும், மற்றவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நீங்கள் முன்னால் செல்லுங்கள்" என்று பானுகோபன் சொல்ல, அவ்வாறே அந்த அசுரர்கள் சுவர்க்க உலகத்தை விட்டுச் சென்றனர். பின்னர்ப் பானுகோபன் படைகளுடன் திரும்பி மண் உலகத்துக்கு வந்தான்.

பெரிய பூவுலகத்தவரால் மதிக்கப்படும் வீர மகேந்திரபுரியில் புகுந்து, அரச மாளிகையின் முன் போய்க் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரினின்றும் இறங்கி,

படைகளை அங்கே நிறுததி, சிறைப்பட்ட தேவாகளை அழைத்துக் கொணடுபோய், அசுராக்கு மனனனான குளிாநத தேன் துளிகள பொருந்திய மலா மாலையைச சூடிய தன தநதையின அடிகளை வணங்கி, "என் தந்தையே! நான் எங்கு தேடியும் இநதிராணியைக் காணேன. தேவா்களையும சயநதனையும் ஒருங்கே பிடிததுக் கொண்டு வானத்தில் உள்ள சுவர்க்கம முழுதும் தீயை மூட்டித திருமபி வந்தேன்!." எனப பானுகோபன் கூறினான்.

பானுகோபன் இதைச் சொல்லவும், சூரபன்மன் மகிழந்து, இளமையுடைய மகனைத் தழுவித், தனக்கு முன்னாகக் கொணர்ந்து விடப்பட்ட சயந்தன் முதலிய தேவர்கள் மீது உள்ளம் கன்றிச் சினந்து, வாளையுடைய கையையுடைய காவலாளரைப்பார்த்து, "நெருங்கி நிற்கும் இத் தேவர்களின் உறுப்புகளை யெல்லாம் வெடடு வீராக!" என்றான.

சூரபன்மன் அத்தனமையை பார்தது சினந்து, " இவர்களை ஒரு காலத்திலும் விடப்படாத எண்ணத்தக்க நரகத்தை போனற கடுஞ்சிறையிலே இடுங்கள்" என்று மிக்க வன்மையுடைய அசுரர்கள் கேட்கமாறு சொன்னான் உடனே அசுரர்கள் சயந்தனையும் மற்றத் தேவா்களையும பிடா் பிடித்து தளளி அந்தச் சிறைச்சாலைக்குக கொண்டு சென்றனா் முன காலத்தில பெருமை பொருந்திய கதிரவனைச் சிறை வைத்த அசுரனுடன் சயநதன், தேவா் உலகில போா் செய்து, தளா்ந்த போது, வெற்றியுடைய கொம்புகள் முரியப்பெறறு வீழ்ந்து மயங்கிய ஐராவத யானை அறிவு தெளிந்த பின்பு பூவுலகத்தில் சென்றது.

அந்த ஐராவத யானை திருவெண்காட்டுக்குச் சென்று முதற் பொருளான மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானை மேன்மையுடை சிவலிங்கத்தில் ஆவா கனம் செய்து அதன்பின்பு, தூய்மையுடன் பூசை செய்து வந்தது.

சிறந்த அறிவையுடைய அந்த யானை சிவபெருமான் அருளிய ஆகம நூல் ஆராய்ந்து முதிர்ந்த பக்தியுடன் மறைவாகப் பூசை செய்து வநதது. அப்போது முரிந்த அதன் கொம்புகள் நான்கும் வளர்ந்தன.

இத்தகைய சமயத்தில் இந்திராணியுடன் சென்று மேருமலையிலே ஒளிந்திருந்த இந்திரன், சூரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் சுவா்க்கத்தில் சடுகின்ற தீயை மூட்டி எரித்து அந்த இடத்தில் இருநத தோ்களைத தன் மைந்தனான சயந்தனுடன் பிடித்துச் சென்று சிறையில வைத்திருப்பதைக் கேட்டுணா்ந்தான்.

இநதிரன அதைக கேட்டுணாநது வருநதி மேருமலையில பல காலமாயக கஙகையாறறை அணிநத சடையையுடைய சிவபெருமானை நினைதது தவம செயய, அபபோது சிவபெருமான எழுநதருளி வநது உனககு வேணடிய வரம யாது?" எனறு வினவ, அவன " நீதி நெறியினறு தவறிய சூரபனமனின உறவினரை அழிதது, எம துயரததை நீககியருள வேணடும" எனறு இநதிரன வேணடிக கொளளவும, எம சிவபெருமான திருவாய மலாநதருளவாா "யாம மணம செயது கொணடு பினபு ஒரு மகனைத தோறறுவிபபோம அமமைநதனே செனறு வெறறியையுடைய சூரபனமன முதலான அசுரரை விரைவில அழிதது சிறபபாக உஙகள அரசுரிமைகளை அளிபபான வருநதாதே!' எனச சொலலி மறைநதருளினாா

61. வீரவாகு தூது

"நானமுகன முதலான தேவாகளையும முனிவாகளையும போலவே முன சொனனபடி மிகக கூட டததவரான அசுரரும எமபெருமானின வழிததோனறலானவாகள ஆயினும கொடியவரை அழிததுத தணடிததல எனபதுநீதிநூல முறையாகும இதுவுமனறிச சொலவதறகு அரிய தருமநெறி அதுவேயாகும 'இனறு இனி துணிபு ஆனாலும நினைகககததகக சூரபனமனையும அழியாத சிறபபையுடைய அவனையும சுறறத தாரையும எலலாம கொலவது முறைமையாகாது, அதனால தேவரின சிறையைப போககி வாழுமபடி சொலவதறகு ஒரு தூதுவனை அசசூரனிடம விரைவாக அனுபபுவோம! நாம அனுபபுகினற தூதனின தூதுச சொலலைச செவியேறறு அவுணரின மனனனான சூரபனமன தேவாகளைச சிறையினினறு விடடு விடுவானானால இறவாமல இனனும பல காலம வாழடடும அவவாறினறித தூதனின சொலலை ஏறறுக கொளளாது போனால நாம அஙகுச செனறு அவனைக கொலவோம இதுவே அறநூல முறைமையாகும' எனறு தம திருவுளளததில அபபெருமான நினைததருளினாா

கூாமையான செமமையான ஒளியுடைய வேலையுடைய குமரக கடவுள திருமால, நானமுகன, இநதிரன முதலிய தமமை அடுததுப பககததே உளள தேவாகளைப பாாதது, 'அசுராகளின சுறறததாரையெலலாம அழிககும பொருடடு நாளைககுச செலவோம! அதறகு முனனம ஒருதூதனை அனுபபிக கொடிய சூரபனமனின உளளக கருததை அறிநது கொளள வேணடும,' எனறு சொனனாா " பணிகளைச செயவதறகே அலலாமல எஙகும உலவுகினற வாயு-தேவனும உளளே போக முடியாத காவல அமைநத அநத வீர மகேநதிரததில தேவாகள பணிசெயயச செலலலாமே அலலாது வேறு காரணஙகளை

முன்னிட்டு உள்ளேசெல்லுதல் என்பது முடியாது. எனக்கும் அங்குச் செல்வது அரிது. ஆதலால மிக்க காவல அமைந்த அந்த நகரத்துக்குள் விரைந்து சென்று மீண்டு வரத்தக்கவர், இநத வீரவாகு தேவரே ஆவார்", என நான்முகன் முருகபபெருமானின் திருவுள்ளததிற்கு ஏற்ப சொன்னார் அப்பெருமான், 'இது நல்லது' என்று அருளித்தேன் பொருந்திய மலர் மாலை சூடிய வீரவாகு தேவரின் முகத்தைப் பார்த்து நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் இவ்வாறு சொல்லத் தொடங்கினார்

"வீரவாகுவே, நீ விரைவாகப் பழைமையுடைய மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று, குற்றமற்றவரான சிவபெருமான் அளித்தருளிய இந்திர ஞாலத்தேர் என்னும் தேரினையுடைய சூரபன்மனைக் கண்டு. ஒரு நான்கு தந்தங்களையுடைய ஐராவதம் என்ற யானைக்குத் தலைவனான இந்திரனின் மகன் சயந்தனையும். மற்றத் தேவர்களையும் சிறையினின்று விடுவித்து அறநூல முறைமை பிறழாமல் சிறந்த செல்வத்துடன் வாழ்வாயாக!" என்று சொல்வாயாக! அந்தச் சொல்லை அவன் ஏற்காது மறுத்துவிடு வானானால் நீ அவனை நோக்கி, 'உன் சுற்றத்தையெல்லாம் அழித்து, உன்னையும் கூர்மையான வேலுக்கு இரையாக்க நாளை நாம் அங்கு வருவோம்'என்றும் 'இது பொய்யன்று' என்றும் சொல்லித திரும்பி வருக" என்று முருகப்பெருமான் சொன்னார். உடனே வீரவாகு தேவர் அப்பெருமானைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார். "மிக்க வன்மையுடைய அசுரர்கள் நெருங்கியுள்ள பெரிய வீரமகேந்திரபுரியில் அழகிய செல்வத்துடன் வாழும் சூரபன்மனின் முன்பு சென்று "எம் பொருமானே! தாங்கள் ஆணையிட்டவண்ணம் எல்லாவற்றையும் சொலலி அவனது மனக்கருத்தை உணர்ந்து திரும்பி வருகின்றேன், என்று வீரவாகு தேவர் வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றார்.

அப்போது குற்றமில்லாத தம்பியரான இலட்சத்து எட்டுப் பேர்களும் உண்மை அன்புடன் பின்னால் வருவதைப் பார்த்து வீரவாகுதேவர் அவர்களை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார். "நீங்கள் அனைவரும் கேளுங்கள்.! நான் பெரிய அலைகளையுடைய இக்கடலைத் தாண்டிக் கொடிய மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று சூரபன்மனின் எதிரில் போய் நம் இறைவன் முருகப பெருமான் உரைத்த எல்லாவற்றையும் சொல்வேன். அவன் அச்சொற்களை ஏற்காது மறுத்து விட்டானானால் அவனது பழைய நகரம் முழுவதையும் அழித்துவிட்டுத் திரும்பி வருவேன்," என்று வீரவாகு தேவர் உரைத்ததைக் கேட்டவுடனே வியந்து தன் தம்பியர் அனைவரும் வணங்கவும், அவர்களைத் தன பொன்னொளி விளங்கும மார்பில் பொருந்துமாறு தழுவிக் கொண்டு மிக்க

வன்மையுடைய பூதக் கூட்டத்தினருள் தலைவராக உள்ளவர்களையும் பார்த்து "இங்கேயே நில்லுங்கள்!" என்று சொல்லி, வீரவாகுதேவர் பெரிய கடல் கரையை அடைந்தார்.

வீரவாகுதேவர் தம் காலகளில் கட்டப்பட்ட அழகிய பொன்கழல்கள் கலீர் கலீர் என்று ஒலி செய்ய, அலையும் அழகிய அலைகளையுடைய கடலின் கரையோரத்தில் உள்ள மேருமலையை விட உயர்ந்த கந்தமாதன மலையின் பொன்மயமான சிகரத்தின் மீது விரைவாக ஏறினார். கந்த மாதன மலையின் மீது ஏறிச் சென்ற வீரவாகு தேவர் வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மனின் ஒப்பில்லாத வீரமகேந்திரத்தில் செல்ல எண்ணி, எம் இறைவனான முருகப்பெருமானின் திருவுருவத்தை நினைதது தியானித்து கைகளைத் தலைமீது கொண்டு குவித்துத் திருமாலும் நான்முகனும் வியப்புடன் பார்க்கப் பேருருவத்தைக் கொண்டார். வீரவாகுதேவர் தம் பெரிய கண்களைப் பரப்பி எட்டுத்திக்குகளையும் ஏழு வகையான கடல்களையும், இவையே அல்லாது உள்ளே தெளிந்த அலைகளையுடைய பெரும்புறக் கடலையும், மற்ற எல்லாவுலகங்களையும் பார்த்து சிவபெருமானின் கயிலாய மலையைப் பார்த்து கைகுவித்து வணங்கி நின்றார். ஆணவம் என்பது இல்லாத உள்ளத்தை உடைய வீரவாகுதேவர் திருமால் முதலியவர் வாழ்கின்ற வைகுந்தம் முதலான உலகங்களைப் பார்த்துச், சுற்றிலுமுள்ள அமராவதி முதலான திசை நகரங்களைப் பார்த்து, பூமியில் உள்ள மாட்சிமையுடைய காஞ்சி முதலான நகரங்களைப் பார்த்து, வீர மகேந்திரபுரியைப் பார்த்து, "இந்தச் சூரபன்மனின் நகரத்துக்கு எந்த நகரமும ஒப்பானது அன்று," என்று சொன்னார்.

அச்சமயத்தில் அந்த வீரவாகுதேவர் "எம் முருகபபெருமானின் பெரிய பன்னிரண்டு தோள்கள் வாழ்க. ஆறு திருமுகங்கள் வாழ்க! முழுக் கருணை பொழியும் பன்னிரண்டு திருவிழிகள் வாழ்க! தூய்மையான நீண்ட வேல் வாழ்க! அப்பெருமானிடம் உள்ள மற்றப் பதினொரு படைக்கலங்களும் வாழ்க! தேவர்க்குத் தேவனான முருகப்பெருமானின் திருவடி வாழ்க!" என்று துதித்தார்.

முருகப்பெருமானின் அரிய அருளைப் பெற்று அந்தக் கந்தமாதன மலைமீது நின்ற வீரவாகுதேவர், "எல்லா வுலகங்களையும் கடந்து மேலே செல்லும் இந்த பெரு வடிவத்துடன் சென்றால், இந்த வுலகம் அழியும். ஆகவே இது தக்கதாகாது." என எண்ணி அங்குப்போவதற்குத் தக்க அழகிய சிறிய வடிவத்தைக் கொண்டார். அந்தக் கந்தமாதன மலைமீது நின்ற பெருமை பொருந்திய வீரவாகுதேவர், வானத்தில் எழுந்து, தலையில் உள்ள மணிமுடியானது அண்ட கோளகையை முட்ட, வீரபத்திரர், உரு விளங்குகின்ற

சரபபபறவையின வடிவததைக கொணடு சென்றதுபோல, மலை போனற மாளிகைகளையுடைய வீரமகேநதிர நகரததினை எணணிச சென்றாா

62. மலை எழுந்து கடல் அழுந்த..

ஒலிககும வீரககழலை அணிநத காலையுடைய வீரவாகுதேவா அபபோது பூமிககுக கீழே சென்று கிடககும கநதமாதன மலையைப பாதது "நீதிருமபி மேலே எழுக", எனறாா அவவாறு கூறியவுடன அது விரைவாக ஒளியுடன மேலே எழுநது ஒலிககும பெரிய கடலின கரையில பழையபடி போயததஙகி இருநதது பூததததலைவாகளும மறற இலடசதது எடடுத தமபியரும அநத வீரவாகு தேவரின பககததில அணிவகுததுச சென்றாறபோல, அநதக கநத மலையினின்று வீரவாகுதேவா கிளமபி எழுநது சென்றபோது, வானில உணடான காறறின விரைவினால பூமியில இருககும மலைகள யாவும அடியறறுப பககததில உடன பறநது சென்றன பொனனால செயயபபடட வீரக கழலை அணிநத வீரவாகு தேவா கடலினமீது இவவாறு போய, மாலையை அணிநத திணமையான தோளகளையுடைய கொடிய சூரபனமனின அழகிய நகரததின வடககுப பககததில உளள வீரததையுடைய வீரனான பெரிய யாளி முகம பொணட அசுரனால (யாளி முகனால) பாதுகாககப படுகினற இலஙகை எனனும் பெயரையுடைய பழைமையான பெரிய நகரததின அணமையில உள்ள எல்லை வழியாகச சென்றாா

63. வீரசிங்கன் வதை

வடககுத திககில இருநத படைததலைவனான வீரசிஙகன எனபவன ஒளியுடைய இறகுகளை உடைய சிமபுள பறவையைப போல வெறறியுடைய திணமையான தோளையுடைய வீரவாகு தேவா விரைவாகச செலவதைப பாாதது, 'நம காவலைச சறறும மதியாமல தனனநதனியாக ஒருவன வருகினறான 'இஙஙனம இஙகு வரும இவன யாா?' என்று வடவைததீயினை போல் சினமகொணடான இவனது உயிரை விரைநது பறிபபேன என்று தனககுள எணணிக காறறின வேகமும மனததின வேகமும தோறகுமபடி எழுந்து வான வழியாக ஐநநூறு வெளளபபடைகளும தனனைச சூழநது வருமாறு பூமியில விளங்கும கடலைப போல நேரே வீரவாகு தேவரின முனனம சென்றான

பொன போனற நிறத தனமை கொணட திணமையான தோளகளையுடைய வீரவாகு தேவா கூறலானாா 'நான இநத இலஙகையைக

கடந்து அரசு செய்யும் சூரபன்மன இருக்குமஂ வீரமகேந்திரத்துக்கு சென்று வரும் பொருட்டு எண்ணி வந்திருக்கின்றேன இதுவே யான் வந்த செயலாகும்! நீ வலலமையுடையவனானால் உன்னால் இயன்ற ஒனறைச் செய்! பார்ககிறேன்" என்று உரைத்தா மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரசிங்கன், வீரவாகு தேவர் உரைததவைக் கேட்டு, "இவன் சிறிதும நம் அசுரரின் கட்டளையை மதிக்கின்றானிலலை! இவன் ஒரு வன்மையாளன் போலும்! வீரமகேந்திரத்துக்குச் சென்று திருமபி வருவதை அறிவோம. நல்லது" என்று மனத்தில் எண்ணினான்; தன் பக்கத்தில் நெருஙகியிருந்த படை வீரர்களைப் பார்த்து "இவனது உயிரைக் கவருங்கள!" என்று ஆணையிட்டான். மேற்கண்டவாறு வீரசிங்கன் தம் படை வீரர்கு ஆணையிட்டவுடன வேடர் வேட்டையாடும் காட்டில் ஒரு சிங்கத்தைச் சுற்றி வளைத்துச் சண்டை செய்வதைப் போல், அழகு பொருந்திய வெற்றி மிக்க தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரை, சினம் கொண்ட வலிய ஆற்றல் உடைய அசுரர் எல்லாம் சூழ்ந்து கொண்டு போர் செய்யலானார. விரிந்த பனிக்கூட்டத்தையும் பரந்துபட்ட இருளையும், அக்கினி முதிர்ந்து படர்ந்தது போன்ற அழகுடன் காணப்படும் எரிக்கும் கதிர்களையுடைய அசுரன் அழிக்கும் தன்மையைப் போன்று, தனியே சென்ற வீரவாகு தேவர், மிகுதியாய் வந்த அசுரர் படைகள்யாவும் அழியுமாறு ஒளி பொருந்திய ஒரு வாளைச் சுழற்றிச் சுற்றி வெட்டினார். இரத்த வெள்ளம் விரைவாக ஓடி உப்புக்கடலுள் உறைந்தது, விரைவாக அரக்கர் படையெல்லாம் அழிந்தன. பெரியயானை, குதிரை, தேர் ஆகியவை எல்லாம் அழிந்து குறைந்தன. கை, கால், மார்பு வளைந்த முடி, ஆகியவை வெட்டப்பட்டு விழுந்தன. பிணத்தைத் தின்னும் பேய்க் கூட்டங்கள் அங்கு நிறைந்தன. பூதங்கள் எங்கும் பரந்தன. இவ்வாறு நூறு வெள்ளம் படைகளை வீரவாகு தேவர் கொல்லவும், மற்ற எஞ்சிய நானூறு வெள்ளம் படை வீரரும் மனம்நொந்து வருந்தி அவரவர் உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு விரைவாக வானத்திலும பூமியிலும் உள்ள இடங்கள் தோறும் அஞ்சி ஓடி ஒளிந்தனர்.

அவ்வாறு அவர்கள் அஞ்சி ஓடவும், படைத்தலைவனான வீரசிங்கன் விரைந்து சினம் கொண்டு, திக்குகளைக் கடந்து சென்று வளர்ந்துள்ள வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவர்மீது ஒரு சூலத்தை எடுத்து வீசினான். அவ்வாறு வீசிய அந்தச் சூலத்தை தம் வாளால் இரண்டு துண்டுகளாக வெட்டி வீழ்த்தினார் வீரவாகு.

இவ்வாறு வீரவாகு தேவர் போர் செய்யவும் ஆண்களுள் சிறந்த வீரவாகுவின் வெற்றி மேன்மையைக் கண்டு, தன் கையில் கொண்ட

படைகளுள ஒபபிலலாத வசசிரப படையை எடுததது அவா மீது எயதான வீரவாகு தேவா அதன எதிரிலே போய அதனை வாளால வெட்டி அவன வேறொரு ஆயுததததை எடுபபதறகு முனனம அவனது எதிரில சென்றாா போயத தம ஒளி பொருநதிய வாளால வீசி வீரசிங்கனின கைகளை வெட்டி கொடிய அவனது தலையையும அறுதது அதனை உபபுக கடலில விழுமாறு தளளி வாளை உறைககுள செலுததி வெறறி வீரராகநினறாா ஆறுமுகப பெருமான அனுபபிய தூதரான வீரவாகு தேவா

64. இலங்கை அழிந்தது

விலாஙகு மீனுடன சுறா மீனகளும உறஙகுகினற அலைகளையுடைய கடலின மீது மேருமலையானது சென்றாற போல வான வழியே செலலுதலை விடுதது மாலையணிநத திணமையான தோளகளையுடைய வீரவாகு தேவா அசுராகளின இருபபிடமான இலஙகையில உளள மலையின மூனறு சிகரஙகளுள ஒனறின மீது பாயநதாா பெரிய கிரவுஞச மலையைத தனவேலினாலபிளககச செயத ஆறுமுகப பெருமான அனுபபத தூதராக வருகினற தனியரான வீரவாகு தேவா பழமையான இலஙகையினமலை மீது குதிததலும அதில இருநத அதிவீரன எனபவனும மறற அசுராகளும கலஙகி ஏககம கொணடு இடியேறுணட பாமபைப போல எலலாரும உடல நடுஙகி விழுநதனா பெருமையுடைய வீரமகேநதிரததுககு வடககில உளளதாய இபபககததே உளள இலஙகையின மீது வீரவாகு தேவா குதிததவுடனே அநத இலஙகை கலகலதது அசுராகளுடன உவாககடலில படிவதைப பாாதது மகிழநதாா. இலஙகை இபபடிக கடலுள முழுகவும அநத இலஙகையுள சுறறததுடன வாழநதிருநத அரககாகள எலலாம கலஙகினா அழுதனா கவலை கொணடனா நெருஙகி மயஙகினா புலமபினா மருணடு மாயநதனா

65. அதிவீரன் வதை

இவவாறு இலஙகையானது கடலுள முழுகவும அநத நகரததை அபபோது காவல காததுக கொணடிருநத ஒளியுடைய வேலையுடைய அதிவீரன எனபவன அதனை அறிநதான தான காவல மேறகொணடிருநத இலஙகை கடலில முழுகுவதைக கணடு அதிவீரன மிகக துனபததை அடைநதான வெடகமும கொணடான சினநது பெருமூசசு விடடுத தீ எழ நகைதான தனககுள பினவருமாறு எணணலானான

“அழகு பொருநதிய சூரபனமனோ? அலலது அவனுடைய தமபியரான தாரகாசுரன சிஙகமுகாசுரனோ? இவாகளின மைநதரான பானுகோபன

அககினி முகன வசசிரவாகு அதிசூரன அசுரேநதிரன முதலியரோ? ஐயம தீர அறிய இயலவிலலை! இவாகளையே அலலாது இததகைய செயலகளைச செயபவா யாா? அவாகளாக இருநதாலும இவவாறு செயவதறகுரிய தீயதைச செயயமாடடாா ஆதலால இநத எணணம தககதனறு இவாகளின தாயான மாயையும இவவாறு செயய மாடடாள!'

'நானமுகன திருமால் சிவபெருமான எனற மூவரும இவவாறு செயவதறகு நினைகக மாடடாாகள அபபடியானால பினபு தேவாகளில யாா இவவாறு செயயவலலவா? தேவாகள எலலாம நம சிறையில அடைபடடுளளனா யாகக காவலனான இநதிரனோ தன அரிய உயிரைக காததுக கொளளும பொருடடாக எஙகோ மறைநது வாழகினறான!' 'குறைவிலலாது இஙகு வாழகினற அசுராகள மிகக உடல வனமையும மாயையும உடையவரேனும, பகைவரை வெலகினற சூரபனமனின திணணிய படை வனமைககு அஞசி இததகைய செயலைச செயயமாடடாா மிகக ஆறறல உடைய மைநதனான அதிவீரன இவவாறு எணணி வருநதி ஒல எனறு ஒலிககினற ஒலியுடைய உபபுத தனமையுடைய கடலமீது சென்று இசசெயலைச செயதவா எவா? எனறு ஆராயநது அறிவேன இசசெயலைச செயதவரைக கணடால கொலவேன அவாகளின உடலில உளள இரததததைக குடிபபேன,"எனறு அதிவீரன பலவிதமாக எணணி, 'மேலே சொனனதே தககது' எனறு தீாமானம செயது, படைகளுள இறநதவா போக மறறவரையெலலாம தேடி அழைததுக கொணடு வலிய அலைகளையுடைய கடலின மேல வநதான

கடலுள முழுகிய இலஙகை நகரததில இருநத அதிவீரன, தன படைகளுடனே அககடலின கரையின மேல பகுதியை அடைநது பெரிய கடலின நடுவே உளள வடவா முகாககினியின கொழுநது மேலே சென்றது போல நினற ஆறறல உடைய வீரவாகு தேவரின நிலையைநேரில கணடான இவனைக கொனறு இவனது உயிரைப பறிபபேன" எனறு யாளிமுகனின மகனான அதிவீரன எணணி வருதலும, அபபோது கடலில முழுகியவாகளின செயலகளைப பாாபபதறகாகச சறறுத தஙகியிருநத வீரவாகு தேவா அதிவீரன வருவதைப பாாதாா

அசசமயததில அவனது பககததில படைஞராக வநத அசுராகள போா செயயச சூழநது கொணடனா உடனே வலிமையும வெறறியும உடைய வீரவாகுதேவா தம வாளை உறையினினறு எடுதது அவாகளின உடலும உயிரும அழியுமபடி விரைநது கொலலலானாா தன படைகள எலலாம

அழிநது இறநது கடலில விழுநது முழுகிப போவதைப பாாதது, அதிவீரன, 'என பககததே இருநத வீராகளை நீ கொனறாய! விரைவிலே உனனைததினறு விடுவேன! பாா!" எனறு மொழிநது போா செயயத தொடஙகினான

அவவாறு சொலலிக கொணடு வருகினற அதிவீரன தோறறததைக கணடு "நீ விரைவாக வருவாயாக!" எனறு வீரவாகுதேவா அழைததாா அபபோது அநத அதிவீரன போா எதிாதது, "இவனை இபபோதே கொலலுக!' எனறு குநததமைத எடுதது வீரவாகுதேவா மீது எறிநதான யானை போனற ஆறறல கொணட வீரவாகு தேவா, அதிவீரனால எறியபபடட குநதம தம மாாபில வநது படுவதறகு முனபு அது தமமை நோககி வருவதை அறிநது தன கையிலஇருநத தீயைப போனற வாளினால அபபோது அநதக குநதம இரணடு துணடுகளாக விழுமபடி வெடடினாா

அநதக குநதம தன பககததிலே இரணடு துணடாய விழுநததைப பாாதது அதிவீரன, கையால ஒரு தணடினை விரைநது எடுதது, "நெருஙகிய போரைச செயகினற உனது உயிரை இது பறிதது விடும!" எனறு சொலலித, தேவாகள புகழகினற வீரவாகு தேவரின மாாபில போய தைககுமாறு எறிநதான அவவாறு அதிவீரன தணடினை வீரவாகுதேவா மீது எறிந்த போது அதை மறறவரால வெலவதறகரிய வீரவாகுதேவா தமஒபபறற வாளினால வெடடாமல தமது மாாபை அநதத தணடிறகுக காடடினாா அது உடனே அவரது மாாபில படடுப பல நுடபமான தூளகளாக ஆயின அநதப பாவியான அதிவீரன அதைப பாாதது அசசததுடன வியபபும அடைநதான பினபு அதிவீரனமூனறு தலைகளையுடைய வேறொரு சூலததை எடுதது வீரவாகுதேவரின அழகிய மாாபில புணபடுமாறு எறிநதான எறியவும அதைக கணடு வீரவாகு தேவா சினததுடன அசசூலததைத தம சிவநத கையால பிடிதது ஒடிததாா தககச சமயம பாாததுச சென்று வீரவாகு தேவா அதிவீரனின இரு காலகளையும, தலையையும, மாாபையும, தோளையும, ஒளி விளஙகும வாளாலே ஒரு முறையிலேயே வெடடிக கொனறாா உடனே எமனவநது அவனது உயிரைக கவாநது செனறான

66. மகேந்திரம் செல்லல்

வீரவாகு தேவா, அநத அதிவீரனைக கொனற பினனா, வாளை உறைககுள இடடாா போா செயவதைக கைவிடடாா, வீரமகேநதிரததுககு

செல்வதைக் குறித்து அழகுடைய இலங்கையினின்று மேலே எழுந்து செல்பவரானார்., வீரவாகு தேவர் வான் வழியே வீரமகேந்திரம நோக்கிச் செலலவும், கடலில் விழுந்த இலங்கை நகர் மீண்டும் மேலே எழுந்து பழையபடி வந்து நின்றது வாருடன் விளங்கும் வீரக்கழலை அணிந்த காலையுடைய வீரவாகு தேவா வான் வழியாகச் செல்லவும, குளிர்நத தெளிவான கடல் மீது பழையபடி எழுந்து நின்ற இலங்கையானது, சிறப்புடைய நான்முகன் உறங்குகின்ற இரவான ஊழிக் காலத்தில் தோன்றிய கடலுள்ளே அமிழ்நத மேரு மலையானது, அந்தப் பிரளயவெள்ளத்தில் மறுபடியும் உலகத்தில் ஒளியுடன் நீரவற்றுவதால் மேலே தோன்றி விளங்கும் தன்மையைப போன்றிருந்தது

வீரத திரு வாழ்கின்ற, வெற்றி பொருந்திய தோளையுடைய வீரவாகு தேவர், இவ்வாறு இலங்கை நகரத்தை விட்டு நீங்கி மேலே ஆயிரம் யோசனை தொலைவு வானிலே போய், தேவர்களின் பகைவனான சூரபன்மன் இருக்கின்ற வீரமகேந்திரத்துககு நேரே சென்றார். நெற்றிக் கணணையுடைய நந்தி கணத்தவரான வீரவாகு தேவர், சக்கரவாள மலையைப் போன்ற மதிலால சூழபபட்டுளள மகேந்திர புரியையும் அம்மதில உறுப்புகளையும்,வாயில்கள் ஒவ்வொன்றிலும் காணப்படுகின்ற கூட்டமான மணிகள இழைக்கப்பட்ட கோபுரங்களையும் உற்று நோக்கிப பார்த்துார்.

நானகு வகையாகப் பகுக்கப்பட்ட படைகளின் கூட்டமான கடலை வீரவாகு தேவா பார்த்தார்; வியப்பு அடைந்தார்; பகைவர் மிகுதியாய் உளளதையும அவர்கள் மேற்கொண்ட காவலையும் கண்டாா; அந்தப் பெரிய நகரத்துக்குள் புகவேண்டும் என்று எண்ணிய எண்ணத்தால் பின்வருமாறு சொல்லலானார். "அந்தச் சூரபன்மனால் அனுப்பப்படுகின்ற மைந்தர்கள், தம்பியர், படைத் தலைவர்கள் மற்றுமுள்ளவர் என்ற அத்தகையவரையெல்லாம் வெல்வது என்றால், அது அரிய செயல! கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் திருவருள் வன்மையால பல காலம் இங்குப் போரைச செய்து முடிப்பேன்! என்றாலும். "ஞான நாயகரும் பரமபொருளான தலைவரும், ஒப்பில்லாத வேதத்துககுத் தலைவரும் தேவர்க்கு முதற் கடவுளும், ஆறுமுகப் பெருமானும், நினமலச சோதி நாயகருமாகிய அவரையன்றி வேறு எவர் அந்தச் சூரபன்மனை அழிகக வல்லவா?"

“ஆகவே இபபோது நான சூரபனமனுடன போா செயவது எனபது முறையானதனறு அதுவனறி அவவாறு போரிட ஆறுமுகப பெருமானின ஆணையும இலலை இஙஙனம செயவது என போல வரும தூதா செயயும செயலுமனறு எனவே போா செயயாத வணணம இநத நகரின உளளே செலவதே முறையானதாகும எனறு ஒபபிலலாத சிறபபுடைய வீரவாகுதேவா எணணி' இஙகுளள இநத வாயிலில அளவிலலாத வனமை மிகுநத படைகள நெருஙகி இருககினறன எனவே இதைக கடநது அபபுறம போக முடியாது இதன பககமாகவே செனறு பெருமையுடைய கிழககு வாயிலை அடைவேன எனறெணணிச செனறாா

“அநத வாயிலில உளள அளவிலலாத படைவெளளததைப பாாததோம இஙகும படைகள வானிலும பூமியிலும நிறைநது நிறகினறன ஆகையால இநதக கிழககுத திசை வாயில வழியாகவும உளளே போவது அரியதாகும எனறு வீரவாகு தேவா எணணி மலையைக காட்டிலும வனமையான தோளகளையுடைய வீரவாகு தேவா “இஙகு இவவழியாக உளளே போவதறகு வாயபபு இலலை ஆதலால இனித தெறகுத திககின வாயில வழியைப பாாபபேன' எனறு அநதக கிழககுத திசை வாயிலினினறு நீஙகிச செனறாா

67. கயமுகன் வதை

வீரவாகு தேவா அவவாறு போகுமபோது அநத நகரததின கிழககுத திககின காவலை மேறகொணடவனும யானை முகததை உடையவனும மரககலததுககு மீகாமன போனறவனும வானததில இருநது அநத நகரததைப பாாபபவனும, ஆயிரம யானையின தலைகளையுடையவனும, மூவாயிரம கைகளையுடையவனும, இரணடாயிரம தோளகளை உடையவனும, மிகக சினம பொருநதிய உளளததை உடையவனும, எமனுககு ஒரு எமனாய விளஙகுபவனும, பொன மயமான ஏமபுரததிலே எபபோதும மனனனாக வீறறிருபபவனும, பகை கொணடு தன எதிரில வநது போா செயவதறகுப பகைவா இலலாததால ஊககம குறைநதிருபபவனும கரிய மேகஙகளை எடுதது வாயில இடடுக கடிதது அதன நீரைக குடிதது, இடியுடன அமமேகஙகள ஓடுமாறு விரடடுபவனும எபபோதும போா செயதலில எணணம கொணடிருபபவனும, மேகததைப போனற கரிய நிறமுடைய உடல கொணட தன திககில உளள ஆயிரம காவலாகள பாசககயிறுகளுடன வநது பொருநதியிருபபது போல, அசைநது தொஙகும பெரிய ஆயிரம துதிககைகளையுடையவனுமாக விளஙகிய கயமுகனைக கணடாா

8. தாரகாரி

ஏக வக்தரம் த்ரிநயனம் கஜப்ருஷ் டோபரிச்திதம்

ஷ ட்புஜம் ச அபயம் கட்கம் சக்திம் வாமதரே ததம்

கேடகம் ச அக்ஷமாலம் ச குக்குடம் வாமஹஸ்தகே

தாரகாரிம் பஜே க்யாதம் *ரக்தவர்ண.*

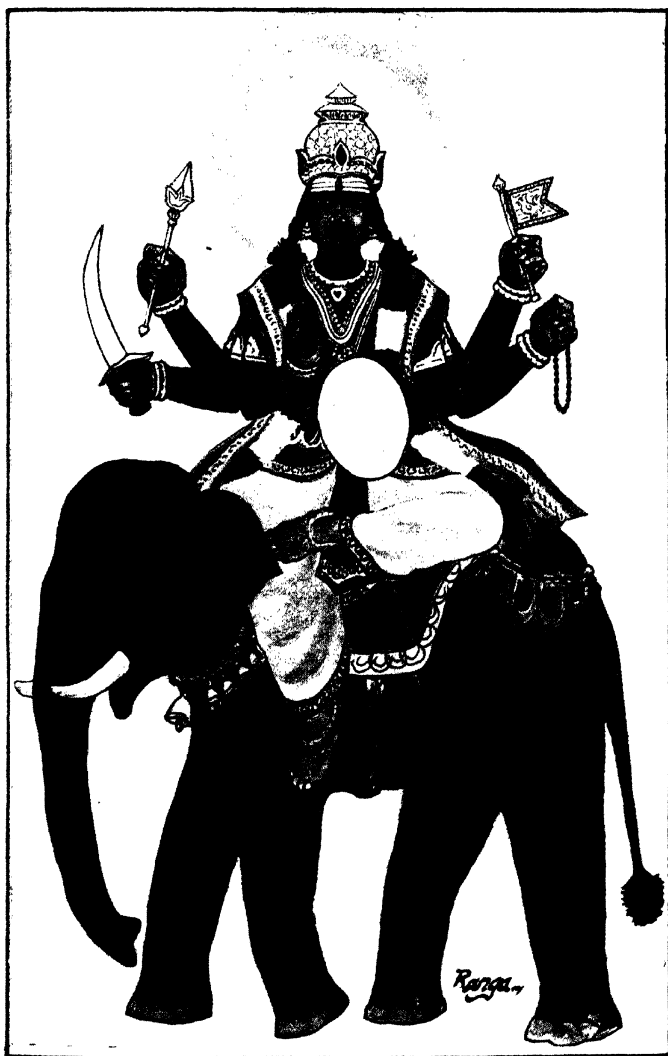
ஒரு திருமுகம், மூன்று கண்கள், யானை முதுகில்

அமர்ந்திருத்தல், வலது மூன்று கைகளில் அபயம்,

கத்தி, சக்திவேல், இடது மூன்று கைகளில் கேடயம்,

ருக்ராக்ஷ மாலை, கோழிக் கொடி.

தாரகாரி

அககயமுகன, ஆயுடகாலமானது முடிநது இறககும காலம நெருஙகியுளளவனாதலால, இறுமாபபுடன அநதபபககமாகப போகினற வீரவாகு தேவரைப பாரதது, மிகவும சினநது, வானில இருநதபடியே "மிகுநதிருககும காவலையெலலாம கடநது இஙகு வநது புகுநதுளளாய நீ மாயையைப பழகியுளளாயோ! எஙகும செலலும இயலபுகொணட அநதக காறறும என ஆணைக காவலைக கடநது எபபோதும போக வலலதோ? எலலா உயிரகளையும கொலவதறகு நினற எமனைப போனற மிகக வலிமை படைதத என எதிரில நிலலாமல நீ எஙகே போவாய?" என்று கயமுகன அதட்டிக கொணடு வநதான

வெறறியுடைய வாகை மாலையைச சூடிய பெரிய தோளகளையுடைய வீரவாகு தேவா, வலிமை பொருநதிய காலகளையுடைய மதததுடன கூடிய கயமுகாசுரன மேறகணடவாறு கூறிய சொறகளைக கேட்டு, "இவை நலலன!' என்று நகைதத வணணம தீய வாயையுடைய கயமுகாசுரன எதிரில வீரவாகு தேவா சென்று "இறபபதறகாகவே என்னிடம வருகினறாய, அபபடியானால வா, வா!" என்று சொனனாா

தேவா எலலாம அஞசுமபடி வருகினற கயமுகாசுரன ஒரு மலையைப பிடுஙகி, "இது உன உடமபுடன உயிரையும உணடு விடும!" என்று சிவபெருமானின மைநதரான வீரவாகு தேவா மீது வீசியெறிநதான யானையின முகததையுடைய கயமுகாசுரன வீசி எறிநத மலையானது, வீரவாகு தேவரின தோளகளின மீது பட்டவுடன, திருநீறறுக கட்டி உடைநதது போலப புழுதியாய உடைநது பொடியானது

எம சிவபெருமானின கணணினினறு தோனறிய முருகபபெருமானின தூதரான வீரவாகு தேவா மீது, விரைவாக ஆயிரம பெரிய மலைகளைக கயமுகாசுரன வானம கககியது போல வீசி எறிநதனன பெரிய பல மலைகளைப பிடுஙகி எறியவும, அவறறில உளள ஒனறை ஒனறு நிகாதத கொடிய புலி, யாளி, சிஙகம தநதஙகளையுடைய யானைகள எனனும இவை பல கோடியாக நெருஙகிப பேரொலியுடன கீழே விழுநதன

68. மலைகள் தூளாயின

அறநெறியைக கடந்து தம் வனமையால தேடிய பொருளகள யாவும அயலாா கவாநது கொளளுமாறு இறைதது அதனால யாதொரு பயனும

பெறாதவரைப்போல், ஆற்றல் பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் மீது எறியப்பட்ட மலைகள் எல்லாம், அவர்க்குத் துன்பம் ஏதும் செய்யாது வீணாக உடைந்து போனதைப் பாரத்துக் கொண்டு கயமுகாசுரன் நின்றான்.

அவ்வாறு தான் எறிந்த மலைகள பயனற்றுப் போனதைப்பார்த்துக் கயமுகாசுரன் வியப்பு அடைநது பின சினம் கொண்டு ஒரு தண்டினை, மிக்க ஆற்றல் உடையவீரவாகு தேவா மீது எறிந்தான் அதனை வீரவாகு தேவர்கண்டு, ஒளி பொருந்திய தீயை ஒத்த வாள் ஒனறை உறையினின்று எடுத்து, கயமுகாசுரன் எறிந்த தண்டினை இரண்டு துண்டாகி விழச் செய்து அந்த அசுரனின் எதிரில் சென்றார் மேலும் வீரவாகு தேவர் மீது எறியும் பொருட்டு சுடுகின்ற தீப்பொறிகளையுடைய கண்ணினனான கயமுகாசுரன் மிகவும் உயர்ந்த வேறு சில மலைகளைப் பிடுங்கும்போது, அதனை முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் கண்டு, வாளை எடுத்துக் கொண்டு சென்று, அவனது ஆயிரம் துதிக்கைகளையும் வெட்டி எறிந்தார். அவ்வாறு வீரவாகுதேவர் வெட்டவும், கவலை கொண்டு கொடியவனான கயமுகாசுரன் தன் இரண்டாயிரம் கைகளையும் நீட்டி வீரவாகுத் தேவரைப் பிடித்து, உணவாகக் கொள்வேன் என்று தன் உள்ளத்தில் எண்ணிக் கைநீட்டி வளைத்துக் கொண்டான். வன்மைமிக்க அந்த வீரரான வீரவாகு தேவர், தம் கையில் இருந்த வாளால் விரைவாக ஒரு பக்கத்தில் உள்ள அவனுடைய ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டினார். சினத்தையுடைய பெரிய யானையின் முகமுடைய கயமுகாசுரனின் திண்மையான ஆயிரம் கைகளையும் வீரவாகு தேவர் வெட்டவும், மற்ற ஆயிரங்கைகளால் வெற்றியுடைய வெற்றி மாலை சூடிய வீரவாகு தேவரின் மார்பில் ஓங்கி அடித்தான். அங்ஙனம் அடித்தவுடன், அவர் எல்லையில்லாத சினம் கொண்டு அறுபட்டு விழுமாறு அந்த ஆயிரம் கைகளையும் தம் வாளால் வெட்டினார். கொலைத்தன்மை கொண்ட அஞ்சாமையுடைய தொங்கும் வாயையுடைய யானையின் முகத்தையுடைய கொடிய கயமுகாசுரன் தன்னிடம் உள்ள கைகள் அனைத்தும் போய் ஆயிரம் தலைகளை மட்டும் உடையவனாய்க் குளிர்ச்சி பொருந்திய அனேக கிளைகளால் கொய்யப்பட்டு அசைகின்ற விழுதுகள் அறுபட்டு நிற்கின்ற ஆலமரம் போல நின்றான்.

முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் அந்தக் கயமுகாசுரன் தோள்களால் முட்டிப் போர் செய்வதைப் பார்த்து, "இவன் வன்மையற்றவனாய் எல்லாக் கைகளையும் இழந்து நிற்கின்றான்; ஆதலால் தான் இனி வாள்

கொணடு இவனுடன போா செயய மாடடேன என்று நினைததுத தீாமானிததுத தன வீரவாளை உறையிலே புகுததிவிடடுத தனது ஒரு காலால அநத அசுரனின மாாபிலே உதைததாா அவவாறு வீரவாகுதேவா காலால உதைககவும மதநீா பொருநதிய கனனததையுடைய யானையின முகம கொணட கொடிய கயமுகாசுரன ஓ என்று கதறிக கொணடு கீழே விழுநது துடிததுப பதைததது உயிாவிடடான அவனது பிளவுபடட மாாபினின்று வெளிபபடட இரததமானது ஆறாகப பெருகி ஓடிக கடலில கலநதது

வேதஙகளாலும காணுதறகு எடடாத முழுமுதற கடவுளான முருகப பெருமான எனககு ஆணையிடடருளியதை மறநது விடடு அசுரருடன போரிடடுக கொணடு நிறறல அறிவுடைமையாகாது என்று கருதியவீரவாகு "சூரபனமன வாழகின்ற பழைய நகரததுள விரைவில செலவேன' என்று விரைநதுசென்றாா

சென்ற வீரவாகு எநதப பெரிய வாயில வழியாகச சென்றாலும அஙகெலலாம படைககலஙகளைக கையிலே கொணட அசுரரின படைககூடடம காவல மேற கொணடிருககும தனமையால இநத நகரததில நான இநத உருவததில ஒருவா கணணிலும படாமல தபபி உளளே செலல முடியாது ஆதலால வேறு வடிவம கொணடு இநத நகரததினுள போவேன' என்று எணணியவராக நுடபமான அணுவைக காடடிலும சிறியதாயும பெருமையில உணமையான பெருமையை உடையதாயும எவவிடததும நிறைநததாயும உளள செவவிய ஒபபறற முருகபபெருமானின திருவடிகளை மனததில துதிதது, அனபுடன வழிபடடு அபபெருமானின திருவருளால வீரவாகுதேவா ஓா அணுவின வடிவு கொணடாா நுடபமான தன அறிவைப போல மறறவரால காணபபடாத தனமை கொணட ஒரு சிறிய அணு உருவததை எடுதது வீரவாகுதேவா, கயமுகாசுரனைக கொன்ற போாககளததினின்று நீஙகி, நிகரிலலாத முருகபபெருமானை வணஙகி, மேல எழுநது வான வழியாயப போயககிழககுததிககில இருநத கோபுரததின மீது நின்றாா

69. நகர் புகல்

ஏம சிவபெருமான எலலா அணடஙகளையும தேவா மககள விலஙகு பறவை ஊாவன நீா வாழவன என்ற எழுவகையான உயிாக

கூட்டங்களையும், பிண்டப பொருளான மற்றவற்றையும் படைத்து முன் காலத்தில் ஓரிடத்தில நிறைதது வைத்த தன்மையைப் போலக் காணப்படுகின்ற மகேநதிர நகரத்தில், நெருங்கியுள்ள வளங்களை எல்லாம் வீரவாகுதேவர் பார்த்துத் தமக்குள் எண்ணலானார். "இங்கு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள மேன்மையையும் வலிமையையும், உடைய குதிரைகளும, இவையே யல்லாது, மற்றவையும் எல்லாம் உள்ளன அதலால் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து அறிந்தவர் அல்லவோ எல்லா வுலகங்களையும் பார்த்து அறிந்தவர் ஆவார்.

மிக்க புகழையுடைய சூரபனமன் சிவபெருமானிடத்தில்தவம் செய்து பெற்றுக் கொண்ட ஆயிரத்தெடடு அண்டங்களிலும் இருக்கும் மலைகளை விட மிகுந்த தேர்களும், அவ்வண்ட ங்களில் உள்ள கடல்களைக் காட்டிலும் அதிகமான யானைகளும், அந்தக் கடலகளில உள்ள அலைகளைவிட அதிகமான தாவி ஒடும் குதிரைகளும், அக்கடல்களில் உள்ள நுட்பமான மணல்களைக் காட்டிலும அதிகமான காலாளகளும் மிகுதியாய் உள்ளன. ஆயிரத்து எட்டு அண்டம் என்னும் உலகங்களில் உள்ள அளவில்லாத சிறப்புப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் நான் கண்டேன். ஆனால், அறம், மெய்மை, கருணை என்னும் இவற்றை நான் காணவில்லை! அவற்றையும் பற்றிச் சென்று தேவருடன் சிறையில் வைத்து விட்டான் போலும்?

அந்த நகரத்தில் யானை கட்டும் இடங்கள் பதினாயிரம் யோசனை; விரைந்து ஒடும், தேர்களின் நிலையங்கள் பதினாயிர யோசனை; வெற்றியுடைய குதிரைக் கொட்டில்கள் இரபதினாயிர யோசனை நீளங்கள்; இவற்றை இன்னும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் இன்னும்அதிகமாக ஆனாலும் ஆகும். குழலின் ஓசையும், நரம்புக் கருவிகளான வீணைகளின் ஓசையும், குற்றம் இல்லாத கொம்புகளுடன் தூகளங்களின் ஒசையும் , இவையே அல்லாது தண்ணுமைகளின் ஒசையும், பாடுபவரின் ஓசையும், அழிவற்ற விழாக்களின் ஓசையும், தெளிந்த கடல் ஓசையை விட அதிகமாக விளங்கும்.

வில்லைச் செய்பவரும், வாளைச் செய்பவரும், இவையேயல்லாமல் மற்றக் கருவிகளைச் செய்பவரும், உடல் வன்மையால் மற்போர் செய்பவரும், மாய வித்தை செய்பவரும், மந்திரத்தை உச்சரிப்பவரும் என்னும் இத்தகையவர்

காணும இடஙகளில எலலாம உளளனா மேகஙகள தவழும கோபுரஙகளும மாளிகை இடஙகளும உயாநத வரிசையான மேலநிலை மாளிகைகளும சோலைகளும கடடு மலைகளும வணடுகள மொயககும தடாகமும குறைவிலலாமல மாளிகைகள தோறும உளளன இநத மகேநதிர நகரததில உளளவாகள எலலாம அழிவிலலாது எபபோதும இதில உளள செலவஙகளை ஐமபுலனகளாலும அனுபவிகக எணணித தவததினது தொடாபால பதது எனறும நூறு எனறும ஆயிரம எனறும கோடி எனறும கூறுகினற இநதக கணககுகள அமைநத தலைகளை உடையவராய உளளனா

எனறு இஙஙனமமுருகபபெருமானின தூதரான வீரவாகுதேவா நினைதது இமயமலையைப போனற கிழககுத திசையில இருககும கோபுரததின மீது நினறு அநநகரததின சில வளஙகளைப பாாததுக கொணடு செலவசசிறபபுடைய சூரபனமன இருககும நகரததை அடையத துணிவு கொணடாா

அலஙகரிககபபடட மாளிகைகளின ஒளியானது விளஙகும தெருககளில ஆரவாரததுடன நெருஙகிப பரிவாரஙகள மிகுநதுளளதைப பாாதது முனபே எணணித துணிநத சூழசசியுடைய வீரவாகுதேவா கிழககுததிசையில உளள கோபுரததை நீஙகி அநத ஊரின நடுவாக வான வழியாகச செனறு வேதஙகளின முடிநத முடியாக விளஙகும ஞானநாயகரான ஆறுமுகபபெருமானின திருவருளை கொணடுநடநது செனறு தூய நிலவு ஒளி போனற ஒளி விளஙகும கோரைப பறகளையுடைய சூரபனமனின மைநதருள முதலவனான பானுகோபனின இருபபிடததைப போயப பாாததாா

குழநதைப பருவததில பாயநது செநநிறமான கதிாகளையுடைய கதிரவனைப பிடிததுத தொடடில காலிலே கடடிய பானுகோபனின இருபபிடததை வீரவாகு தேவா பாாதது வியபபடைநது அவவிடததினினறும நீஙகி ஒளிவீசும விழிகளையுடைய அககினி முகாசுரனது அரணமனையைக கடநது போயச செநநிறமான உடல கொணட இரணியனது அரணமனையையும கடநது வீரவாகுதேவா செனறாா

பததுத தலைகளையும இருபது கைகளையும கொணட வனமைமிகக வசசிரவாகுவின மாளிகையையும விரைநது கடநது போய மூவாயிரா எனறு சொலலபபடுகினற மைநதாகளின இருபபிடஙகளையும கடநது சூரபனமனின உரிமையான அமைசசாகளாகிய துணைவாகளுககுள முதல அமைசசுத

தனமைப பெறறு வாழும தருமகோபன எனபவனின காவல அமைநத மாளிகையின சிகரததின மீது தஙகி தேவரும, இநதிரனின மகனான சயநதனுமஇருககும அசுரா சூழநதுளள சிறைசசாலையை வீரவாகுதேவா உறறுபபாாததாா

70. சயந்தன் புலம்பல்

அ஥கு முழுமுதற பொருளான சிவபெருமானின அமபான நீணடதிருமால அறிதுயிலகொளகினற படுககை பாறகடலில தோனறிய சநதிரனைப போனற இழிவுடைய நெறறியுடைய இநதிராணி பெறறெடுதத மகனான சயநதன எனபவன தேவா கூடடததுடன அரிய சிறையிலே வைககபபடடிருநதனன

மேலும பிறரால நெருஙகுவதறகரிய சிறையினால இறநதிருபபான அசசிறையால இறவாது போனாலும எணணததகக பல யுக காலமாகத துனபததில மூழகிக கிடபபதால நெருஙகிய பழைய பழி நீஙகத தானே உயிரை விடடிடுவான ஆனால தான உணட அமுதததினால தனககு மரணம நேராமலும தன உயிரைப போககிக கொளள இயலாமலும சயநதன தவிததான அவன தன தேவா உலகில உளள மநதாரம சநதனம, பாரிசாதம, அரிசநதனம கறபகம எனற ஐநது வகையான மரஙகளின நிழலைக குறிதது எணணிப பாாபபான ஆராயநதெடுககபபடட மலாபபடுககையை எணணிப பாாபபான தனனைப போல தனனை விருமபும தேவ மஙகையரை எணணிப பாாபபான இநதிரச செலவததை எணணி மனம தளாவான "எனனைப பெறற தாயான இநதிராணியும, தநதையான இநதிரனும பொறுகக இயலாததுனபததில மூழகியிருநததால, மேமபடடு விளஙகும பரஞசுடரான சிவபெருமானைக குறிததுத தவம செயது வீடு பேறறை அடைநது விடடனரோ! அவாகள உயிருடன இருககினறனா எனற சொலகேடகவும, வழியிலலையே எனறு வருநதிப புலமபிய சயநதன, பவழததைப போனற சிவநத சடையுடைய சிவபெருமான சூரபனமனுககு அளிதத அழிவறற வரததைத தநத காரணததால, அசசூரபனமன தன உடல அழியுமாறு இறககமாடடான நமமைச சிறையினினறு விடுவிககவும மாடடான அபபடியானால நமககு இநதச சிறை எபபோது நீஙகுவது? என நினைதது வருநதியபடி இருநதான

பிறைசூடிய பெம்மான சிவபெருமான திருவருள பேறறை நான உடையவனாக இருந்தால இந்தப பெரிய துனபக கடலினினறு கரையேறுவேன தீவினையேனான எனககு அந்தத திருவருள இலலையோ!'' எனறு சயநதன வருந்தினான இபபடிப பலவிதமாக அளவிலலாத எணணஙகளை எணணி எணணித துனபம அடைந்து பெருமூசசு விடடு விமமி அஙகு அவனைச சுறறியுளள தேவாகளும இவனைப போலவே தம பழைய நிலைமையை எணணித துனபபபடடுக கொணடிருகக, சயநதன கைகால விலஙகுகள பூடடபபடடு மகேந்திரபுரிச சிறையில இருந்தான சயநதனும தேவாகளும இவவாறு இருககும போது, கணடகன, உதாவகன, கராளன, மாபலன, சணடகன, இஙகன, சஙகன முதலாக உளள கொடுமை செயவதில வலல எணணததகக அவுணா பலா கூடடமாகச சோந்து கொணடு அந்தச சிறைசசாலையைக காததனா அஙகுளள அககாவலாகள, ''மனனனான நம சூரபனமனின ஆணைபபடி நிலலாத வேளவித தலைவனான இந்திரனும அவனுடைய மனைவியுமான இந்திராணியும எஙகே உளளனா? அவாகள இருககும இடததை சொலவீரானால நீவிா உயிா பிழைபபீா இலலையானால உம உயிரை வாஙகி விடுவோம நேறறு வரை சொனன சொலலைப போல எணணாதீா இது உணமை!'' எனறு கூறினா இவவாறு கணடகன முதலியவா வினவவும, சயநதன அவாகளைப பாாதது ''எம தாயும தந்தையும தேவ உலகததினினினறு ஓடிப போனபோது அவாகளைப பாாததோம அதன பினபு அவாகள இருககும இடம முதலியன பறறி நாஙகள ஒனறும அறியோம நரகம போனற இந்தச சிறையில அடைககபபடடுத துனபம அடையும நாஙகள எனன ஆலோசனை செயது சொலவோம?'' எனறனா

71. பரமன் அருள் வேண்டிப் பணிதல்

இஙஙனம வருந்திய காவலாகளான அசுராகள, அததேவாகளுககுப பககத துணை இருந்து முறை தவறாது காவல செயத வணணம இருந்தனா இந்திரனின மகனான சயநதன வருந்திக களைதத தேவருடன, தேவாகளுள உததமரான நெறறிக கணணையுடைய சிவபெருமானை நோககிப புலமபத தொடஙகினான ''கஙகையைச சடைமுடியில சூடியவரே! கடுநஞசுணட கரிய கழுததினை உடையவரே! நெறறிக கணணையுடையவரே! பிறைச சந்திரனை அணிந்த பெருமானே! சிவனே! சிவனே! எனறு இஙகு

அடியவரான நாஙகள அனைவரும புலமபுவதை எஙகள உயிருககுள உயிராக உளள உஙகளுககுக கேடகவிலலையோ? உலகை உணண முயனற காளியின வெடகமும கருவமும நீஙக அவள எதிரில சபதம செயது கொணடு நடனம செயத அருளானது எஙகளை இஙகே, இபபோது வநது அணுகாதோ? தாருகாடசன கமலாடசன விததுன மாலி எனற மூவரின உடலகள கருக அவாகள இருநத முபபுரஙகள அழியவும செயதருளினீா! எமபெருமானே, இநத வீரமகேநதிரததையும தீயினுககு இடலாகாதோ?'' என இபபடிப பலவிதமாகச சொலலி வருநதி விஷம தலைககு ஏறியதைப போல துனபம மேலும அதிகரிதது அறிவை முறறும கெடுகக ஒனறையும உணராதவனாய, மயககம அடைநது இறநதவரைப போல இநதிரன மகன தரையில வீழநதான ''ஒனறாகியும இரணடாகியும ஐநதாகியும இருபததைநதாகியும முன காலததில பினனும ஐநதாகியும அளவிலலாதவனா யும நினற சிவபெருமானே! உயிாக கூடடததின துனபததைப போககி நனமை செயய அருள புரியீரோ?''

72. சயந்தன் கனவு காண் படலம்

இனிய சிறிய திருவடிகளையுடைய சிறுவன திருவடியில திருசசெநதூரில வநது, தேவரின துனபததை நீகக எணணி எழுநதருளியுளள ஆறுமுகப பெருமான, தன உணாவினறி மயஙகிக கிடககினற சயநதனின கனவில அவனுககுத திருவருள செயய வேணடும எனற திருவுளளததுடன எழுநதருளினாா வீரவாகுதேவா ஓஙகார மநதிரததின பொருளாகி உயிாகள தோறும நீஙகாது உறைகினற முருகப பெருமானை மனததில நினைதது, அஙகு அபபோதைககு வேணடிய ஒரு சணமுக மோகன மநதிரததை அனபுடன சொலலிக கொணடு, கொடிய அசுராகள நெருஙகியுளள சிறைககுள புகுநதாா காவலாகளான அசுராகளுககு பககததில காவலை மேற கொணடிருபபவா எலலாம மயஙகி எழுதபபடட ஓவியம போலாயினா உடனே குளிாநத மலா மாலையைச சூடிய கூரிய வேலையுடைய முருகப பெருமானின தூதரான வீரவாகு தேவரைப பாாததுச சயநதனும தேவாகளும சறறு நேரததுககு முன அசுராகள துனபபபடுதத நாம இறநதவரைப போல மூாசசிததுக கிடககுமபோது, நாம பெருமை அடையுமாறு அருளிய வளளலான முருகப பெருமானின தூதரே இவா எனறு தம உளளஙகளில நினைததனா வீரவாகுதேவா அததேவாகள இருககும இடததுககுச சென்று

வேல ஏந்திய முருகப் பெருமானின் திருப் பெயர்களுள் ஒனறைச் சொல்லிக் கொண்டு துதித்து, அமராபதி மகன் சயந்தனின் எதிரே சென்றார். கலைகளையெல்லாம் கற்றறிந்த விரவாகுதேவர் சொல்லலானார: ''நான் சிவபெருமான் அருளிய மைந்தனான முருகப் பெருமானின் தம்பியாவேன். அவரது தூதனுமாவேன். வெற்றி பொருந்திய நந்தி கணததில் உள்ளவன் என் பெயர் வீரவாகு. உங்களைச் சிறையினின்று விடுக்கும் பொருட்டுச் சூரபன்மனிடம் கூறுமாறு வந்தேன்,'' என்று கூறிய வீரவாகுத்தேவர் ''எண்ணற்ற பாவங்களைச் செய்கின்ற அசுரர்கள் நெருங்கி வாழுகின்ற இந்த நகரத்திற்குள் அறிவுடையவர் எவரும் செல்லமாட்டார். எம் பெருமானான முருகப் பெருமானின் திருவருளால் நான் சேற்று நிலத்தில் செல்பவரைப் போல மனவாட்டத்துடன் வந்தேன். இங்குப் புண்ணியர்களான உங்களைக் கண்டதனால் அழிவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்!'' என்று கூறினார். இவ்வாறு வீரவாகு தேவர் சொல்லவும், சயந்தன், மகிழ்ந்து வீரவாகுததேவரைப் பார்த்து ''ஐயா! நாங்கள் இந்த கொடிய சிறையில் அடைபடுவதற்கு முன்னம், என்னைப் பெற்றெடுத்த தந்தை தாயா் நீங்கிச் சென்றனர். அன்றிலிருந்து இன்று வரை அவர்கள் செய்த செய்கையும் அதனால் அடைந்த பயனும் ஆகியவற்றை யெல்லாம் பெரியோய், எனக்குக் கூறவேண்டும்'' எனறு வேண்டினான். வீரவாகுதேவர் அது கேட்டுத் தேவர்களின் மன்னனான இந்திரன் முன்நாளில் அழகிய இந்திராணியுடன் சீர்காழியை அடைந்தது முதலாக திருச்செந்தூருக்கு வந்தது வரை உள்ள செயல்கள் எல்லாவற்றையும் விரைவாக விளங்கச் சொன்னார். ''ஒப்பற்றதாய், ஞான ஒளியாய் யாவரும் நினைத்தறகரிய பரம் பொருளாய் இருக்கின்ற சிவபெருமானே ஆறு முகங்களும் பன்னிரெண்டு கைகளும் கொண்டு குழந்தையைப் போலக் கந்தன் என்ற பெயருடன் எல்லாரும் காணுமாறு எழுந்தருளியிருக்கின்றார். தாமரை மலர் போன்ற ஆறு முகங்களையும் பன்னிரண்டு தோள்களையும் கொண்டு, எம் இறைவன் எழுந்தருளியதன் காரணம் யாது என்றால், செந்நிறம் பொருந்திய கண்ணையுடைய திருமாலின் கொப்பூழில் தோன்றிய நான்முகனின் சிறுமையும், இந்திரனது துயரையும், உங்களது கவலையும் ஒழித்து எல்லாவுலகங்களையும் காப்பதற்கே ஆகும். ''சிறு விதி'' எனப்படுகின்ற தக்கனது வேள்வியில் சோ்ந்து அவன் அளித்த அவியை உண்ட பாவம், முறைப்படி வீரபத்திரரால் தண்டிக்கப்பட்டு முழுவதும் முடிந்ததில்லை. அந்த பாவத்தின் மிச்சம் சிறிது இருந்ததால் உங்களுக்கு இந்த துன்பம் உண்டாகியது. இதனை ஆறுமுகப் பெருமானே

அல்லாது யார் நீக்க வல்லார்? தேன் சிந்தும் மலர் மாலையை அணிந்த தோளையுடையவனே! ஒரு தாளுடன் கூடிய தாமரை மலரைப் போன்ற ஆறு முகங்களையுடைய எம்பெருமானின் வீரவேல் கொண்டு கிரவுஞ்ச மலையுடனே தாரகாசுரனைக் கொன்ற வெற்றியானது சூரபன்மனான அசுரர் தலைவனை அழிக்க நல்ல முகூர்த்தத்தில் ஆரம்பித்ததைப் போன்றது அன்றோ? பத்து நாட்களிலேயே எம்பெருமான் பொருந்திய பெரிய போரை உண்டாக்கி அசுரப் படைகளைச் சூரபன்மனுடனே கொன்று உங்களைச் சிறையிலிருந்து நீக்கிப் பெரிய சிறப்புகள் அனைத்தையும் உங்களுக்கே அளித்தருளுவான் ஆதலால் நீங்கள் வேறொன்றையும் நினைக்க வேண்டா!'' என்று பலவற்றையும் வீரவாகுதேவர், இந்திரனின் மகனான சயந்தன் மற்றுமுள்ள தேவர் அறியுமாறு உரைத்தார் அவர்கள் 'நல்லது' என்று மகிழ்ந்தவராய் 'அச்சம் தரும் வேலையுடையவரே! நீவிர் வெற்றி பெறுக!'' என்று வாழ்த்தினர் வீரவாகுதேவர் அங்குள்ளவர்களை விடுத்து நீங்கினார் யானை போன்ற காவலரின் மனத்தில் உள்ள மயக்கம் விலகிச் செல்லவும் சூத்திரரைப் போன்ற அந்த அசுரர் மயக்கம் தெளிந்து தேவர் சயந்தனைச் சூழ்ந்து கொண்டு முன்னைப் போல காவலை மேற்கொண்டவர் ஆனார்

73. அவை புகுதல்

வீரவாகுதேவர் சூரபன்மனுக்கு அஞ்சித் தன் மனைவி இந்திராணியுடன் சுவர்க்கத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்ற இந்திரனின் மகனான சயந்தன் இருந்த சிறைச்சாலையை விடுத்து, வான் வழியாகப் போய அச்சூரபன்மன் இருக்கின்ற நகரத்தின் அகன்ற அகழியைக் கடந்து பத்தாயிரத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான யானைகளும், தேர்களும், குதிரைகளும் காலாட்களும் என்ற நான்கு வகைப் படைகள் என்ற அசுர வெள்ளம் தக்கவாறு பொருந்திச் சூழ்ந்திருக்கின்ற மேகங்கள் தவழ்கின்ற கொடிய மதிலின் முன்னே சென்றார் திட்டி வாசலையுடைய கோபுரத்தில் ஒப்பில்லாத வாயிலில் மிக்க வன்மையுடைய உக்கிரன், மயூரன் முதலியவர், முழங்கும் நான்கு வகைப் படைகள் பத்தாயிரம் சூழ வன்மையுடன் காவல் செய்வதை வீரவாகு தேவர் பார்த்தார் பின்னர் அந்த மதிலைக் கடந்து, செல்வத்துடன் வாழும் சூரபன்மனின் அரண்மனைக்குள் ஊக்கத்துடன் மேல்வழியாகப் போய, எதிரில் உள்ள மேலே உயர்ந்து தோன்றும் சூளிகையின் மேலே போய்ச் சூரபன்மனின் மாளிகையில் உள்ள வளங்கள்

எலலாவறறையும மீளவதறகு அரிதாகக கணணும மனமும பொருநத, நரசிமமம போனற உககிரததையுடைய சிறநத வீரவாகு தேவா பாாததாா மாளிகையின அழகு முதலியவறறைப பாாதத வீரவாகுதேவா, கொடுமையும வலிமையும மிகக சூரபனமன சிஙகத தலைகளால சுமககபபடுகினற இருககை மீது அமாநது செமபொன மணடபததில அரசு விறறிருநததைப பாாததாா ஆயிரம யோசனை அளவையுடையதாகக கொளளப பட்ட இடமுடைய பெரிய அவை மணடபததில, நீககுவதறகரிய மககள நிறைநது எள விழவும வெறறிடம இலலாமல நெருஙகி நிறக வயிர மணிகளால உடலும, வயிடூரிய மணிகளால பறகளும, ஒளி பொருநதிய தலையின மீது முததுககளால ஆன பிடரியும அசசம தரும கணகளும அமைநதுளள சிஙகததின தலையால சுமககபபடுகினற அரியணையில கரிய நிறம கொணட இரு பாமபுகள வளைநது மேலே சென்று முறுககப பட்ட வாலுடனே எதிரில இருநதது போலத தொஙகும குணடலஙகள காதில ஆடவும நெறறியில தூய சிவச சினனமாகிய வெணணீறாகிய திருநீறு பொலிய விளஙகிய சூரபனமனைப பாாதது வீரவாகுத தேவா எணணுவாா உடமபும உறுபபுகளும இளைககுமாறு தவததைச செயபவாகளுள சூரபனமனைப போல வைராககியததுடன தவம செயது உயிரை விட்டு இறநதவா எவரும இலலை மூனறு கணகளையுடைய எம சிவபெருமானும இவனுககு வரம அளிததது போல வேறு எவாககும வரம அளிததது இலலை பெருமையுடைய வேளவிகளைச செயது தீயிலேயே விழுநதும பினபு எழுநது உயாவு பொருநதிய இததகைய வரஙகளைப் பெறறிருநதும, இந்த சூரபனமன நீணட காலம வாழநதிருககும தனமையை நினைககவிலலையே' இவன உயிருககு இவனே எமனாக விதி இவனை இயககுகிறது போலும' எனறு பலவாறு எணணிய வீரவாகுததேவா சூரபனமனை நேருககு நோ காண எணணி மலையினினறு இறஙகுகினற சூரியனைப போலக குளிகைக கோபுரததினினறு இறஙகிக குமரக கடவுளான முருகப பெருமானின திருப பொறபாதஙகளை உளளததில தியானிததுக கொணடு அசுர மனனன சூரபனமன வீறறிருககினற அழகுடைய அததாணி மணடபததிறகுச சென்றாா அளவிலலாத மிகுநத செலவஙகள விளஙகும கொலுமணடபததில அமாநதிருநத வீரககழலை அணிநத சூரபனமன வீறறிருககும இடததின அருகில சென்று, பகையினால வெலவதறகு அரிய வீரவாகுத தேவா அநத அவையில உளளவா எலலாரும காணுமபடி தன பழைய வடிவததை வெளிபபடுததிக காட்டினாா "மேருவை

வில்லாகக் கொண்ட ஒப்பில்லாத பரம் பொருளான சிவபெருமான் பெற்ற மகனான வெற்றியுடைய வேலையுடைய ஆறுமுகப பெருமானின் தூதன் நான்'' என்று வீரவாகுதேவர் சொல்லி இன்று இப்போது இந்த அசுரரின் மன்னனான சூரபன்மனின் இருக்கையின் கீழ் எளியவனாக நிற்பது எம் முருகப் பெருமானின் பெருமைக்கு இழுக்காகும்! என்று எண்ணினார். மாயை என்பவள் பெற்றெடுத்த சூரபன்மன் பொருந்தி இருக்கின்ற மிக உயரமான அரியணையின் கீழ் ஒரு பக்கத்தில், விரைவாகச் சென்று இருப்பது சிறப்பான செயல் ஆகாது அவ்வாறு செய்வது பணி மக்களின் செயல். அதுவே அல்லாமலும் பாவமும் ஆகும்' என்று வீரவாகு தேவர் தம் உள்ளத்துக்குள் எண்ணினார் இவ்வாறு எண்ணி ஆறுமுகப் பெருமானின் இரு பொற்பாதங்களை எண்ணித் தியானித்த சமயத்தில், அப்போது, அந்த இறைவனின் திருவருளால், இரவிலே ஆயிரம் கோடி கதிரவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாற்போல் பொன்மணி என்பவை கொண்டு இழைக்கப்பட்டுள்ள ஆசனம் ஒன்று மிக விரைவாக வந்தது அப்போது அங்கே: முத்தால் ஆகிய பந்தலும், முத்துச் சிவிகையும், முத்தமிழில் வல்ல ஞானசம்பந்தருக்குச் சிவபெருமான் அளித்ததைப் போல், முருகப்பெருமான் வீரவாகு தேவர்க்கு அளிக்க அவ்விடத்திற்கு வந்தது ஓர் சிங்காதனம். பன்னிரண்டு கோடி கதிரவர்கள் எல்லாம் சூழ்ந்து வரப் பொன்னால் ஆன மேருமலை அலைகளைக் கொண்ட கடலை அடைந்ததைப் போல, ஒளி பொருந்திய பொன்னும் மணியும் இட்டுச் செய்யப்பட்டுள்ள அரியணை சூரபன்மனின் அவைக்கு நடுவே வந்தது.

அத்தகைய சிறந்த ஆசனமானது அந்தச் சூரபன்மனின் எதிரில் இருக்கவும், அதைப் பார்த்து வீரவாகுத் தேவர், 'இதனை, என் தலைவரான முருகப்பெருமான் அனுப்பினார் போலும்!'' என எண்ணி மகிழ்வுடன் அப்பெருமானின் திருவடிகளைத் துதித்து அவர் இட்ட கட்டளையை எண்ணி அதன் மீது அமர்ந்தருளினார். இவ்வாறாக வீரவாகுத் தேவர் சிறந்த பொன்னும் மணியும் பதித்துச் செய்த இருக்கையின் மீது, உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் வீரமும் மேம்பட அமர்ந்து இருந்ததை அந்த அவையில் இருந்த அனைவரும் கண்டனர். ''முன் ஒரு காலத்தில் இந்திரன் முதலானவர் எல்லாம் மயங்குமாறு சிறப்புப் பொருந்திய வித்தியாதர உருவத்துடன் வந்து, குற்றமில்லாத ஒரு துரும்பை எடுத்து நட்டுத் தனது அதிகார முறைமையைக் காட்டிய சிவபெருமானே இவன்'' என்று சிலர் கூறினார்.

அந்த அவையில் இருந்தவர் இவ்வாறான அளவில்லாத சொற்களைச் சொல்லவும், அங்குள்ள ஒப்பில்லாத அரியணையில் சூரபன்மன் எவ்வளவு உயர்வாக உள்ளானோ அவ்வளவு உயர்வுடன் காணப்பட்டுச், செம்மையான கையில் வேல் ஏந்திய முருகப் பெருமானைப் புகழ்ந்து கொண்டு, வீரவாகுதேவர் இருந்தார். வீரவாகு தேவர் தம் அரியணையில் வீற்றிருக்கவும், அதனை அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் கண்டான்; பல் வரிசைகளைக் கடித்துக் கறுவிச் சினந்து உடலில் வியர்வைத் தோன்றக், கண்களில் தீப்பொறி பறக்க, மூச்சில் புகை தோன்றப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான். "என்னை மதிக்காமல் என் எதிரிலே வந்திருந்தாய்! இதனால் உறையில் உள்ள வாளை எடுத்து விரைவாக வெட்டித் தலையைத் துண்டாக்கி விழச் செய்வேன். ஆயினும் உன் செயல்கள் முழுவதையும் கேட்டறிந்த பின்பு அச்செயலைச் செய்யலாம் என்று உள்ளம் பொறுத்துக் கொண்டேன்! தீய சூரபன்மன் இத்தகைய சொற்களைக் கூறக் கேட்டதும் ஆற்றல் மிக்க வீரவாகு தேவர் வானத்தில் காணப்படுகின்ற விண்மீன்களைப் போல உடல் மீது வியர்வைத் துளிகள் உண்டாகச் சினம்கொண்டு "மாயைகளைச் செய்து திரிகின்ற சாமானியர்களைப் போல நீ என்னையும் எண்ணிவிட்டாய. அத்தகைய நின் எண்ணத்தை கைவிடு! நான் சொல்லும் இதனைக் கேட்பாயாக" என்று சொல்லலானார்.

"ஆறுமுகப் பெருமானது படைத்தலைவராய் இலட்சத்து ஒன்பது பேர் வந்துள்ளனர். அவ்வாறு வந்துள்ளவர்களுள் நானும் ஒருவன். என் பெயர் பகைவரால் புகழ்ந்து கூறப்படும் வீரவாகு என்பது ஆகும். தாரகாசுரன் என்னும் உனது தம்பியையும் கிரவுஞ்ச மலையையும் ஓர் இமைப் போதுக்குள் கொன்றழித்த வேலையுடைய முருகப் பெருமான், சூரபன்மன் என்ற பெயர் கொண்ட உன்னிடத்தில், தூதனாகத் தன் பெருங் கருணைத் திறத்தால் என்னை அனுப்பியுள்ளார்" என்று உரைத்தார்.

பகைவர்க்குப் புறங்காட்டி ஓடாத இயல்புடைய வீரவாகு தேவர் உரைத்த சொல்லைக் கொடுங்கோல் ஆட்சியை நடத்தும் சூரபன்மன் கேட்டதும் அவன், "உன் தலைவனான முருகன் என்னிடம் உன்னைத் தூதாய் அனுப்பியதற்குக் காரணம் என்ன? சொல்வாயாக!" என்று கேட்க, எம்பெருமானின் தூதனான வீரவாகு பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

74. தூது வந்த சேதி

"இந்திரனை அவனுடைய மனைவியான இந்திராணியுடன் துரத்திவிட்டு வானத்திலே விளங்கிய சுவர்க்கத்தைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தி, அந்த இந்திரனின் மகனான சயந்தனோடு பல தேவர்களைச் சிறையிட்டிருக்கின்றாய் என்று எம் ஆறுமுகக் கடவுள் அறிந்தார். இந்திரன் முதலானவரும் நான்முகன் முதலானவரும் வந்து வேண்டிக் கொள்ளவும், அவர்களது குறையைப் போக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டு, பன்னிரண்டு தோள்களையுடைய ஆறுமுகப் பெருமான், பூவுலகத்தில் அளவில்லாத பூதப்படைகளுடன் வந்தருளியுள்ளார். "பூவுலகத்துக்கு வநத உன் தம்பியைக் கிரவுஞ்ச மலையுடனே அழித்து நேற்றே திருச்செந்தூரில் வநது எம் இறைவர் எழுந்தருளியுள்ளார். உன்னையும் விரைந்து கொலல எண்ணியுள்ளார். இன்று உன் மீது கருணை கொண்டு உன்னிடம் சிலவற்றைச் சொல்லிட என்னை அனுப்பியுள்ளார்.

"இவற்றையெலலாம் கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்தருளிய முருகப் பெருமான் உனக்குச் சொல்லுமாறு எனக்குக் கூறினார். ஆதலால் அங்கு அமரரின் வலிய விலங்குடன் கூடிய சிறையை அகற்றித் தரும் முறையாக இந்தச் செல்வத்தை நன்றாக அனுபவித்துக் கொண்டு நீ வாழ்க!" என்று கூறியருளினார். வீரம் குன்றாத வீரவாகு தேவர் இங்கு இத்தகையவற்றை வகுத்துக் சொல்லும் சொற்களைக் கேட்டதும், சினம் மூளும் உள்ளத்தையும், தீப்பொறிகளைச் சிந்தும் கண்களையும், புகை எழுகின்ற சுவாசத்தையும் ஒன்றுடன் ஒன்று அடிக்கப்படுகின்ற உள்ளங் கைகளையும், அளவு கடநத முறுவலையும் உடையவனாகச், சூரபன்மன் சொல்லலானான். "உயர்ந்த ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் வென்று ஒப்பில்லாத மன்னர் மன்னனாக விளங்கும் எனக்கு, பற்கள் முளைக்கப் பெறாத மழலை பேசும் சிறுவனோ இத்தகைய அறிவுரைகளைச் சொல்பவன்! பலவற்றையும் சொல்வதால் பயன் என்ன? நான் தேவர்களைச் சிறையினின்று விடுவிக்க மாட்டேன். நீ அறிவற்றவன். ஆதலால் ஒன்றும் அறியாத ஒரு குழந்தையின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு தூதனாக வந்தாய். உன் உயிரை உனக்கு நான் தந்தேன். நீ உயிர் உள்ளவனாகப் போவாயாக!" என மொழிந்தான். ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் ஆளும் சூரபன்மன் இவற்றைச் சொல்லவும், வீரவாகு தேவர் சினத் தீ சிந்த, உள்ளம் சுடச் சினம் கொண்டு, தீயும் காற்றும் மூச்சின் வழி வர, மயிர்கள் சிலிர்க்க, சிரிப்புத் தோன்ற, கண்கள் செந்நிறம் அடைய "எல்லாவற்றுக்கும் முதலான பிரணவமும், ஐந்து பொறிகளும், சகல

வேதங்களும, இதுவன்றிச் சொலலப்படுகின்ற கலைகளும், அவறறில சொலலப்படுகின்றவையும் மற்றவையான யாவும குமரக்கடவுளின் திருவுருமமாகும். எங்கும் நின்று திருவருள் செயயும் முருகப் பெருமானுக்கு எங்கும் யாவராலும் வணங்கப்படும் திருமுகங்கள; எலலா இடங்களிலும் திருக்கணகள், எலலா இடங்களிலும திருச்செவிகள், எலலா இடங்களிலும திருக்கைகள, எலலா இடங்களிலும கழலணிநத திருவடிகள், எலலா இடங்களிலும் திருவுருவங்கள். செநதாமரை மலர் போன்ற விழிகளை உடைய திருமால முதலான தேவர்க்கும், இன்பத்தை அளிக்கும் வேதங்களுக்கும், மற்ற எல்லாவறறுக்கும் முதன்மை பெற்று விளங்கும். 'ஓம்' எனக் கூறப்படுகின்ற பிரணவமே, ஒப்பிலலாத முருகப் பெருமானின் அழகிய திருமுகங்களில் ஒன்றாகும். அத்தகைய அப்பெருமானின் இயலபை யாவரே எடுத்துக் கூறவல்லார்? எம் இறைவனின் வேலுக்கு இரையாக இருப்பவனே! நீ இழிவான சொற்களால எம் இறைவனை இகழ்ந்து பேசினாய், விரைவாக உன் நாவை அறுத்து உனது உயிரையும் பறிப்போம். என்னை இங்குத் தூதாக அனுப்பிய முருகனின் ஆணை அதுவன்று, ஆதலால் உன் உயிரை உனக்கு அளித்தேன். இன்று மட்டும் உயிருடன் வாழநது கொண்டிரு! உனக்கு, இன்னும் ஓர் உறுதியைச் சொல்வேன். நீயும் உன் சுற்றத்தவரும் இன்னும் அழியாமல், இருக்க வேண்டுமானால, தேவர்களைச் சிறையினின்று விட்டு விடு! போர் உண்டாவதைத் தவிர்ப்பாயாக! கந்தவேளின் கழல் அணிநத திருவடிகளே அடைக்கலம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பாயாக!'' இவ்வாறு வீரவாகு தேவர், நீங்குதல இல்லாத பெரிய மாயையுடைய கிரவுஞ்ச மலையைத் துளைத்த வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் குண நலன்களை எடுத்துச் சொலலிடவும், இழிவான தொழிலை உடைய அசுரனான அற்பன் அவற்றையெல்லாம் கேட்டறிந்து சினம் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டவனாக இவற்றைக் கூறினான். ''வான் உலகை இடமாகக் கொண்டு வாழ்கின்ற தேவர்களின் சிறைக் காவலை கைவிடக் கனவிலும் எண்ண மாட்டேன். நீ என் எதிரில இருந்து இறுமாப்பான சொற்களைச சொன்னாய். ஓர் இமைப் போதில அனைத்தையும் அழிக்க வலலவன் நான் என்பதை அறிவாய'' என்று கூறிய சூரன் பக்கத்தின் நின்ற அசுரர்களில ஆயிரம் பேரைப் பார்த்து, ''தூதனாக வந்த இவனைக் கொல்லுதல குற்றமாகும். ஆகவே இவனை சிறையில அடையுங்கள்!'' என்று ஆணையிட்டான் சூரபன்மன் இப்படிச் சொன்னதும், அந்த அசுரர் ஆயிரவரும், எதிர்த்துக் கணகள் தீப் பறக்கப

9. க்ரெளஞ்சபேத்தா

சதுார்புஜம் த்ரிநேத்ரம் ச ஸ்திதம் ஸிம்ஹாஸனோபரி

வரத அபய ஸம்யுக்த புஷ் பபாண இக்ஷு கார்முகம்

மயூர வாகனாருடம் நமஸ்யே ரக்ஷண உன் முகம்

க்ரெளஞ்சபேத காத்வந்த்வம் கிரெளஞ்சபேதிச்வரூபகம்

நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே வரதம், அபயம், மலர்ப் பாணம், கரும்பு வில், மூன்று கண்கள், மயில் வாஹனத்தில் ஸிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருத்தல், ரக்ஷித்தலே நோக்கமாகக் கொண்டதிருமுகம், கிரெளஞ்சத்தைப் பிளந்த இரு கைகள், கிரெளஞ்ச பேதி சொரூபம், ரக்த வர்ணம்.

க்ரெளஞ்சபேத்தா

பார்த்து. நெருங்கிய தீயைப் புகை சூழ்ந்தது போல், பொன்னால் செய்யப்பட்டு விளங்கும் பீடத்தின் மீது அமர்ந்து இருக்கும் வீரவாகு தேவரைப் பிடிக்கும் பொருட்டுச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். உடனே வீரவாகு தேவர் தாம் இருந்த இருக்கை விட்டு எழுந்து வன்மையுடன் அந்த ஆயிரவர் தலையில் இருந்த முடியைக் கையால் பிடித்து அசுர மன்னனான சூரபன்மன் இருக்கும் பெரிய அவையில தரையிலேயே அடித்து விரைவாக அவர்களின் உயிரை அழித்தார். சிங்கம் போன்ற ஆற்றல கொண்ட வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு சொல்லிச் செல்கின்ற சமயத்தில. அவர் அமர்ந்திருந்த அரியணையும் மேலே எழுந்து வானத்தில் சென்று மாயையைப் போல விரைவாக மறைந்தது!

75. சதமுகன் வதை

ஒளி பொருந்திய பிறை நிலவைப் போன்ற கோரைப் பற்களையுடைய அசுரர் ஆயிரவரைக் கொன்று வீரவாகு தேவர் சபையை விட்டு செல்வதைக் கண்களில் தீப்பொறி பறக்கச் சூரபன்மன் பார்த்து, தன் அருகிலே நின்று கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்து, "ஆறுமுகனின் தூதனான வீரவாகு இங்கு ஆயிரம் பேரைக் கொன்று, என் வீரம் முதலானவற்றை முற்றும் இகழந்து வெற்றியுடையார் போல வீர மொழிகளைச் சொலலி, தான் அமர்ந்திருந்த இருக்கையும் வான் வழியாகப் போகத் தானும் செல்கின்றான். வீரவாகு எதிர்த்த நம் வீரர் ஆயிரவரைக் கொன்று விட்டுச் செல்கின்றான். ஆயினும் ஒருவன் அனுப்பிய தூதனைக் கொல்வது பெரும் பழியாகும். ஆகவே அவனது வலிமையை அடக்கிப் பிடித்து விரைவில் இங்குக் கொண்டு வருக!" என்று சொன்னான். சதமுகன், கருக்கொண்ட கரிய மேகத்தைப் போன்ற கருநிறமுடைய சூரபன்மனின் அடிகளை வணங்கித் தக்க ஆணையைப் பெற்று, நான்கு பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துள்ள கடல் சூழ்ந்து வந்தாலும் கெடுத்தற்கு முடியாத ஊழிக் காலத்தில் வீசும் பெருங்காற்றை வடவாமுகாக்கினி தொடர்ந்து சென்றாற் போலச் சென்றான். "கள்ள வடிவங்களைக் கொண்டு செல்வதற்கு முடியாமல் எட்டுத் திக்கு எல்லைகளுக்குள் எங்குப் போவதாயினும் நான் உன்னைத் தப்பிச் செல்லும்படி விட்டுவிடுவேனோ!" என்று சொல்லிக்கொண்டு பின்னால் நெருங்கி வரவும், வீரவாகு தேவர் தாம் போதலை நிறுத்தி, அவனுக்கு எதிராகத் திரும்பினார். அப்போது சதமுகனைச் சூழ்ந்து வந்த இலட்சம் வீரரும் எதிர்த்து

நினறு கொடிய அமபுகளை எயதனா வேலகளை வீசினா கல என முழஙகும வணணம சககரஙகளை விடுததனா கை வேலகளைப பாயசசினா மூனறு தலைகளைக கொணட சூலஙகளை விடடனா கோடாரி கொணடு வீசினா அசுரரின பகைவரான வீரவாகு தேவா பிடுஙகி எறிநத சூளிகை மேலே போய வானததே நினறு போா செயயும அசுரா மீது படடு அவாகளின ஏழு தாதுசகளும பொடியாகி உடல எலலாம ஒரே காலததில அழியுமாறு செயது சிறகைப பெறறு பறநது மேலே போய ஊழ முடிவில இறநது கீழே விழும மேருமலையைப போலப பிரவாகமான நீருடன கூடிய மேகஙகளின ஆரவாரததுடனே தரையில விழுநது தூளாகியது கொடிகள செறிநதிருககினற சூளிகையுடனே அசுரா கூடடததினா அணிநதிருநத முடிகளும அழிநதன நாசிசளும நீணட தலைகளும ஆகிய யாவும அழிநதன அழிவறற காதுகளும மறைவான உறுபபுகளும அழிநதன நிறற றகுரிய காலகள அழிநதன முழஙகைகளும அழிநதன உடலகள முறறும அழிநதன இலடசம வீரரையும சூளிகையுடனே இமைப பொழுதில அழிதது நிலததில வீரவாகு தேவா நினறாா அபபோது சதமுகன தன விழிகளால பாாதது உளளததில கலககததை அடைநதான தனனுடன துணையாகப படை வீராகளைக காணாதவனாயக கவலை அடைநதான பினபு ஒருவாறு தெளிவை அடைநதான இருமபு உலககை சூலம வேல சககரம தோமரம முதலிய ஆயுதஙகளை வீரவாகு தேவா மீது வீசலானான அவவாறு அசசதமுகன வீரவாகு தேவா எறிநத கோபுரததை அழிதத பினபு மேலும நூறு அமபுகளை அவரது மாாபுககுக குறிகொணடு எயய முறபடடான அதனைக கணட வீரவாகு தேவா அவனது அருகில போய அவனது கையில இருநத விலலைப பிடுஙகி முறிததாா அபபோது அவரைக பிடிததுக கொளவதறகு அதுவே தகக சமயம எனறு எணணித தன கைகளுள நூறு கைகளை நீடடி வீரவாகு தேவரைப பிடிததான அஙஙனம பிடிததபோது அசசதமுகனை வீரவாகு தேவா தம பெருநதோளகளால தாககித தரையில விழுமபடி தளளினாா அசசதமுகன துடிததுக தரையினினறு எழமுயலவும வீரவாகு தேவா ஒரு காலால உதைததாா இடியேறுணட பாமபைப போல அவன துடிததிட தம மறறொரு காலால அவனது வாயகள வழியாக இரததம ஒழுகுமபடி மிதிததாா எடடுத திசைகளிலும நினறு உலகததைத தாஙகிக கொணடிருககினற இயலபையும மதததையும கொணட திககயஙகளை விட வனமையுடைய வீரவாகு தேவா மினனல போல ஒளிவிடுகினற பறகளையுடைய கொடிய அசுரனான அநதச சதமுகனின மாாபு

பிளவுபடும்படி ஒரு காலில் உதைத்து, மற்றொரு காலினால கீழே தள்ளித், தலைகளை எல்லாம் உதைத்து உருட்டினார். வீரவாகு தேவர் அசசதமுகனின் நூறு தலைகளை ஒருநொடிப் பொழுதுக்குள் அழித்துக் கொன்றார். அவ்வாறு செய்த பின்னும் அவர் எல்லையில்லாத சினம் கொண்டு 'ஆறுமுகப் பெருமானின் உறுதி மொழிகளை இகழ்ந்த சூரபன்மனின் அவை மண்டபத்தை அழித்துப் பின்னர் இந்த நகரத்தையும் அழிப்பேன்' என்று எண்ணினார்.

76. காவலாளர் வதை

ஒளிரும் வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் அடிகளைத் தியானித்து அப்பெருமானின் அருளுடனே, வீரவாகு தேவர், உலகத்தை அளந்த திருமாலைப் போல் பேருருவத்தை எடுத்து நின்றார். வீரவாகு தேவர் அந்த அசுரக் காவலர்களை மிதித்தார்; கோபம் கொண்டு தகர்த்தார், துவைத்தார், உருட்டினார்; புரட்டினார்; சிதைத்தார்; இவ்வாறு வேறு வேறாக அசுரப் படைகள் யாவும் சின்னா பின்னமாகி விழுந்து கெடுமாறு உமையம்மையாரின் திருவடிச் சிலம்பினின்றும் தோன்றிய வீரவாகு தேவர் - மிக விரைவாக - முன்பாகவே கொன்றருளினார்

77. வச்சிரவாகு வதை

வீரவாகுவை அடைந்து அரிய போர் செய்தவர் எல்லாம் தம் வலிமை அழிந்து உயிர் ஒழிந்து இறக்கவும், அதனை, வான் வழியே செல்கின்ற தூதுவர் உணர்ந்து தம்மை ஆள்கின்ற அசுரர் தலைவனான சூரபன்மனிடம் ஓடிப்போய் ''அரசே! நின் படை வீரர்களாகிய காயி சதத்திர வாகுகள் சென்று இங்கு வந்த அத்தூதனுடன் சற்று நேரம் போர் செய்தனர். உடனே அத்தூதன் அவர்கள் போர் செய்தலைப் பார்த்து ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கி அடித்தான். அடித்ததும், ஆயிரம் நம் வீரர்களும் இறந்து விழுந்தனர். இது நிழந்ததாகும்!'' என்று உரைத்தனர். தூதுவர் கூறியது கேட்டதும் மூன்று உலகத்தவராலும் புகழப்படும் அசுரர் தலைவனான சூரபன்மனின் சினத்தைப் பார்த்து வெற்றி யுடையவனும் வலியவனும் அழகிய வச்சிர உடலும் பத்து தலைகளும் ஆகிய 'வச்சிரவாகு' என்ற மகன் தான் அமர்ந்திருந்த இடத்தினின்று எழுந்து

போய்ச் சூரபன்மனின் அடிகளை வணங்கிச் சொல்லலானான். "தந்தையே அற்பமான ஒரு தூதுவன் பொருட்டாகத் தாங்கள் இங்ஙனம் கூறக் கேட்பது பொருந்தக் கூடியது தானோ? சிறுபொழுது இங்கேயே இருங்கள். நான் சென்று போரில் அவனது பெருவன்மையை அழித்து அவனைச் சிறைப்படுத்தி இங்குக் கொண்டு வருவேன்! அதனைக் காண்பீராக!" என்று வச்சிரவாகு சொன்னான். "முருகனால் விடப்பட்ட தூதனைப் போரில வென்று ஒரு தாம்புக் கயிற்றில் கட்டி இமைப் பொழுதுக்குள் கொணர்வேன். அனைவரும் போர்க்கோலம் பூணுங்கள்!" என்றான் வச்சிரவாகு. பாலனான வச்சிரவாகு இவ்வாறு சொல்லவும், அவனுடன் உள்ள ஊழியரும் வீரர்களுமாகிய இளையரும் முன் குறித்த போரை உத்தேசித்து விரைவாகப் போர்க் கோலம் கொண்டு வச்சிரவாகுவைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மிக்க ஆற்றல் உடைய வச்சிரவாகு கொடிய தன் படையான வெள்ளத்துடன் போய், சிவந்த வேலையுடைய வீரரான முருகப் பெருமானின் ஏவலை மேற்கொண்டு மகேந்திரத்துக்கு வந்துள்ள வீரவாகு தேவர் நின்ற போர்க்களத்தை அடைந்தான், வீரப் போர் புரியத் தொடங்கினான். வீரவாகு தேவர் எட்டுத் திக்குகளையும் சுமந்து கொண்டு அசையமாட்டாமல் வருந்தி நிற்கின்ற கொடிய திக்கு யானைகளுக்கு உணவாகச் சிலரை எடுத்து வீசினார். மற்றும் சிலரைத் தெளிந்த அலைகளையுடைய கடல் நீரைக் குடித்த வறுமையானது நீங்க வடவைத் தீ இருக்கும் இடத்துக்கு எடுத்து வீசினார். சிறந்தவரான வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு பல வகையால் அழிக்கவும இமைப் பொழுதுக்குள் சேனைகளும் துணைவரும் இறந்தனர். இறவாமல் எஞ்சி உயிருடன் இருந்தவர்கள் தளர்ச்சி அடைந்து வானத்திலும், கடலிலும், எட்டுத் திசைகளிலும், நடுங்கி, மானத்தையும், வன்மையையும் இகழ்ந்து தளர்ந்து ஓடிவிட்டனர். தம் படைகளின் அழிவான இந்த நிலையைக் கண்டதும் வச்சிரவாகு "நம் பெரும் படைகள் எல்லாம் அழிந்து விட்டனவோ!" என்று இரங்கி மிகவும் சினம் கொண்டு தன் தேரில் இருந்த தேரோட்டியைப் பார்த்து "இந்தத் தேரை நீ அந்த தூதன் முன்னே விரைவாக ஓட்டிச் செல்" என்றான். நிலத்தினை அடைந்த சூரபன்மனின் மகனான வச்சிரவாகு எழுந்து தன் நீண்ட வில்லை வளைத்துப் போர் செய்ய நினைக்கவும், ஆற்றலில் தலைமையுடைய வீரவாகு தேவர் பார்த்து, தம் கையை நீட்டி அந்த வச்சிரவாகு எடுத்த வில்லை வலியப் பிடித்துப் பேரொலி உண்டாகுமாறு ஒடித்தார். தான் கையில் எடுத்த வில்லை தேவர் முறித்திடவும், தீப்போல் ஒளிர்கின்ற கண்களையுடைய வச்சிரவாகு ஒரு

கையில் வாளை எடுத்து எதிர்த்தான். வீரவாகு தேவரும் தம் இடையில் இருந்த வாளை எடுத்து அந்த வச்சிரவாகுவின் எதிரே சென்றார். வச்சிரவாகு எதிரே நடந்து வந்து வெட்டிய வெட்டினை விலக்கி, மாவீரர் வீரவாகு தேவர் பலரைக் கொன்ற போர் ஆற்றல் உடைய தன் வாளால் வச்சிரவாகுவின் வாளுடன் கூடிய பெரிய கையை வெட்டி எறிந்தார். தன் செவ்விய கையானது அறுபட்டதும், கொடியவனான வச்சிரவாகு, வீரவாகு தேவரை மடக்கிக் கொண்டு, தன் மற்றொரு கையில இருந்த தண்டினை அவர் மீது எறிந்தான். அதைப் பார்த்து, வீரவாகு தேவர், அந்த தண்டினைத் துண்டாக வெட்டி எறிந்து, அந்த வச்சிரவாகுவின் பத்துத் தலைகளையும் வாளால் வெட்டி எறிந்தார். முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் வீசிய வாளால் வச்சிரவாகுவின் பத்துத் தலைகளும் அறுபட்டு வீழ்ந்தன. விழவும், வலிமை பொருந்திய அவ்வச்சிரவாகு என்னும் கொடிய அசுர மன்னன் மடிந்தான். வெற்றியையுடைய அவுணரின் மன்னனான சூரபன்மனின் மகனான வச்சிரவாகு இறந்த போது, அவனைச் சூழ்ந்து பக்கத்தில் இருந்த அவுண வீரர்கள் அழுது புலம்பி நான்கு திக்குகளிலும் சிதறி ஓடினர்.

78. யாளிமுகன் வதை

"**ஆ**ற்றல் பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் போகும் போது அவரைக் கண்ட அசுரர்கள் இவன் எமன் ஆவான். இவனுக்கு எதிர் வராதீர்! இவன் உங்களைக் கொல்வான்! கொல்வான்!" என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ஓடினர். இறவாது அந்த நகரத்தில் இருந்த அவுணர் இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு செல்ல, அழகு அழிந்து மூதேவி வாசம் கொண்ட பல வீதிகளையெல்லாம் கடந்து பெரிய மகேந்திர நகரத்தை விட்டு வீரவாகு தேவர் நீங்கினார். மகேந்திர நகரத்தைவிட்டு நீங்கிய பின்பு, காளை போன்ற வன்மை கொண்ட வீரவாகு தேவர், வானத்தில் எழுந்து, முருகப் பெருமானை வணங்கி வடக்குத் திக்கில் உள்ள இலங்கை நகரத்தை அடைந்தார். "என காவலையுடைய இந்த நகரத்தைக் கடந்து இங்கு என் மகனைக் கொன்று எம் மன்னவனின் ஊருக்குச் சென்று திரும்பி வருகின்ற இக்கள்வனை, அவன் இதுவரை அடைந்துள்ள வெற்றியுடன் அழிய என் வன்மையால் கொல்வேன்" என்று சொல்லி யாளிமுகன், மலை போல எழுந்து ஒரு வெற்றியுடைய வாளை எடுத்துக்கொண்டு, அங்கு நின்று கொண்டிருந்த சில படை வீரர்களுடன் வீரவாகு தேவரின் எதிரே போய்

நின்று போராடலானான். சூழ்ந்து கொண்ட படையினர் வீரவாகு தேவர் மீது தம் கைகளில் கொண்டிருந்த பல வகைப்பட்ட கருவிகளை விட்டுச் சினத்துடன் போர் செய்தனர். வீரவாகு தேவர் சினத்துடன் சூறைக் காற்றைப் போல அவர்கள் கூட்டத்துள் வாளுடன் புகுந்தார். மூக்கும், மார்பும், தோளும், காலும், ஒள்ளிய கழுத்தும், தலையும், கையுமான இவை வேறுபட்டு வேறுபட்டு அழியக் கொடிய அசுரரான படைகளை வீரவாகு தேவர் கொன்றார். யாளி முகத்தையுடைய அத் தலைவன் மிகவும் சினம் பொருந்திய உள்ளத்துடன், வீரவாகு தேவரின் பக்கத்தில் சென்று, ஆயிரம் எண் கொண்ட உலகம் அழியும் ஊழிக் காலத்தில் உண்டாகும் இடி ஒலிபோல ஒலியுண்டாக அடித்தான். தம்மை அடித்த யாளி முகனின் ஆயிரம் கைகளையும் வீரவாகு தேவர் ஒரு கையால பிடித்து, வாளால் அக்கைகள் துடித்திட துண்டாக வெட்டினார். இப்படிப் போர் நடக்கும் போது எமனை வலியப் போய் வா என்று அழைப்பதைப் போல் வீரவாகு தேவரைப் பிடிக்கும் பொருட்டாகத் தன்னுடைய துதிக்கைகளையெல்லாம் அந்த யாளிமுகன் நீட்டினான். அந்த யாளிமுகன் தன் துளை பொருந்திய நீண்ட துதிக்கையை நீளமாக நீட்டிய சமயததில், வீரவாகு தேவர் தம் ஒப்பற்ற வாளால் வன்மையிழந்த அவனது ஆயிரம் தலைகளையும் கொத்தாக அறுபட்டு விழுமாறு வெட்டினார்.

79. வீரவாகு மீட்சி

ஒளிர்கின்ற செம்மையான கதிர்களையுடைய மேனியரான வீரவாகு தேவர், யாளி முகன் என்ற அசுரனைக் கொன்றழித்தார். இந்திரச் செல்வத்தைப் பொருந்திய இலங்கையை நீங்கி அழகிய அலைகளையுடைய கடல்களைத் தாண்டி கந்த மாதனம் என்ற மலையை அடுத்துள்ள செந்தில பதியை வீரவாகுத் தேவர் அடைத்தார். வீரவாகு தேவர் வருவதைக் கண்டு அங்குக் கூடியிருக்கும் பூதகணப் படையினர் முழுமதியைக் கண்ட, கரிய கடல் பொங்குவது போல ஆரவாரம் செய்தனர். அளவில்லாத பூத கணத் தலைவரும் தம்முடையவரான தம்பியரும் சூழ்ந்து வர முருகப் பெருமானின் அரசு வீற்றிருக்கின்ற கோயிலை அடைந்தார். திருமாலும், தேவர்களும், நான்முகனும், துறவியரும், மேகத்தை ஊர்ந்து செலலும் இநதிரனும் ஆகியவர் கூடிப் பக்கத்தில் இருக்க, தேவர்களின் தலைவனான முருகப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் கோலத்தைப் பார்த்து உள்ளமானது எலும்புடனே

நெக்குருகவும், தூய்மையான நீர் கண்களின்று பெருகவும், விதிர்ப்பு உடலில் ஏற்படவும், விரைவாக உடல் மயிர்கள் புளகங் கொள்ளவும் சூரபன்மனை அழிக்க இருக்கும் முருகப் பெருமானின் சேவடிகளை வீரவாகு தேவர் வணங்கினார்.

தெய்வத் தன்மை பொருந்திய அழகிய குளிர்ந்த சேவடிகளை மூன்று முறை வணங்கி மகிழ்ச்சியும் பக்தியும் மிகத் துதித்து, வீரவாகு தேவர் முருகப் பெருமானின் திருமுன்பு நிற்க, முருகப் பெருமான் வீரவாகு தேவரை நோக்கி, ''வீரவாகுவே! நீ தேவர்களை வருத்தும் சூரபன்மன் முன் சென்று விரைவாக நாம் சொல்லியனுப்பிய தூதுச் சொல்லைச் சொல்ல, அவன் அதற்கு விடையாகச் சொன்னதையும் விரைந்து நீ திரும்பி வந்தவற்றையும் முறைப்படி வரிசையாக இப்போது எடுத்துக் கூறுவாயாக'' என்று மொழிந்தருளினார். ''அழிவில்லாத தேவர் கூட்டத்தைக் கொடிய சிறையினின்று விடுவிக்க மாட்டேன் என்று அந்த சூரபன்மன் சினத்துடன் மொழிந்தான்! அடிகளே! அவன் விடை அதுவானதால் யான் அங்கிருந்து நீங்கி விரைவாக இங்கு வந்தேன்! நிகழந்த செயல் இதுவாகும்!'' என்று உரைத்தார். அங்கு, அப்போது, ஆயிரம் பெயர்களைக் கொண்ட சிவந்த கண்களையுடைய திருமால், நான்முகன், மேகத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரன் ஆகியவர்களைப் பார்த்து முருகப் பெருமான் ''தேவரை அடைத்து வைத்துள்ள சிறையின்று விடுவித்து நீ நன்மை அடைந்து நீண்ட காலம் வாழ்க என்று நாம் சூரனுக்குத் தூதரை அனுப்பிச் சொல்லுமாறு செய்தோம் பாவியான அச்சூரபன்மன் தனக்கு அதுவே நன்மை அளிக்கக்கூடியது என்று ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை! அழிவதே அவன் விதியாதலால, குற்றமில்லாத தேவரைச் சிறையினின்று விடுவிக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டான். அவனது மேன்மையைப் போக்க நாளை நாம் அவனுடன் போர் செய்வதற்குப் புறப்படுவோம்!'' என்று அப்பெருமான் மொழிந்தருளினார். ஆறுமுகங்களையுடைய இறைவன் இவ்வாறு சொல்ல, அதனைக் கேடட மற்றத் தேவர், ''கொடிய சூரபன்மன் மீது போர் தொடுத்துச் செல்வோம்'' என்று முருகப் பெருமான் கூறிய சொல் நம் துன்பத்தைப் போக்கியது!'' என்று கூறினார்; மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். அப்போது வீரவாகு தேவர் அந்த மகேந்திர நகரத்தில் இந்திரனின் மகனான சயந்தன் சிறையில் இருக்கும் இயல்பையும் மற்றச் செய்கையையும் எடுத்துச் சொல்லித் தேவர்க்கு மன்னரான இந்திரனின் உள்ளத்தைத் தெளிவடையச் செய்தார்.

80. சூரன் கவலை

யூகமாக அணிவகுத்து நின்ற பெரும்படை அழிந்திட, வச்சிரவாகு என்ற சூரபன்மனின் மகன் இறந்ததும், வெற்றிமாலை சூடிய தோள்களையுடைய தூதரான வீரவாகு மகேந்திரத்தினின்று திரும்பியதும் ஆகிய இவற்றை யெல்லாம் சூரபன்மனின் ஏவலை மேற்காண்டிருக்கும் அவனுடைய தூதர் வருத்தத்துடன் போய் அவனிடம் கூறினர். பத்துத் தலைகளையுடைய தன் இளைய மகன் வச்சிரவாகு வீரம் அழிந்து இறந்த போன விதத்தைச் சூரபன்மன் கேட்டதும், நடுங்கித் துன்பக் கடலுக்குள் வீழ்ந்தான். குற்றம் அற்ற கற்புடைய சூரபன்மனின் மனைவியான பதுமகோமளை என்பவள் தான் பெற்ற இளைய மகன் போரில் இறந்து விட்டதனை அறிந்து, மலர்களைச் சூடிய கூந்தல அவிழ்ந்து குலைய, மார்பின் மீது அடித்துக் கொண்டு அழுதாள். அச்சமயத்தில், அறத்தை வெறுத்து ஒதுக்கும் தீய நெறியில செல்லும் தருமகோபன் என்ற தீய அமைச்சன், சூரபன்மன் முன்பு வந்து கைகூப்பி வணங்கி, "அரசே! நீ ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஆளும் மேன்மையை உடையை! நிகரில்லாத செல்வத்தைப் பெற்றுள்ளாய்! அழிவில்லாத ஆயுளை அடைந்துள்ளாய்! சொல்ல முடியாத வலலமை கொண்டுள்ளாய்! சிறந்த புகழை உடையாய்! இத்தகைய இயல்புடைய நீ வருந்துதல் உனக்குச் சிறந்த இயல்பாகுமா? இங்கு வந்து அழிவு செயதவை பூதக் கணங் படைகள் அல்ல. சிவபெருமான் பெற்ற முருகப் பெருமானும் அலலன். அந்த முருகப் பெருமான் சொல்லி அனுப்பிய ஒரு தூதுவன் செய்த எளிய செயலுக்காகப் பெருமைக்கு எல்லை இல்லாதவனே, பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல வருந்தலாமோ?" என்று ஆறுதல் சொன்னான். மேன்மையாக விளங்கும் அறத்னதக் கோபிப்பவன் என்று பொருள்படும் பெயர் கொண்டவன் (தரும கோபன்) தேறுதல் செய்யவும் அசுரர் தலைவன் சூரபன்மன் தெளிவு பெற்று எழுந்து ஆற்றுவதற்கு அரிய துன்பத்தை அடக்கிக் கொண்டு, தன் பணியாளரை நோக்கி "என் மகனின் உயிரைக் கவர்ந்து சிறந்த இந்த நகர் அழிவை செய்து விட்டு வலிய தூதுவன் அகன்று போனதை நீங்கள் பார்த்தீர்களோ? அல்லது மற்றவர் கூறியதைக் கேட்டீரோ! உண்மையைச் சொல்லுங்கள்!" என்று வினவினான். "வண்மையுடன் இங்கு தூதாக வந்தவன் இந் நகரினை விட்டு அகன்று இலங்கையை நோக்கி அப்பக்கமாகப் போனான். அதனை நாங்கள் பார்த்தோம். இது உண்மையாகும்" என்று உரைத்தனர். தூதர் உரைத்த அந்தச் சொற்களைச் கேட்டதும் அவுணரின் அரசரான சூரபன்மன் தன் பக்கத்தில் நின்ற

பணியாளரைப் பார்த்து "நீங்கள் விரைவாகச் சென்று உலகைப் படைத்துச் செந்நிற தாமரை மலர்மீது இருக்கும் நான்முகனை விரைவாக இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று ஆணையிட்டான். அதைக் கேட்ட அவர்கள் சொல்லலானார்கள். "எம் அரசே! இப்போது நாங்கள் சொல்லும் இதனைக் கேள்! இப்பழைய உலகங்களை எலலாம் படைக்கும் தேன் மணம் கமழும் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் தேவர்க்கரசரான இந்திரன் முதலானவரோடு கூடி, பூதப் படையுடன் இம்மண்ணுலகில வந்துள்ள ஆறுமுகப் பெருமானிடம் சென்றுள்ளான்" என்று கூறினர். ஏவல் மக்கள் மேற்கண்டவாறு சொலலவும், அதைச் சூரபன்மன் கேட்டு, "நன்றாக உள்ளது, நன்றாக உள்ளது!" என்று வெப்பமாகப் பெருமூசசு விட்டுச் சினந்து தீயுண்டாக நகைத்து, நான்முகனை இங்கு விரைவாகப் பிடித்து வாருங்கள்!" என்று மொழிந்தான். தம் மன்னனான சூரபன்மன இத்தகைய சொற்களைச் சொலலவும், அவனுடைய ஏவலர் கேட்டு, "இதைச் செயவோம்!" என்று ஒன்றுபட்டு விரைந்து சென்று பிற அணடத்தில போய்த் 'தேவருள் மூத்தவனான நான்முகனை தம் மன்னன் சூரபன்மன் பிடித்துக் கொண்டு வருமாறு கூறினான்' என்று சொலலி அழைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு வநதனர். ஏவலர், பரிவாரங்கள் பலரும நெருங்கி உலகம் புகழகின்ற சூரபன்மன் என்னும் மன்னன் முன்னம், வேறொர் அண்டத்து நான்முகனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டனர். சூரபன்மன் அநத நான்முகனைப் பார்த்து "மாண்பு இழந்த மகேந்திர நகரத்தினை முன இருநததைப் போலப் படைப்பாயாக!" என்று ஆணையிட்டான் சூரபன்மன் இவ்வாறு சொலல, அவனது ஆணையைத் தலை மேற்கொண்டு, "ஐயனே! ஓர் இமைப் பொழுதுக்குள் முன்பு உன் பழைய இநத நகரத்தை, முன்பிருந்த அழகைப்போல நான் படைக்கிறேன" எனறு அந்த நான்முகன் சொலலித்தான் பெரிய உலகத்தைப் படைக்கின்ற தன்மையை நினைத்துக் கொண்டு அவ்வண்ணம் செய்வானானான். பொன்னால் ஆன மதில், மாளிகைகள், வீதிகள், பொன்னும் மணியும் பொருநதிய சிகரங்கள், மரங்கள், மன்மதனும் விரும்பும் சோலைகள், மண்டபங்கள், வாவிகள், பொய்கைகள், மேகம் தங்கும் உயர்ந்த அரங்கங்கள், மன்றங்கள், திண்ணைகள் முதலியவற்றை யெல்லாம முன்பு போல விளங்கத் தன் கைத் தொழில் வன்மையால் அந்த நான்முகன் படைத்தான். இவ்வாறு மகேந்திர நகர் முழுவதையும் அழகு விளங்கப் படைத்த பின்பு கரியமலை போன்ற மேனி கொண்ட சூரபன்மனின் மிகப் பெரிய அரண்மனையை

நன்றாக முன்பிருந்ததைப் போலச் சிறப்புடன் திருத்தி நான்முகன் படைத்தான். அச்சம் பொருந்திய நகரத்தையும் அழகிய குளிர்ந்த அரண்மனையையும் படைத்ததும், மன்னனான சூரபன்மன், அந்த நான்முகனின் செயலைப் பார்த்து, அன்பு காட்டி மகிழ்ந்து, அசுரர்கள் எல்லாம் பாராட்ட முன்போலச் சிங்கங்களால சுமக்கப்படுகின்ற மணிபதித்த இருக்கை மீது அமர்ந்தான். சூரபன்மன் தன் அரியணையில் அமர்ந்து, பின் அன்னப் பறவையை வாகனமாகக் கொண்ட நான்முகனைப் பார்த்து, ''நீ உன் அண்டத்துக்குச் சென்று படைத்தல் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருப்பாயாக!'' என்று சொலலி ஏவவும், அந்த நான்முகன் விடைபெற்றுத் தன் உலகத்தை அடைந்தான்.

81. சூரன் ஆலோசனை

சூரபன்மனின் பணியை மேற்கொண்டு முன்னர்ச் சென்ற ஒற்றர், வன்மையுடைய கடலைத் தாண்டிச் சென்று, திருச்செந்தூரில் போய், அங்கிருந்த ஆறுமுகப் பெருமானின் படைகளையும் பிறவற்றையும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டு மகேந்திர நகரத்துக்குத் திரும்பித் தம் மன்னனை வணங்கி முருகப் பெருமானிடம் உள்ள கொடிய பூதப் படை இரண்டாயிரம் வெள்ளம், சொல்வதற்கரிய சிறப்புடைய படையின் தலைவர்கள் நூற்று எட்டு பேரும் உயர்ந்து விளங்கும் ஓர் இலட்சத்து ஒன்பது வீரருமாவர். இத்தகைய படையினரோடு பிறவி என்பது இல்லாத சிவபெருமானின் மைந்தரான முருகப் பெருமான் இந்த உலகத்தில் வந்துள்ளான். ''அவுணர்க்கு அரசே! இது உண்மை! நின் தம்பியான தாரகா சுரனையும் எல்லையில்லாத மாயையைத் தன்னிடம் காப்பாற்றி வைத்துக் கொண்டிருந்த அழகான கிரவுஞ்ச மலையையும், இரண்டு பிளவாக வேலால் அம் முருகன் பிளந்து எறிந்தான். அவ்வாறு அவர்க்கு அழிவைச் செய்து அலைகள் உலவும் கடற்கரையிலே அமைந்துள்ள திருச்செந்தூர் என்ற மாநகரத்தில் அவன் வந்துள்ளான். தன்னிடத்தினின்று விலகி அசைகின்ற கதிரையுடைய அம்முருகன் விரைவாக இங்கு வருவதன் பொருட்டாகக் கல் போன்ற தோள்களையுடைய தூதன் ஒருவனை இங்கு அனுப்பினான். அத்தூதன் தன் வழியில் இருந்த இலங்கையை அழித்து இங்கு வந்தான். திரும்பும் போது யாளிமுகனை வலக்கையில் உள்ள வாளால் வெட்டிக் கடலைத் தாண்டி சென்றான். ''சிவந்த கதிர்களையுடைய கூரிய வேல்

படை ஏந்திய அப்பெருமான் தெளிவான அலையையுடைய கடலைத் தாண்டிப் பெருகும் கொடிய பூதகணங்களுடன் போர் வீரர்களோடும் இந்த மகேந்திரத்துக்கு வந்து போரிட எண்ணி இருக்கின்றான். இதை ஐயத்துடன் கூடிய சொல் என எண்ண வேண்டா. நாங்கள் உரைத்தது உண்மையே ஆகும் ஆதலால் இதற்குரிய ஏற்பாடுகளை எண்ணிச் செய்வாயாக'' என்று உரைத்தனர். தம் ஒற்றர் கூறிய சொலலைக் கேட்டுச் சூரபன்மன், தன் ஒப்பில்லாத தம்பியான சிங்கமுகாசுரனையும், குறைவற்ற கேள்வியுடைய தருமகோபன் முதலான அமைச்சர்களையும், பானுகோபன் முதலிய மைந்தரையும் தம்மை அடுத்து உறவினருடன் வாழ்கின்ற புலிமுகன் முதலிய படைத் தலைமையுடையவரையும் இமைப் போதிற்குள் அழைத்து வருமாறு செய்தான். ''படை வகுப்புகளில் படைகளாக நிறுத்தப்படுகின்ற பூதர்களைக் கொன்று பகைத்த வீரர்களையும் அழித்து அச்சிறுவனை வென்று மற்றுமுள்ளவர்களையும் கொன்று ஓர் இமைப் போதில் திரும்பி வரத்தக்க ஆற்றல் கொண்டவன் யானே ஆவேன்'' என்று சூரன் கூறவும், ''அனுபவிக்கின்ற செல்வத்தாலும், வன்மையாலும் சூழ்ச்சியாலும் எவ்வளவு பெரியவரானாலும், பின்னால் சினத்துடன் ஒரு செயலைச் செய்ய எண்ணினால் நம்முடைய மெய்யான துணைவரை முதலில் வினவி அவர் கருத்தை அறிந்து அதன்படி செய்வார். எனவே ஒப்பில்லாத நின் படைத் தலைவருள் ஒருவனை அழைத்துப் படையுடன் இலைவடிவான கூரிய வேலையுடைய முருகன் மீது போர் செய்ய அனுப்புவாயானால், அவன் அச்சிறுவனை வருந்தி விரைந்து வெற்றி பெற்றுத் திரும்பி வருவான். ''நான் கூறிய அதனைச் செய்வாயாக!'' என்று அறத்தைக் கோபிப்பவனான தருமகோபன் சொல்லி முடிக்கும் போது புன்முறுவல் தோன்றக் கல்லைப் போன்ற தோள்களையுடைய 'காலசித்து' என்னும் அச்சத்தை தரும் வேலையுடையவனான மற்றொரு அமைச்சன் ''எனக்கு ஆணையிடு! சிவபெருமானின் மகனையும், பூதகணத்தவரையும் என் கையில் உள்ள கால பாசத்தால் இங்கு உன் முன் கொண்டு வருவேன்!'' என்று காலசித்து என்ற அமைச்சன் கூற அப்போது அங்கிருந்த 'சண்டன்' என்ற அமைச்சன் தான் செல்வதாக கூறக்கேட்ட 'அனலி' என்று அவுணர் படைத் தலைவன் சினத்துடன் புன்முறுவலும் சிறிது தோன்ற அடக்கத்துடன், ''ஒரு வீரன் தன் வலிமையைத் தானே எடுத்துக் சொல்வது வழக்கமன்று (ஆதலால் நான் என் வலிமையை எடுத்துப் பேசமாட்டேன்) எனவே என்னைப் 'போருக்குச் செல்' என்று ஆணையிட்டு அனுப்புவாயாக! நான் படையுடன் போய உன்னை

வெறுக்கின்ற பகைவரை வென்று உலகத்தில அவர்களை உயிர் இலலாமல செய்து இங்கு திரும்பி வருவேன்'' எனறான் இத்தகைய சொற்களைத் தீய நெறியையுடைய அமைச்சரும் ஆராயச்சியுடைய பழைய படைத் தலைவரும் கூறினர். கூறவும், விளங்கும் செம்மையான ஒளியையுடைய கதிரவனுக்குப் பகைவனான 'பானுகோபன்' என்ற சூரபன்மனின் மகன் அவர்களைப் 'பேசியது போதும' எனக் கையமர்த்தி, சூரபன்மனான தநதையை நோக்கி ''தநதையே நீ ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் தலைவன். இத்தகைய நீ, சிவபெருமான் பெற்ற மகனான முருகனுடன் போர் செய்ய எண்ணிப் புறப்படுதல என்பது அழகனறு. எம்பிரானே! என்னை அனுப்பி வெற்றி அடைந்து இங்கு வீறுடன் இருப்பாயாக! அங்கு என்னை அனுப்பினால் போரைத் செய்யவரும் பகைவரது தொகையை எல்லாம் அழித்துத் தேவராய் எதிர்த்தவரையும் இமைப் பொழுதில் வென்று பின் திரும்புவேன்'' என்றான். கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் இத்தகைய சிலசில சொற்களை உரைத்து முடித்தபோது தளர்ச்சி என்பதை அறியாத வன்மை கொண்ட தன் தந்தை சூரபன்மனின் முகத்தைப் பார்த்து, ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த 'இரணியன்' என்ற மைந்தன் சொல்லலானான். ''வெற்றியளிக்கும் போரைச் செய்து பகைவர் கூட்டத்தை அழித்துத் தேவர் எல்லாரையும் கொன்று வருவேன், இன்று இரவே என்னைப் போருக்கு அனுப்புவாயாக!'' என்று கூறவும், அவனுடைய மற்றொரு தம்பியான 'எரிமுகன்' என்பவன் ''வலிமையுடைய ஒப்பற்ற அழிவிலலாத உடல கவசமும் சிறந்த ஆயுதங்களும் முன்நாளில நான்முகன் தர அவற்றைப் பெற்றுள்ளேன். வாட் படையையுடைய அரக்கரைக் கொன்று புகழ் பெற்றுள்ளேன். நான் சளைத்தவன் அலலன். எனவே அம்முருகன் மீது போர் தொடுக்க என்னை அனுப்புவாயாக!'' என்றான். இத்தகைய சொற்களை எரிமுகன் என்பவன் சொல்ல, அவனைப் 'பேசியது போதும்' எனத் தடுத்து விலக்கி, ஆயிரம் தலைகளையுடைய சிங்கமுகாசுரன் என்ற தம்பி மன்னர்க்கு மன்னனான சூரபன்மனைப் பார்த்துப் பேசலானான்.

82. சிங்கமுகன் சீலம்

''**எ**ந்தையே! சிறையை விலக்குவாயானால குமரக் கடவுள் இங்கு வந்து போர் செய்ய எண்ண மாட்டான். நாம் செய்த குற்றங்களையும் அப்பெருமான் மனத்தில் கொள்ள மாட்டான். நாளைக்கே இமை மூடும் பொழுதுக்குள்

கயிலாய மலைக்குத் திரும்பிச் சென்று விடுவார். சிறந்தவர்களான தேவர்களின் சிறையை விட்டு விடாது நீ இருப்பாயானால், பகைவரின் நகரங்களையெல்லாம் எரித்த சிவபெருமானின் மைந்தரான ஆறுமுகப் பெருமான், நம் குலம் எல்லாம் அழியுமாறு கொன்று உன்னையும் கொல்வான். இது உண்மையே யாகும்!'' என்று சிங்கமுகன் முழங்கினான். மற்றவர் பேசுவதைத் தடுத்துச் சிங்கமுகன் இவ்வாறு சொல்லவும், கொடிய சூரபன்மன் தன் பெரிய கையுடன் கையை அடித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு அதட்டிச் சந்திரனின் ஒளி போன்ற பற்கள் ஒளிவீச மென்மையான உதடுகளைக் கடித்து உடலில் தீப்பொறி பறக்கச் சினந்து முடியையுடைய தலையை அசைத்து இவற்றைச் சொல்லலானான். ''திருமால், நான்முகன் முதலான சான்றோர்களும் எல்லையில்லாத காலமாக நான் தேவர்களைச் சிறையில் அடைத்திருப்பதைப் பார்த்தும், மிகவும் எனக்கு அஞ்சியே இருந்தனர். அங்ஙனம் இருக்க தனித்த ஒரு சிறுவனா என் அழிவற்ற உயிரைப் பறிப்பவன்? மாறுபாடு இல்லாத வச்சிரவுடலும் வன்மையும் இறுதியில்லாததான ஆயுளும் என்ற இவற்றைப் பெற்றுள்ள என்னை எவராலும் ஊறு செய்ய முடியாது. அங்ஙனமாக, இப்போது பகைத்துப் போர் செய்து சிறுவன் ஒருவனோ என்னைக் கொல்ல வல்லான்? மதிக்கத் தகாத ஒரு சிறுவன் என்னைக் கொல்வான் என்று நீ சொல்வது எத்தகையது என்றால், வானில் கதிரவனை ஒரு கனியாகும் என்று கருதி விரும்பிக் கண் இல்லாதவன் காட்டிட, அதைக் கையில்லாதவன் சென்று அடங்காத ஆசையுடன் பறிக்கச் சென்றதைப் போன்றதாகும்'' எனச் சூரபன்மன் சொல்லவும் நெருங்கிய பல தலைகளைக் கொண்ட சிங்க முகத்தையுடைய சிங்கமுகாசூரன் என்ற தம்பி 'நன்று நன்று' என்று விளம்பி, 'அண்ணலே! இன்னமும் நான் ஒன்று கூறுவேன், கேள்' என்று உரைக்கலானான். ''அந்தப் பரம்பொருளான சிவபெருமானை நீ எண்ணியே அளவற்ற ஆண்டுக் காலம் உண்மையான பெரிய தவத்தைச் செய்தாய். நீ செய்த அந்த உண்மையான தவத்தைக் கண்டு உன்முன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி ஒப்பிலலாத வரங்களை உனக்கு அளித்து, பின்பு அவ்வரங்களில் முடிவையும் கூறி வைத்தான். அதனை நீ அறியவில்லை போலும்! பெறுதற்கரிய வரங்களான செல்வங்களை உடைய நீ அறத்தைக் கடைப்பிடித்து நெறிப்படி நடவாது உனக்குள்ள பேராற்றலால் தேவர்களைக் கோபித்துச சிறையில வைத்தாய். யாவர்க்கும் மேலான ஈசன் அத்தகைய உன் செயலைக் கண்டு நின் வலிமையை அழித்து உன்னைக் கொல்லத் திருவுளம் கொண்டுள்ளார்.

''வரத்தைச் சூரபன்மனுக்குக் கொடுத்த நாமே அழிப்பது முறையாகாது வரத்தால் பெருமை பெற்றுள்ள அந்தச் சூரபன்மனை மற்றவர் அழிப்பதும் முடியாது'' என இவ்வாறு எண்ணியே, தம் வடிவமாக உள்ள ஒரு மகனைக் கொண்டு உன்னை அழிப்போம் என்று அப்பெருமான் எண்ணியருளியள்ளார். செந்நிறத் திருமேனியும், அழகிய முகங்கள் ஆறும், அதற்கு இருமடங்கு தொகையான பன்னிரண்டு தோள்களுமாகக் கொண்ட திருமேனியுடன் முன்னவர்க்கெலலாம் முன்னவனான மேலான முழு முதற் பரம்பொருளான சிவபெருமான் தன் நெற்றிக் கண்ணின்று ஒப்பில்லாத ஒரு மைந்தனைக் தந்தருளினார்.''

''சீலமில்லாதவரால் உணரமுடியாத சிற்பரனான அப்பெருமானைச் 'சிறுவன்' என்று சொன்னாய். சிறிய விதையில் ஆலமரம் முழுவதும் அடங்கியிருந்து பின் தோன்றுவது போல அப்பெருமானிடத்திருந்தே முன் நாளில் பல பொருள்களும் வந்து தோன்றின. அப்பெருமான் அருவமாகவும் விளங்குவார். அருவமும் உருவமும் இல்லாத ஓர் தன்மையாகவும் விளங்குவார். ஊழின் காரியமாகவும் விளங்குவார். அதன் காரணமாகவும் விளங்குவார். அப்பெருமானின் திருவிளையாடலை எவரே சொல்ல வல்லார்? கருவாயான புலன்களும் காட்டுபவனும் காண்பவனும் காட்சிப் பொருளும் எனச் சொல்லப்படுகின்ற நால்வகைப் பொருள்களும் ஐம்பொறிகளும் ஐவகையாக விளங்கும் வினைகளும் இடமும் முறைப்படியே முற்றுகின்ற பயனுமாக இறைவர் விளங்குகின்றார்.''

''முடிவில்லாத ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களைப் பெற்று விட்டோம் என்று உன்னை நீயே வியந்து கொண்டாய். நீ தத்துவ பேதங்களை உணரவில்லை. பிருதுவி உலகங்களோ அளவற்றவை. மற்ற அண்டங்களைப் பற்றி நீ கேள்வியுற்றால் மயங்குவாய். ''நீ ஒப்பற்ற வச்சிரவுடலைப் பெற்று விட்டோம்'' என்று எண்ணி விட்டாய். இதனை அறவே விட்டுவிடு. நல்வினை தீவினைகள் என்னும் இவற்றுக்கு ஏற்ப உடல் எடுத்துள்ள உயிர்கள் எல்லாம் இறந்துவிடும் என்று மேலோர் முடிவு கூறியுள்ளார். அங்ஙனம் இருக்க நீ மட்டும் அழியாது இருப்பாயோ? அழிவில்லாத உண்மையான உடலமைப்புடையவனாக இருக்க வரம் பெற்று விட்டோம் என்று கூறினாய். அழிவற்ற உடல் என்பதற்குச் சொல்லப்படும் பொருளைக் கேட்பாயாக. மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள உயிர்களைப் போல் சில நாள்களில் அழியாது மிக பெருநாட்கள் வாழும் இயல்பே அது! அறிவாயாக.'' சிங்கம் போன்ற

முகமுடைய தம்பியான சிங்கமுகன் அன்புடன் கூறிய இச்சொற்களைக் கேட்டு, முடியணிந்த தலையை அசைத்து, காதில் சிவந்த கனலைச் செருகியதைப் போன்று சினந்து மூத்தவனான சூரபன்மன், "நீருடன் கூடிய பல பாத்திரங்களுள் கதிரவன் தன் வடிவத்தை வெவ்வேறாகக் காட்டுவதைப் போல, பிரமம் என்று கூறப்படுகின்ற ஒப்பிலலாத பொருளானது உயிர் என்று பெயர் பெற்றுப் பல வடிவங்களைத் தாங்கி மாயையால் கெடாத பல கரும பேதங்களை ஆற்றும். குடமானது உடைநதவுடன் அந்தக் குடத்தில் இருந்த ஒளியானது வானத்துடன் கலநது நிற்கும் தன்மை போல, உடலின் பேதங்கள் எல்லாம் முடிந்த காலத்திலே சொல்லாலும் மனத்தாலும் தொடர முடியாத பெருஞ்சோதியானது அபேதமாகும். வெற்றியும் வல்லமையும் இல்லாதவர் தாழ்வர். அவற்றையுடையவர் உயர்வர். இது உலகத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சியாகும். ஆதலால் நான் அழிவு இல்லாத பெரியவன் ஆவேன். ஆறுமுகன் என்பவன் சிறுவன். ஆதலால அவனை நான் வெல்வேன். இது திண்ணம். தொகுதியான நம் குலத்து முந்தைய பெரியோர் பலரின் உயிர்களை அழித்த பகைவர் ஆதலால் தேவரைச் சிறையிலே அடைத்தேன். தீமை செய்தவரைத் தேடிக் கண்டு ஓர் அரசன் தண்டித்தல் நெறியானதே ஆகும என மனுநீதி சாத்திரங்களும் சொல்லும்."

"தேவராக உள்ளவரின் சிறைக் காவலைக் கைவிடேன். அவர்களே அல்லாது அத் தேவர்களின் தலைவரான இந்திரனையும் தேடிக் கண்டு இனிச் சிறையில் அடைப்பேன். ஏக நாயகனான சிவபெருமானே வந்து போரிட்டாலும், அவனுடன் எதிர்த்துப் போர் செய்வேன், ஆதலால் இத்தகைய சிறு சொற்களைச் சொல்லாமல் தவிர்ப்பாயாக! அசுரர்களின் குல ஒழுக்கத்தைக் கை விட்டாய். இப்போது தேவர் போல ஆகிவிட்டாய். வலிமையை இழந்து விட்டாய். மேலே நடக்க வேண்டிய ஆண்மையையும் வெற்றியையும் நீக்கியவன் ஆனாய். இனி மௌனமாக அரிய தவம் செய்யப் போவதே உனக்கு நல்லது. பூதகணத்தவரையும், அவருடைய தலைவர்களையும், சிவபெருமானின் மகனையும், மற்றவர் எல்லாரையும், வெல்லப் போருக்குச் செல்வேன்; நீ தளர்ச்சி அடையாதே! உன் பெரு ஊருக்குச் செல்!" என்று சூரபன்மன் சொன்னான். இத்தகையவற்றை அவுணரின் மன்னன் சூரபன்மன் சொன்ன போதில, சிங்கமுகன், 'இவன் அறிவு நன்றாக உள்ளது' என்று எண்ணி நகைத்து கண்களில எலலாம் பொருந்திய தீப் பொறியானது வெளிப்பட, கொடிய சினம் பொருநதிய தன் உள்ளத்தில் பின்வரும் இவற்றை எண்ணலானான். "நான் இவனுககு உறுதி

தருவனவற்றை எடுத்துச் சொன்னேன். நல்லறிவு இல்லாத இவன் என்னை இகழ்ந்து பேசி விட்டான். வர இருக்கும் தீமையை இவன் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. தான் அழியும் வகையைத் தேடிக் கொண்டான். அறிவில்லாதவர்க்கு எத்தகைய அறிவுரையையும் உரைப்பவர் அறிவற்றவரை விட அறியாமையுடையவர் ஆவார். நீண்ட சிவந்த கண்களையுடைய நின்மலரான சிவபெருமான் தந்த வாழ்நாள் அழிந்து விட்டது. மடியும் காலம் நெருங்கி விட்டது. இங்குள்ள எல்லாரும், இந்தச் சூரபன்மனான மன்னனும் இறப்பான். இந்திரன் செய்த தவமும் பொய்யாகுமா? மன்னவர்க்கெல்லாம் மன்னனான சூரபன்மன் ஆறுமுகனின் வேலால் இறப்பான்; இதையும் பார்த்துக் கொண்டு இங்கு இருப்பது குற்றமாகும். இவன் இறப்பதற்கு முன்னம் இறந்து விடுவதே முறையானதாகும்'' என்று இவ்வாறு எண்ணிய சிங்கமுகன், தன் தந்தை போன்ற சூரபன்மனின் அடிகளை வணங்கித் துதித்து, ''மன்னவனே! சினம் கொள்ளாதே! என் பிழையைப் பொறுத்துக்கொள். உள்ளத்தில் சினம் கொண்டு என்னை இகழ வேண்டாம். நான் போருக்குச் சென்று பகைவரை எதிர்த்துப் போர் செய்வேன். பகைவரை அழிப்பேன். அதனை நீ அறிவாயாக'' என்று கூறவும், சூரபன்மன் ''இன்று நின் ஊருக்குச் சென்று அங்குள்ள படைகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு இனிதாக இருப்பாயாக! அச்சிறுவன் முருகன் இங்கு வந்தால் உன்னை அழைப்பேன். அப்போது வருவாயாக!'' என்றான். ''பகைவர் மீது நான் போருக்குச் செல்வேன் விடை தருவாயாக'' என்று தன் தம்பி சிங்கமுகன் வேண்டவும், தமையனான சூரபன்மன் பெரிதும் உள்ளம் மகிழ்ந்து, மிக்க அன்புடனே, 'வா' என்று அச்சிங்கமுகனை அருகில் அழைத்து, மார்புறத் தழுவிக் கொண்டான். ''விரைவாக முருகன் பெரு நகரத்துக்குள் போர் தொடுத்து, வந்தானாயினும் போர் மேல் நீ செல்லாதே! அவன் போருக்கு வந்த அதனை ஓர் தூதன் மூலம் சொல்லி அனுப்புவாயாக! நான் உடனே விரைந்து போர் செய்ய வருவேன்!'' என்று சிங்கமுகன் சொன்னான்.

